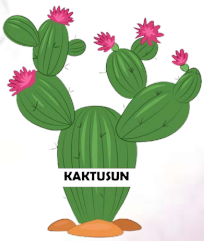
“Büyüleyici...”
The Economist

ARAYIŞ

Rachel Arnault

IHLAMUR
BASIN YAYIN DAĞITIM

" Mükemmel bir aşkın ve kaybın hikayesi..."
Washington Post

"Ba arılı biçimde inandırıcı..."
Sunday Telegraph

Ba arılı biçimde inandırıcı...
Sunday Telegraph

" Harikulade..."
Diana Gabaldon

" Favori kitaplarımdan biri..."
Rebecca York, Yazar

FİYATI: 16 TL TAKIM
ISBN 978-605-62140-0-4
9 786056 214004

ARAYIŞ

BELONGS TO KAOTIC TEAM

IHLAMUR BASIN YAYIN DAĞITIM: 0013
ROMAN: 013

ARAYIŞ
RACHEL ARNAULT

Orjinal Adı: Search
Genel Yayın Yönetmeni: Tuna Doğan
İngilizce Aslından Çeviren: Deniz Yenişen
Türkçe Düzenleme: Fatma Kılıç
Kapak Uygulama: Kübra Yılmaz
Sayfa Düzenleme: İbrahim Akdağ
Edebi Kontrol: Meltem Tunç

Baskı
Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü sk.
No: 1-3/A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Haziran 2011
ISBN: ????

IHLAMUR BASIN YAYIN DAĞITIM © RACHEL ARNAULT 2011

Bu Kitabın Türkçe Yayın Hakları M. J. McGrath Aracılığıyla
Ihlamur Basın Yayın Dağıtım'a Aittir. Yayınevinden İzin Alınmadan
Kısmen ya da Tamamen Alıntı Yapılamaz, Hiçbir Şekilde Kopya
Edilemez, Çoğaltılamaz ve Yayımlanamaz

IHLAMUR BASIN YAYIN DAĞITIM
Küçüksu Caddesi Yaman Camii Sokak No:2/1
Ümraniye/İstanbul
Tel.: 0216 634 64 84 (PBX) Faks: 0216 634 34 63

ARAYIŞ

Rachel Arnault

IHLAMUR

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Büyüleyici…

THE ECONOMIST

* * *

Başarılı biçimde inandırıcı...

SUNDAY TELEGRAPH

* * *

Harikulade…

DIANA GABALDON

* * *

Mükemmel bir aşkın ve kaybın hikayesi...

WASHINGTON POST

* * *

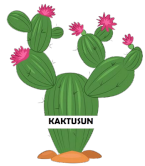
Favori kitaplarımdan biri...

REBECCA YORK, YAZAR

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Kaybedilen Aşk'lara

BİRİNCİ BÖLÜM

New Orleans

Meksika körfezinde, Christi Corpus limanı halkı, beş yıl önce, 1861'de İngiltere'de Birkenhead tezgâhlarında Çin İmparatoru için yaptırılmış olan Tennessee adlı o güzelim buharlı gemiyi görmek üzere rıhtıma doluşmuştu. Ama İmparator, gemisine hiçbir zaman sahip olmamıştı. Gemi daha tezgâhtan inmeden onu James Morgan adında birine satmış, o da teknesini zırhla kaplattığı gibi ayrıca güvertesine on kadar top gizlemişti. Kraliçe Victoria hükümeti, Londra'daki Amerikan elçiliği tarafından uyarılınca, bir soruşturma açmak zorunda kalmıştı. Çünkü Amerika'da iç savaş patlayalı beri, Konfederasyon kıyılarını tarayan federal filo için, bu gemi korsanlık etmek suretiyle tehlikeli olabilirdi.

Nitekim Tennessee, olağanüstü sürati sayesinde Manş denizinde kol gezen iki federal kruvazörün elinden kurtulmuş ve korsanlığa başlamıştı. Ondan sonra da dört yıl bo-

yunca gemi, konfederasyon hesabına büyük başarılar kazanmıştı. On dördü büyük yelkenli olmak üzere elli kadar tekne esir almıştı. 1864'de Şerburg açıklarında batan ünlü Alabama teknesi gibi şans kötü gitmemiş, iç savaşı kazasız belâsız bitirebilmişti. Bu nedenle de Appomatox House'da, imzalanan ateşkesten sonra, kuzeylilerin kesin zaferiyle birlikte Tennessee, silâhlarından arınmış ve San Francisco ile New York arasında, Galveston, New Orlean ve şimdi de, Corpus Christi limanına uğrayıp yolcu seferleri yapmaya başlamıştı. Aslında bu küçük liman, tarifesinde yoktu ve ilk kez uğruyordu buraya. Bu yüzden, bu küçük Limanın sıcakkanlı sakinleri, eski korsan gemisini görmek üzere deniz kenarına koşuşmuştu. Geminin bu beklenmedik ziyareti, halkın güneylilik duygularını da kabartmıştı. Kıyıda birikenler, o ünlü "Dixie" şarkısının ezgisiyle hep bir ağızdan bir marş tutturmuşlardı:

İpek bayraklar dalgalanır sularda
Güney için dövüşüp ölürüz biz savaşta...

"Zavallı halk... Bunlar tarihe karıştı artık! Hâlâ anlayamıyorlar!"

Bu sözleri söyleyen adamın koyu bir Yankee şivesi vardı. Temiz pak giyinmiş, sinekkaydı tıraş olmuş ve az berisinde duran, yabancı kılıklı genç bir kıza hitap ediyordu. Kızın yabancı olduğu apaçıktı, çünkü Texas'lı hiçbir dişi Corpus Christi limanında bu kılıkla dolaşmaya cesaret edemezdi! Adam da, kız da, kalabalıktan uzak duruyorlardı. Belliydi ki adam, tanışıp ilişki kurmaya hevesleniyordu.

"Ne de olsa hepimiz Amerikalıyız" diye sürdürdü sözlerini. "Artık bir tek şey düşünmeliyiz: Ayrıyı gayrıyı bırakıp, ülkeyi yeniden kurmak ve bol bol dolar kazanmak...yıldız-

lı bayrağımızın altında, başkan Johnson'un ardında kardeşçe birleşerek... İşte benim düşüncem bu..."

Genç kız, ceylân derisinden mantosunun altına incecik bir bluz giymişti. Uzun mantosunun üstünde silinmeye yüz tutmuş sihirli Kızılderili işaretleri vardı. Bununla birlikte Yankee bu işaretlerin, insana yiyecek gibi bakan derin ve sayısız gözler olduğunu farketmişti. Aslında beyaz olan bu manto, grileşmiş ve yer yer delinmişti. Genç kızın bacaklarını, buruşmuş ve kirlenmiş bir çift binici çizmesi kaplıyordu.

Kız, aynı zamanda simsiyah bir atın yularından tutuyordu. Güzel bir attı bu. Eğer halkın ilgisi, kıyıda demirleyen Tennessee'ye yönelmiş olmasaydı, genç kızın bu garip hali epeyce dikkat çekecekti. Çok yorgun görünmesine ve toz toprak içinde olmasına rağmen olağanüstü güzellikteydi. İncecik belini ayı tırnaklarından yapılma bir kemer sıkıyordu. Altın sarısı upuzun saçları, güneşin etkisiyle yer yer daha da açık bir renge bürünmüş, beyaz meçler belirmişti.

Başını, kendisine hitap eden adama doğru çevirdi. Adam, onun bakışlarında okunan sonsuz keder ve âdeta umutsuzluk ifadesinden çarpılmıştı:

"Bu gemi acaba nereye gidiyor biliyor musunuz?"

Etrafında kaynaşan insanlara ve kalabalıktan yükselen coşkun sevgi gösterilerine, söylenen marşlara kayıtsız görünüyordu... Yankee cevap verdi:

"New Orlean... Charleston... New York. Kıyı boyunca gezintiye çıkmış sanki mübarek!"

Genç kızın gözlerinde bir ışık parlamıştı:

"Acaba, kaptanı New Orlean'a kadar yolcu kabul eder mi dersiniz?"

Adam, genç kızın şivesine şaşmıştı. Onun nereli olabileceğini bir türlü çıkaramıyordu:

"İyi bir para verirseniz neden kabul etmesin? Yabancı mısınız?"

"Fransız'ım."

Bu cevap, kısa bir duraklamadan sonra kısa ve kesin olarak söylenmişti. Yankee, hayretini belirtecek vakit bile bulamamıştı. Genç kız, cins atını yularından çekerek uzaklaşmıştı bile. Bu yarı Kızılderili, yarı Batılı at binicisi kılıklı Fransız kızı ile atı arasında sessiz bir anlaşma vardı sanki. Adam içinden; "Bu kız Chicago'da olsaydı sansasyon yaratırdı sansasyon!" dedi.

Tennessee'nin odasındaki giriş kapısına rıhtımdan uzatılan iskelenin başında bir gemici duruyor, meraklıların gemiye sokulmasını önlüyordu. Genç kız ona:

"Kaptanla görüşmek istiyorum, dedi."

Gemici önce aval aval baktı, sonra:

"Atınızla birlikte mi bayan?" diye sordu.

Genç kız başını kaldırınca güvertenin parmaklığına yaslanmış sakallı bir adam gördü. Sırtında bir gemici fanilâsı, başında sırmalı eski bir kasket vardı. Onları seyrediyordu. Kız: "Herhalde güverte zabiti" diye düşündü. Sonra kendinden emin ve dupduru bir sesle:

"Fransa'ya gitmek istiyorum, dedi. New Orlean'a gidecek bir gemi arıyorum. Tennessee'nin oraya uğrayacağını söylediler de, acaba boş bir kamaranız var mı?"

Sakallı, resimli bir kitaptan fırlamış gibi iri vücuduyla öylece durmuş bakıyordu. Genç kız biraz da alayla üsteledi:

"Sorumu duydunuz mu? Parası peşin... Kaptan kaç para derse kabulüm. Adam, gözleri yarı kapalı, ağzı yayılmış ağır ağır konuştu:"

"Gerçek bir Kızılderili misiniz yoksa Barnum sirkinde mi çalışıyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Epeyce eğlenmişe benziyordu. Şimdi mürettebat da yolcuların arasına karışmış, onlarla birlikte şarkı söylüyorlardı. Limanda öylesine bir kaynaşma ve eğlenceli bir hava vardı ki, siyasal gösteri bir çeşit çocuk eğlentisine dönmüştü. İnsan kendini Güneyde, güneylilerin arasında hissediyor, savaş bitmiş de olsa, hâlâ halkın kafasında varlığını sürdürüyordu. Hatta bir zamanların aman vermez korsan gemisi Tennessee şimdi New York California hattı flamasını gönderine çekmiş olsa da... Geminin mürettebatı, teslimden birkaç gün geçince, kaptan Morgan topları denize attıktan sonra gerçek hüviyetleri ile ortaya çıkabilmişlerdi...

Genç kız öfkeden titreyerek:

"Bu ülkenin yabancısıyım" diye haykırdı. "Meksika sınırından geliyorum. Fransa'ya, yurduma dönmek istiyorum. Beni kaptanınızın yanına götürecek misiniz, götürmeyecek misiniz? Merak etmeyin, ona güverte subayının en basit nezaket kurallarından mahrum kaba bir adam olduğunu, kendisine bir soru sorulduğu vakit yavan ve aptalca bir soru ile cevap verdiğini söyleyecek değilim."

Sakallı önce bir yutkundu, verecek başka bir cevap bulamadı, sonra birdenbire müthiş bir kahkaha patlattı:

"Vay anasını be! dedi. Şu son zamanlarda ne antikalıklar gördüm, ne tiplerle karşılaştım. İnanın bayan benim gibi tecrübeli bir adamı bile şaşırtacak derecede garipsiniz... Adım James Morgan ve bu geminin kaptanıyım."

"Şükürler olsun! Benim adım da Julie Crevecoeur!"

"Çıkın güverteye de anlaşalım hele. Atınızı tayfaya bırakın, böyle bir cins atı tutmak zevktir kerataya!"

Oysa tayfa ata ürküntüyle bakıyordu:

Genç kız ona doğru gülümseyerek:

"Jackson uysal tabiatlı bir hayvandır gemici. Dalına basılmazsa kuzu gibi durur."

Ve yelesini okşayarak ekledi:

"Sineğe bile kötülüğü dokunmaz, nerede kaldı ki senin gibi bir tayfaya!"

Sonra Julie Crevecoeur, güverteye çıkan merdivene yürüdü.

Tennessee, öğleden sonra demir almış ve ertesi günü şafakla birlikte New Orlean limanına girmişti. Orada da büyük bir canlılık göze çarpıyordu. Rıhtımda ve açıkta her tonajda, çeşitli ülkelerin gemileri demirlemişti. Sanki şehir üç yıl boyunca kuzeylilerin istilâsına uğramamış gibi, gemilere yük yükleniyor, yük boşaltılıyor, özellikle pamuk balyaları göze çarpıyordu. Tennessee'nin öteki yolcuları henüz kamaralarında uyurken, Julie Crevecoeur güverteye çıkmıştı.

Julie'nin ve atının gemiye alınması epey ilgi çekmekle birlikte olaysız geçmişti. Genç kız, safkan Jackson'un ambara yerleştirilmesine bizzat nezaret etmiş, Jackson ise sahibesinden pek ayrılmak istememişti. Daha sonra gidip kamarasına kapanmış ve yemek zamanı kaptanın yemek salonuna gitmeyi reddederek herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. Oysa yemek zamanı Julie yatmış, uyumuştu bile. Hem de mışıl mışıl, derin derin. Bir ara kapısının birkaç defa vurulduğunu duymuş ama kalkıp açmaya, hiç değilse seslenmeye üşenmişti.

Şimdi güvertede yarı uykulu, birkaç gün önce Laredo'da geçirdiği o feci saatleri tekrar gözlerinde canlandırıyordu. Bütün Amerika'yı baştanbaşa, doğudan batıya, böyle yapayalnız, umutsuz, kırılmış kalmak için mi katetmişti? Böylesine umutsuz ve aşksız yaşamaktansa ölmek daha iyi değil miydi?

Sabahın altısıydı ve Julie hareketsiz durarak, New Orlean limanının o kendine has kokularını, özellikle kahve kokan havasını ciğerlerine çekiyordu. Koca koca balyaları, sandıkları sırtında taşıyan parlak siyah derili liman işçilerini seyretmekteydi. Gerçekte, diyordu, savaş biteli beri özgürlüklerini kazanmış olan bu adamlar için ne değişti? Vaktiyle köleydiler, şimdi de hamallık yapıyorlar. Hem de ne ağır şartlar altında... Bir fark olmalıydı. Sanki şimdi daha iyi koşullara mı kavuştular? Özgürlüğünü de düşündü. Amaçsız, aşksız, hiçbir aile bağı olmayan o şefkatten uzak gelecek günlerini şimdiden görür gibi oluyordu. "Hayatım sona erdi, oysa daha henüz on sekiz yaşındayım!"

Düşüncelerinin akıp gitmesini bozan bir sesle irkildi:

"Çok erkencisiniz matmazel Crevecoeur. Bildiğime göre bir genç kız ne kadar güzel olursa, o kadar geç kalkar."

Julie, birdenbire yanı başında biten kaptan Morgan'a şöyle bir göz attı ve:

"Öyleyse genç kızlar hakkında fazla bir şey bilmiyorsunuz kaptan, diye cevap verdi. İnmeme müsaade buyuracak mısınız?"

Morgan yıpranmış kasketini biraz geriye itti ve kafasını kaşıdı:

"Belki bana ait olmayan bir işe karıştığıma hükmedeceksiniz ama galiba sizi bir bekleyen var."

Genç kız, şaşırmıştı.

"Bunu da nereden çıkardınız kaptan?"

"Dün Corpus Christi limanında siz kamaranıza çekilir çekilmez bir yolcu çıkageldi. O da ille gemiye binmek için ısrar ediyordu. Hem de ne pahasına olursa olsun. Bir vatandaşınızdı ve sizi de tanıyor gibiydi."

Julie, bir an, üstünde durdukları dünyanın durduğunu zannetti. Bakışları bulandı ve sarardı. Kaptan Morgan elini onun omzuna koyarak bir şefkat gösterisinde bulunmak gereğini duydu. Julie, bunu farketmedi bile. Hayatının, yaşamının sebebi olmuş olan adamla bir defa daha karşı karşıya gelirse ne yapacağını düşünüyordu... Kaptanın sesi, çok uzaklardan, sisler, buğular arasından geliyordu:

"Sizi görmeye çalıştı. Hatta kamaranızın kapısını birkaç defa çaldı. Ama siz cevap vermeyince fazla ısrar etmedi."

Alain! O sabaha karşı sırtını, alkol, tütün buharlarıyla dolu, müzik ve yaygara taşan Kid's Cottage'a çevirip Rio Grande'yi terkettiği vakit, yoksa Alain peşinden mi gelmişti? Corpus Christi'ye kadar izlemiş miydi onu? Bu ana kadar Julie, Rio Grande'den ayrıldıktan sonra ardından neler olup bitebileceğini hiç düşünmemişti... Zihnine kazınan en son hayal, o saksılarla süslü gösterişli merdivenin başında mum gibi duran Alain'in hayaliydi. Yanağından, silmeyi bile düşünmediği ince bir kan çizgisi süzülüyordu. O kocaman salonun ölüm sessizliği içinde öylece taş kesilmiş kalmıştı. Julie, artık onu bir daha hiç göremeyeceğini düşünüyordu. O kadınla Alain arasında... Ama minnettarlık ne zaman aşkın yerini tutabilmiştir? "Alain hiçbir vakit minnet duygusu yüzünden ya da daha beteri sırf menfaat kaygısıyla bir insana bağlanamaz." diyordu kendi kendine. Ama birdenbire bir bıçağın sivri ucu gibi şu düşünce kafasına saplandı: "Ya öteki? Meksikalı kadın? O güzeller güzeli? Alain şimdi, pekâlâ bir vakitler beni sevdiği gibi onu da sevebilir. Neden sevmesin?"

Julie, aşığının kolları arasında geçirdiği saatlerin anısını bir türlü hatırından silip atamıyordu... Benliğinin ta içinde, o kâinatın bütün birleşik güçlerinden daha güçlü ve tek oldu-

ğuna iman ettiği aşkının harikulade dalgalanmasından kendini sıyıramıyordu. "Eğer o ise diye düşündü, eğer Alain bağışlamam için yalvarmaya geldiyse, eğer onu eski Alain olarak bulursam, tekrar ben de eski benliğime dönebilecek miyim? Tıpkı savaşta her şeyini yitiren bir kimse gibi Texas-Meksika sınırında benim içimdeki bütün ateş de sönmemiş miydi? Şimdi hiç buralara gelmemiş, bütün bunları yaşamamış gibi nasıl dönerim eski benliğime?"

Ve Julie, şaşkınlıkla bu ölü tutkunun yeniden canlanabileceğini, şu veya bu şekilde tekrar doğabileceğini hissetti. "Zira dedi içinden, bu korkunç aylar boyunca ben de değiştim. Artık, Auteuil'deki o eski, saf, kör, itaatli Julie Crevecoeur değilim, istesem de olamam..."

Kaptan Morgan onu tatlı bir sertlikle kolundan kavrayıp biraz öteye götürdü.

Sonra küpeşteden eğilerek:

"Bakın, işte orada, dedi. Ne tuhaf değil mi? Bir yolcunun böyle şafak sökerken gemiden inip bir pamuk balyası üstüne oturarak, New Orlean limanında İsa'yı bekler gibi beklemesi şaşırtıcı değil mi?"

Parmağı ile de Julie'ye adamı gösteriyordu. Adam, yukarıdan Tennessee'nin kaptanı ile Julie'nin kendisine baktıklarını görünce kalktı ve şapkasını çıkardı. Bu, geniş kenarlı koskoca bir Texas şapkasıydı. Biraz yıpranmış da olsa, güzel biçilmiş bir yolculuk elbisesi giymişti. Orta boylu, ince ama adaleli, bronz tenli, garip bir ışıkla parıldayan kapkara gözlüydü.

Patrice Kergoat!

Julie'nin içinde duyduğu hem müthiş bir hayâl kırıklığı hem de büyük bir rahatlamaydı. Bir an için Alain'in tekrar dönüp eski tutkusunun peşine düşeceği fikrine kapılmasına

içerledi. Sanki insanlar, geçmişle hâl arasında, istedikleri gibi gidip gelebilir, istedikleri anda gençleşebilirlermiş gibi. Julie, "Giden gelseydi, atalarımız mezardan gelirdi" dedi içinden. "Bu öyle bir gerçek ki insan ancak yaşadıkça anlayabiliyor..."

Patrice, Julie'ye baktı, sonra:

Ben... ben sizi Rio Grande'den beri takip etmiştim matmazel Crevecoeur, dedi. Corpus Christi limanında da kaptan Morgan, beni gemisine almak lûtfunda bulundu.

Julie, bir şey demedi. O da, haftalardır artık iyi tanıdığı delikanlıya baktı. Ne de olsa onun burada bulunuşu olağanüstü bir durum sayılmazdı. Bay Kergoat'ın inatçılığını çok iyi biliyordu. Kafasına koyduğu şeyi yapıyordu bu çocuk.

Kaptan, dişlerinin arasından:

"Bahse girerim ki bu delikanlı yabancınız değil küçük hanım."

Julie, sinirlenmemişti bile. Patrice, onu Laredo'dan beri takip etmiş olsa da ne çıkardı? Artık kendisi o eski Julie değil, aynı adı taşıyan bir başkasıydı.

Kaptan Morgan'ı hayret içinde bırakarak hiçbir tepki göstermedi. Sadece:

"Gidip atıma bakacağım, dedi. İnşallah bu deniz yolculuğu ona dokunmamıştır."

"Alışması gerek diye cevap verdi eski korsan. Eğer onu da Avrupa'ya birlikte götürecekseniz daha ne denizler görecek."

Julie, işin bu yönünü hiç düşünmemişti.

"Bu at benim değil kaptan. Onu... onu asıl sahiplerine iade edeceğim."

Bunu söylerken, bir taraftan da, atı Güney Carolina'ya nasıl gönderebileceğini düşünüyordu. Fayetteville çiftliğin-

de, bir gece, Albay Freemont ve kızı Belle, Meksika'ya gidebilmesi için bu safkan atı çözüp ona teslim etmişlerdi.

"Julie! Julie Crevecoeur!"

Gene Patrice'in sesiydi bu. Genç kız geri dönüp küpeşteden sarktı:

"Benden ne istiyorsunuz mösyö?"

"Eğer niyetiniz, buradan, New Orlean'dan Fransa'ya hareket etmekse, yola çıkmadan önce mutlaka sizinle görüşmem gerekiyor. Ama mutlaka!"

Julie omuz silkti. Bıkkın, kayıtsız ve boyun eğmiş bir hâli vardı. Hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. Delikanlıyı görmüyormuş gibi bakıyordu. Sonra, bu şoku, bu kopukluğu uyandıralı olayların hem kışkırtıcısı hem de tanığıydı bu delikanlı. Onun böyle davranmasına, kendisini bulmak için koskoca bir kıtayı aştığı o taptığı adam, Alain Dela touche hakkında gözünü açmasını sağlamasına içerlemiyordu... Minnettar da değildi. Patrice Kergoat'nın tutumu ilgisini çekmiyordu artık. Patronu güçlü banker Gaspard'ın ve tabii bizzat kendi öz çıkarlarını da düşünerek harekete geçmiş, bu çıkarları sonuna kadar savunmuştu. Bütün bunlar Julie'ye çirkin ve iğrenç geliyordu...

Ambar ağzına yürüdü ve çok dik bir merdivenden aşağı indi. Jackson onu görünce sevincinden kişnedi. Julie ona hem tatlı sözler söylüyor, hem de kahvaltı ederken tepsiden cebine indirdiği şekeri ağzına veriyordu. Gemiyi, öteki yolcuların dikkatini çekmeksizin terketmek istiyordu. Fakat sanki herkes gizli bir yerden haber almışçasına, bu sarışın bir Inka prensesine benzeyen Fransız kızının gemiden ayrılışını seyretmek üzere üst güvertede toplanmıştı. Belki de kaptan Morgan'dan duymuşlardı...

BELONGS TO KAVUS TEAM

Atını eyerledikten sonra, Tennessee gemisinin tayfalarının yardımını reddederek, ambar kapısından rıhtıma uzatılan tahta iskeleye doğru ilerledi. Şimdi rıhtımda işçiler de toplanmıştı.

Patrice Kergoat yaklaştı ve elini uzatıp yardım etmek istedi. Ama Julie, sertçe itti ve alçak sesle:

"Yardımınıza ihtiyacım yok," dedi. "Kimseye ihtiyacım yok. Orada, şeyde... Laredo'da beni anladığınızı sanmıştım. Yalnızlığa muhtacım. Neden korkuyorsunuz? İlk vapurla Fransa'ya döneceğimi söyledim size... Bu kadarı yetmedi mi? İlle varlığınıza, merhametinize de mi katlanmam gerekiyor? Belki de efendinizin sizi azarlamasından korkuyorsunuz. "Kızı eline geçirmişken, tekrar neden bıraktın" demesinden çekiniyorsunuz, değil mi?"

Bu sorulara cevap verecek yerde, delikanlı otoriter bir tavırla atın yularına yapıştı. Jackson onu tanıdığı için hırçınlık etmemişti. Patrice sadece:

"Geliniz Julie, dedi."

Julie, neden karşı koyamadığını düşünecek halde değildi. Nitekim bu son haftalarda en dramatik anlarda olağanüstü bir soğukkanlılık, bütün övgülerin üstünde bir anlayış ve incelik gösteren delikanlıyı sessizce izledi. Bu genç adam neden sonuna kadar aynı inceliği gösterip öteki iki yol arkadaşı gibi yolundan çekilmemişti? Patrice Korgoat'ın anlaması gerekirdi ki, Julie için artık yeni bir hayat, geçmişi hatırlatan her şeyin kendisine dehşet, tiksinti, daha da beteri kayıtsızlık, umursamazlık verdiği bir hayat başlıyordu...

Patrice:

"Etrafınıza bakın, dedi. New Orlean'ın güzelliği sizi hiç etkilemiyor mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güneş, ılık hava, renk ve koku cümbüşü içinde bir kentin o sevinçli uyanışı... Sanki sihirli bir değnekle dokunulmuşçasına biraz önce uyku içinde uyuşmuş gibi görünen şehir şimdi ciğerlerinin olanca gücü ile bir şarkı tutturmuştu. Şaşırtıcı bir şeydi bu. Julie'nin etrafında beyaz, zenci, melez, kadınlı erkekli rengârenk giyinmiş bir kalabalık toplanmış sakırdar gibi, şarkı söyler gibi konuşuyordu. Hem de Fransızca.

Fransızca... ya da Fransızcaya benzeyen! Çünkü sömürge zamanında doğan bir Fransız, ne de olsa kendine göre yeni, garip bir dil yaratıyordu.

Doklardan uzaklaşıldıkça kavrulmuş kahve kokusunun yerini şehrin öteki kokuları alıyor, insanlar neşeli neşeli cıvıldaşıyorlardı. Julie, geyik derisinden mantosunun altında terlediğini hissetti. Kemerini çözmek istedi, fakat sonra bluzunun lime lime olduğunu hatırladı, vazgeçti. Bir mağazanın vitrin camında hayalinin parıldadığını gördü. Dehşet içinde ve aynı zamanda büyülenmiş gibi duraladı:

"Tanrım! diye mırıldandı. Şimdi anlıyorum kaptan Morgan bana neden hangi sirkte çalıştığımı sordu..."

Ama çok geçmeden farkına vardı ki, böyle bir şehirde nasıl giyinirse giyinsin, safkan bir atın yularına yapışmış da olsa kimsenin dikkatini çekmediğini gördü. "Başka bir zaman olsaydı, diye düşündü, New Orlaen'ı severdim, kendimi yurdumda hissederdim... Bundan birkaç hafta önce, hatta bu nefis kokulu havayı ciğerlerime sevinçle çeker, kalabalığa karışır, bugüne kadar bana yabancı olan bir evreni keşfetmek zevkiyle bütün gün dolaşırdım... Evet, artık aynı insan değilim... Bu cama vuran hayalimi görüyorum ama ona bakan aynı ben değilim... Bundan sonra hep böyle kendi kendime yabancılaşmış olarak mı yaşayacağım?"

"Neniz var Julie?"

Delikanlının şaşkın yüzüne bakılırsa, Julie'yi bulundukları anın gerçeğine getirmek istediği kolayca anlaşılıyordu. Belliydi ki, onunla konuşmak, bulunduğu uyurgezer halinden çekip çıkarmak istiyordu.

"Laredo'da size verdiğim sözü tutmadım, sizi buraya kadar takip ettim, çünkü bu benim ödevimdi."

Hemen hemen şiddetli denilebilecek bir hareketle genç kızı omuzlarından yakaladı:

"Mutlaka size haber vermem gerekiyordu..."

"Neyi haber verecektiniz mösyö Kergoat?"

"Tehlikedesiniz. Ölüm tehlikesi ile karşı karşıyasınız!"

Julie'nin tepkisi tamamen beklenmedik bir şey oldu. Delikanlıya âdeta acıyarak baktı: Anlamıyor muydu ki zaten ölmüştü artık!

Her ikisi de sokakta, bu neşeli kalabalığın ortasında, hayallerini aksettiren büyük bir vitrinin önünde duruyordu. Camın üzerinde iri harflerle 'Hotel Nationale' yazıyordu. Üzerine bir operet üniforması geçirmiş, çizmeleri pırıl pırıl cilâlı bir zenci otelin giriş kapısında arabalara, faytonlara park yeri gösteriyor, gelenleri karşılıyordu. Hiç farkına varmadan Julie ve Patrice şehrin merkezine gelmişlerdi demek.

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye mırıldandı Julie. "Ben... ben bir an önce yola çıkmak istiyorum." Tabii bununla meşgul olduktan sonra... Yüzünü safkanın yelesine yaklaştırdı. Aylardır birlikte olduğu Jackson'dan ayrılmak fikri onu bir anda dehşete düşürmüştü. Bu duyguyu ancak bir hayvanla böyle esrarlı bir yakınlık ilişkisi kuranlar bilebilirdi. Patrice Kergoat ise leb demeden leblebiyi anlayan türdendi. Otelin kapıcısına doğru yaklaşıp eline bir miktar dolar sıkıştırdı ve:

"Oğlum, bu atı otelin ahırlarına teslim ediver, ben hanımla kendime iki oda ayırtacağım..."

Patrice onunla Fransızca konuşmuş ve kapıcı Jackson'u yularından tutup götürmeye hazırlanırken Julie'nin içi sızlamıştı. Patrice'e dönüp:

"New Orlean'da yıllanacak değilim, dedi. Sonra da hâlâ teşekkür edip duran kapıcıya!"

"Ona iyi baksınlar diye ekledi. Patrice onu ikna etmeye çalışıyordu:"

"Pekâlâ, biliyorsunuz ki böyle apar topar Avrupa'ya gemi bulunmaz. Önce geminin gün ve saatini öğrenmek sonra da yer ayırtmak gerekir... Atınızın geleceği ile de meşgul olmak isterseniz, bu da epey vaktinizi alacak... Sonra, ne bileyim biraz kendinizi toparlamak istemez misiniz? Yani şöyle bir yıkanmak, istirahat etmek ve... ve elbise değiştirmek demek istiyordum... Bunun için de öteberi almanız gerekecek... Ve tabii en önemlisi size söyleyeceğim şeyler. Çok rica ederim, lütfen inanınız, anlatacaklarım o kadar önemlidir ki yola çıkmadan önce herhalde bir hayli oturup düşünmeniz gerekecek..."

Bu sözlerden sonra hem tatlı hem de otoriter bir jestle Julie Crevecoeur'ü kolundan tutup National otelinin girişine doğru sürükledi.

Julie'ye öyle geldi ki sanki yüzyıllardır, evet yüzyıllardır yumuşak bir halıya basmamıştı. Son defa New York'ta, Astor oteline İngiliz gemicisi kılığında girişini hatırladı. Bugün hayatın dış görünüşüne karşı duyduğu derin umursamazlığa rağmen, National otelinin holünde bulunan ve erkeklerin bakışlarını üstüne çeken o çok şık giyinmiş kadınlar gibi giyinmiş olabileceğini düşünmekten kendini alamadı.

Fakat tam aksine Julie, bu kadınların kendisine hafif bir kızgınlıkla baktıklarını sezdi. Çünkü üstündeki garip giysiler, gülünç olmak şöyle dursun, meşin koltuklara yayılmış bu

bezgin tavırlı adamların hayranlık dolu bakışlarını çekmiş, ilgilerini uyandırmıştı. Gerçekten de birdenbire ortada boy göstermesi olağanüstü bir şey olmuştu.

Patrice Kergoat, resepsiyon tezgâhının önünde durarak mermerin üzerine parmakları ile vuruyordu. Az sonra koşup gelen görevliye:

"Adım Patrice Kergoat, dedi. Paris'te Laffitte sokağında Gaspard bankasından Patrice Kergoat."

Görevlinin bakışları Julie Crevecoeur'de toplanmıştı. Bu görünüşten hem şaşırmış hem de tedirgin olmuştu. O ihtişamlı Kızılderili mantosuna bürünen Julie'yi işaret ederek Patrice'e eğilip sordu:

"Bu... eee... bu hanım sizinle birlikte mi bay Kergoat?"

"Matmazel Crevecoeur patronum mösyö Gaspard'ın evlâtlığı ve Paris'in en zengin vârislerindendir!"

Julie dinlemedi bile. Patrice'in böyle yüksek perdeden konuşmasına alışıktı. Ticari bir deha olan babalığı Gaspard, genç Amerika'dan kaptığı derslerle 'reklâm' denilen yeni buluşu derhal Paris'te de uygulamış, bankasının ününü bu sayede denizaşırı ülkelere kadar yaymayı becermişti. Şimdi artık Avrupalılar da reklâmın sihirli faydalarını öğrenmiş ve uygulamaya koyulmuştu. Ama gene de ondan yararlanan ilk iş adamı babalığı Gaspard'dı.

İşte burada da reklâm etkisini göstermiş, otel görevlisi Gaspard adını duyar duymaz büyük bir saygı ile Patrice'e bir kalem uzatarak, deftere adını kaydetmesini rica etmiş ve otelin bütün hizmetlerinin emrinde olduğunu belirtmişti. Daha sonra da bir çıngırağa basarak:

"Madam ve mösyönün bagajlarını odalarına çıkartalım," dedi.

Patrice Kergoat hemen atıldı:

"Bagajımız yok. Yalnız kapıcıya teslim ettiğimiz safkan bir atımız var."

Sonra da adamın eline öyle yüklü bir bahşiş sıkıştırdı ki, otel görevlisi Paris'in en zengin vârisi olan hanımın dünya gezisine bagajsız, bavulsuz, sadece safkan bir atla çıkışına hayret edecek vakit bulamadı!

Patrice, Fransa kıyılarına en yakın tarihte hareket edecek gemiler hakkında kendisine derhal bilgi toplanmasını isteyerek, holün tenha bir köşesine çekilen Julie'ye doğru ilerledi. Genç kız, meraklı gözlerden kaçmak üzere çekilmişti bu loş köşeye. Delikanlı onun karşısına oturdu. Gözden ırak tılar.

Patrice boğuk fakat ısrarlı bir sesle:

"Şimdi size söyleyeceklerimi iyi dinleyin," dedi.

Julie hiç onu böyle görmemişti. Rio Grande kıyılarına kadar o bitip tükenmek bilmez at koşturmalar, o güç tecrübeler sanki onun alaycı halini silip süpürmüştü. Julie onun konuşmasına izin vermedi:

"Kararım daha Laredo'da verilmiştir. Fransa'ya tek başıma döneceğim Bay Kergoat. Bir defa bunu kafanıza iyice sokun..."

Delikanlının karanlık gözlerinde, Julie'nin çok iyi bildiği bir ışık parlamıştı. Kendisini bileklerinden yakalamak, bağlamak, hareket vaktine kadar bir odaya hapsetmek ve sonra da saçlarından sürüyerek tıpkı bir Kızılderili savaş esiri gibi onu Gaspard'ın huzuruna çıkarmak için ne bekliyordu? Julie ekledi:

"Zaten neden oturmuş sizi dinliyorum anlamıyorum. "

Bunu derin bir gevşeklik içinde söylemişti. Bıkkın, yorgun ve bezgindi. Patrice, birdenbire dayanılmaz bir hareketle heyecanlanıp genç kızı omuzlarından yakaladı:

"Burada, karşımdasınız çünkü Laredo'dan beri, hatta ondan da önce anladınız ki bir erkeğin kendi kendine itirafı pek sevmediği bir şey duyuyorum size karşı. Öyle güçlü bir duygu ki bu, insanı durup dururken kul köle eder... Oysa şimdi bu adamdan ne kaldı geriye? Sabit bir fikirden başka bir şey değil matmazel Crevecoeur. Evet, kulunuz köleniz bile olmama izin vermediğiniz için yalnız sabit bir fikir gibi beynime saplanıp kaldınız. Ama beni anlayabileceğinizi umuyorum. Çünkü aynı ateşle siz de kavruldunuz. Bunu benim kadar siz de biliyorsunuz. Sizi böyle canlı bir ölü haline getiren, ruhunuzu ve etinizi hâkimiyeti altına alan, bütün benliğinizi altüst eden bu duyguya hiç yabancı değilsiniz... Sizi bu kadar sevmeseydim, bu kadar etkiniz altına girmeseydim, bütün gücümle, budalaca bir kadere sürüklenmenize, sonunda sizi ölümün beklediği bir yolculuğa çıkmanıza engel olmaya çalışmazdım... Bu söylediklerimden eminim! Duydunuz mu beni? Eminim!

Julie ondan kurtulmaya çalışarak:

"Hadi mösyö rica ederim, söylediklerinizi hiç de inandırıcı değil," dedi...

Patrice'i, efendisinin gösterdiği yolun tersine doğru koşmasını anlayamadan hayretle seyrediyordu. Neden böyle davranıyordu? Neden engel olmak istiyordu Fransa'ya dönmesine? Yeni bir plân, yeni bir hesap mı? Julie, o büyük aşkının sonuna kadar gitmek üzere hayatını bile tehlikeye atacak kadar büyük bir tutkuya yakalanmışken, şimdi delikanlının tutkusuna kayıtsızlık, umursamazlık hatta iğrenme ile bakıyordu. Biraz duraladıktan sonra ilâve etti:

"Beni Paris'te bekleyen tehlikelere olduğu kadar aşkınıza da inanmıyorum. Kimse benimle, benim çıkarlarımla ilgilenmez, siz de, evet siz de Bay Kergoat!"

Patrice konuşmak istedi fakat Julie engel oldu:

"Sözde iddia ettiğiniz, ileri sürdüğünüz tutkunuz, aşkınız da sadece istekten, arzudan ibarettir. Ama merak etmeyin, onu da öğrendim Bay Kergoat: İnsanlar sevgi olmadan da hayvanlar gibi sevişiyorlar, sevişebiliyorlar... Vücutlar birbirinin oluyor, birbirlerine teslim oluyor ve sonra ayrılıyor... Tıpkı bir... bir ölü gibi. Geriye ne kalıyor? Hiçbir şey, Bay Kergoat, hiçbir şey! Külü bile kalmaz. Bazen gece yarısı, nedenini anlamadığınız şiddetli bir sancı saplanır bir yerinize. Bir o yana, bir bu yana dönersiniz. Ve birdenbire bir vücudu arzuladığınızı hayretle görürsünüz. Bir vücut, kimin vücudu olursa olsun, kucaklasın... İşte o kadar. İşte aşk dediğiniz yalnız budur... Tutkudan da geriye sadece şu kalır: Bir sürü delilikten sonra biraz usluluk!"

Patrice, ellerini gevşetti ve bıraktı. Kalktı, genç kızın önünde dikildi, ona öfkeyle baktı:

"Demek varlığınızın iskambil kâğıdından bir şato gibi yıkılıvermesi için bütün erkeklerden üstün tuttuğunuz erkekle Rio Grande'de bir genelevde karşı karşıya gelmeniz yetermiş. Daha henüz on sekiz yaşında olduğumuzu unutuyorsunuz matmazel Crevecoeur, henüz hiçbir şey yaşamamış olduğunuzu da unutuyorsunuz. Hiçbir şey! Sadece bir yatakta birkaç titreyiş, iç çekiş ve..."

Birdenbire durdu, sonra tekrar oturarak boğuk bir sesle:

"Affedersiniz, dedi. Vakit kaybediyoruz. Siz bir an önce bir gemiye atlayıp gitmek istiyorsunuz, ben de elimden geldiğince bu gidişi önlemeye çalışıyorum."

Böyle şiddetli davranışı Julie'ye iyi gelmişti. Hiç kızmadı delikanlıya. Önceleri o kadar nefret ettiği bu çocuğa ara sıra bir yakınlık duyuyordu. Hele şu son günlerde başından geçen olaylar onu daha iyi tanımasına sebep olmuştu. Bu olay-

lar onun gerçek yüzünün aydınlanmasına yaramıştı. Remy Gaspard'ın sekreteri devam etti:

"Belki tuhafınıza gidecek ama ben şahsen, teğmen Alain Delatouche'la buluşmanızın başka şartlar altında olmasını tercih ederdim. Yol arkadaşlarınızın gözü önünde pekâlâ birbirinizin kollarına atılabilirdiniz. O üç dostunuz da size vurgun olduğunu unutmaya çalışarak sevinçle seyrederdi bu manzarayı... Raoul de Saint Cerre o çakı gibi delikanlı ile rekabet edemeyeceğini anlamak zorunda kalırdı. Sizi sözde bir biblo gibi gördüğünü hissettirmeye çalışan ama aslında size sırılsıklam âşık olan Stanley Des fontaunes dostumuz da aynı şekilde kaderine küserdi... Bana gelince..."

Bir an sustu, sonra tekrar devam etti:

"Evet, matmazel, burada gücü yetenin yasa koyduğu, ancak bileği kuvvetli olanın para kazandığı bu Amerika kıtasında siz de onunla evlenir ve güvenlik içinde olurdunuz. Yalnız dikkatinizi çekerim, ben bu düzeni kınayacak insan değilim, Alain nasıl para kazanırsa kazansın, yeter ki sizinle evlenmiş olsaydı ve sizi güven içinde burada tutabilseydi."

Patrice'in iki defa sarf ettiği 'güven' sözü Julie'nin dikkatini çekmişti. Şu ana kadar, Patrice'in amacına erişmek için her şeyi göze aldığına, kendine önem kazandırmak için olmayacak şeyler uydurduğuna, sadakat rolünü abarttığına inanıyordu. Bütün bunlar (Julie bunu iyi biliyordu) patronunun yardımı ile onun zengin evlâtlığını fethetmek için yapmıyor muydu? Ama onun ağzından, Julie Crevecoeur'un, Alain Delatouche'la evlenmemiş olmasının hayal kırıklığını dinlemekle genç kız kendine gelmişti. Hiçbir zaman olamayacak bu evliliğin Patrice'i bu kadar düşündürmesi, üzerinde durulacak bir noktaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden güvenlik üzerinde ısrar ettiniz, anlayamadım," dedi delikanlıya.

Bir taraftan da, babalığının yardımcısına, taptaze bir yarayı deştiği için, hiç tadamayacağı ve o kadar arzuladığı o mutluluk tablosunu insafsızca canlandırdığı için içerliyordu...

"Altı ay sonra on sekiz yaşını doldurup reşit olacaksınız. O vakte kadar güvenlik içinde olmanız gerekir."

Julie kaşlarını çattı:

"Siz de pekâlâ biliyorsunuz ki altı ay sonra on sekiz yaşımı doldurup on dokuzuma da bassam gene de kanunlarımıza göre reşit sayılmam... Sonra beni ne gibi tehlikeler bekliyormuş pek kavrayamadım."

"Hem de çok ciddi tehlikeler. Reşit olur olmaz servetinize kavuşabileceğinizi nasıl unutursunuz?"

"Bu servet bana sadece dehşet veriyor, bunu böyle bilesiniz mösyö! Hem daha buna üç yıl var. Üç yıla kadar kim öle kim kala!"

"İşte bunda yanıldınız. Mösyö Gaspard'ın elinde bulunan ve bana göstermediği bir dosyayı ele geçirip okudum, inceledim. İçindeki evraka göre on sekiz yaşınızı doldurur doldurmaz hürsünüz. İstediğinizi yapmakta, istediğiniz gibi davranmakta, paranıza, malınıza, mülkünüze istediğiniz gibi tasarruf etmekte serbestsiniz."

Julie irkildi. Yanlış duyduğunu sanmıştı.

"Nasıl oluyor bu?

Patrice düşünceli bir tavırla:

"Anlaşılan bu küçük ama çok önemli ayrıntıyı babalığınız sizden saklamış. Oysa bu ayrıntı bütün yaşamınızı bir anda değiştirebilir. İşte benim ilk defa kuşkumu uyandıran da bu oldu..."

Julie Crevecoeur, delikanlının sözlerinin ardında, kendisinin yakın geleceğini ilgilendiren birçok gerçek bulunduğunu anlamıştı. Yaşamına ve kaderine artık önem vermediği için, bu ana kadar geleceği ile de ilgilenmiyordu. Ama şimdi Patrice'i, pek belli etmese de, büyük bir dikkatle dinliyordu.

"Reşit olmanızın tarihi konusunda, babalığınızın gerçeği sizden saklaması gözlerimi açtı. O babalığınız ki aynı zamanda benim patronum, himayecimdi de... Çünkü kendisine hizmet etmem şartıyla beni de servete kavuşturmaya hazırdı..."

Kalktı, bir iki adım attı ve kendilerini gizlice dinleyen birilerinin olup olmadığına baktı. Ama sabahın bu saatinde National otelinin müşterileri onlarla meşgul olmadan girip çıkıyorlardı. Bunlar Kuzeyden gelme iş adamları ya da zengin işsiz takımıydı. Ve kendilerini New York ve Chicago'da sanıyorlardı. Yani neşeli, umursamaz bir coşku içindeydiler.

"Madem Alain Delatouche'la evlenmediniz, varlığınızı ve servetinizi koruyacak, üstünüze titreyecek bir adamla hayatınızı birleştirmediniz. Şimdi geleceğinizi garanti altına alacak, servetinizi ve... hatta hayatınızı kurtaracak bir çare, tek çare kalıyor size..."

"Neymiş bu çare?"

"Ben Patrice Kergoat ile evlenmeniz."

Uzun bir süreden beri Julie ilk defa bir kahkaha atmak ihtiyacını duydu. Zaten başından beri Patrice'in lâfı böyle bir yere getireceğini, trampete tremolo çekip, zile 'Cısss!' diye vurarak numarasını yapacağını biliyordu. İşte yapmıştı da!

Delikanlı, Paris borsasında sonu belli bir satıştan söz eder gibi duygusuz bir tonla:

"Evlenin benimle" dedi. Beni sevmenizi istemiyorum. Sizinle evlenmeye ve size saygı göstermeye hazırım. Bu ev-

lilik sadece kâğıt üzerinde kalacak. On sekiz yaşına kazasız belasız erişmeniz de böylece mümkün olacak. Şahsınıza ve servetinize tasarruf eden adamın elinden de kurtulmuş olacaksınız. Sizi ve servetinizi korumak için elimden geleni yapacağım ve servetinizin Mösyö Gaspard'ın iflası içinde eriyip kaybolmasını sağlayacağım.

Julie inleyerek ayağa fırladı, şaşkındı:

"İflas mı? Ne iflası? Fakat mösyö... Babalığım Paris'in en zengin adamlarından biridir. Kendisi İmparator Napoleon'un himayesindedir ve bir de adı bütün dünya bankerleri arasında en itibarlısıdır..."

"Mösyö Gaspard bir serüvenci ve kumarbazdır. Başlangıçta bunu ben de bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum. Âşıklık çıraklığını Paris sosyetesinde yapmış olmakla iftihar etmeyen ben ayaklarımı iyice yere bastım ve biliyorum ki zaman onun aleyhine çalışıyor. Babalığınız sizi bana teklif ettiği vakit bunu çılgınca bir şey bulmuştum. Ama tamamen çılgınca... Sizi benimle evlenmeye zorlayabilmek fikri bana çok garip gelmişti."

"O halde bu fikri neden kabul ettiniz? Çünkü sanırım onun bu teklifini kabul etmiştiniz, değil mi?

"Kabul ettim, zira size âşıktım. Gerçeklerin anlamını yitirecek derecede sırılsıklam âşık."

Yeniden, sinirli sinirli enine boyuna volta atmaya başlamıştı, Julie onu hayretle seyretti. Bu adamın tutkusu, sanki kendine, Julie'ye ait değilmiş gibi ona gerçek dışı görünüyordu. Bay Kergoat'nın sözünü ettiği bu aşkın varlığını kavrayamıyordu. Gerçekte ona karşı yalnız belirsiz bir acıma duyuyordu.

Delikanlı durdu, vicdanını ve kalbini sıkan şeyleri açığa vurmak için büyük bir çaba harcayarak:

"New York'a hareket etmeden önce Fransa'da babalığınızla yapmış olduğum gizli anlaşmanın bütün ayrıntılarını bilmeniz gerekir. Neden ve hangi anlaşma ile geldim buralara sizi bulmaya?"

Julie, onun samimiyetinden kuşkulanmıyordu. Yalnız, onun kendisini, böyle giderek Mösyö Gaspard'ın elinde alet olmaya bırakmasını kınıyordu. Babalığının başarısında insan sarraflığının büyük rolü olduğunu bilmez değildi. Gaspard, insanların zaaflarından aşırı menfaatler çıkarmakta ustaydı. İmparatorun çevresine kadar sızdığı her yerde bu marifeti ile övünür, gerçekten de daima istediği gibi kullanacağı adamları elinin altında bulundururdu.

Delikanlı devam ediyordu:

"Bizi bağlayan o garip ahlaksal, ya da ahlak dışı anlaşmaya göre sizinle evlenirsem bütün varınızı yoğunuzu, servetinizin emanetçisi olan babalığınızın emrine bırakacaktım, çünkü Bay Gaspard kati surette servetinize kanun dışı yollardan sahip olmak istemiyordu. Düşünüyordu ki böyle bir şey olursa er geç ondan bunun hesabını soracaksınız ve tabii kanun da sizden yana çıkar. Bu da onun şeref ve şöhretinin iki paralık olması demekti. O zaman da imparator böyle bir adamla derhal ilişkisini keser. Bankerin öteki güçlü dostu prenses Mathilde de aynı şekilde davranmakta bir an tereddüt etmez. Çok iyi bilirsiniz ki Bonaparte'ler aile şerefine çok önem verirler. Evlatlığının paralarının üzerine oturan bir üvey baba mı? Onlara göre, atın çöp tenekesine!

Julie, kulaklarına inanamıyordu. O yalnız şunu biliyordu: Gaspard, sekreterine, evlatlığını vermeyi vadetmişti, ama onu Amerika'da bulup geri getirmesi şartı ile. Bütün Paris, genç kızın Meksika'da kaybolduğunu sanıyordu. Julie, varını yoğunu ele geçirmeye hırslı, iki kişinin aralarında böy-

le iğrenç bir pazarlığa oturabileceklerini hiç düşünmemişti. Düşünmek ne kelime, aklının kıyısından geçirmemişti böyle şeyleri...

Patrice'e:

"Zavallı dostum, dedi. Peki, bu işte sizin menfaatiniz ne olacaktı? Çünkü bu pazarlığa göre, gerçi benim gibi bir mirasçı ile evlenmiş olacaktınız ama son meteliğime kadar Gaspard'a teslim edip beş parasız bir kızla evlenecek kadar budala da değilsiniz herhalde... İnsan alçak olursa sonuna kadar olmalıdır. Benimle evlenecek ve servetimi ele geçirecektiniz, bundan kuşkum yok ama servetimi babalığını iflâstan kurtarmak için değil, kendi öz çıkarınız için kullanacaktınız."

Delikanlı, sözü edilen alçaklığı hiç üstüne almadan cevap verdi:

"Hata! Leş kargalarını ne kadar az tanıyorsunuz! Tamamen yanlış teşhisiniz. Düğünümüzün ertesi günü, aile reisi olarak Gaspard'a, Julie Crevecoeur'ün milyonlarının Gaspard bankasının kasalarında olduğuna dair bir kâğıt verecektim. Sonra da onları iflâs halinde bulunan babalığınıza teslim edecektim. O da buna karşılık beni kendine ortak ederek bir gece de Paris'in en genç ve en gözde bankerlerinden biri yapacaktı. Beni saray çevrelerine takdim edecek, üyesi bulunduğu çeşitli idare kurullarında yanı başında oturtacaktı... Böylece bir yıldan kısa bir zamanda, umulmadık şartlar içinde beni metresinin yatağından çekerek, evlâtlığının yatağına sokacak, taşralı bir üniversite öğrencisini o sihirli elleriyle bir anda kral sofrasına lâyık bir adam haline getirmiş olacaktı!"

Gerçekten de Julie, Patrice Kergoat gibi zeki bir delikanlının tutkularına bundan daha iyi bir gerçekleştirme alanı hayal edemeyeceğini anlamıştı. Ağının ortasına yerleşen bir

örümcek misali Laffitte sokağına karargâhını kuracak, iflâsın eşiğinde bulunan ortağının her türlü sırrını, her alçaklığını, her ihanetini bilerek duruma hâkim olacaktı...

Julie:

"Bütün bunlar tatsız sözler, dedi. Kolayca bir kâbusta denilebilir. Evet, babalığıma iyi bir insan denilemeyeceğini biliyorum. Son derece ahlâksız ve bencil bir insan olduğunu da biliyorum. Ama artık bu kadarı da inanılmaz bir şeydir! Yapamaz bana bunu. Ne de olsa onun elinde büyüdüm. Ne kadar taş kalpli olursa olsun gene de içinde bana karşı şefkate benzer, yakınlığa benzer belirsiz bir duygunun bulunması gerekir. Beni sizinle evlenmeye nasıl zorlayabilir?"

"Mösyö Gaspard'ın dünyası öyle bir para ve zevk dünyasıdır ki orada 'duygu' kelimesine yer yoktur. Babalığınız şuna kani olmuştu: Benimle evlenmenizin çıkarınıza olduğuna... Sizi buna inandırabilirim... Evet, ben Patrice Kergoat bu güce sahip bir insandım. Madem benim geleceğim ve gelecekteki servetim söz konusuydu, bu uğurda yapmayacağım şey yoktu. Benim gibi bir insan çıkarı için neyi olursa olsun göze alır. İşte buydu babalığınızın düşüncesi!"

Patrice, bu sözleri Julie'ye çok çarpıcı bir şiddette söylemişti, sesindeki alaycı eda ve silik tutumu, yabancı bir dünyaya karşı bir çeşit kendini savunmaydı. Böyle bir dünyada başarı kazanılmak isteniliyorsa duygunun sesi susturulmalı, duygulu olmaktan vazgeçilmeliydi. Julie bunun bilincine varmıştı. Kurtlar arasında kurt olmadan yaşamak zordu bu düzende. Para ve ticaret üzerine kurulu bir sistemde insan ahlâkı da bozuluyor, insan kendine de yabancılaşıyordu. Julie, Paris'te Varyete tiyatrosunda onunla ilk karşılaştığı gece hükmünü vermişti zaten. Yarı alaylı bir eda ile delikanlıya sordu:

"Bütün bunlardan sonra bana karşı, nasıl diyeyim, bir his duyduğunuzu söyleyebilir, beni aşkınıza inandırabilir misiniz? Şahsıma karşı bir tertip hazırlandığını sırf bu aşkınız mı söyletiyor?"

Ayağa kalktı genç kız ve devam etti:

"Madem bana olan sevginiz sizi beni uyarmaya yöneltti, peki, görevinizi yaptınız beni uyardınız işte, teşekkür ederim. Paris'e döner dönmez, beni birçok kişinin nazarında bu kadar çekici kılan servetimle meşgul olmak için elimden geleni yapacağım. Ve inanınız ki sırası gelince sizi de unutmayacağım. Ben de sizin gibi her hizmetin karşılığının ödenmesi gerektiği kanısındayım. Borcumu ödeyeceğim Bay Kergoat. Son meteliğine kadar, hem de emin olunuz kucağınıza atılmaya gerek kalmadan."

Patrice ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Siz durumu hiç kavrayamadınız anlaşılan matmazel Crevecoeur. Size Bay Remy Gaspard'ın işi bitmiştir diyorum, anlamıyor musunuz? Onu ancak, kendisine emanet edilmiş olan sizin servetiniz kurtarabilir. Babalığınızı tanıdığım kadar da o, bu servetin üzerine oturmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Yapacağınız iki şey var. Birincisi, Fransa'ya dönecek ve benimle evleneceksiniz. Bütün kutsal saydığım şeylerin üstüne yemin ederim ki, sizi ve servetinizi babalığınızın elinden kurtarmak için bütün varlığımı ortaya koyacağım. Altı ay sonra da sizi serbest bırakacağım."

Julie, büyük bir ısrarla delikanlının fikirlerini savunması karşısında, etkilenmekten kendini alamamıştı:

"Peki, ikincisi? İkinci çare nedir? diye sordu."

"İkinci çare bana bir aylık bir süre tanımanızdır. Bu bir ay zarfında, ben yokken babalığınızın işleri ne hale geldi, onu öğreneceğim. Bakalım, batmak üzere olan gemisini kur-

tarmak için şimdiden oturdu mu servetinizin üzerine? Böyle bir şey olduysa babalığınız sizi ebediyen kaybolmuş, hatta ölmüş bilmekte büyük çıkarlar umacaktır. Çünkü yalnız ölüler, kendilerine ait bir şeyi isteyemezler!"

Julie, fikrini söyleyecek zaman bulamadı. Resepsiyon memuru önemli bir haber vermeye hazırlanan kişilerin o kendini beğenmiş hali ile bir devetabanı bitkisinin ardından görünüverdi:

"Bay Kergoat China adlı gemi yarın sabah Havre'a hareket ediyor... Arka üst güvertede bir boş kamara var. Uskurlu gemiler için en ideal kamaradır, tavsiye ederim... Sizin adınıza ayırttım..."

"Peki, peki diye mırıldandı Patrice."

"Telgrafınızı da çektim, yalnız Paris'e ne vakit varır, bilemeyeceğim, çünkü telgraflar New York'ta Western Union tarafından önce İrlanda'ya oradan Avrupa'ya çekilebiliyor. Bu da tabii, tahmin edersiniz günlerce sürüyor..."

"Güzel, güzel diye kestirip attı gene Patrice.

Memur gene koca bitkinin arkasında kayboldu.

Julie hayretler içindeydi:"

"Nasıl oluyor da bir tek kamara ayrılıyor mösyö Kergoat?" dedi.

Patrice, ayakta kızı tepeden süzüyordu. Söylemek istediğini böyle daha hâkim bir noktadan pekiştirmeyi yararlı bulmuştu:

"Çünkü sizin yola çıkmamanız gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun burada kalmalısınız. Babalığınızın karşısına çıktığınızda hayatınızın tehlikede olduğunu söyleyişim boşuna değildi. Böyle hür ve yalnız oluşunuz onun için bir tehlike ve tehdittir. Auteuil'de bulacağınız adam, terkettiğiniz adam değil artık. Gaspard uçurumun eşiğinde. Kendini kurtarmak

için sizi harcayacaktır. Paris'te kimse onun gerçek durumunu bilmiyor. Henüz sözünü geçirtebilecek güçte. O kadar ki, gözünü kırpmadan bir cinayet işletebilir..."

Patrice, yüzünü kızın yüzüne yaklaştırarak ve kelimelere basa basa:

"Fransa'ya yalnız döneceğim, diye ekledi. Zamanın sizin lehinize çalışacağını düşünerek burada sabırla beni bekleyin. Altı ay dediğiniz nedir ki? Bırakın geçsin bu vakit, ondan sonra muzaffer bir şekilde babalığınızın karşısına çıkıverirsiniz. O zaman artık bağımsızlığınıza kavuşmuş olacaksınız. Hür olacaksınız. Beni kayıtsızlıkla, hor görerek ya da minnetle anmakta da hür..."

Cevap yerine, Julie doğruldu, onu eliyle itti ve acele etmeksizin resepsiyon tezgâhına doğru yürüdü. Patrice, genç kızın bu davranışını nasıl yorumlayacağını bilemeden olduğu yerde bir an kaldı.

Genç kız, memura:

"Paris'e bir telgraf çekmek istiyorum," dedi.

"Hangi adrese matmazel Crevecoeur?"

"Bay Remy Gaspard, Gaspard bankası..."

"Laffitte sokağı, Paris, diye tamamladı memur. Öteki telgrafın gideceği aynı adres, değil mi?"

"Evet, aynı adrese gidecek. Ama sanırım telgrafın metni aynı olmayacak. Bana, bir kâğıt kalem verir misiniz lütfen?"

"Derhal matmazel..."

Julie, çabuk çabuk bir şeyler yazdı ve kâğıdı memura uzattı. Adam telgrafı yüksek sesle okudu:

"Yarın China yolcu gemisiyle hareket ediyorum. Stop. Bay Kergoat ile birlikte. Stop. On sekizinci yaşıma basmak hazırlığını yapıyorum. Stop. Saygılar. Stop. Julie."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Julie'nin yanına gelen Patrice epeyce sıkıntılı görünüyordu. Alçak sesle:

"Siz çıldırmışsınız, dedi. Aklınız başınızda değil sizin. Böylece, babalığınıza savaş ilân ettiğinizin farkında mısınız? Şimdi artık nereye giderseniz gidin tehlike peşinizdedir... Bir dakika bile yalnız bırakamam sizi bundan böyle."

Sonra memura dönerek:

"Lütfen matmazel Crevecoeur'e ilk çekilen telgrafın metnini gösterir misiniz?"

"Hay, hay, derhal."

Ve uzattığı kâğıtta, Julie şu satırları okudu:

"Dönüyorum. Stop. Julie Crevecoeur'ü buldum. Stop. Fakat o dönmek istemiyor. Stop. Ellerim boş geliyorum. Stop. Çok üzgünüm. Stop. Kergoat."

Öğleden sonra, Julie, delikanlının ona ayırttığı, National otelinin odasında mektup yazmaya çalışıyordu. Aylarca, en kötü şartlar içinde yaşayıp, yerlere yatarak, toz toprak içinde dağ bayır at koşturarak, bazısından da pek kurtulamadığı bin bir tehlikeye göğüs gererek, yağmur, çamur demeden, kızgın güneş altında pişerek geçirdiği nice serüvenden sonra şimdi kendini bu lüks dekor içinde epeyce yadırgıyordu...

Ama Carolinia'da, Fayetteville'de, Freemont çiftliği adresindeki Miss Belle Fremont'a yazdığı mektuba kendisini vermeye engel olan bunlar değil, sabahleyin Patrice Kergoat'nın yapmış olduğu akıl almaz açıklamalardı. Altüst olmuş, ne yapacağını şaşırmış kalmıştı. Büyük bir umutsuzluğa kapılması gerekmez miydi? Ama hiç de öyle olmamıştı. Julie, öğrendikleri karşısında dehşete kapılacağı yerde mucize kabilinden, ebediyen kaybettiğini sandığı yaşamak ve mücadele etmek zevkini yeniden bulmuştu. Tek yakını bildiği, tanımadığı ailesine onu bağlayan tek insan bel-

lediği Gaspard'ın riyakârlığı ve iğrençliği onu battığı yerden tekrar su yüzüne çıkarmıştı. Julie, damarlarına tekrar hayat dolduğunu, ne kadar karanlık olursa olsun istikbali ile yüz yüze gelmeye hazır olduğunu hissetti... Bu yüzdendir ki işlerini ciddî bir şekilde ele almış ve Freemontların cins atı Jackson'u iade etme yollarını aramaya başlamıştı. Şimdi nasıl yapıp da onu Louisiana'dan Kuzey Carolinia'ya kadar sağ salim göndermeliydi? Julie, bu meseleyi önce kaptan James Morgan'a açmıştı. Kaptana göre atlarla işi olan yalnız haydutlardı ve Amerika'da kendini bilen insan ancak deniz yolu ile giderdi. Buna, üzerinde gemi işleyen nehirler de dâhildi... Böylece National Otelinin müdürünün tavsiyesi ona akla yakın gelmişti. Cins atı, Missisipi nehrinde işleyen City of New Orleans istimbotuna yükleyeceklerdi. Memfis'de atı indirip Holladay Overland Mail and Express Company'ye teslim edeceklerdi. O kumpanya da Jackson'u, Carolinia'ya kadar götürecekti. Holladay kumpanyası bu tip nakliyata alışıktı ve namuslu bir kuruluştu. Cebinde sürü ile kredi mektubu taşıyan Patrice Kergoat, cins atın nakliyatı ile bizzat meşgul olarak masraflarını karşıladı. Bu masraflar ne kadar yüksek olursa olsun, Julie, dostu Belle'e sivil savaşın servetlerini silip süpürdüğü bu soylu aile kızına cins atını sağ salim iade etmek istiyordu. Çünkü bu eşsiz hayvan, onlara eski günlerinden kalan son yadigârdı. Julie, zihninin dağınıklığına rağmen büyük bir çaba sarfederek mektubunu tamamladı. Dostu Belle'e minnettarlığını ve teşekkürlerini yazarak, günün birinde, dramatik sahneler geçirdiği Fayeteville'deki o beyaz evde tekrar görüşme umudunda olduğunu belirtti. O evi, orada gördüğü dostluğu, geçirdiği feci günleri asla unutamayacaktı. Şimdiki durumundan ve Fransa'da kendisini bekleyen şeylerden mümkün olduğu kadar bahsetmeme-

ye çalıştı. Zaten neler olup biteceğini kendisi de biliyor muydu? Hayatı ve serveti tehlikede olduğuna göre bir tahminde bulunmak da çok zordu. 'Hayatım', dedi, bundan böyle benim irademe göre şekillenecek. Hayatını düşündükçe de, kimin kızı olduğunu anasının babasının kimler olduğunu daha çok merak ediyordu. Böyle bir servet bırakarak kızlarının hayatını garanti altına alan bu insanlar kimlerdi? Günden güne bu merakı daha da artıyordu. Julie, zarfı kapattıktan sonra, tavandan sarkan kordonu çekti. Bulunduğu oda, Paris'te Saint Germain'deki lüks bir apartmanın yatak odası gibi döşenmişti. Koskoca bir yatak ve yanında hizmetçileri çağırmaya mahsus zile bağlı ipek örgülü kordon. Biraz sonra, beyaz kolalı başlıklı ve gene beyaz önlüklü bir hizmetçi kapıyı vurup girdi.

"Emriniz matmazel?"

Güleç yüzlü bir zenci kadındı.

"Tepeden tırnağa kadar tuvalete ihtiyacım var."

Zenci kadın, gözlerini devirerek:

"Öyle mi diye sordu."

"Halimi görmüyor musunuz? Hem yıkanmaya, hem de berbere muhtacım."

"Hizmetçi kadın, Julie'nin uzun sarı saçlarını hayranlıkla seyrediyordu."

"Hep benim de böyle saçlarım olsun isterdim miss, diye mırıldandı. Aşağıda berber mösyö Felix var. New Orleans'ın bütün kibar kadınlarının saçlarını o yapar."

Julie, İmparatoriçe Eugenie'nin, Saint Honore'deki berberinin adının da Felix olduğunu hatırladı ve:

"Peki, öyleyse hem banyoyu hazırla, hem de Felix'e haber ver, dedi. Ben de bu arada hazır bir elbise ile bir de manto temin etmeliyim. Şöyle, biraz iyice bir şeyler..."

"O halde Saint Louis sokağında madam Paulette'in mağazasına gidin. Bütün kibar hanımlar..."

Julie'nin gözlerinde garip bir ifade görerek cümlesini yarıda kesti ve bir kahkaha kopardı. İçten gelen, neşeli ve gür bir kahkaha. Bu neşe gösterisi Julie Crevecoeur'ü kendine getirmişti.

Siyahî kadın gülmekten kırılıyordu. Herhalde Julie'nin Kızılderili kılığı ve parça parça olmuş bluzu tuhafına gitmişti. Julie, kadının cümlesini tamamladı:

"Bahse girerim ki New Orleans'ın bütün kibar kadınları madam Paulette'in mağazasından giyinir, diyecektiniz ama bana kibarlığı yakıştıramadınız."

Julie, aylardır sırt çevirdiği şık elbiselere tekrar kavuşmadan önce Belle Freemont'un verdiği çizmeleri çıkardı. Ayakları mahvolmuştu. Sonra toz toprak içindeki Kızılderili mantosunu, parçalanmış bluz ve etekliğini çıkarıp attı. Bu kılıkla at üstünde epey ilgi çekmişti. Çizmelerinin burnuna Stanley Desfontaines'den aldığı iki bin doları yerleştirmişti. Ayakları küçük olduğu için de çizmeler sıkmamıştı...

Bin dolarını bir tekine, bin dolarını da öteki tekine koymuştu. Bu paralar, evlâtlığı Julie Crevecoeur'ün yerini bilip söyleyecek olanlara, Mösyö Gaspard'ın vereceği ödüldü. Bunu hatırlayınca genç kızın yüzüne bir gülümseme yayıldı. İki bin dolar küçük bir servetti. İçinden 'Adamakıllı iktisatlı davranmalıyım, dedi. Çünkü bu paranın bana çok büyük yardımı dokunabilir..' Hangi şartlar altında olacağını bilmiyordu ama öğrenmişti ki özgürlük de tıpkı ekmek gibi, Madam Paulette'den alınacak bir elbise gibi satın alınabiliyordu. Önce güzel bir banyo yaptı, ayların kirini, terini, pasını attı. Sonra da madam Paulette'den aldığı elbiseyi giydi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Akşama doğru kuaför Felix'in salonuna genç ve güzel bir kız giriyordu. Uçları kıvrık ve pomatlı bıyıklarına, keçisakalına rağmen Felix bir kadın gibi kırılıp dökülüyordu. Hele hayranlığını belirttiği vakit ki buna çok sık fırsat buluyordu sesi bir soprano gibi titriyordu. Açık bej şemsiyesini zarafetle katlayıp salona giren Julie Crevecoeur'ü görünce gene öyle oldu.

"Enfes! Tek kelimeyle enfes! diye haykırdı."

Kuaför salonu, doğrudan doğruya otelin holüne açılıyor, batmak bilmeyen bir güneş içerisini fırın gibi ısıtıyordu. Zaten bu salonda her şey incelik ürünüydü. Çiniler, porselenler, kristal aynalar, büyük saksı bitkileri, temizlik v.s... Paris'i hiç aratmıyordu. Julie, gözlerinin renginde çok ince ipekliden yapılmış bir kostüm giymişti. Parisli terzi Worth'un son modellerine göre dikilmiş olan bu elbise artık o şişkin ve balinalı çember eteklerin yerini almıştı. Göğüsleri olduğu gibi en ince hatlarıyla belirten elbisenin sırt kısmında muntazam düğümler ve pililer vardı... Julie, kendini bir koltuğa bırakarak:

"Şu sıralarda hangi tarz saç modası var cidden bilmiyorum, dedi. Benim en son bıraktığım moda, Güzel Helena modasıydı."

Berber Felix yüzünü buruşturdu:

"O moda çoktan geçti şekerim, çoktan dedi... Sonra güzel müşterisinin omuzlarına dökülen altın bukleleri meslek gözü ile incelemeye koyuldu."

"Yaz başlarında kızıl saç modası yayıldı güzel kızım."

"Kızıl mı? Kızıl saç öyle mi?"

"Hayret ettiniz değil mi? Bu, öyle kızıl değil, Cora Pearl kızılı diyorlar. Amonyak ve toz boya ile taklidi imkânsız bir renk elde ettik."

Julie, dehşet içinde:

"Saçlarımı boyatmayı düşünmüyorum," dedi.

"Ben de öyle bir şey demedim ki şekerim. Saçınızın rengi tam bugünkü moda. Size Patti ya da Marie Rose modeli çok iyi gider... Paris ve New York'ta bu moda şimdi pek yaygın. Patti nasıl gidecek pek garanti edemem, fakat vaktiniz varsa deneriz. Beğenmezseniz bozar, ötekini, deneriz."

Julie, tok bir sesle:

"Size bir saatten fazla ayıramam, ona göre," dedi.

Bir saat sonra da salondan 'Ofelya' tipi bir saç modeli ile ayrıldı. Julie'ye çok iyi gitmişti bu saçlar. Yeni kılığına ve tuvaletine alışması için biraz zorladı kendini. Ne de olsa at sırtından ineli çok olmamıştı. Çok merak ediyordu; Acaba, elbise, saç ve ıvır zıvırla tekrar meşgul olabilecek miydi? Tutkuyu tanımadan, lezzeti yalnız aşkta bulan o yaşamından önce böyle bir kızdı. Oysa şimdi her şeyini yitirdikten sonra, elbiseymiş, makyajmış, berbermiş pek gereksiz geliyordu. Bu düşünce ona hüzün verdi. Demek artık aşkın o güç verici, kırbaçlayıcı büyüsü bozulmuştu. Odasına böyle bir ruh hali içinde döndüğü vakit bir demet gül buldu. Bukete 'Patrice Kergoat' imzalı bir de kart iliştirilmişti. Kartta, "Eğer dinlendiyseniz sizi akşam yemeğine otelin lokantasına davet ediyorum" yazılıydı. Julie omuz silkti. "Giderim ama gene aşkından söz etmeye kalkarsa, masadan kalkar onu orada bırakır çıkarım" diye düşündü. Sonra odasındaki tuvalet masasında bulunan üçlü aynada kendini seyre koyuldu. Kendini, güzel, genç ve son derece arzu edilir buldu. Etrafında uyandıracağı duyguları bilmezlikten gelmesi anlamsızdı. Stanley Desfontaines gibi çok medeni bir insanın arzusunun şiddetini hatırlayıp dişlerini gıcırdattı. Bu, tırnaklarının ucuna kadar güneyli centilmen bir anda nasıl da kaplan kesilmişti! Canavarlık ve inceliği birbirinin içinde eriterek duygularının karma-

şıklığı ile iştahının hayvanlığını en güzel bir şekilde karıştırmasını nasıl da biliyordu? Ormanda ırzına geçerken ona çok kızmıştı ama şimdi düşündükçe içinde bir şeylerin ürperdiğini duyar gibi olmasını engelleyemiyordu. Sonra Raoul de Saint Cerre'i, genç gazeteciyi düşündü. Bu delikanlı ile üç defa yatmıştı. Batan gemide, Astar otelinde ve Kızılderili çadırında. Her seferinde de delikanlı onda yepyeni hazlar uyandırmasını bilmiş, Julie de zaaflarına yenilmekten kendini alamamıştı. Bu delikanlının kolları arasında zevkten tir tir titrerken bunun Alain'e karşı duyduğu o ideal aşka hiç benzemediğini hissediyordu. Ama işte o ideal aşkı da Rio Grande'de bir genelevin merdivenlerinde tozlara yuvarlanıp gitmişti.

Hiddetten kudurarak "Hepsi ödeyecek bunu, dedi. Bundan böyle her şeyi daha berrak görüyorum. Ne amaçla hareket ettiklerini biliyor, teşkil ettikleri tehlikeyi seziyorum. Kendimi de onları da apaçık seyrediyorum. Madem kadınlığın bütün silâhları ile donanmışım, güzellik, çekicilik, şirinlik ve inceliğimle onları büyüleyebiliyorum, o halde onların oyununa gelmeden bu silâhları kullanacağım. Çünkü aşk, ancak bir oyundur ve sadece onu ciddiye alanlar için facia ile sonuçlanır."

Böyle kara kara düşünürken, madam Paulette'in mağazasından aldığı ve Paris'ten getirtilmiş yapma çiçekleri başına taktı. Paulette'in söylediğine göre, şimdi böyle çiçekli şapkalar çok moda olmuş Paris'te. Aynada kendini son bir defa seyrettikten sonra odadan çıkacağı sırada gözü Akşam Yıldızı'nın armağanı Kızılderili mantosuna takıldı. Bu manto, Amerika macerasının son hatırasıydı. Eğildi, geyik derisinden yapılma mantoyu aldı ve ihtimamla yatağının üstüne serdi.

Böyle yapmakla belki de kendini gecenin kötülüklerinden korumak istiyordu. Ya da yalnızlığına bir destek arıyordu...

İKİNCİ BÖLÜM
Fransa'da Ölmek

Hamburg'lu bir kumpanyanın işlettiği China gemisi Fransa kıyılarına yirmi beş gün sonra varabilmişti. Yolculuk gayet sakin ve olaysız geçmişti. Gemi, yandan çarklı değil, uskurluydu ve her türlü güvenliği, konforu sağlanmıştı. Havalar güzel gittiğinden en ufak bir yalpa ve sarsıntı da olmamış, ancak birinci mevki yolcuları üst güvertenin en güzel kamarasında kalan genç kızı pek merak etmişlerdi.

Gerçekten de Julie Crevecoeur gemiye biner binmez kamarasına kapanmış ve kimse ile görüşmemişti. China'nın lüksüne, zarafetine baktıkça, Julie, binlerce insanla Asor adaları açıklarında sulara gömülen 'Altın Çağ'ı hatırlamaktan kendini alamıyordu. China, billur avizeleri, yaldızlı sütunları, antika eşyaları, kalın İsfahan halıları ile zenginlik ve lüksün bir sembolüydü. Ama genç kız, 'Altın Çağ' gemisinde atlattı-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ğı feci kazanın etkilerini hâlâ taşıyordu. Bu yüzden de bu nefis yolculuğun tadına pek varamadı.

Corpus Ghristie'den New Orleans'a gelirken bindiği Tennessee'de durum hiç de böyle değildi. Önce o eski korsan gemisi bu yüzen saraya hiç benzemiyordu. Sonra gemi yola çıkarken yatmış, New Orleans limanına girince de kalkmıştı. Oysa şimdiki yolculuk uzun sürecekti. Nitekim kamarada saatler boyu hapsolmak hiç de iç açıcı değildi ve insanda kara düşünceler oluşturuyordu. Julie, yemek salonuna da inmiyor, yemeklerini kamarasına getirtiyordu.

Ama Patrice Kergoat'nın devamlı ısrarlarına dayanamayıp ara sıra yemek salonuna indiği de olmuyor değildi. Böyle akşamlarda yolcular bu genç kızın enfes siluetini seyretmek imkânına kavuşabiliyorlardı. Ancak, nişanlı ya da akraba olduklarını tahmin ettikleri bu çiftin hemen hemen hiç konuşmadıkları da dikkatlerinden kaçmıyordu. Daha doğrusu yayılan dedikodulardan, delikanlının pek tanınmış bir bankerin sağ kolu olduğunu öğrenmişlerdi de kızın ne olduğunu, kimin nesi bulunduğunu keşfedememişlerdi. Ara sıra delikanlı konuşuyorsa da, genç kız ona kısa kısa cümlelerle, tek kelimeyle cevap veriyordu. Kısacası, yemek salonunda olsun, sigara salonunda olsun, barda olsun, Kergoat ile Julie arasındaki ilişkiye dair çeşitli tahminler yürütülüyordu.

Gerçekten Patrice öyle bir taktik kullanıyordu ki onun baştan çıkarma yetenekleri hakkında uzun uzun durmak gerekiyordu. Öyle becerikli davranıyordu ki, kendisini çok neşeli ya da çok kederli kılacak o derin duyguları açığa vurmuyordu. Hep aynı dengeli hali koruyup, genç kızı sinirlendirecek ya da üzecek herhangi bir davranıştan ustalıkla kaçınmasını bildi. Aksine, ona öyle saygılı iltifatlarda bükmüyor, öyle incelikli bir dikkatle onu kolluyordu ki, genç kızı ara sıra

güldürmeyi keyiflendirmeyi bile başarabiliyordu. Etrafındaki insanların alay edilecek taraflarını, dans salonunda genç kıza kur yapmaya kalkışanların gülünç yanlarını ne güzel bulup çıkarıyordu...

Ama Julie, mantara basmıyordu. Patrice de ötekiler gibiydi. Kadife pençesinin içine çekmişti tırnaklarını. Genç kız içinden 'Sıçramak için geriliyor' diyordu. "Erkeklerin oynadığı bu sonsuz komedide her şey böyle başlar. Artık hiçbirisi beni bu aşk oyununa çekemez... Hepsi de kendini beğenmiş, bencil ve zevkinde kadınlardan daha oyuncudur. Şu farkla ki, bizler kumaşlar, elbiseler, mücevherlerle oyalanırken, onlar duygularla oynamayı severler..."

Bazı anlar Julie'ye öyle geldi ki, Patrice ona, dinlenme devresinde olan bir hastaya davranır gibi davranıyor. Bunu da şundan çıkarıyordu: Patrice Rio Grande'deki genelevde geçen o olaydan elinden geldiğince bahsetmemeye çalışıyor, Alain'e dair söz etmekten kaçınıyordu. Hiç değilse Julie, onun bu davranışını böyle yorumluyordu. Okyanusu aşarken geçen uzun günler boyunca, Julie düşünce ve izlenimlerine bir çeki düzen verebilmiş, her şeyi yerli yerine oturtabilmişti. Dikkat etmişti, ne vakit Mösyö Gaspard'ın adı geçecek olsa Patrice'in yüzü kararıyor ve genç kıza öyle bir acıma ile bakıyordu ki, Julie giderek buna öfkelenir olmuştu. Bindikleri China adlı gemi Fransa sahillerine yaklaşırken, Julie endişeye kapılacağı yerde rahatlıyordu. Patrice'in ciddî tutumu böyle bir endişenin doğmasına yeter bir sebepti. Ama delikanlının tahminleri tutmamış, genç kızın rahatladığını hayretle görmüştü.

Julie: 'Beni ne zannediyor' diye geçiriyordu içinden. "Herhalde beni sağduyudan yoksun ve dengesiz biri olarak görüyor. Beni ikna ettiğine inanıyor. Babalığımın, servetine

konmak için beni ortadan kaldırmak istediğine inandığımı zannediyorum... Bende her söylenene inanan saf bir insan ruhu bulunduğunu hayal ediyor. Onun sözlerine tıpkı bir Tanrı kelâmı gibi inanacağımı sanıyor. Onun nazarında ben, sevdiği adamı bulabilmek üzere koskoca bir kıtayı arşınlayan yarı çılgının biriyim. Hem de Meksika sınırında kumarhane ve randevuevi işleten bir maceraperest, bir sefih için! O halde sevdiği adam hakkında bu derece yanılan bir genç kıza ne söylersen yutturabilirsin! Kazın ayağı öyle değil Patrice Kergoat, bana hiçbir şey yutturamazsın..."

Yola çıkışlarının yirmi beşinci günü akşamüstüne doğru sisler içinde Fransa sahilleri göründü. Puslu bir akşam, Havre limanının binaları, dokları ve rıhtımlarına çökmek üzereydi. Bu grimsi perdenin hafif yaldızlı tülü arkasından her an yüzünü göstermeye hazırlanan güneşin soluk ışıkları belli oluyordu. Julie, Auteuil'den kaçmadan önceki eski haline dönüşüverdiği şu saatlerde duygularını tarif etmeye çalışıyor, fakat başaramıyordu. Meksika'ya hareket edecek olan Altın Çağ gemisine binmek üzere Paris'ten Saint Nazaire'e giderken trende bütün geçmişinin bir bilânçosunu yapmıştı. Bugün ise, Julie, Amerika macerası da dâhil bütün geçmişini unutmak istiyordu. Şimdi artık kendi hakkındaki bütün gerçekleri öğrenmeye çalışacak, bundan böyle yalnız özgeçmişini, ailesini araştıracak, Bay Gaspard'ın idare ettiği servetinin nereden geldiğini anlamak için amansız bir savaşa atılacaktı. Hele özellikle, geleceğini etkileyecek bu servet onu çok düşündürüyordu. Zaten başına ne geldi ise, ne gelecek ise, bu servet yüzünden değil miydi? Sevgili Alain bu servet yüzünden Meksika macerasına atılmamış mıydı? Delikanlı, sırf zengin bir varisin yanına içgüveyi gibi, yanaşma gibi girmemek için, servet kazanmak düşüncesi ile çekip git-

memiş miydi? Oradan büyük bir servetle dönecek ve "İşte diyecekti, ben de zenginim, eşit şartlar içindeyiz artık, birbirimize minnettar olmadan evlenebiliriz. Alnım açık, haysiyetim dimdik."

Julie her engeli yakıp yıkacak bir tutum olarak gördüğü Alain'in davranışının acıklı sonunu düşünüyordu. Nereden kalkmış nereye varmışlardı? "Bu tutkunun zamana ve unutulmaya yenilebileceğini nasıl da düşünmedim? Bu tutkunun, aşktan başka her türlü duyguya kapıları kapatacağına nasıl da inanabildim? Aşk, sevenlerin ruhunu değiştirir, yüreklerine bir başka biçim verirmiş öyle mi? Aşk, bir eğlenceden başka bir şey değilmiş oysa! Sabahleyin lambalar söndüğü vakit ortada bir yığın süprüntüden başka bir şey kalmayan bir eğlence..."

Kamarasının kapısı vuruldu.

"Benim. Patrice... Hazır mısınız?"

"Bir dakika..."

Küçücük bagajını yatağın üzerine koymuştu. Geyik derisinden mantosunu makine gibi bir hareketle aldı ve onu, Patrice'e göre kendisini Paris'te bekleyen tehlikelere karşı amansız bir silâh gibi koruyacağı düşüncesiyle sırtına geçirmek için dayanılmaz bir istek duydu... Sonra bu saçma çocukça düşüncesine kızarak mantoyu itina ile katlayıp New Orleans'dan aldığı su geçirmez torbaya yerleştirdi. Bu Kızılderili mantosunu giyseydi, bulvarlardan geçerken herkesin nasıl hayretle bakacağını düşünmekten kendini alamadı. İngiltere'de yapılıp bütün dünyaya ihraç edilen su geçirmez torbalar şimdi Paris'te de moda olmalıydı. Yağmurlu günlerde Şanzelize bulvarında her kibar hanımın elinde bu torbadan mutlaka bir tane bulunurdu... Julie kapıyı açtı. Patrice koridorda bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Havre'de inecek pek az yolcu var, dedi. Yolcuların çoğu Almanya'ya gidiyor."

Onları rıhtıma çıkaracak çatana geminin merdivenine yanaşmıştı. Gemiciler, çıkacak yolcuları bekliyordu. Patrice Kergoat kamarot ve diğer personele bahşiş dağıttı, gemi kaptanı da Julie Crevecoeur'ün elini öptü. Genç kız, geminin bordasından sarkıtılmış merdivenden rüyada gibi indi. Alt basamağa varınca bir tayfa onu elinden tutup çatananın güvertesine aldı. Patrice haklıydı: Fransa yolcuları birkaç kişiden fazla değildi.

Şimdi hepsi yağmurluklarına sarınmış, çatananın güvertesinde birbirlerine sokulmuşlardı. Rıhtıma yaklaşırken Julie, sadece birkaç kişinin ve iki üç arabanın beklemekte olduğunu gördü. Acaba, babalığı onu karşılamak için Havre'a kadar zahmet edip gelmeyi düşünmüş müydü? Ama böyle bir şeye pek ihtimal verilemezdi. Daima işleriyle, yolculukları ile, metresleri ile meşgul olan bir adam böyle bir şeye vakit ayıramazdı. Bunu çocukluğundan beri bilirdi. Julie, Beaupon'daki yatılı okuldan ayrılıp da Auteuil'deki konağa yerleştiği vakit de babalığının yüzünü pek seyrek görürdü. Ancak hafta sonlarında, o da evlâtlığına bir koca adayı takdim edeceği zamanlar... Julie, gururundan Patrice'e bu konuda bir şey soramıyordu. Herhalde bankerin sekreteri onu ilk trenle Paris'e götürmekle görevlendirilmişti. Paris'te Montparnesse garında yaşlı arabacı Felicien'in koskoca mavi Berlin stilindeki arabası ile kendilerini beklemeleri pek muhtemeldi. İhtiyar arabacı, genç kızı görünce kim bilir nasıl heyecanlanacaktı! Ve sonra da... Julie, sonrasını düşünmekten vazgeçti. Belli etmeden Patrice'e baktı. Delikanlı, paltosunun yakalarını kaldırmıştı. Dalgın, endişeli ve rahatsız bir hali vardı.

Julie içinden 'Tanrım', dedi, Patrice hayatımın tehlikede olduğuna, babalığımın beni yok etmek istediğine inandırmaya çabalarken samimiydi galiba. Peki, ama nasıl olsa da ona anlatsam ki babalığım böyle korkunç bir iş yapamaz. O kadar inanmış ki bu fikre ne söylesem onu ikna edemem." Gizlice Kergoat'yı incelerken gene düşünüyordu ki, New Orlean'da kendisine olan tutkusunu açıkça dile getirirken pek ustalıklı, pek içten, adeta dokunaklı bir anlatım kullanmasını becermişti. Bu noktadan hareketle Patrice elinden geldiğince kendini beğendirmeye, bir kurtarıcı, güvenle insanın başını yaslayacağı bir omuz olarak kendini Julie'nin gözünde değerli kılmaya çalışıyordu...

'Saçma şeyler bunlar!' diye acı acı düşündü Julie. "Bundan sonra bir erkekten veremeyeceği bir şeyi asla istemeyeceğim... Düşünüp taşınıp anladım ki babalığımın soğuk ve kuru hesaplarını, alaycı ve çıkarcı davranışlarını öbür erkeklerin tutkularına tercih edeceğim galiba. Bol keseden aşk vaatleri, duyguların en şahlanışı, en doludizgin olanı ile dün Alain, biraz zaaf gösterecek olsam bugün de Patrice Kergoat aynı duyguları dile getirmiyor muydu? Getirmeyecek miydi? Ama sonra?.. Sonra bir yığın hüsran ve boşluk... Soğuk hesaplarda hiç değilse sevgisizlik baştan bellidir, gerçekçidir. Aldatmaca yoktur!"

Kıyı gitgide yaklaşıyordu. Gümrük binasının üzerinde bir bayrak hırçın hırçın dalgalanıyor, hangarların üzerindeki yazılar okunuyordu. Genel Atlantik Kumpanyası ve Gemicilik Şirketi... Çatana, mendirekten içeri girmişti bile. Açık deniz rüzgârı birdenbire durdu ve Julie tarifi zor bir koku duydu: Kızarmış balık, patates ve haşlanmış lahana kokusu. Bu koku, Julie'ye tamamen kendi ülkesine has, tanıdık bir koku gibi geliyordu. O ana kadar duymadığı bir duygu ile birden-

bire altüst oldu. Sonra rıhtımda bekleşen insanlar, kendi ülkesinin insanları. Müşteri bekleyen uyuşuk arabacılar, kasketlerini enselerine itmiş, elleri ceplerinde gümrükçüler. Bu Havre şehrinin havasında tarifsiz bir şarkı misali, Auteuil'de hizmetçi kız Antoinette'in Pazartesi sabahları bir gece önce gittiği çalgılı bir yerden öğrenerek söylediği şarkılara benzer bir hâl vardı... Patrice Kergoat da aynı duyguya kapılmış olmalı ki, genç kızın hayret dolu bakışları altında ve belki de elinde olmadan bir şarkı mırıldanmaya başladı:

İçkiyi fazla kaçırmışsın bakirem,
Antin mahallesinde geyik gibi sekersin,
Şu şalı bırak da beni dola boynuna
O eski Ouartier Latin'de yaşarken!

Julie Crevecoeur için bu baygın erkek sesi, binaların üstündeki tabelâlar, bir bisküvi fabrikasının reklâmı, birbirine hiç benzemeyen bu apayrı şeyler Fransa denilen bir bütünü teşkil ediyordu. Uzun süren bu Amerika macerasından sonra, anlatılmaz bir aşırı duygululuğa kapılmıştı genç kız. Varlıkların ve eşyaların sevgisi, bir dil, bir renk, Havre'ın havasında bulunan bir bilmem ne Julie'ye içinden şöyle dedirtiyordu: "Burası Fransa! Benim vatanım. Taşralı mı, Parisli mi, ailemin nereli olduğunu, kimler olduğunu bilmesem de kendi yurdumda, kendi evimdeyim artık. Bu, taklidi imkânsız yumuşaklık, burun deliklerimi okşayan bu kokular, kulağıma çarpan bu sesler, China'nın yolcularının inişini bekleyen bu gevşek memurlar, bütün bunlar Fransa işte..."

Amerika'nın o büyüklüğünden, sevgisiz insanların arasındaki mesafelerden, aşırı dindarlıkla aşırı dinsizlikten sonra, Julie bir denge ve bir uyuşum toprağına ayağını bastığını hissetti. Havre, yağmur altında ona daha sıcak, daha akıllı uslu geldi. Çatan, nihayet rıhtıma yanaşmıştı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Bekleşenler inenlere doğru ilerledi ve onları arabalara götürmeye başladı. Gaspard, anlaşılan, kendilerini karşılamak üzere kimseyi göndermemişti. Arabalar birbiri peşi sıra yola koyuldular... Patrice bir fayton aramaya koyuldu.

Gümrükçünün biri:

"Gelirler şimdi dedi. Ama bu kötü günlerde onlar da pek bulunmaz oldu..."

Arkadaşlarının biri ekledi:

"Grev yapıyor keratalar."

"Ne grevi dedi Julie."

"Memlekette grev salgını var. Boyacılar, çamaşırhane işçilerinden sonra şimdi de arabacılar grev halinde."

Julie, Paris'ten ayrılmadan az önce, arabacıların memnuniyetsizliklerini hatırladı. Prenses Mathilde Bonaparte'ın evine para almaya gittiği vakit bindiği arabadaki arabacının sözleri geldi aklına.

Gümrük memuru açıkladı:

"Ne yaparsınız, Paris'te bir şey oldu mu, bizler de hemen onları taklide kalkışırız."

Memurlar aralarında gülüştüler.

China gemisini işleten Hamburglu kumpanya, yolcularının bagajlarını tren istasyonuna kadar götürürken, yolcular da küçük guruplar halinde gara doğru yollandılar.

İçlerinden biri:

"Ne var ki Paris treni akşamüzeri kalkıyor, dedi."

Havre rıhtımları pek iç karartıcıydı. Toz gibi bir yağmur serpeliyor, kimi kapağı gara atıyor, kimi kahvelere, dükkânlara koşuşuyor, kimi de büyük bulvarlardaki kalabalığa gelişigüzel karışmaya çalışıyordu. Julie ise, bir defa ayağını vatan toprağına bastıktan, içinde anayurda kavuşmanın sevinci dağıldıktan sonra bu iç sıkıcı havaya kapılmaktan ken-

dini alamadı. Şimdi açıkta demirleyen başka gemilerin heybetli siluetleri görünüyordu. Çatanalar, pat pat ederek yolcuları almak üzere onlara doğru hareket ediyordu. Şu anda dünyanın bütün limanlarında aynı hareketlilik, aynı canlılık vardı kuşkusuz. Ama bu liman ötekilere hiç benzemiyordu. Geçici bir canlılıktan sonra her yer eski uyuşukluğuna, miskinliğine dalıyordu.

Julie Crevecoeur ve Patrice karanlık binalar boyunca ilerlemeye başlamışlardı. Adımları eğri büğrü kaldırım taşlarında yankılar yapıyordu. Bu sokak ana caddeye açıldığından orada bir araba bulabileceklerini ummuşlardı. Yok, grev nedeniyle orada da araba bulamazlarsa gara kadar yürümeyi göze almışlardı.

Sol yanlarında hangarlar yükseliyor, sağlarında ise yağmurdan çimdik çimdik olan deniz soluk pırıltılarla şıpırdıyordu. Bir süre sonra bu daracık rıhtım yolunda tek başlarına yürüdüklerini farkettiler. Evet, upuzun yolda in cin top oynuyordu. Bununla birlikte Julie arkalarında bir ayak sesi duyar gibi oldu. Geri dönüp bakmaktan kendini alamadı. Bir binanın köşesinde kaybolan bir kadın silueti görür gibi olmuştu.

Her ikisi de kendi düşüncelerine dalmış olarak, birbirlerine bir şey söylemeden yollarına devam ettiler. Yan yana yürüyorlar, kaygan taşlardan düşmesin diye Patrice, genç kızı hafifçe kolundan tutuyordu. Kaldırım taşlarının arasından biten yeşil otlar, yolu daha da kaygan yapmıştı.

Az sonra Julie, tekrar hızla yaklaşan bir ayak sesi duydu. Tam, dönüp bakmaya hazırlanıyordu ki hiç beklenmedik bir şey oldu. Kuru bir patlama rutubetli havada çın çın öttü. Martılar korkuyla havalandı.

Bir silâh sesiydi bu!

Kurşun, kulağının dibinden vınlayarak geçmişti. İnanılmaz bir şeydi! Julie ayağını daha Fransa topraklarına basar basmaz tehlike ile ölüm ile burun buruna gelivermişti. Oysa az önce anayurda, uzun bir ayrılıktan sonra dönmenin sevinci içindeydi. Ama şimdi bir köşe başına saklanmış ya da pencereleri açık depoların birinin içinde pusu kurmuş meçhul bir el ona böyle ateş eder etmez Julie ayılıverdi: 'Demek Patrice haklıydı! Hayatının tehlikede olduğunu söylediği vakit yanılmamıştı!'

Bir el daha ateş edildi.

Ama bu defa da kurşun, korkuya, dehşetli bir korkuya kapılmış olan kurbanına isabet etmemişti. Genç kız artık birdenbire bir anlamı kalmamış da olsa, hayatı çok sevdiğini anlayıvermişti. Şimdi bütün ruhu ile bütün varlığı ile bu haksızlığa, kendisini gerçek anlamını sezemediği bir bunalıma sürükleyen talihinin bu saçmalığına başkaldırıyordu. Anlamak istiyordu. Anlaması gerekliydi... Henüz on sekiz yaşına bile basmadan ölmek istemiyordu.

Julie, koluna sımsıkı yapışan bir elin onu beş-on metre ilerdeki bir hangarın açık kapısına doğru sürüklediğini hissetti. Sığınılacak en yakın yer orasıydı. Evet, Patrice korumak üzere beceriksiz suikastçının kurşunları ile genç kızın arasına girmiş, kendini ona siper yaparak hızla yürüyordu. Sağ kolu ile kızı kanadı altına almış:

"Çabuk... çabuk yürüyün, diyordu. Sesi nefes nefeseydi."

Julie, kendisini korumak üzere delikanlının kendini kurşunlara hedef etmekten kaçınmadığını anlamıştı. Bundan son derece duygulandı. Onun hakkında yanlış düşüncelere kapıldığı için de kendi kendine kızdı. Özellikle, babalığının ondan kurtulmak istediğini söylediği vakit bunda delikan-

lının kişisel çıkarlarının bulunduğunu sanmasına da içerlemişti.

Üçüncü kurşun atıldığı vakit hangarın kapısına bir iki metre kalmıştı. Bu defa ateş eden kimse iyi nişan almıştı. Patrice Kergoat acı ile bağırdı ve ıslak kaldırıma yığılıverdi. Afallamış olan Julie, onu tutmaya çalışıyordu. Delikanlı bir hokkabaz ustalığı ile gizlediği o erkekçe cesareti ile duruma hemen hâkim olmakta gecikmedi. Nasıl bir adamdı bu! Tutkuları, istekleri, duyguları ile tıpkı hileli iskambil kâğıtları gibi oynamasını biliyordu.

Omzunu tutuyor, dişlerini sıkıyordu...

Julie yanı başına diz çöktü, etrafa yayılan derin sessizlikten daha da artan korkusunu yenmeye çalışarak onu tuttu. Korkunç ve tehdit dolu bir sessizlik çökmüştü ortaya. Yağmur durmuştu. Ama sessizlik bozuldu. Yeniden yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Birisi koşarak geliyordu. Julie, bunu kendisine yaklaşan ölüm olarak görüyordu. Randevusuna geç kalmış bir ölüm. İşte, diye düşündü, işte artık her şey bitti. Bir, iki saniye sonra... katil önüme dikilecek ve bu defa onun silâhından kaçınmak da imkânsız olacak. Madem asıl öldürmek istediği benim, beni böyle canlı görünce silâhını son defa ateşleyecek... Her şey bitti. Çünkü kaçıp kurtulmak için vakit yok. Tam bir boy hedefiyim, etraftan yetişilene kadar kalbime bir kurşun saplayıp, sisler içinde kaybolup gidecek. Her şeyi bir hayalet âlemine çeviren sisli ve puslu sokakta iki ceset bırakarak kayıplara karışacak...

Saldırgana göğüs germek üzere ayağa dikildi. Hayret! Yaklaşan bir kadındı. Son moda giyinmiş, başına koskoca tüylü bir şapka geçirmiş şık bir kadın.

Julie, durumun dehşetine rağmen berrak bir düşünceyle her ayrıntıyı kafasına yerleştirebiliyordu. Nefes nefese koşan

BELONGS TO KANTOS TEAM

kadın, o Paris'ten ayrıldığından beri kısalan eteklerden birini giymişti. Diz kapağına kadar inen eteğin altında bir çift süslü Macar çizmesi vardı. Ama dikkatini çeken, asıl elindeki nikel, parlak tabanca oldu. Kadın, bu dumanı hâlâ tüten silâha sımsıkı yapışmıştı.

"Blanche!"

Patrice boğuk bir sesle, derin hayretini belirten bir tonla haykırmıştı. İşte ancak o zaman Julie, bu kadının Remy Gaspard'ın metresi Matmazel Blanche d'Antigny olduğunu fark edebilmişti.

"Patrice! Hayatım, sevgilim! Onu öldürdüm, öldürdüm onu!"

Blanche yerde yatan yaralı adamın üstüne atılarak, anlaşılmaz sözlerle onu öpücük yağmuruna tutuyordu. Julie, bazı şeyleri şimdi anladığını sanıyordu. Blanche kendisine değil, Patrice Kergoat'ya nişan almıştı. Yaşadığı şu aşağılık dram da basit bir gazete havadisinden başka bir şey değildi. Julie, Patrice'in onun aşığı olduğunu herkesten iyi biliyordu. Gaspard'ın yanına girdiği vakit de onu terk etmişti... "Beni öldürmek istediğini sanmakla aptallık etmişim" diye düşünüyordu. "Bu, adi bir kıskançlık olayı, bir kadın intikamı... Zavallı Blanche... Kalpsiz ve hesapçı görünüşünün altında demek böyle budalaca, aşk zannettiği tutkuları da varmış... Kuşkusuz bu delikanlıya âşık... Tanrı bilir hangi karanlık nedenlerle, bu münasebetsizliği yapmak için Havre limanını seçti...

Julie, ne de olsa, böyle günlük adi bir olay karşısında bulunduğundan biraz rahatlamıştı. Aynı zamanda da, sebebini bulmaya çalışmadığı derin bir öfke kabarıyordu içinde. Soğukkanlılığını iyice topladıktan sonra, durmadan "Onu öl-

dürdüm... Seviyorum onu... Öldürdüm" diye şuursuzca çırpınan Matmazel d'Antigny'yi sertçe çekip ayırdı Patrice'den.

"Susun bakayım budala kadın. Ölmedi, sadece yaralı. Ama böyle devam ederseniz onu gerçekten öldüreceksiniz."

Hemen delikanlının paltosunu, ceketini ve gömleğini becerikli jestlerle sıyırdı. Bu pek o kadar kolay olmadı. Çünkü gömlek deriye yapışmıştı bile. Omuz başında gittikçe büyüyüp yayılan kırmızı bir leke vardı...

Blanche dehşetle haykırdı.

Julie ise kızgınlıkla:

"Marifetinizle iftihar edebilirsiniz," dedi.

Patrice'in yüzü, kolalı gömleği gibi bembeyaz kesilmişti. Bununla birlikte dudaklarında soluk bir gülüş belirdi ve:

"Bunların... bunların olacağını önceden keşfetmiştim, diye fısıldadı. Belki bu şekilde değil ama bir şeyler olacağını biliyordum..."

Julie, onun sayıkladığını sanıyordu.

"Sakin ol Patrice, sakin ol... Sizinle meşgul olacağım ve göreceksiniz her şey geçecek.. Bu, sadece... hafif bir sıyrık..."

Böyle diyordu ama tamamen tersini düşünüyordu Julie.

Genç adam övgüye lâyık bir cesaretle biraz doğrulabilmişti. Acıdan yüzünü buruşturuyordu. Uzaktan sesler duyuldu. Kuşkusuz silâh sesleri duyulmuştu. Az sonra polis gelebilirdi.

Patrice, Julie'nin kulağına:

"Tabancasını alıp saklayın, diye fısıldadı. Eğer her ikinize de soracak olurlarsa, bir şey bilmediğinizi söylersiniz. Anladınız mı Julie? Matmazel d'Antigny'de, siz de hiçbir şey görmediniz, ne olup bittiğini bilmiyorsunuz, anlaşıldı mı?"

Söyleyişindeki eda öyle kandırıcıydı ki Julie, bunun nedenini sormaya kalkışmadı. Sadece, şaşkın bir şekilde, deli-

kanlının şuurunun yerinde olduğunu ve ne yaptığını iyi bildiğini hissetti.

Kısık bir sesle Blanche'a:

"Tabancanızı verin diye emretti."

Ve kadının cevabını beklemeden, elinden tabancayı alıp su geçirmez torbasının gözüne attı.

Az sonra da nefes nefese bir gümrük kolcusu yanlarına geldi. Her zaman belinde taşıdığı koca silahını eline, almıştı.

"Aksi şeytan! diye bağırdı. Kaç yaralı var?"

Patrice, iki kadının yardımı ile biraz doğrulabilmişti.

Bir, bir... haydudun hücumuna uğradım. Bana... ateş ettikten sonra kaçtı. Bakın... İşte hâlâ görüyorum onu, koşuyor...

Patrice, parmağı ile büyük caddeyi gösteriyordu. Gümrük muhafızı, işaret edilen yere doğru atılarak adamlarına:

"Haydi, çocuklar koşun, yakalayalım şu herifi diye haykırdı. Bu taraftan..."

Patrice dudaklarının arasından:

"Biraz sonra hepsi burada olacak diye fısıldadı ve bitkin bir şekilde sustu."

Blanche d'Antigny, gözünün ucuyla Julie'ye nefretle bakarak:

"Bütün bunlar sizin yüzünüzden matmazel Crevecoeur," dedi.

Julie, ayılmıştı:

"Hem delikanlıyı tabanca ile vurun, hem de kabahati benim üzerime atın, ne güzel..."

Patrice, üzgün bir sesle:

"Rica ederim, yalvarırım... Şimdi münakaşa çıkarılacak zaman değil" diyordu.

Az sonra gümrükçü geri gelmişti:

"Kimse yok... Tüymüş eşek oğlu! Gümrükçünün ardından koyu renk elbise giymiş iki tane sivil geliyordu. İçlerinden biri kendini polis müfettişi olarak takdim etti. Sonra, yardımcısı olduğu anlaşılan yanındakine:"

"Chautemps, çabuk git bir araba bul diye seslendi. Grev olsun olmasın... Gerekirse özel bir araba da çevirebilirsin. Bu adam yaralı, onu derhal hastaneye nakletmemiz lâzım."

"Başüstüne şef!"

Sonra müfettiş iki kadının yardımı ile durabilen Patrice'e sokulup hüviyetini sordu. Delikanlı, adını, soyadını, mesleğini güçlükle söyleyebilmişti.

Julie, onun böyle olaya büsbütün başka bir süs vermesindeki becerikliliğine hayran olmuştu. "Gerçekten de yalan söylemekte bu adamın üstüne yok. Ben de az kaldı saf saf, babalığının beni yok etmek istediği iddiasına inanıyordum..."

Patrice, polise ifade veriyordu:

"Gemiden indiğimden beri takip ediliyormuşum gibi geliyordu bana. Ama bu pis havada, hele grev varken araba bulmak imkânsızdı. Şu deponun yanından geçiyordum..."

Oradaki herhangi bir binayı gösterdi. Polis müfettişi zabıt tutuyordu. Patrice devam etti:

"Herifin biri üstüme atıldı. Elimdeki valizi ya da para cüzdanımı almak istiyordu, burası muhakkak... Nitekim üstümde de epeyce para var. Boğuşmaya başladık. Silkinip attım adamı. Benimle başa çıkamayacağını anlayınca da üstüme ateş ederek kaçtı."

Müfettiş, başını kaldırdı:

"Umarım adamın nasıl biri olduğunu bu arada görebilmişsinizdir mösyö Kergoat?"

Julie, acaba delikanlı ne cevap verecek diye merak ediyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

" Şey bir adamdı... diye mırıldandı Kergoat. Orta boylu, daha doğrusu biraz iri kıyım bir adamdı. Kasketini gözlerine kadar indirmişti."

"Eşkâlini tarif edebilir misiniz?"

"Evet... Koyu kahverengi saçlı, pos bıyıklı, kalın kaşlıydı... Esmer..."

"Yabancı biri öyleyse?"

"Tamam... Yabancı bir tip. Boynunda da kırmızı bir fular vardı."

"Kırmızı bir fular mı dediniz?"

"Evet."

"Bir anarşist öyleyse. Her tarafa yayıldı herifler."

Müfettiş, kalemiyle, ciddiyetini bozmadan dinlemeye çalışan Julie'yi işaret etti:

"Bu hanımlar? Tecavüze şahit oldular mı?"

Belliydi ki Julie ve Blanche'tan da bir açıklama bekliyordu. Blanche şaşırarak titredi. Julie ise:

"Yani... diye kekeledi."

Patrice gibi tek ayağının üstünde yalan kıvıracak kadar becerikli değildi. Delikanlı, yarasına rağmen onun yerine cevap verebilecek gücü buldu.

"Yolculuk sırasında bu genç hanımla China gemisinde tanışmıştık. Öbür yolcularla birlikte indik ve..."

"...ve şu yol boyunca yürürken silâh seslerini duydum diye tamamladı Julie. Hemen koştum. Şu tarafa doğru gidiyordum... Parmağı ile rıhtım boyunu işaret etti."

Patrice, polisin Blanche'ı da sorguya çekmesine vakit bırakmadı. Matmazel d'Antigny'nin elini tutarak:

"Bu hanım da beni Havre'a karşılamaya gelmişti, dedi. Paris'e birlikte dönecektik. Gördüğünüz gibi, hâlâ geçirdiği

şokun, gözlerinin önünde cereyan eden bu sahnenin etkisinden kurtulmuş değil."

Sonra, bitkinlikten gözlerini kapadı.

Julie atılarak:

"Bir şeyler yapmak gerek, kan kaybediyor."

Chautemps neredeyse bir araba ile gelir. Şu grevler herkesin işini altüst etti. İmparator bu anarşist takımına fazla yüz veriyor.

Julie gene atıldı:

"İmparator liberal düşünceli bir insandır."

Ama polisin ters ters bakması ile susmasının daha iyi olacağını anladı. Bu sırada da doludizgin bir araba çıkageldi.

Julie ve Blanche d'Antigny, dört kişilik arabada yaralıyı aralarına almışlardı. Polis Chautemps ise basamakta yerini almıştı. Patrice oldukça halsizleşmişti. Arabacının yanına oturan öbür polis ise durmadan arabacıya daha hızlı sürmesini ihtar ediyordu. Sonunda hastaneden çok bir hapishaneye benzeyen garip bir binanın önünde durdular. Çok şükür kimse, hastanenin uzun koridorunda bekleşen iki genç kadını garip karşılamıyordu. Ne, uzun hotozlarının altında sessizce geçen rahibeler, ne burundan sıkma kelebek gözlüklü, sivri sakallı, beyaz gömlekli hekimler, kimse! Arabadan indirilir indirilmez Patrice bir sedyeye konulmuş ve derhal ameliyathaneye alınmıştı. İki polis de matmazel d'Antigny'ye rahat bir nefes aldırarak ortadan kaybolmuşlardı. Hele Julie, Blanche'a bir şeyler soracaklar, o da kem küm edecek diye ölmüş ölmüş dirilmişti.

Şimdi Julie, olan biten hakkında Blanche'dan bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Genç kadının bu cinayete teşebbüsünün asıl sebebini anlamak isterdi, fakat ona bu ko-

nuda bir şey sormayı da gururuna yediremiyordu. Hem sonra polisler de her an gelebilirdi.

Koridorda koyu renkli, uzun aralıklı tahta sıralar vardı. Bütün kapılar sımsıkı kapalıydı. Hiçbir şey sızmıyordu dışarıya. Bununla birlikte, kapıların birinin ardında Patrice Kergoat ameliyat ediliyordu.

"Ölecek galiba... Ya ölürse... diye mırıldandı Blanche ve uzun tüylü şapkasını çıkardı. Kızıl saçları hırçın kâküllerle alnına döküldü. Ustaca yapılmış makyajı Havre'ın pis havasına dayanamamıştı. Göz kapaklarına sürdüğü boya erimiş, yeşil gözlerinin kenarından akmıştı. Yanaklarındaki pudralar da pul pul kabarmıştı."

Julie: "Bu kadın, vaktiyle tanıdığım Blanche d'Antigny'den ne kadar farklı" diye düşünüyordu. Bay Gaspard ona Marbeuf sokağında bir ev yaptırmış, dayamış, döşemişti. Bir dediğini iki etmiyordu. Buna rağmen genç kadın onu aldatmaktan geri kalıyor muydu? Tiyatroda tanıştığı Patrice Kergoat'yı üç gün sonra koynuna almamış mıydı? Hem delikanlıdan çok hoşlandığını da açık açık söylememiş miydi?.. Ama Julie onun aşk yüzünden katil olabileceğini aklının kenarından geçirmezdi. Genç kız, "Acaba ben de böyle gözümü kırpmadan Alain'e ateş edebilir miydim" diye geçirdi içinden. Blanche dua eder gibi durmadan:

"Ölecek, diye tekrarlıyordu."

Julie, sinirlenmişti:

"Hayır, dedi. Doktorun ne dediğini duymadınız mı? Eğer kurşun, köprücük kemiğini kırmamışsa çarçabuk ayağa kalkabilecek..."

"O zaman evlenmeniz de gecikmez..."

Julie kaşlarını çatarak yanlış duymuş gibi ona döndü:

"Evlenmemiz mi? Hangi evlilikten söz ediyorsunuz kuzum siz?"

Blanche onu süzerek:

"Her şeyden haberim var, dedi. Fransa'ya onunla evlenmek üzere döndüğünüzü biliyorum. İşte buna dayanamadım."

Başını eğdi ve umutsuz bir şekilde ekledi:

Dayanamadım.

Julie, Bay Gaspard ile Patrice Kergoat arasında yapılan pazarlıktan Blanche'ın haberdar olduğunu anladı. Soru sormaya niyeti yoktu, ama bütün ihtiyatı elden bırakarak kadını omuzlarından tuttu ve onu mantığa davet etmek ister gibi sarstı:

"Matmazel d'Antigny, beni iyi dinleyin lütfen: Fransa'ya Bay Kergoat ile evlenmek üzere dönmedim. Onunla hiçbir zaman evlenmeyeceğim! Hem neden evlenecekmişim onunla? Niçin?"

Farkına varmadan sesini yükseltmişti. Koridorun dibinde, açık bir kapı vardı, rahibelerin bulunduğu bir salona açılıyordu. Bunlardan biri kapının eşiğinde göründü. Yüzünde bir merak ifadesi vardı. Otoriter bir tavırla işaret parmağını dudaklarına götürerek, susmasını istemişti:

Julie Crevecoeur'ün bu heyecanlı atılımı ile etkilenen Blanche:

"Onu sevmiyorsunuz öyleyse? diye sordu."

"Hayır, sevmiyorum... Bu fikir kafanızda nasıl yeşerebilmiş şaşıyorum."

Blanche, genç kıza hayretle baktı:

"An... Anlamıyorum... diye kekeledi. "

Bir suskudan sonra da ilâve etti:

"...Belki her şey kaybolmadı henüz. Belki Patrice beni hâlâ seviyordur."

Julie cevap vermedi. "Bu kadın hakkında nasıl da yanılmışım?" diye geçirdi içinden. "Ben onu sadece, tuğla üstüne tuğla koyarak ağır ağır bir servet binası inşa etmekle meşgul sanırdım!" Amerika'ya doğru hareket etmeden az önce, onun Patrice'i çırılçıplak bir yüklüğe saklayıp dostu Gaspard'ı yatak odasına alışındaki pervasızlığını hatırladı. Sonra daha başka şeyler de geldi aklına. Meksika'ya gidebilmesi için gereken yirmi bin frangı, karşılığında bir rehin almayı bile reddederek gene bu Blanche vermemiş miydi kendisine? Matmazel d'Antigny'nin o sakin sesini tekrar duyar gibi oldu:

"Size tedarik edeceğim para bence mükemmel bir yatırımdır!"

Şimdi bu boğuk, titrek, Julie'nin sadece geçici bir tutku zannettiği şeyle allak bullak olmuş ses, aynı hesapçı, çıkarcı kadının soğukkanlı sesinden ne kadar farklıydı.

"Evet, dedi Blanche, belki de her şey kaybolmadı henüz..."

Nihayet bir kapı açıldı ve beyaz gömlekli, kolye sakallı, saçları erken dökülmüş genç bir doktor göründü. Ayağa fırlayan kadınlara doğru ilerledi:

"Ameliyat, çok iyi geçti dedi. Kurşunu kolayca çıkardım. Pek fazla bir tahribat yapmamış. Yaralı, görüşmek istiyor. Fakat yalnız sarışın genç kızla!"

Operatör Julie'ye doğru döndü. Matmazel Blanche d'Antigny dudaklarını ısırdı:

"Tanrım, dedi. Ne yapacağım ben şimdi?"

Julie, onun, doktorun dikkatini çekecek başka şeylerde söylemesini engellemek üzere hemen araya girdi:

"Siz burada kalın. Sanırım Bay Kergoat biraz sonra sizinle de görüşür."

Ve doktor uzaklaştıktan sonra da hemen eklemekte gecikmedi:

"Merak etmeyin... Ona açıklamaya çalışacağım ki bir çılgınlık nöbeti sırasında ne yaptığınızı bilmeden hareket ettiniz. Elimden geldiğince onu ikna etmeye gayret edeceğim... Ona, ortada bir anlaşmazlık, yanlışlık olduğunu anlatacağım."

Blanche'ın gözlerinde derin bir hayret okunuyordu. Sosyete fahişesi:

"Sahi bunu yapacak mısınız? diye mırıldandı. Beni ona karşı savunacak mısınız?"

"Gayet tabii... Siz de bir gün bana, hiç soru sual etmeden büyük bir yardımda bulunmamış mıydınız?"

Aslında Julie, Patrice'in bu kadını hiç sevmediğini, Remy Gaspard'ın teklifi karşısında yüreği bile sızlamadan onu terk ettiğini çok iyi biliyordu. Bankerin servet vaadi karşısında Blanche'ın yatağı vız gelmişti delikanlıya...

Bir rahibe, Julie'yi Kergoat'nın odasına götürdü. Burası beyaz kireçle badanalanmış bir hapishane hücresini andırıyordu. Başucunda İsa'nın çarmıha gerilmiş bir haçı bulunan demir karyola, bir masa, bir komodin ve iki iskemle... Bütün hastaneye yayılan ecza kokusu burada biraz hafiflemişti. Yarı aralık bir pencereden bir kestane ağacının dalları neredeyse odaya girecekti. Bu tabiat güzelliği odanın soğukluğuna bir bayram havası getiriyordu. Akşam oluyordu. Yağmur durmuş, bulutlar aralanmıştı. Yaprakların arasından masmavi bir gök ve uçları kızaran beyaz bulutlar görünüyordu. Patrice'in belden yukarısı çıplaktı ve omuzu sargılarla iyice sarılmıştı. Bu beyaz sargıların yanında, esmer cildi daha da koyu görünüyordu.

Julie içinden, hayatının bir kısmını üniversite sıralarında geçirmiş, oradan da Laffite sokağındaki bankanın bürosuna

geçmiş bu gencin nasıl böyle adaleli olabileceğini düşünüyordu. Sonra bir gece Robert'in lokalindeki o müthiş kavgayı hatırladı. Patrice, gözünü bile kırpmadan o herkül gibi iriyarı, üstelik eli bıçaklı adamın üstüne atılmakta bir an tereddüt etmemişti... Onu böyle canlı bulmaktan çok memnun olmuştu, bu da yüzünden okunuyordu.

Julie'nin içeri girdiğini görünce delikanlı doğruldu. Fakat söze başlamadan önce, rahibenin dışarı çıkmasını bekledi. Sonra gözleri pırıl pırıl parlayarak:

"Size bunu haber vermiştim matmazel Crevecoeur, dedi... Size Amerika da kalıp benden haber beklemenizi rica etmiştim. Beni hiç dinlemediniz, dinlemek bile istemediniz ve bu inatçılığınız az kalsın, daha karaya ayak basar basmaz hayatınıza mal oluyordu."

Julie ayakta, ellerini bir iskemlenin arkalığına dayamış öylece duruyordu. Az önce önemli bir ameliyat geçirerek vücudundan bir kurşun çıkarılan delikanlının canlılığına, yaşama gücüne hayran olmaktan kendini alamıyordu. Sanki yatağından hemen fırlayıp Julie Crevecoeur'ün etrafını saran görünmez tehlikelerle boğuşmaya hazırdı.

Biraz sabırsız bir tonla Julie:

"Bana bakın Bay Kergoat, dedi. Basit bir kıskançlık meselesini, hayatıma karşı kurulmuş bir komplo sanacak kadar kör olmanıza inanamam..."

"Bu meselede kör olan birisi varsa o da sizsiniz! diye haykırdı genç adam."

Biraz sert bir hareket yapmış olmalıydı ki acıyla yüzünü buruşturarak kendini tekrar yastığına bıraktı.

"Herhalde fazla kıpırdanmamanızı size tembih etmiş olmalılar dedi Julie."

BELONGS TO KAVUS TEAM

Sonra yatağa yaklaşıp, bir ana şefkati ile delikanlının yastığını düzeltti. Patrice de bundan yararlanıp yanağını genç kızın eline dayadı. Fakat Julie hemen çekti. Fakat aynı zamanda da bu hareketine pişman oldu. Ne de olsa, şu anda hayatta bulunuyorsa, bunu Patrice'e borçluydu. Blanche'ın attığı kurşunlardan biri pekâlâ ona da saplanabilirdi.

"Bağışlayın Patrice diye mırıldandı. Bana... neysem oyum diye kızmayın. Olan bitene cidden çok üzgünüm. Şurası gerçek ki matmazel d'Aantigny'nin gerçek karakteri hakkında yanlış hüküm vermişiz. Sizi kaybetmiş olmasını bir türlü hazmedemiyor. Teselli bulamıyor. Bugün bana aşk yüzünden bir erkeği öldürmeye kalkışmak çok saçma bir şey de gelse, onu anlayabilecek durumdayım. Ama ne olursa olsun, siz de benimle birlikte görüyorsunuz ki mesele ortada apaçık duruyor: Bir süre önce terk ettiğiniz metresiniz şimdi korkunç bir intikam almaya kalkıştı... Yanınızda ben olmasaydım da, her şey gene aynı şekilde cereyan edecekti."

"Feci şekilde yanılıyorsunuz diye mırıldandı Kergoat. Bunu, hem de hemen şimdi size ispat edebilirim..."

Julie ona inançsız ve biraz da öfke ile baktı:

"Benim inatçılığım, sizinkinin yanında hiç kalır" dedi.

Patrice gözünü genç kızdan ayırmadan:

"Matmazel d'Antigny'yi çağırmak lûtfunda bulunur musunuz?" diye sordu.

"Memnuniyetle... Zavallı, koridorda bitkin bir durumda. Ona karşı duygularınız ne olursa olsun, rica ederim sert davranmayın... Bütün... bütün içtenliğimle inanıyorum ki nasıl yapabildiğini kendi de anlamadığı bu hareketine son derece pişman..."

"Pişman olduğuna inanırım. Ama az kalsın kurban gideceğiniz bir cehennem makinesini da parça parça sökerek

size göstermekten zevk alacağım. Bizim Blanche da bu meselede bir âletten başka bir şey değil."

Julie omuzlarını silkti ve:

"Tevekkeli Britanyalılar inatçı olurlar dememişler, diyerek dışarı çıktı."

Blanche, koridordaki sırada, gözlerini boşluğa dikmiş öylece oturuyordu.

Julie omzuna dokundu:

"Gelin sizinle görüşmek istiyor."

"Beni bir gün affeder mi dersiniz?"

"Sizi şimdiden affetti bile."

Cilâlı parkelerin üzerinde kayar gibi giden bir rahibenin hiç de tasvip edilmeyecek bakışları altında iki genç kadın odaya girdiklerinde, Patrice yastığına gömülmüş, ellerini de örtüsünün üzerine çıkarmıştı. Blanche d'Antigny hemen atılarak, delikanlının ellerini yakalayıp öpücük yağmuruna tuttu:

"Çıldırmıştım sevgilim, çıldırmıştım. İşi bu dereceye kadar nasıl vardırabildiğimi ben de anlayamadım... Ama zannediyorum ki... Düşünüyordum ki... Evet, emindim... Çünkü bana demişlerdi ki seninle Julie arasında..."

Patrice, sert denebilecek bir hareketle, genç kadını, böyle bir sahneyi seyretmekten sıkılmış olan Julie'ye doğru çevirdi:

"Duydunuz mu matmazel Crevecoeur? Ne dediğini işittiniz mi? Sizinle benim aramda bir şey olduğunu ona demişler..."

Sonra kadını tekrar kendine çevirdi:

"Bilmek isterdim Blanche'cığım, size bu bilgiyi kim verdi acaba?"

Genç kadın hafifçe inledi:

"Canımı acıtıyorsun..."

Julie, karışmak gereğini duydu:

"Rica ederim Patrice, rica ederim. Eğer sükûnetinizi korumazsanız derhal buradan çıkar giderim..."

Delikanlı gürledi:

"Gerçeği öğrenmeden mi gideceksin?"

"Öğrendiğimi sanıyorum. Size demin de söyledim, bu iş bana son derece basit görünüyor."

Patrice bakışlarını eski metresinden ayırmadı:

"Soruma cevap vermedin Blanche..."

Genç kadın, başını kaldırarak sıkıntılı bir sesle:

Remy Gaspard tabii. O söyledi bana.

"Gördünüz mü Julie? Babalığınız söylemiş bunu. Hiç kuşkusuz New Orleans'dan China gemisine bineceğinizi de o söylemiştir."

"Elbette. Başka kim söylemiş olabilir?"

Julie, oturduğu yerde, kadının nefis profilini, ince, uzun, zarif boynunu ve kulaklarının etrafında dans eden çılgın meçleri seyrediyordu. "Yirmisini henüz geçmiş, taptaze bir gonca gibi güzel kadın, diye düşündü. Aşığı tanınmış bir banker. Onun yüzünden iflâs etmeyi göze alacak kadar tapıyor... Bu kadın yalnız zevk için ve zevk sayesinde yaşadığını iddia ederdi... Patrice Kergoat'yı koynuna çektiği vakit ne düşünceyle hareket etmişti? Belki kendine çok güveniyordu... Sabırla biriktirdiği serveti ve tecrübesiyle Patrice'i avucunda tutacağına inanıyordu... Ona arkadaşlığa yakın bir duygu beslediğini sanıyordum..."

Julie, Blanche'ın genç âşığını yüklükten çıkarışımı hatırladı. Delikanlı anadan doğma çıplaktı ve örtünmek, için metresinin mantolarından birine sarılmıştı. O günden bu yana her şey değişmişti. Patrice, kısa zamanda ağırlık, önem ve

güven kazanmıştı. Ve o güne kadar yalnız kafasıyla, aklı ile seven, güzelliğini ve gücünü erkekler üzerinde sadece onlardan para sızdırmak için kullanan Blanche, belki de dehşetle görmüştü ki aklı ve zekâsı Patrice'e karşı duyduğu aşk karşısında geçmez olmuştu.

"Sorduğun sorunun hiçbir anlamı yok diye mırıldandı kibar fahişe. Hiç kuşkun olmasın, Remy Gaspard yalnız gemiye bindiğiniz zamanı değil, Havre'a varacağınız zamanı da söyledi... Dün akşamdan beri bu şehirdeyim."

"Belki daha erken geliriz diye mi korktun?"

Julie'ye öyle geldi ki öldürmek istediği adam tarafından böyle sorguya çekilişi Blanche'ı rahatlatıyordu. Ama şimdi, delikanlının soruları gitgide daha deşici oldukça, o da canlanıyordu.

"Anlamaya çalış Patrice'ciğim... Aylardır Gaspard'a işkence etmekten geri kalmıyordu..."

"Tam, ne zamandan beri?"

"Kolay değil söylemesi..."

Bir an düşündü ve sonra ekledi:

"Aslında, onunla olan ilişkilerimizde garip bir gelişme olmuştu."

Julie, kayıtsız dinlerken, birden bire içinde bir ilginin uyandığını hissetti. Babalığının dostunun sözlerinde dikkatini çeken bir şey vardı.

"Nasıl bir gariplikti bu? diye ısrar etti Patrice."

"Seni bankaya aldığını söylediği günden beri bir daha senden söz açmamıştı. İlişkilerimizi bilmezlikten geliyordu. Buna dair en ufak bir imada dahi bulunmamıştı."

Sonra Julie'ye doğru döndü ve devamla:

"...Babalığınız çok garip bir adam matmazel Crevecoeur. Ona sadık olmadığımı biliyordu. Oysa Paris'te tanıdığım

en güzel ve âşık seçmekte en müşkülpesent en az on kadın kendilerini himaye eden erkeklerden ayrılıp Remy Gaspard ile ilişki kurmaya hazırdı. Bu cazip erkek, hepsine sırt çeviriyor, bana karşı adeta... hadi açıkça söyleyeyim bir çeşit evlilik bağı gösteriyordu."

"Belki sizi seviyor, diye mırıldandı Julie."

Kibar fahişenin bakışlarında derin bir hayret belirmişti.

"Olabilir... Ama bu bağ, pek sevgiye benzemiyordu..."

Julie, kendini tutmasaydı kadına hak verecekti. Çünkü babalığının sevmeye hiç kabiliyeti bulunmadığını çok iyi biliyordu. Susmayı ve Blanche'ı dinlemeyi tercih etti.

"Eğer iyi anladıysam, dedi Patrice, âşığın benden sana tekrar matmazel Crevecoeur ortadan kaybolunca söz etti..."

"Bir akşam onu her zamankinden daha endişeli, daha canı sıkkın bulmuştum. İşte o akşam bana, evlâtlığının kayboluşunu araştırmak üzere seni Amerika'ya göndereceğini söyledi... Sonra da hiç önem vermezmiş gibi, alelade bir şey söylüyormuşçasına tasarladığı planı açıkladı..."

"Ne planı?"

"Seni matmazel Crevecoeur'le evlendirmek planı."

Blanche d'Antigny, bir an sustu, sonra gene devam etti:

"Bu çok sürprizli haberi duyunca hiçbir şey belli etmemeye çalıştım. Ama kadın ruhunu çok iyi tanıyan koca kurt Remy Gaspard, içimi, açık bir kitap sayfası gibi okuyordu. Ben de onu iyi tanıdığım için duygularımı gizlemek için yaptığım beceriksizce hareketlerin onu nasıl eğlendirdiğini seziyordum..."

Julie, bu tarifte, babalığının yüzünü görür gibi oldu. Bir vakitler kendisi de Alain Delatouche'la sevişirken, babalığı Gaspard'ın bunu bilip bilmediğini pek merak ederdi. Çün-

kü bazı imalarla genç kızın gönlünü okuduğuna dair belirtiler gösteriyor, bu da onu adamakıllı ürkütüyordu.

"Demek sence, işte o zaman Gaspard, bana karşı bir takım duygular beslediğini ve bu duygular yüzünden de işkence çektiğini anladı, öyle mi Blanche?"

"Evet Patrice. Hemen her gün sana verdiği görevden söz açıyordu. Bu yolculuktan başarı ile döneceğine dair son derece iyimser görünüyordu. Bunu da şöyle açıklıyordu: Matmazel Crevecouer'e çılgınlar gibi âşık! Kızımı bulup geri getirebilecek tek adam o'dur. Çünkü Julie'ye tapıyor."

Julie'nin asabı bozulmuştu:

"Babalığımın size evden Meksika'ya kaçışımın nedenlerini de açıklamış olması gerekirdi. Sevdiğim adamı aramaya, bulmaya gidiyordum."

"Elbette dedi. Ama Remy aynı zamanda şurasını da eklemeyi ihmal etmedi. Doğrudan doğruya Savaş Bakanlığından aldığı bilgilere göre âşığınız, yani o anda ölmüş!"

"Ölmüş mü? diye haykırdı Julie. Yalan! Babalığıma ne haber geldiğini ben de biliyorum. Ona teğmen Delatouche'un Juarezciler tarafından esir edildiğini söylediler, öldürüldüğünü değil."

Bu defa lâfa Patrice karıştı ve tarafsız bir eda ile:

"Belki de dedi, belki de mösyö Gaspard delikanlının ortadan kayboluşuna matmazel d'Antigny'yi iyice inandırmak istiyordu."

Blanche başı ile tasdik etti:

"Çok mümkün. Zira bana açıkladığına göre, şimdi iç savaşın yakıp yıktığı yabancı bir ülkede yapayalnız ve umutsuz bir durumda bulunan matmazel Grevecouer'ü elde etmekte şansın çok artmış... Zaten o günden beri de durmadan bana görevinin başarısına dair ayrıntılardan söz etti durdu."

Julie sapsarı kesilmişti. Blanche'ın sözlerinin altında çirkin bir oyunun yattığını seziyor, fakat inceliğini kavramakta güçlük çekiyordu.

Blanche mırıldanarak sözlerini sürdürüyordu:

"Hele bazı geceler çıldıracak gibi oluyordum. İkinizin Auteuil'deki malikânede nasıl mutlu yaşayacağınızı ballandıra ballandıra anlatıyordu. O koca konağı size verip kendisi de benim evime yerleşmeyi tasarlıyordu. Aynı zamanda bana evli bir çiftin sağlam dayanışmasından söz ediyordu... Sizin teşkil ettiğiniz çiftten yani..."

"Bizim teşkil etiğimiz çiftten ha? diye şaşkın şaşkın tekrarladı Julie."

"Evet, dedi Blanche. Alain'le birlikte yaşadığınız bu büyük gençlik aşkının böyle trajik bir şekilde sona ermesinden dolayı kendi kendini kutluyordu. Şimdi artık olgunlaşmış, dünyanın kaç bucak olduğunu anlamıştır, diyordu. Belki de uslanmıştır. Julie, Bay Kergoat'nın kolunda tekrar bize döndüğü vakit çılgınlığı usluluktan, gerçeği yalandan, hayali gerçekten ayırabilecek ölçüleri edinmiş olacak. Hayatı anlayacak... ne diyorum? Zaten anlamıştı hayatı. Sekreterim Patrice'in sahip bulunduğu erkeklik meziyetlerine vakıftı. Aslında daha ilk günden bu delikanlının erkek sevimliliğine hayran kaldığına emindim..."

Julie hayretten dona kalmış, matmazel d'Antigny'nin anlattıklarını dinliyor, genç kadın da eski tiyatroculuğunu hatırlatan bir başarı ile Banker Gaspard'ın ifade tarzını mükemmelen taklit ediyordu. Julie yemin edebilirdi ki Blanche, kendisinin ve Patrice'in varlığını unutmuş, anlattıkları ile kendinden geçmişti. Sanki tek başına garip bir komedi oynuyordu. Geçirdiği şu son ayları yeniden yaşıyordu. Hem de

BELONGSTO KAOTIS TEAM

yoğun bir şekilde. Julie'ye kaçamak bir nazar atarak sözlerini sürdürdü Blanche:

"O güne kadar bana ailesinden ve işlerinden bahsetmekten hep kaçınan bu adam tanınmayacak kadar değişmişti. Hele elinde bir zafer müjdesi gibi salladığı Western Union'un telgrafı ile tuvalet odama sevinçle daldığı o geceyi hiç unutamıyorum. "İnanmazsın şekerim" diyordu, ama şu Julie cidden eşsiz bir insan. Düşünebiliyor musun, bırakmış kendini Patrice'e. Lâf aramızda bu oğlan da genç bir kurt oluşu bir yana, kadınların gönlünü kazanmakta usta bir delikanlı. Artık Julie onu sarar sarmalar, bir daha da ayrılamaz ondan. Patrice'de, bu aziz melek, heyecan içindedir şimdi. Ona, yüzde yüz başarırsın, dayan, demiştim de inanmamıştı. Şimdi bu şaşırtıcı başarısıyla uçuyordur artık. Ben genç kızları iyi tanırım. Gençliğimde tıpkı ben de onun gibi yaman bir kurttum!"

Julie, genç kadının anlattıklarına inanmayı reddeder gibi kafasını salladı. Ama ne var ki, öyle inandırıcı bir parlaklıkla anlatıyordu ki, kimse aksini düşünmezdi.

Patrice:

"Güzel iş doğrusu, dedi."

Julie o kadar şaşkındı ki, delikanlının eski metresinden mi yoksa banker Gaspard'dan mı söz ettiğini anlayamadı.

Blanche alçak sesle:

"Sizden nefret ediyordum matmazel Crevecoeur, diye ekledi. Vasiniz Gaspard âşığınızı hayatta ama Meksika hududunda bir randevuevi patronu olarak bulduğunuzu anlattıkça, o büyük aşkınızın nasıl hayal kırıklığı ile sona erdiğini tahmin ettikçe nefretim bir kat daha artıyordu size karşı. Remy Gaspard'ın, gene telgraf yolu ile Alain'in gerçek kişiliğinin ne olduğunu anladığınızı öğrendiği gün, sevinçten

BELONGS TO KAOTIC TEAM

göklere uçtuğunu söylemek yararsız. Ve bana 'Alain'i gerçekten sevmiş olsaydı onu mutlaka öldürürdü!' dediği gün, kafamda sizi yok etmek fikri doğuverdi."

Sustu.

Julie, bir insanın; nasıl bir kadını böyle ağır ağır, cinayete doğru kışkırtacak kadar sinsi telkinlerde bulunabileceğini düşünerek, taş kesilmiş bir halde Blanche'ın itiraflarını dinliyordu. Besbelliydi ki bu sistemli telkinler olmasa, Blanche'ın böyle bir şey aklının kenarından bile geçmeyecekti. Ama gene de bu anlatılanlar Julie'ye akla yatkın gelmiyor, bir türlü inanmak istemiyordu. Belki de Patrice Kargoat büyük bir incelikle Blanche d'Antogny'yi, suçunu hafifletecek, hiç değilse yaptığı işi mazur gösterecek bir tarzda konuşturmayı başarmıştı. Bu becerikli adamın marifeti olamaz mıydı Blanche'ın böyle konuşması?

Ama genç kadın, aylardan beri kendini işkenceye, ruhunu cendereye sokan her şeyden kurtulmak istercesine konuşmasını sürdürüyordu:

"Haftalar geçtikçe, dönüş zamanınız yaklaştıkça, yavaş yavaş kafama sokuyordum ki, şu veya bu şekilde bu kâbustan kurtulmam gerekliydi. Evet, bunu kaçınılmaz bir görev olarak görüyordum artık. Sizi yan yana, kol kola düşünmek bile beni bir çeşit çılgınlığa sevk etmeye yetip de artıyordu. Artık ben, ben olmaktan çıkmıştım. Beni hemen her gece gören Gaspard'ın nasıl olup da bunu fark etmediğine şaşıyordum..."

"Fark etmez olur mu? diye cevap verdi. Patrice. Durmaksızın seni gözlemiştir."

"Doğru sevgilim. Ara sıra, yüzümde bir sır yakalamak ister gibi beni incelediğini seziyordum. Fransa'ya dönmek üzere ikinizin de New Orleans'da aynı otelde kaldığını-

zı bana söylediği vakit en çılgınca şeyler geldi aklıma... Tabii önce intihar etmeyi düşündüm. Ama senin mutluluğunu, matmazel Crevecoeur'ün yanındaki mutluluğunu, ölümümün işlerinizi daha da kolaylaştıracağını düşünerek vazgeçtim. Hiçbir vakit iyi ve cömert bir insan olamamışımdır, ama hiç değilse böyle olduğumu bilmek meziyetim vardır. Remy Gaspard bana, etekleri zil çalarak aldığı yeni bir haberi ilettiği vakit kendimi kaybetmiştim. Bana, Patrice hakkında yanılmayacağını, Julie'nin gönlünü kazanarak, ikisinin şu anda New Orlean'da mükemmel bir aşk hayatı yaşadıklarını, kumrular gibi seviştiklerini söylemişti."

Julie, dayanamayıp haykırdı:

"Alçaklık bu! Düzenbazlık! Adilik!"

Patrice ise:

"İşte sözünü ettiğim cehennem makinesi buydu diye mırıldandı. Öyle garip bir makine ki Blanche, seni de çarklarına kaptırdı. Sen de tıpkı bir otomat gibi hareket ettin."

Julie ayağa kalkmıştı. Blanche niçin Kergoat tarafından böylesine aşağılanmayı kabul ediyordu? Hatta kadını bu şekilde konuşturmaya, itirafta bulunmaya zorladığı için delikanlıya kızıyordu bile. Ama işin garip yönü, kibar fahişede, gözle görülür bir şekilde rahatlamış, adeta suçluluğunun yükünü sırtından atmıştı. Sanki bu yük onun kaldıramayacağı bir ağırlıktaydı! Şimdi gözlerinden yaşlar boşanarak, kapıdan çıkmaya hazırlanan Julie'nin eteklerine yapışmıştı.

"Pardon, diye hıçkırdı, pardon... Sizi öldürmeye kalkıştım. İkinizi de öldürmek istedim, çünkü... Çünkü beni aşan bir şeydi bu, her şeyden güçlü bir şeydi. Öyle yapmam gerekiyordu, anlıyor musunuz? Bu... bu sanki içime yerleşen bir hayvandı, beni hayvanlaştıran meçhul bir kuvvetti... Şimdi

düşündükçe, bunları yapmaya kalkışan ben miydim diye şaşırıp kalıyorum..."

Sesi boğuklaşmıştı.

Hep güzellik, başarı, gençlik, dirilik içinde pırıl pırıl ve zaferle dolu görmeye alıştığı bu kadının böylesine çöküşü, Julie'ye dokunmuştu. Demek ki o sadece soğuk bir para makinesi değildi. Öyle olsaydı bu hallere düşmezdi.

O halde, diye düşündü Julie, etten kandan yapılmış bir insan da olsa, çarpan bir yüreği, ıstırap çeken bir ruhu var. Anlayış ve merhameti hak etti.

Julie, seri bir hareketle, diz çökmüş olan kadını tutup kaldırdı ve Patrice'in hayret dolu bakışları altında gayet yumuşak ve tatlı bir sesle:

"Sakin olun artık diye mırıldandı. Sakin olun ve bütün bunları unutun. Kergoat ve benim de unutacağım gibi unutun... Hepimiz bazen insanlığımızı kaybedebiliriz. Kendimizi tanıyamaz oluruz. Aşk da, nefret de öyle tutkulardır ki insanı insan olmaktan çıkarır, tümüyle değiştirebilir. İyi de olur bu, kötü de! Sizi anlıyor ve bağışlıyorum. Blanche... Nitekim umarım aynı şekilde Kergoat da bağışlamıştır."

Blanche d'Antigny tekrar iskemlesine oturduğu vakit rahatlamış görünüyordu. Otururken Julie'yi da yanağından hafifçe öpmüş ve güç duyulabilir bir sesle 'Mersi' demişti. Kapı açılmış ve beyaz takkeli bir rahibe görünmüştü. Patrice'e hitaben:

"Sizi fazla yormamaları gerekir mösyö, dedi."

"Yorulmuyorum hemşire hanım. Aksine, böyle sıkıntılı bir anımda yardıma koşmaktan kaçınmayan bu hanımlara şükranlarımı arz ediyorum."

Rahibe cevap verdi:

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Birbirimizin yardımına koşmak görevimizdir, oğlum. Fakat ziyaret saati de geçti... Hanımlar lütfen artık hazırlanın..."

Yaprakların arasından seçilen gökyüzü kararmaya başlamış, odayı da loşluk bürümüştü. Matmazel d'Antigny nin, gözyaşı izleri ile harabeye dönmüş yüzüne kadar her şeyin üstüne karanlığın perdesi çekilmişti. Rahibenin sözleri Julie'yi dondurdu. Bu odadan çıkınca ne yapacaklardı? Öğrendiği şeyler onu allak bullak etmişti. Ama gene de hep o iyimser tabiatı her şeyin üstüne çıkıyor, vasisinin Blanche'la birlikte şeytanca bir plân tasarlamış olacağını, kadının bu plânı uygulayıp elinde bir tabanca ile Havre'a cinayet işlemeye gelmesini kabul etmek istemiyordu.

Patrice, hemşireye, o beyaz dişlerini göstererek tatlı bir gülümseyişle:

"Ziyaretçilerime dedi, birkaç dakika daha yanımda kalmaları için izin veriniz lütfen."

Julie, delikanlıya bakarken, 'Güzel dişler ama masallarda çocukları yiyen devlerin dişlerini hatırlatmaktan da geri kalmıyor' diye düşünmekten kendini alamadı...

Aynı anda da, bir defa daha, bu hem çekici hem de kaygı uyandırıcı delikanlı konusunda düşüncelere daldı:

Bir yön var ki apaçık. Az önce vücudunu siper ederek, beni hemen sürüklemeseydi, Blanche d'Antigny'nin attığı kurşunlardan biri mutlaka bana isabet edecekti.

"Peki peki diye mırıldandı rahibe. İnsan ölüme şöyle bir dokunup geçince, kendini daha canlı hisseder. On beş dakika daha göz yumarım."

Ve kapıyı çekip gitti.

Üçü de bir süre öylece konuşmadan durdular. Patrice, yarı kapalı gözkapaklarının arasından Julie'yi inceliyor-

du. Olan biten, delikanlıyı epeyce yormuş olmalıydı. Omuzu için daha az ıstırap verecek bir pozisyon bulmaya çalıştı. Julie, bakışı ile Blanche'a yaralıya yaklaşması için cesaret verdi. Kısa bir tereddütten sonra genç kadın Patrice'in doğrulmasına yardım etti. Bu sırada da Julie, kendini toparlayabilmek fırsatını bulmuştu. Her halde bu akşam Paris'e hareket edecek bir tren olmalıydı.

Patrice'e:

"Birkaç güne kadar iyileşip ayağa kalkabileceğinizi umarım, dedi. Bu arada, vasim de herhalde sekreterinin Havre rıhtımında bir yankesicinin tecavüzüne uğramış olduğunu duyacaktır. Bu hayali eşkıyanın boynuna kırmızı bir fular bağlatmak ve ona yabancı bir şive vermek fikri dâhiyane bir buluş. Polis zaten her tarafta, yabancı ülkelerden gelen asileri, Karbomari'leri, Garibaldi'cileri, Mazzini'cileri arıyor... Ayrılışımdan bu yana Fransa'da cidden hiçbir şey değişmemiş."

Elinden geldiğince işi hafife almaya çalışıyordu ama Patrice bunu yutmuyordu. Julie'nin adamakıllı sarsıldığının farkındaydı. Onun, yağmurluğunu sırtına geçirip kalktığını görünce:

"Nereye gidiyorsunuz matmazel Crevecoeur" dedi.

"Paris'e dönüyorum. Daha doğrusu Auteuil'e. Orada vasimi bularak kendisiyle görüşmeyi tercih ederim. Oturup her şeyi uzun uzun, açık açık konuşmalıyız. Aslında onunla böyle hiç konuşmadık. Belki birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yoktu da ondan. Ama bu defa, tartışılacak epeyce mesele var. Bana New Orlean'da anlattıklarınızda, burada öğrendiklerimde karmakarışık şeyler var, hepsini bir aydınlığa çekip çıkarmak gerekiyor. Hem de hiç acımasız. Eğer mösyö Gaspard hakikaten iğrenç bir insansa, bunu onun yüzüne haykıracağım. Artık, o küçük yatılı okul öğrencisi değilim.

Onun her dediğine 'Evet' diyecek o yetim ve öksüz kız değilim. Babalığımın size söylediği doğrudur Blanche. Bu Amerika macerası beni tamamen değiştirdi. Yalnız şu var ki bu değişiklik, bütün dünyanın, bütün insanların, sanki eşyanın değişmez tabiatı gibi onun iradesine boyun eğmesini isteyen bir adamın hiç hoşuna gitmeyecek."

Patrice, kendisine yardım etmek isteyen Blanche'ı sabırsız bir hareketle iterek:

"Siz çıldırmışsınız, diye bağırdı. Böyle bir zamanda Gaspard'la karşı karşıya gelmek... sanki her şeyi özellikle kaybetmek istemeniz demektir. 'Sanki hayat yaşanmaya değmez' der gibi bir davranış olur bu. Size son defa haber veriyorum matmazel Crevecoeur, eğer Gaspard'a, servetinizin üstüne konmak üzere sizi yok etmeye çalıştığını ispata kalkışırsanız yalnız burnunuza gülmekle kalmaz, en kısa zamanda sizi tuzağa düşürmek için elinden geleni ardına koymaz. Hem bu defa bu tuzaktan canlı kurtulmanız da söz konusu olamaz. Çünkü yapayalnızsınız, sizi koruyacak, himayesi altına alacak, gerekirse kendini bu uğurda feda edecek biri de yok yanınızda...

Delikanlının sözlerinde abartılı gibi görünen şeyler, onun bu apaçık içtenliği ile silip süpürülmüştü. Hastanenin bu şakaya gelme dekorunda, omuzu sargılı delikanlının parlak, pas parlak, hastalık ateşi ile yanan gözleri işin ciddiliğini ispata yetiyordu. Blanche konuşmak istedi, ama Patrice ve Julie'ye ayrı ayrı bakınca susmayı tercih etti. Kergoat'ın tutumundaki her şey, onun Banker Gaspard'ın evlâtlığına duyduğu hislerle açıklanabilecek olan bir taşkınlık, bir heyecan içindeydi...

Julie, matmazel d'Antigny'ye:

"Bay Kergoat çok kibar bir insan, bunu bana ispat etti, dedi. Ama ben de artık tek başıma savaşmayı, bütün tehlike-

leri tek başıma göze almayı öğrendim. İnanmak gerekir ki, bu zaten benim yaradılışımda da varmış..."

"İnsan, hayatta olursa, canlı kalabilirse savaşabilir. Şansın sizden yana olmasını istiyorsanız, biraz daha bekleyin. Altı ay! On sekiz yaşını doldurmak için, altı ay daha sabretmenizi rica etmiştim sizden. Reşit olduğunuz gün her şey sizin elinizde. Bugün ise vasiniz, üzerinizde her türlü hakka sahip. Ne yaparsanız yapın, size engel olmasını önleyemezsiniz. Hem de, imansız, kanunsuz, vicdansız ve size en feci bir şekilde ihanet etmiş olan bir sevgilinin peşinde Amerika'da aylarca çılgın gibi dolaşmış olmanız, mösyö Gaspard'a sizi bir manastıra kapattırmak, hatta tımarhaneye attırmak hakkını bile verebilir."

Altı ay, diye düşündü Julie, altı ay! Ben Fransa'ya saklanmak, kaybolmak, ölmek için mi geldim? Ya Kergoat haklı ise? Gerçeği görmemekle körlük etmiş olmaz mıyım? Burada duyduklarımdan, vasimin matmazel d'Antigny'yi, 'Benim kullarım' dediği kimselerin kendisine gerçekten itaat edip etmediklerini sınamak istercesine, âlet olarak kullandığı sonucu çıkmaz mı? Eğer Blanche, Patrice'i öldürseydi mösyö Gaspard'a hizmet etmiş olmayacak mıydı? Ne de olsa Kergoat vasim hakkında ve onun işlerine dair birçok şey bilmiyor mu? Babalığımı iyi anladığıma göre, delikanlının sırlarına vakıf bulunması, genç sekreterine bunca güvenmesi, Gaspard'ı epeyce kızdırmış olmalı... Peki, ya Blanche beni öldürseydi? Bu da, bana babalık eden ve servetimi koruyan adamın işine gelecekti. Hiç değilse benim ölümümle, kendisine emanet edilen servetimi nasıl kullandığının hesabı ondan sorulamayacaktı. Ama zaten hiç bilmediğim nokta da bu ya! Kim soracak ondan bu hesabı? Hiç kuşkusuz, ailem... Peki ama, şimdiye kadar kimsenin sözünü etmedi-

ği böyle bir ailem var mı?... Havadan zembille inmediğime göre olması gerekir... Hiç olmazsa bu aileden bir kişi hayattadır... Babam... ya da annem... Beni, Bay Gaspard'a emanet eden biri. Neden beni birine emanet etmek gereğini duymuşlardı? Onlar için bir köstek, bir ayak bağı mı teşkil ediyordum? Bir ayıp mıydım onlar için? Gözlerden ırak tutulacak, bir gizli suç gibi ortalardan yok edilecek, istenmeden olmuş bir varlık mıydım?

"... Ne dersiniz Julie?"

Bu soruyu Blanche d'Antigny sormuştu. Uzun uzun bir şeyler anlatmış fakat Julie kendi düşüncelerine kapıldığı için, sadece onun bu son cümlesini duyabilmişti. Genç kız, ona sanki yeni görüyormuş gibi şaşkınlıkla baktı. Sonra bir başka nazarla da Patrice'e çevirdi gözlerini. Kendini onlardan çok uzaklarda hissediyordu. Bununla birlikte son haftaların olayları onu Patrice'e biraz olsun yaklaştırmıştı. Blanche da, merhametini uyandırdığından daha az yabancı gelmeliydi kendisine. 'Merhamet, birbirine zıt yaradılışta kimseleri bile yaklaştırıyor' diye düşünüyordu.

"Özür dilerim Blanche, aklım başka yerdeydi..."

"Size yardım etmek istiyordum Julie. Hem, düşünüyorum da... size yardım etmek benim için bir görev. Auteuil'e dönmezseniz, belki size Paris'te barınabileceğiniz başka bir yer bulabilirim."

Patrice atıldı:

"Blanche'ın bu teklifini kabul etmelisiniz. Bizi öldürmeye kalkışmasına rağmen ona güvenebilirsiniz. Suç âleti tabancası sizdedir, isteyelim, istemeyelim, bundan böyle matmazel d'Antigny'nin huzuru sizin ve benim elimdedir."

Bu şantaj kokan sözler Blanche'ın üzerinde pek etki yapmamışa benziyordu. Onun yerine Julie tepki gösterdi:

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Bu tip düşüncelerden nefret ederim Bay Kergoat. Korku ve endişe yolu ile insanlar arasında sağlam bağların kurulabileceğine de inanmıyorum... Alın şunu Blanche, alın..."

Yağmurluğunun cebinden sedef kabzalı tabancayı çıkarıp Blanche'a uzattı. Genç kadın, tabancaya dehşete benzer bir ifade ile baktıktan sonra almayı reddetti.

"Sizde kalsın rica ederim, diye mırıldandı. Patrice ekledi:"

"Onu sizin muhafaza etmeniz gerekir matmazel Crevecoeur. Bu silâh ondan çok size yararlı olacak."

Sonra eski metresine dönerek sordu:

"Sahi Blanche, bu güzel silâhı nereden tedarik ettiğini söylemedin bize."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bu... bu bir armağandır, diye itiraf etti Blanche."

"Kimin armağanı?"

"Remy Gaspard'ın."

Bu defa, Patrice artık hiçbir yorum eklemedi. Sadece uzun uzun Julie'ye bakmakla yetindi. Az öncekinden daha ağır bir sessizlik çöktü ortaya. Julie, düşündü, sağduyusunu topladı, sonra sükûnetle:

"Diyelim ki Auteuil'e ayak basmaktan vazgeçerek Paris'te bir yerde saklanmak kararını verdim. Peki, Chinadan birlikte indiğimize göre, ortadan kayboluşumu, Gaspard'a nasıl izah edeceksiniz?

Her şeyi önceden plânlamış gibi, Patrice hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

"Gayet basit. Üzerime ateş açıldığı vakit paniğe kapılarak kaçtınız ve kayboldunuz ortadan."

"Ya bizi sorguya çeken polis?"

"Adınızı verdiniz mi ona?"

"Hayır."

"Öyleyse mükemmel. Sırra kadem bastınız ve ben de komaya girmeden, önce, "Çok şükür katilimin attığı kurşunlar ona isabet etmedi. Şimdi herhalde doğru istasyona koşup Paris'e gitmek üzere trene binmiştir" diye düşünerek rahatladım. Nasıl?"

"İşte, bana hiç uymayan bir davranış."

"Evet, ama makul bir çözüm yolu. Babalığınız bu açıklamayı yutacaktır, bundan eminim."

"Korkarım ben de aynı kanıdayım. Çünkü bu adam, insanların mertliğinden çok, alçak olduklarına inanır. Ne demişler: Kişiyi nasıl bilirsin? Kendin gibi!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kontes Antonia

Julie'ye göre, Blanche d'Antigny'nin kişiliğinde çok şaşırtıcı yönler vardı. Havre'de geçen olayların ışığı altında, anlamıştı ki bu ünlü fahişe, kibar fahişelerin kraliçeleri için tasavvur edilen kişiliğe hiç uymuyordu. Bunlar için hep hafifmeşrep, çıkarcı, ruhsuz birer aşk teknisyeni derler. Oysa Blanche'ı bu gibi tariflerle sınırlamak yanıltıcı olurdu. Belki, servetin çok sonra yapıldığı, engellerle dolu bir meslekte, Blanche'ın gençliği ve erken başarısı, onun ruhunun derinliklerinde, bir kapatmanın tatmin sahası bulamadığı bazı belirsiz duyguların ve canlı bir hassasiyetin korunmasında rolü olmuştu.

Julie, Blanche'ın emin bir müttefik olduğuna evet ya da hayır diyemiyordu. Ama çok iyi bildiği bir şey vardı: Remy Gaspard, metresinin Patrice Kergoat'a umutsuz bir tutku beslediğini öğrendikten sonra onu istediği gibi buyruğu altı-

na almış ve onun içine büyük bir korku salmıştı. Aslında da Havre limanının ıssız rıhtımlarında beklenmedik bir şekilde cereyan eden aşk ve ölüm oyunu, işte bu sistemli korkunun yarattığı uzun bir krizin sonucuydu.

Julie, Havre - Paris treninin, kadınlara mahsus kompartımanında derin bir uykuya dalmış olan genç kadını seyrediyordu. Kendisi ise, rayların tekdüze, monoton sarsıntısına rağmen uyuyamıyordu. Önünde uzanan aylar süresince nasıl yaşadığını düşünüyor, daha birkaç saat önce kendisini öldürmek için yanıp tutuşan bir kimseye şu ya da bu şekilde de olsa bağlanmak fikri onu ürpertiyordu. Ama sonra cebinde iki bin doları bulunduğunu, aylarca Amerika'yı karış karış dolaşırken kendine, cesaretine ve yoluna çıkan engelleri aşmaktaki hünerine güvenini hatırlayınca rahatladı. Hatta Texas ile Meksika arasında Laredo civarında bir gece, ebediyen kaybettiğini sandığı mücadele azmini tekrar bulmasında rolü olan vasiyetine bir çeşit minnettarlık bile duydu...

Havre ekspresi, Paris'e sabahın ilk saatlerinde varmıştı. Bu büyük şehirdeki canlılığı görünce, Julie, Patrice'in kendisine Paris'te saklanmasını tavsiye etmesini haklı bulmaktan kendini alamadı. Garda içinde kolayca kaybolunabilecek dehşetli bir kalabalık vardı. Yolcular, karşılayıcı, bagaj taşıyan hamallar, işsiz güçsüz dolaşanlar, satıcılar arasına karışmak üzere, Julie yağmurluğunun başlığını kafasına çekti ve kalabalıktan biri olarak arada kaynadı gitti.

Blanche d'Antigny de, çok şükür o dikkati çeken şatafatlı şapkasını çıkarmıştı. Başına, kendisini bir operet köylüsüne benzeten koca bir şal sarmıştı.

İki genç kadın garın çıkış kapısına yöneldikleri sırada, en dikkatli bir gözetleyici bile bunlardan birinin Paris'in en zarif kibar fahişesi, ötekinin de aylardır Paris sosyetesine de-

dikodu olan ve kayboluşu 'Tout- aris' dergisinin sütunlarını günlerce işgal eden ünlü bir bankerin kızı olduğunu farkedemezdi. Fakat ne de olsa Julie gene de saçma bir korkuya kapılarak, babalığının o heybetli gövdesi ile her an yolunu kesip önüne dikileceğini sanıyordu... Belki de böyle bir şeyi şuuraltı diliyor, nasıl olsa gelip çatacak olan o hesaplaşma anının bir an önce geçip gitmesini istiyordu.

Julie, Paris havasının matmazel d'Antigny üzerinde olağanüstü iyimser bir etki bıraktığını hayretle gördü. Ayağını sokağa atar atmaz, bu sefalet içinde yetişip lükse kavuştuğu alışık atmosferde yüzüne eski rengi geldi. Julie emindi ki, bugün Blanche, barışmasında pek gülünç şeyler bulunduğunu keşfetmişti. Belki bu bilinçlenme ile de Blanche artık menfaatsiz, karşılıksız bir dostluk kurma imkânını kazanabilirdi. Bu arada, Gaspard hazretlerinin metresi de, Havre'deki dramatik sahneler boyunca kaybeder gibi olduğu o büyülü ve çekici kişiliğine yeniden kavuşmuş görünüyordu.

Paris'te arabacılar grevde filân değildi. Kestane renkli pırıl pırıl arabalar, kısa redingotlu sürücüleri ile garın önünde upuzun bir kuyruk yapmışlardı. Blanche, bunlardan birini çevirdiği vakit, Julie, arabacıların, kumpanya ile olan ücret anlaşmazlığının halledilip halledilmediğini düşünüyordu.

Arabaya yerleşip de Blanche:

"Marbeuf sokağına çek! deyince Julie bir an paniğe kapılır gibi oldu."

"İmkânsız bir şey bu Blanche! Siz de pekâlâ benim kadar biliyorsunuz ki, evinize yerleşmem çılgınlık olur... Vasim günün her saatinde oraya gelebilir... Gecenin de tabii... Hatırlıyor musunuz hani bir sabah size bir ricada bulunmaya gelmiştim de ne güç durumlara düşmüştük... Hatta..."

Cümlesini yarıda bıraktı. Sadece cüret ve cesaretini değil, Julie'nin hayran olduğu o büyük soğukkanlılığını da yeniden bulan Blanche:

"Çok iyi hatırlıyorum... dedi. Patrice'le geçirdiğimiz son aşk gecemizdi... Genellikle âşıklarımı ilk terk eden ben olurum. Patrice'e de aynı şeyi yapmam gerekirdi. Ama insan işte böyle, bir defa da olsa, zaafa kapılıp yapamıyor..."

Sonra Julie'nin kaygı içinde olduğunu farkedince lâfı değiştirdi:

"Sevgili Julie'ciğim, yemin ederim korkacak bir şey yok. Bu saatlerde vasiniz Laffitte sokağındaki bürosuna kapanmıştır. İşlerinin bozuk gitmeye başlamasından bu yana onu sadece geceleri geç saatlerde görebiliyorum. Ama gene de ihtiyaten arabayı yan sokaktaki servis kapısının önünde durduracağız. Perdeleri çekip beni arabanın içinde beklersiniz. Sizi emin bir yere götürüp gene emin ellere emanet etmeden önce eve uğramam gerekiyor. Vasiniz dün hizmetçim Louise'ten benim ansızın Paris'ten ayrıldığımı öğrenince herhalde epeyce şaşırmıştır."

"Belki de pek hayret etmemiştir diye mırıldandı Julie. New Orlean'dan gelen sözde nişanlıları karşılamak üzere Havre'a gitmek fikrini kafanıza sokmak için elinden geleni ardına koymadığına göre...

"Öyle de olsa benim ona hiç haber vermeden çekip gitmeme şaşırmış, kızmış gibi görünmesi gerekir. Hiçbir şeyden haberi olmayan zavallı Louis'i hırpalamayı ihmal etmemiştir. Herhalde bir haber bırakmıştır eve. Sizi, Gaspard'ın hiç bulamayacağı bir yere yerleştirmeden önce ne haber bıraktığını öğrenmem iyi olur."

Julie, cevap vermedi. Yalnız birdenbire aklına kötü şeyler geldi! "Ya Blanche d'Antigny iki taraflı oynuyorsa, Julie'yi

kendisine acındıran o buhranlı, acıklı sahneden sonra aklını başına toplayıp tekrar soğuk, hesapçı, çıkarcı kadın oldu ise, kısacası bir manevra çevirip kendisini babalığının ellerine teslim ederse..." Düşündükleri olmayacak şeyler de değildi hani. "Eğer mösyö Gaspard, Blanche'ın sayesinde beni ele geçirecek olursa, bu kadın böylece benden kurtulmuş olacak. İstediği kadar beni öldürmeye kalkışmasının bir çılgınlık nöbeti olduğunu söyleyedursun, babalığım gözünü kırpmadan beni derhal bir yerlere kapatır. O zaman Blanche'da içini kemiren kıskançlıktan kurtulmuş olur. Çünkü kapatıldığım yerde artık Patrice'le görüşmemin imkânsız olduğunu bilir..."

Ama Julie, bir taraftan da böyle yersiz kuşkulara kapıldığı için kendi kendine içerliyordu. Blanche, kendini ele verirse o zaman Julie'nin derhal Patrice'le evlenme yolunu tutacağını da hesaba katmaz mıydı? Küskünlük ve kızgınlıkla yapacağı bu hareketle Patrice'in patronunu ve işini aşkı uğruna tekmeleyeceğini de bildirdi.

"Hiç kaygılanmayın matmazel Crevecoeur dedi Blanche. Sizinle meşgul olacak kadın bir dediğini iki etmez. Yalnız onu bulmak... biraz zor... Louise'e iki kelime çıtlatayım... Malûm ya, hizmetçilerin kulağı deliktir... Julie, Paris'in kokusunu ve gürültüsünü daha iyi duymak için başını çevirdi. Gemiden iner inmez kapıldığı duyguyu tekrar iliklerine kadar hissetti. Ama bu duygu bugün daha güçlüydü. Hatta altüst edici! İşte gene Paris'teydi. Yeni Babil sayılan New York'tan, Carolina'nın küçük kenti Fayatteville'den, vahşi tabiatın ortasında bitmek tükenmek bilmeyen o at sırtında dörtnala gidişleri... bir Kızılderili kabilesinde geçirilen o boğucu günlerden ve yabancılaşmış bir Paris'i andıran New Orlean'dan sonra Julie şimdi gene alıştığı dekoru, çocukluğunun deko-

runu, hayatının en büyük aşkı sandığı Alain'le geçirdikleri günlerin atmosferini buluyordu."

Julie için bir Paris sabahı ayrı bir zevkti. Gözlere çekilen bir ziyafetti. Hem bu manzara, Operada verilen bir maskeli balodan daha güzeldi. Çünkü Julie Paris'i böyle erken saatlerde pek nadir görebilmişti. Vasisinin sırf, güzel evlâtlığını, müstakbel koca adaylarına göstermek üzere götürdüğü bu balolardan sabaha karşı Auteuil'e dönerlerken, yollarda çöp tenekelerini karıştıran sefil paçavracıları görürdü. Hele bir süredir belediye çöpçülerinin yerini mekanik süpürgeler almıştı. Oysa eskiden kadınlı erkekli aynı elbiseyi giymiş çöpçülerin Paris'in süprüntüsünü toplamalarında ayrı bir şairanelik vardı. Babalığı günün ilk sigarasını yakarken domuz derisi eldivenini ağzına götürerek hafifçe esmer ve İmparatorun iftihar konusu olan mekanik temizleme makinelerini kızına göstererek, ilerleme konusunda hafif tertip bir nutuk çekerdi.

Julie, geçmişin içinden belirerek konuşan vasisinin sesini duyar gibi oldu.

"Umarım Julie epeyce eğlendiniz... "

"Evet mösyö, tabiî..."

"Uzakta da dursanız adamakıllı dikkati çektiniz. Güzelliğinizi kıskananlar çok oldu. Neden bu kadar düşüncelisiniz anlayamıyorum.. Şu küçücük kafanızda neler dolaşıyor acaba?..."

Böyle anlarda Julie, babasının yerini tutması gereken bu adamın boynuna sarılmak ve her şeyi itiraf etmek isterdi: Alain'i sevdiğini ve onunla evlenmek arzusunda olduğunu. Ama Bay Gaspard'ın soğukluğu, ikisini ayıran o aşılmaz mesafe, eğer bu adam bir parçacık şefkat ve ilgi belirtisi göstermiş olsaydı Julie'nin hiç çekinmeden yapabileceği bu hare-

keti önlüyordu. Ama nerdeee... Şefkat ve ilginin gölgesi bile yoktu ortada... Onu, servetinin ve mukadderatının efendisi olan bu yabancıya sadece ara sıra bir nükte ile biraz renklenmiş olan kuru bir nezaket bağlıyordu o kadar. Ama bu yaklaşma hararetten yoksun, iki yabancının belli belirsiz sevgisi üzerine kurulmuş, karşılıklı bir görevden başka bir şey değildi.

Onları, Blanche'ın evine götürmek üzere Concorda köprüsünden tangır tungur geçen araba, Seine nehrinin sağ yakasına, geçen yıl banker Gaspard'ın metresine yaptırdığı konağın bulunduğu, Paris'in en şık mahallesi Champ Elysees'ye doğru yollanmıştı. Bu konak yapıldığı vakit salonlarda günlerce dedikodusu sürmüş, dergi yazarlarına epeyce mürekkep harcanmıştı. Julie, "Babalığım gerçekten iflâsa doğru gidiyorsa, buna mukabil Blanche d'Antigny de servet yapıyor, demektir" diye düşünmekten kendini alamadı. Patrice'in dediği gibi banker Gaspard bir gün iflâs ederse Blanche'ın davranışı nasıl olacaktı?... Tabiî böyle bir gün gelirse... Araba Marigny yöresinden geçerken Julie:

"Sahi, niyetiniz ne? diye sordu."

Julie çocukken, dadısı onu buraya gezmeye getirir, seyyar çalgıcıları durup seyrederlerdi. Genç kız gözlerini yumup o günleri hatırlamaya, o uzak, adeta öbür dünyadan gelen garip müziği tekrar duymaya çalıştı. Çalgıcılar iki kız ve iki delikanlıdan ibaretti. Keman ve harp çalıyorlardı. Kızlardan uzun boylusu içler acısı bir zarafetle süslenmiş, kemanını akort ederdi. Ve küçük Julie Crevecoeur, gece rüyasında bu çalgıcı ailesinin başı silindir şapkalı reisini görürdü. Bu adam, bu dört gencin babası olmalı diye düşünür ve müzik sevgisiyle birleşen bu aileye gıpta ederdi. Onlarla birlikte yaşamak, onlarla birlikte gezilere çıkmak isterdi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Araba Champ Elysees bulvarına saptığı vakit, ağaçlıklı koca cadde henüz tenhaydı. Sadece Boulgone ormanına doğru giden birkaç atlı ve Tuileries sarayından Saint Cloud'ya doğru dörtnala giden, perdeleri inik ve mutlaka içinde önemli kişiler taşıyan, kapıları armalı bir iki araba... Bu, son derece lüks arabalar ona, Eugenie yerine Fransa İmparatoriçesi olacak olan prenses Mathilde Bonaparte ile birlikte Paris'te yaptıkları araba gezintilerini hatırlattı...

Julie, bir an için, ansızın Courcelles sokağında arz-ı endam etse ve prensese kendisini vasisine karşı korumasını, yardım etmesini söylese nasıl karşılanacağını hayal etti. Prenses Mathilde söylediklerinin hiçbirine inanmaz, onun çıldırdığına hükmederdi. Çünkü kendisinin yokluğunda, prensesin himayesine ve müşterisi olmasına çok değer veren Gaspard, mutlaka Julie'nin Auteuil'den Meksika sınırına kadar gitmesini kendi dilediği şekilde anlatmış olmalıydı. O kurnaz adamın, kızının bu davranışını saray çevrelerine bir çılgınlık olarak aksettirmemiş olması imkânsızdı. Artık Julie ağzıyla kuş tutsa gene de kimseleri aklının başında olduğuna ve doğru söylediğine inandıramazdı.

Zaten Prenses, Julie'nin kaybolduğunu duyunca kim bilir ne kadar kahrolmuştu. Çünkü ne de olsa bu işte Julie'ye yardım etmekle kendini suç ortağı sayardı. Julie: "Zaten şurasını da unutmamalı ki diye düşündü, Mathilde malî menfaatlerinin önemli bir kısmını vasime emanet ettiği için, onun iflâs yolunda olduğuna asla inanmak istemez..." Hayır: Prensesin huzuruna çıkmak şimdilik çok tehlikeli. Altı ay kadar her şeyi defterden silmeli, yok farz etmeli. "On sekiz yaşımı doldurduğum gün ise hepsi değişecek. O zaman her şeyden müthiş bir intikam alacağım." Bu düşünce onu rahatlattı.

Julie'nin az önce sorduğu soruya Blanche şöyle cevap verdi:

"Tanıdıklarım arasında sizi bu şehirde saklayabilecek yalnız bir kişi var. Çok güvenilir bir kişi. Onun sayesinde sizi kimse bulamaz."

Kimdi acaba bu kadın?

Blanche ilâve etti:

Onu siz de benim kadar tanırsınız. Çünkü bir sabah, Marbeuf sokağındaki evime beni aramaya onun aracılığı ile gelmiştiniz.

"Colpin!"

Julie, ağzından bir hayret çığlığı çıkarmasına engel olamadı. Hem hayret, hem de dehşet! Dışarıyı seyre dalmışken şiddetle Blanche'a doğru döndü. Şaşkınlıktan boğuklaşan bir sesle:

"Bütün varlığımın söz konusu olduğu bir meseleye bu iğrenç ihtiyarı nasıl karıştırırsınız? Paris'te ondan öteberi almayan bir tek hizmetçi yoktur. Küçücük bir boşboğazlık, vasimin beni saklandığım yerde bulmasına yeter de artar bile... Ciddî söylüyorum Blanche, bu Cofpin'e başvurmak fikri nereden geldi aklınıza?"

"Amerika'ya gitmek üzere yirmi bin franga ihtiyaç duyduğunuz vakit siz de ona başvurmadınız mı? Eğer Colpin yirmi yıldır vakıf olduğu sırları satmaya kalkışsaydı, bugün Paris'in en zengin kadınlarından biri olurdu."

"Belki de böyledir, diye mırıldandı Julie."

Matmazel d'Antigny kıza hayret ve eğlenceli bir merale karışımı ile baktı ve:

"Kim bilir, dedi, öyle bir şey varsa da oyununu ve altınlarını iyi saklıyor demektir."

Bu sırada da araba Marbeuf sokağının köşesini dönmüştü. Blanche arabacıya soldaki küçük sokağa sapmasını emretti. Araba sokağa girdi, bir köşeyi daha döndü ve üzerinde 'Servis' yazan bir kapının önünde durdu. Alçak ve üzeri sarmaşıklarla kaplı bir bahçe duvarına açılmıştı bu kapı. Julie, elinde olmadan geriye doğru çekildi. Blanche, arabacıya:

"Ben indikten sonra on metre kadar gidip orada bekleyin, dedi. Arabacı homurdanarak başını salladı:"

"Ne yapmak istediğinizi anlayana aşkolsun küçük hanım!"

Blanche, arabanın kapısını açtı sonra Julie'ye dönerek:

"Biraz sonra gelirim Julie" dedi.

Sonra ekledi:

"...Kendimi sizin yerinize koyuyorum da arabacıya başka bir yere çekmesini söylerseniz size kızamayacağımı anlıyorum. Nereye gidersiniz, onu da bilmiyorum ama herhalde Marbeuf sokağından uzakta bir yere. Bu ya şimdi olur, ya da hiçbir zaman. O zaman hayatım, kimse nereye saklandığınızı öğrenemez. Hiç değilse kafanızda bir soru işareti, içinizde bir kuşku kalmaz. Ama bu takdirde size gerektiğinde akıl verecek, yardımınıza koşacak bir dosttan da yoksun kalırsınız. Mademki dostlarınız var, onların sadakatini denemek şansından kendinizi mahrum etmeyin. O halde biraz sonra görüşmek üzere hoşça kal... Ya da elveda, ya da iyi şanslar..."

Arabadan usulca atladı, çantasından bir anahtar çıkararak küçük bahçe kapısını açtı ve tekrar geriye dönüp bakmadan içeri girdi. Araba hareket etti ve on-on beş metre kadar ilerde durdu. Gerçekten de Julie'nin içinde, yola devam etmek, matmazel Antigny ile arasına aşılmaz mesafeler koymak isteği uyanmıştı. Ama genç kadının sözleri, onu sağduyusunu kullanmaya yöneltmişti.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Burada, bekleyeceğiz biraz arabacı" dedi.

Colpin... Bohçacı kadın...

Julie, düşüncelerine biraz çeki düzen vermeye çalıştı. Acaba Blanche, kendisine Paris'te saklanacak güvenilir bir yer bulmak üzere neden bu bohçacı kadını düşünmüştü? Madem Julie'nin kaçışını hazırlayan zincirin halkaları bu kadınla başlıyordu, gene onun yardımını istemek ateşle oynamak değil miydi? Julie, o zaman ona çaresizlikten başvurmuştu, daha ertesi gün de pişman olmuştu... Çünkü onun aracılığı ile kendini vasisinin metresinin konağında bulmuş, gerçi orada komik sahnelerle karşılaşmıştı ama her şey bir anda bir drama da dönüşebilirdi... Julie içinden, bu kadına güvenmenin dehşeti ile ihtiyar kadının yardımını kesinlikle reddetmeye karar verdi. Böyle düşüncelere dalmışken hızlı fakat hafif ayak sesleri ile kendine geldi Evine şöyle bir uğrayıp çıkan matmazel d'Antigny tekrar görünmüştü. Kaşla göz arasında sırtına devetüyü bir pelerin geçirmeyi de ihmal etmemiş, böylece dikkatleri çekmeyecek belirsiz bir kılığa bürünmüştü.

Blanche, Julie'nin gitmeyip kendisini beklemesi üzerinde durmadı. Pelerininin eteklerini toplayıp arabaya bindi ve arabacıya bir adres verdi:

"Chaussee du Maine! Hadi bakalım, biraz hızlı sür babalık."

Araba sarsıldı ve yola koyuldu.

Julie, matmazel d'Antigny'nin vereceği izahat kendini tatmin etmezse yarı yolda aşağı atlamaya kararlı olarak sordu:

"Bana biraz açıklamada bulunmanızı isterdim."

"Colpin, sabahları genellikle "Büyük California" da bulunurmuş. Montparnasse mezarlığı civarında bir lokanta."

Julie, böyle bir yerin adını ilk defa duyuyordu...

"Hizmetçim Louise'e göre bu lokantaya, soylular hariç, her sınıftan insan gelirmiş... Colpin, bohçaları ve kutuları ile şık mahallelere doğru satışa çıkmadan önce her sabah oraya uğrar, sıcak bir çorba içermiş. "Büyük California" da tanıdık bir kimseye rastlamanız imkânsız Julie..."

Araba tekrar Concorde'a doğru inmeye başlamıştı. Julie bir an sustu. Sonra:

"Babalığımın size bir haber bırakıp bırakmadığını söylemediniz" dedi.

Cevap olarak Blanche ona bir mektup uzattı. Julie, katlanmış kâğıdı açar açmaz babalığının yazısını tanıdı. Zaten bu ipekli kâğıt da ona özel surette Almanya'dan getirtiliyordu. Kâğıdın sol başında vasisinin ad ve soyadının baş harfleri kabartma olarak görünüyordu. Julie, kendilerini Büyük Kaliforniya'ya götüren arabada şu satırları okudu:

"Blanche, ben hemen Havre'a gidiyorum. Sekreterim dün öğleden sonra orada bir saldırıya uğramış. Anlaşıldığına göre, Julie'ye bir şey olmamış, fakat kendisi, Kergoat'nin ifadesine göre olaydan sonra kaybolmuş. Paris trenine bindiği tahmin ediliyor. Bütün bunlar bana mahallî polis teşkilâtından ulaştırıldı. Bu takdirde kızımın, "China" gemisinin öbür yolcuları ile birlikte dün gece Montparnasse garına varmış olması gerekirdi... Ama durum hiç de böyle değil... Nasıl kaygılandığımı tasavvur edebiliyor musunuz? Sabahın ilk saatlerinde, dostum olan polis müdürüne başvurmaya karar verdim. Amerika'da bir sürü serüvene katılan bu kızın pek de aklı başında olmadığı zaten oralara kaçıp gitmesiyle de belli oldu. Julie şu anda Paris sokaklarında şuursuzca dolaşıyor olmalı... Çünkü büyük bir heyecanın yaptığı şokla insanın hafızasını kaybetmesi çok görülen bir olaydır. Buradan kaçışından sonra bu zavallı kızcağızın artık eski

Julie'nin bir gölgesi bile olmadığına beni inandıracak çok delillerim var. Zaten herkes o kaçışı bile bir akıl dengesizliği ile açıklayabiliyor. Tanrının ve polisin yardımları ile onu sağ salim bulabileceğimizi umuyoruz. O zaman ona eski vücut ve ruh sağlığını kazandırmak üzere en ünlü hekimlere başvuracağım. Şimdi Havre trenine koşuyorum. Bana karşı her şeyle ilgilendiğinizi bildiğimden, hayatımı altüst eden bu faciadan yeni haberler alırsam size hemen ileteceğimi söylemek gereksiz. Sekreterim Kergoat'nin da sağlık durumunu ayrıca bildireceğim. Elinizi öperim. Remy."

Julie, soğukkanlılığını korumaya çalışarak derhal bir durum muhakemesi yaptı.

Patrice, kadınlar gittikten sonra, gelen polislere önceden tasarladığı şekilde ifade vermiş olmalıydı. Julie, Havre polisinin, Bay Gaspard'a hemen telgraf çekerek, daha dün akşam, sekreterinin silahlı bir tecavüze maruz kaldığını haber verdiğini anlamakta gecikmedi. Keza gene bu telgraf yolu ile babalığı onun hakkında ayrıntılı bilgi alabilmişti...

"Şu anda bütün Paris polisi seferber olmuş, her yerde sizi arıyordur. Vasiniz öyle nüfuzlu bir adamdır ki her dediğini yaptırır... Zaten bir şeyi yarım bırakmaktan nefret eder."

"Biliyorum" dedi, Julie.

Ve düşündü ki, eğer Bay Gaspard kendisinden kurtulmayı kafasına sokmuşsa, bu işi dünyada yarım bırakmazdı. Sözünü tamamladı:

"Beni deli diye göstererek tımarhaneye kapattırması onun için işten bile değildir. Mektuptan da zaten bunu çıkardım ben..."

Blanche d'Antigny başını çevirdi. Julie, onun da aynı kanaatte olduğunu, fakat kendisini korkutmak için fikrini söylemekten kaçındığını anlamıştı. Genç kız içinde bulunduğu

BELONGS TO KAOTIC TEAM

karmakarışık ruh durumunu belli etmemek üzere büyük bir çaba harcıyordu.

Uzun yol, Julie'ye pek kısa görünmüştü. Kibar mahal Araba, az öncesine göre oldukça sıkışık bir trafik akımına girmişti. Concorde alanında, Julie'nin küçükken binmeyi pek sevdiği ve Sevres ile Sant Cloud'ya gittiği atlı tramvaya yol vermek üzere durdular. Sonra, basamaklarına kadar tıklım tıklım yolcu ile dolu çok tehlikeli omnibüsler vardı.

Uzun yol, Julie'ye pek kısa görünmüştü. Kibar mahallelerden uzaklaştıkça genç kız rahatlıyordu. Sanki Paris bir tek şehir değil de çeşitli halkları, gelenek ve görenekleri ile yaşam tarzları ile yüz ayrı şehirdi.

Demek diye düşündü Julie, insan Auteuil gibi bir banliyö semtinde bütün bir ömrü geçirir de ancak yılda bir iki defa belediye başkanı baron Haussmann'ın yeni, açtırdığı bulvarlarda yabancı bir kentte dolaşır gibi gezebilir, ölünceye kadar da fukara semtlerinde yığınlar halinde oturan insanlardan haberdar olmayabilir!

Bu düşünceyle daha da rahatladı. Çünkü Paris denilen bu koskoca şehirde, deniz dibinde yaşayan bir midye gibi kaybolabilirdi...

Arabacı Chausee du Maine'e gelince yavaşladı.

"Kaç numaraya gidecektiniz küçük hanım?"

"Büyük Kaliforniya denilen bir yeri arıyoruz. Biliyor musunuz? diye sordu Blanche. Adamcağız güldü:"

"Biliyor muyum? Baba Cadet'nin yerini kim bilmez? Fukara babasıdır... Hem de eli para tutan cinsinden."

Kaba bir gülüş savurarak Poinsot sokağına saptı. Julie, bundan, lokantanın kapısının o sokakta olduğu sonucunu çıkardı.

Arabacının çenesi durmuyordu:

"Bir de bizim arabaları işleten patronumuz Bay Moray'yi düşünün. Bizim sırtımızdan milyonlar kazanır, gündeliğimizi birkaç metelik arttırmağı düşünmez bile. Oysa İngiltere'de arabacılar haklarını çoktan elde etmişler. Manş denizinin öbür kıyısında arabacı olmak varmış. Baba Cadet ile bizim Moray arasındaki fark, biri fukaraya yardım eder, öteki fukaranın cebine bile el uzatır. Geldik. Bisss! Dizginleri çekti. Blanche arabacıyı işaretle Julie'ye fısıldadı:"

"Bunlar da Paris'i haraca kesiyor. Hele sokakta araba aramayagörün, ellerine düştünüz diye işte böyle ileri geri konuşmadan sizi bırakmazlar. Kendi özel arabamla getirmek isterdim sizi buraya ama İngiliz arabacım James'den kuşkulanıyorum. Vasinizin casusu olabilir."

Julie, genç kadına hak verdi. Gaspard, para ile hizmetçi ve uşakları, arabacıları elde ederek haber sızdırmakta eşsizdi. Tam ona yaraşır bir davranıştı bu. Blanche, arabacının parasını ödedi ve indiler. Bir lokantadan çok, fabrikayı andıran binanın önünde bir süre duraladılar. Ne bir tabela, ne bir işaret! Büyük bulvarlardaki lokantaların giriş kapılarını binbir gece masallarındaki saraylara benzeten çeşitli havagazı lambalarından, süslerden, avizelerden burada eser yoktu. Oysa Julie: "Kaliforniya kelimesi insanda ne hayaller uyandırıyordu" diye düşündü. Sonra birdenbire sevgilisi Alain'in hayallerini hatırladı: Bir çeşit Eldorado olan Kaliforniya eyaletinde insan, akşam meteliksiz yatıp sabahleyin zengin olarak kalkıyordu... Ama Alain'in altın tutkusu onu işte böyle Kaliforniya'ya değil de Rio Grande bataklığına atıvermişti. O bataklıkta ise rezalet, cinayet ve pislikten başka bir şey yoktu.

Blanche mırıldandı:

Birkaç yıl önce buna benzer bir yer ben de biliyordum. Rochechouart semtinde, "Küçük Rampono" idi adı. Elli kuruşa yemek yeniliyordu. Tabiî elli kuruş bulabilirsen...

Julie, ilk defa matmazel d'Antigny'yi gerçek yüzü ile görüyordu. İşte birkaç yıl önce, elli kuruşu bulmakta bile güçlük çektiğini açıkça söylüyordu. Bu ünlü kibar fahişeyi balolarda, tiyatro galalarında son derece şık ve nazik görmeye alışmış olan Julie, şimdi onun böyle biraz da külhanbeyi ağzıyla, yani yetiştiği çevrenin edası ile konuşmasına hem şaştı, hem de onun bu gerçek yüzü genç kıza adamakıllı dokundu. Onun bu içtenliği Blanche'a olan güvenini bir kat daha arttırdı. Açıkça izah edemeyeceği nedenlerle Blanche'ın önereceği her şeyi kabul ederek, o ne derse kabul edip yapmaya karar verdi.

"Galiba Colpin hakkında düşünceleriniz doğru matmazel Blanche d'Antigny. "

Ve böyle diyerek Julie koca binaya önden daldı.

Genç kız, kırk yıl düşünse, Paris'te böyle başka bir ülkeye aitmiş gibi bir yerle karşılaşacağını dünyada akıl edemezdi. İçeri girince, bu fabrika ya da atölye benzetmesinin ki, o yerleri de Julie görmüş değil ancak kulaktan duymuştu, buraya tıpatıp uyduğunu farketti. İçice hangar gibi sıralanan koskoca salonlarda yere çakılmış uzun masalar ve sıralar vardı. Yüzlerce sefil kılıklı insan bu sıralara oturmuş korkunç bir çatal, kaşık konseri içinde çorbalarını yudumluyor, yemeklerini yiyordu. İnsan kendini devleşmiş bir yemekhanede zannedebilirdi. Hava, bıçakla kesilecek kadar yoğundu.

Julie ile Blanche yemek buharları, sigara dumanları arasında ilerlediler. Her bölümde bir ocak ve üzerinde dumanı tüten kazanlar vardı. İçinde karmakarışık et ve sebzelerin kaynadığı bu koca kazanların başında kolları sıvalı, belleri

önlüklü, ayakları takunyalı, iriyarı adamlar duruyor, boyunlarına attığı havlular, koca bıyıkları ve ellerinde tuttuğu kepçelerle çok olağandışı bir manzara arz ediyorlardı.

"Şaşırma, Burası Maison d'or'a hiç benzemez. Bu aşçıların da Casimir'le uzaktan yakından ilgisi yoktur." "Maison d'or" ya da "Altın ev", Paris'in en lüks lokantalarından biriydi ve Julie, vasisinin sık sık oraya gittiğini biliyordu. Casimir ise bu lokantanın bütün Paris'in ünlü aşçıbaşısıydı. Julie, koskoca bir karatahtaya tebeşirle şunların yazıldığını gördü: "Elli-altmış kuruş arasında değişen yemekler" Daha ötede ise bir başka tahtada: "Kuru fasulye ve mercimek tabağı iki kuruş" yazıyordu. Julie'nin ardından bir paçavracı grubu daha daldı içeri. Topladıkları paçavraları koydukları çuvalları kapının yanında bir yere bıraktıktan sonra, sıra sıra koca tencerelerin kaynadığı uzun mutfak tezgâhına yanaştılar. Bu durum, Julie'ye Batı Amerika'nın o ünlü salonlarını hatırlattı. Belki de o nedenden dolayı Cadet baba, müessesesine "Büyük California" adını vermişti. Müşteriler tabaklarına kepçe kepçe yemek doldurttuktan sonra boş bir yer arıyorlardı.

Julie, içinden belki Blanche, projesinden vazgeçer diye umarak:

"Bu kalabalıkta Colpin'i nasıl bulacaksınız?" dedi.

Blanche, tezgâha yaklaşıp, içinde ne olduğu belirsiz dev bir pencereyi karıştırmakta olan aşçılardan birine sokuldu. Tencereden koyun eti kokusu yayılıyordu. Blanche, sesini duyurmağa çalıştı ama eli kepçeli adam, oralı olmadı bile.

Tabağına kuru fasulye ve sığır eti dolduran paçavracılardan biri ilgilendi:

"Colpin mi? Peşimden gelin. Bu ihtiyar karı yoldaşımdır. Her sabah kibar kişiler daha uykuda iken ve geceleyin yediklerini hazma çalışırken biz onunla birlikte burada şu

ayrı köşede buluşuruz. Yoldaşım dememin sebebi de şu: Kalabalığa karışmadan oturduğumuz özel odada sabah çorbamızı içerken o gelip geçmiş aşklarını, ben de o ihtişamlı mazimi anlatırım, dertleşiriz... Ee dünya bu! Eski dilberler bohçacı, iflâs etmiş tüccarlar da paçavracı oluyor işte!"

Adam bu kısa nutku, bozuk, âdeta nezleli bir sesle çekmişti. Julie: "Kim bu adam acaba?" diye düşünecek vakit bile bulamadı. Bu paçavracının vaktiyle iflâs etmiş bir tüccar olması ona çok çarpıcı gelmişti. Acaba, babalığı Gaspard'ın da iflâs ederek bir gün böyle bir yere düşmesi düşünülebilir miydi? Adam, tabağını ustalıkla başının üstüne kaldırmış kalabalıkta kendine yol açıyordu. Blanche ve Julie de ister istemez peşine düştüler. İç içe birkaç hangardan geçerek en dipteki hangara vardılar. En sonunda öyle bir yere geldiler ki, sıralar ve masalar bitmiş bir bölme ile ayrılan özel bir locanın aralığı ayrı bir masa ile kapanmıştı. Bu yuvarlak masada biçimsiz bir takımadamlar oturuyordu. Paçavracıyı peşinde iki genç kadınla görünce başlarını kaldırıp baktılar. Kimi ıslık çalarak, kimi vahşi bir kuş gibi bağırarak hayranlıklarını ifade etti.

"Bu hatunları nereden arakladın Roger?"

"Adamın biri elindeki bıçağın ucu ile genç kadınları işaret ederek sormuştu."

Roger denilen paçavracı cevap verdi:

"Azizim Riton, bizim meslekte insan daima beklenmedik şeylerle karşılaşır bilmez misin? Paris denilen bu koca batakhanede insan nimete de kavuşur pisliğe de sarar başını. Şimdi lütfen biraz müsaade et de geçelim."

Çam yarması gibi bir başkası lâfa karıştı:

"Eee, bize bir şey getirdin mi Roger?"

Paçavracı boş eliyle, lime lime olmuş kirli paltosunun cebinden gazete kâğıdına sarılı bir şey çıkarıp masaya fırlattı. Julie, bunun büyük bir sabırla toplanmış olan puro izmaritleri olduğunu anlamıştı.

Roger büyük bir fiyaka ile:

"Alın ayırın bakalım bay izmaritçiler! Yalnız benim hakkımı da unutmayın. Bilirsiniz Havana'dan başka puro içmem."

İzmaritçiler ayağa kalkarak, üç ziyaretçinin ayrı bölmeye geçmesi için yol verdiler.

Paçavracı gülerek izahat verdi:

"Tütün ticaretiyle meşgul olur bunlar!"

Masanın yanından geçerken adamların önünde binlerce izmarit gördü. Sigara izmaritlerini açıyorlar, ayıklıyorlar ve çıkan tütünleri satışa arz etmek üzere ayrı ayrı paketliyorlardı. Büyük Kaliforniya'nın bu bölümü belliydi ki dişlilere, seçkinlere ayrılmıştı.

Buraya her önüne gelen sokulamadığı için boş yerler de vardı.

Julie daha uzaktan Colpin'in o pek belirgin siluetini tanımıştı. Başını ve omuzlarını örten yıpranmış Keşmir şalı, renkleri solmuş da olsa hâlâ eski ihtişamını hatırlatır diyor; bembeyaz pudralı yüzündeki boyalı bir çift göz, iki kat daha derine gömülmüş gibi duruyordu, Roger'yi görünce, uzun tırnaklarına kan kırmızısı bir cilâ sürülmüş yüzük dolu parmakları ile iskeletleşmiş elini havaya kaldırarak işaret etti.

Bütün bunları Julie bir anda görüvermişti. İhtiyar kadının bakışları önce Blanche d'Antigny'ye, daha sonra da Julie'ye çevrildi. Ve bu şaşkın bakışlar Julie'nin üzerinde uzun süre kaldı. Kadın, sanki o kibar İngiliz kahvesindeymiş gibi elini bir iki kez salladı. Sanki Düşes Fitz James, prens

Galitzlne'i görmüş de ona işaret ediyormuş gibi... Roger, elindeki tabağı masaya bırakarak ihtiyarın elini törensel bir hava içinde öptü.

"Sana iki müşteri getirdim, güzelim."

Colpin mırıldandı:

"Buralara kadar zahmet etmeye ne gerek vardı? Ben evinize gelemez miydim güvercinim."

Sonra, o baykuş gözlerini tekrar Julie Crevecoeur'e çevirdi:

"Bak sen! Ne görüyorum? Enfes bir hayalet! Paris'ten kaçan küçük bir Amerikalı! Auteuil'ün güzel bebeği!"

Ve öyle bir kahkaha attı ki, Julie ister istemez sevgili atı, vasisinin armağanı olan ve bu arada belki de sattığı atı Sultan'ın kişnemesini hatırladı... Julie, matmazel d'Antigny'ye bırakmadan, meseleyi hemen açmaya ve amaca doğrudan doğruya gitmeye karar verdi. İhtiyarın gözlerine gözlerini dikerek:

"Uzun süre Auteuil'e dönmemeye kararlıyım Madam Colpin, dedi. Babalığım Bay Gaspard Paris'e döndüğümü henüz bilmiyor. Bilmiş de olsa, altı ay kadar saklanmak dileğindeyim..."

Sonra, öteberisini toparlayıp yer açan kadının soluna oturdu. Kadın, dumanı tüten çorbasını soğutmak ister gibi kaşığı ile karıştırırken yan gözle de genç kızı süzmekten geri kalmıyordu. Bir süre sustu, düşündü, sonunda konuştu:

"Ve tabii beni düşündünüz. Öyledir. İnsan genç ve güzel olursa, başı da derde girdiyse hemen Colpin'i düşünür... Öyle değil mi matmazel d'Antigny?"

Birdenbire Blanche'a dönerek onu yerinden sıçratmıştı. İşte böylece üç kadın Büyük Kaliforniya'nın gürültü pa-

turtu arasında dışarı ile ilişkiyi kesmiş, gözlerden ve kulaklardan uzak, oturmuş konuşuyorlardı.

Paçavracı Roger, yemeğinin suyuna koca koca ekmek parçaları banarak, iştahla çiğnemekle meşguldü. Fakat yemek yiyişinde öyle abartmalı bir alaycılık vardı ki, Julie'ye mahsus yapıyor gibi geldi. Kibar yemesini de bilen, yıllarca zaten öyle yemek yemiş olan bir adam sanki: "Bakın insan düşerse, yemek yemesi bile değişiyor" demek ister gibiydi. Üç kadının konuşmalarını dinlemek için biraz kulak kabartması yeterken, öyle yapacağı yerde başını çevirip onları rahat bıraktı.

Blanche söz aldı:

"Bana epeyce yardımların oldu Colpin ama sanırım her seferinde oldukça cömert davranarak karşılığını fazlası ile ödedim."

İhtiyar kadın içini çekti:

"İyi yaşamak gerekir. Oysa her şey gittikçe pahalanıyor. Baba Cadet bile büyük tabak yemekleri dokuz meteliğe çıkardı. Eminim matmazel Blanche, dostunuz ve haminiz Bay Gaspard da, M. Worth'un mağazasını sık, sık ziyaret etmenizden artık hoşlanmıyordur. Oysa sizin durumunuzdaki bir genç kadın, tiyatroya ya da Vejour'un lokantasına gittiği vakit bir tuvaleti iki defa giymemeye hak kazanmaya lâyıktır."

Blanche:

"Bay Gaspard, bu günlerde biraz sıkıntıda diye mırıldandı."

İhtiyar, gözünün ucu ile tekrar Julie'ye bakarak:

"Elbette" dedi, "Böyle bir evlâtlık çıkar da ona oyun oynarsa adam ne halt edeceğini şaşırır kalır. Ama ona revadır. Bayılırım böyle şeylere. Ben de gençliğimde tıpkı sizin gibiydim yavrucuğum. Etekliğimin içine ateş düşmüştü sanki.

Bir delikanlı, bir adam hoşuma mı gitti, alıverirdim koynuma. Zenginmiş, orta yaşlıymış, evliymiş, değilmiş farketmezdi benim için. O nereye ben oraya... Ama bugün bu duruma düşmeme de bu hovardalıklarım sebep oldu ya, başka mesele! Hiç değilse, bugün "Oh, canım sağ olsun, gönlümün dilediğince yaşadım, içimde hiçbir şey ukde kalmadı" diyebiliyorum. İşte böyle güvercinlerim... Erdemlerin en büyüğü yirmi yaşında iken hesap yapmasını bilmektir. Sizi servete kavuşturan, beni sefalete itti Matmazel Blanche..."

Sonra kaşığı öyle bir zarafetle götürdü ki ağzına, Julie onun bir kral sofrasında som altından takımlarla yemek yediğine yemin edebilirdi!

"Eğer bana yardım ederseniz dedi genç kız, ben de minnettarlığımı gösterecek fırsatı bulmuş olurum. Saklanacak emin bir yere ve ağzı sıkı dostlara ihtiyacım var!"

Colpin, ekmek parçalarını parmaklarının arasında öyle ustalıkla yuvarlıyordu ki, bataryasına mermi hazırlayan becerikli bir topçu subayına benziyordu. Bir süre sonra başını kaldırdı:

"Hiç merak etmeyin Matmazel Crevecoeur dostlarınız var. Siz iyi bir insan olarak yaşadıkça, bu iyilik daima karşılığını görür."

"İyi bir kimse olup olmadığımı bilmiyorum Madam Colpin diye mırıldandı Julie. Ama iyi bir insan olmuşsam kuşkusuz bu, karşılık beklediğimden değildi."

İhtiyar, onu duymamış gibi yaptı. Blanche d'Antigny'ye dönerek başka bir konuya atladı:

"Kendini yüksekten satmak tiyatroya benziyor."

Blanche, kadın ne diyor diye baktı, o devam etti:

"... Şunu demek istiyorum ki zevk ve haz dünyasında, sahnede olduğu gibi her yıl yeni yıldızlar çıkıyor ve öteki yıl-

dızlara rakibe kesiliyor. Bugünlerde Paris'te böyle genç bir kadın türedi. Şimdilik başlangıçta, fakat mesleğinde çok ilerleyebilir."

"Küçük Wittkowska'dan söz ediyorsun sanırım diye mırıldandı Blanche."

Colpin, güç anlaşılır bir gururla ve belirli bir hazla:

"Evet" diye cevap verdi.

Bu konuşmalar, Julie'ye çok sıkıcı geliyordu.

İhtiyar baykuş ise zevkten dört köşe kesilerek:

"Kontes Wittkowska bana sonsuz derecede güvenmekle büyük şeref bahşediyor. Giyeceği tuvaletlerden tutun da seçeceği âşıklara kadar benden akıl danışması koltuklarımı kabartıyor."

Blanche alaylı bir şekilde gülerek:

"Ben ne kadar markiz isem, bu küçük de o kadar kontes! dedi. Büyük bir gizlilik ve sır içinde emin bir sığınak arayan matmazel Crevecoeur'e bu kadın ne dereceye kadar yardım edebilir anlamıyorum. Herhalde bundan dolayı söz açtın ondan, değil mi Colpin?"

"Evet bebeğim. Anlayışına kurban olayım."

Julie, ihtiyarın baykuş gözlerini yeniden üzerinde hissetti. Bu bohçacı kadın, kibar fahişelik mesleğinde yükselme yolunu tutan bir kızla neden bu kadar böbürleniyordu; Sonra böyle bir kadının Julie'ye ne gibi bir yardımı olabilirdi?

"Size belki hayli şaşırtıcı ve garip gelebilir ama sözünü ettiğim kontes Antonia Wittkowska, Matmazel Julie'yi evine kabul etmekten büyük bir zevk duyacaktır. Sır tutmasına gelince, bütün varlığımla garanti ederim ki yakın bir geçmişte bu kadın ne kadar sıkı ağızlı olduğunu...

Sanki boş bulunup ağzından bir şey kaçırmış gibi sustu. Sonra tekrar sürdürdü sözlerini:

"Ama böyle oturup fetva verip ahkâm keseceğimize en iyisi kalkıp evine gidelim. Erken kalkmak ve âşıklarını gün ağarmadan sepetlemek gibi mükemmel âdetleri vardır."

"Sebebi ne bunun, öğrenebilir miyim diye hayretle sordu Blanche. Julie, genç kadının bu lâftan alındığını anladı. Çünkü Blanche âşıklarını (Julie buna bizzat tanık olmuştu) öğlene kadar yatağında tutardı..."

Colpin cevap verdi:

"Çünkü kontes Wittkowska her sabah Saint Germain des Pres kilisesindeki ayine gider."

Sonra çorbasını bitirerek, ağzını dantelli mendili ile sildi ve ayağa kalktı.

Büyük Kaliforniya'nın müdavimleri arasında bir sürü de arabacı vardı. Bunlardan biri, üç kadını Montparnasse'den Saint Germain'e götürmeyi seve seve kabul etti. Colpin, içinde danteller, şallar, kemerler, bir sürü ıvır zıvırla dolu bohçalarını, kutularını arabaya yerleştirdi. Neler yoktu ki bunların arasında, bir kere giyilmiş tuvaletler, ayakkabılar, gecelikler, sabahlıklar, iç çamaşırları, çoraplar... Hepsi de Paris'in en lüks mağazalarının, en kibar terzilerinin damgasını taşıyordu.

"Ay ay ay... diyordu. Her Allah'ın sabahı bu kadar yükle taban tepmek yok mu, öldürüyor beni. Bir sürü merdiven çık, paketleri çöz, malı beğendirmek için dil dök, satabilirsen de paranı alıncaya kadar imanın gevresin... Şeytan git taşrada bir yere çekil, prensesler gibi yaşa diyor.

"Bahse girerim benden daha çok paran vardır dedi Blanche. Julie ise sonu olmayan bir serüvene atıldığı duygusu içindeydi. Daha bu sabah gerçek durumunu bilen, bir matmazel d'Artigny'di. Ama şimdi ihtiyar bohçacı da sırrını öğrenmişti. Az sonra da, âşıklarını şafakla sepetleyip sa-

bah ayinine gitmesine ve Saint Germain gibi oldukça lüks bir semtte oturmasına rağmen kibar bir fahişeden başka bir şey olmayan bir kadınla karşılaşacaktı.

Julie:

"Madam Colpin" dedi. "Sanırım aramızda bir yanlışlık yoktur. Kimsenin beni rahatsız edemeyeceği bir yerde kalmak istiyorum. Acaba... bu Polonyalı kontesin evinde gizlenebilecek güvenliği bulabilecek miyim? Ne de olsa bu sık sık dışarı çıkan ve... tabii mesleği icabı bir sürü insanı evine kabul etmek zorunda kalan kadının evi yolgeçen hanı gibi bir yer olmasın..."

Colpin, gene kişnemeye benzer ünlü kahkahalarından birini kopardı!

"Bayılıyorum size Matmazel Crevecoeur... Benim sevgili Antonia'm yolgeçen hanında oturmaz. Onun evinden daha emin bir yer bulamazsınız. Yabani bir kır çiçeği kadar vahşi, fakat o derecede de temiz, yalnız ve kendi halindedir... Ser verir sır vermez, göreceksiniz... Nefis bir yemek tarif eder gibi dilini damağında şaklatmıştı. Araba dar bir sokağa saptığı vakit de Julie: "Bu kadından söz ederken, yemeklerini tarif eden bir aşçı gibi davranıyor Colpin" diye düşünmekten kendini alamadı. Hakikaten de bu sokaktan ancak bir araba geçebilirdi."

Bu sırada da yayalar ezilmemek için ya duvara yapışıyor ya da bir evin kapısına sığınıyorlardı. Julie, geçerken sokağın tabelâsını okuyabilmişti: Visconti Sokağı. Burası aynı zamanda soylu, sanatçılara has ve taşra havalı Saint Germain mahallesiydi. Burada, zevk âleminin rütbe sırasına göre adlandırılan piliçleri, yosmaları, lüks fahişeleri oturamazdı. Öyleyse nasıl bir kadındı bu kontes Antonia Wittkowska? Julie, göz ucu ile Blanche'a baktı. O da bir tuhaf olmuştu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Senin bu Polonyalı kontesin garip bir kadınmış Colpin! diye mırıldandı. Bir ecnebinin tadına bakmak isteyen zengin müşterileri ödediği paralarla böyle bir mahallede oturmak kimsenin aklına gelmez. İhtiyar, ağzının kenarlarını bin bir buruşukla dolduran bir gülüşle:"

"Ona bu evi ben buldum" dedi.

Araba onları biraz eski fakat büyük ve bakımlı bir kapının önünde bıraktı. Blanche d'Antigny arabadan inmedi:

"Sizinle birlikte içeri girmekte bir yarar göremiyorum. Madam Colpin'in bu işi mükemmelen kıvıracağına inanıyorum. Ama gerekirse, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz..."

Sonra bohçacıya döndü ve esnemesini tutmaya çalışarak:

"Ben bu araba ile evime dönüyorum, dedi. Yorgunluktan ölüyorum. Ben Polonyalı soylular gibi dayanıklı değilim, Parisliyim. Yani geç yatar, geç kalkarım..."

Julie, Blanche'ın bu kararına Colpin'in memnun olduğunu sezdi. Genç kadının elini hararetle sıkan ihtiyar:

"Yarın öbür gün size uğrayacağım. Çünkü elimde, çok ucuza düşürülmüş harika bir mücevher var... Nerden geçti elime biliyor musunuz, şeyden..."

Blanche, onun lâfını kesti:

"Şimdi sırası değil Colpin. Bay Gaspard bugünlerde biraz darda..."

İhtiyar, kapıyı açıp inerken:

"Paris'te yalnız Bay Gaspard yok ya! diye homurdandı."

Arabacı, ihtiyarın öteberisiyle birlikte inmesine yardım etti. Julie ise Blanche'ın uzattığı eli sıktı ve:

"Umarım olan biteni çabucak unutursunuz" dedi.

"Bu imkânsız diye mırıldandı genç kadın, siz de iyi biliyorsunuz artık..."

"Öyle demeyin, insan iradesi her şeyi yenecek güçtedir."

Sonra arabadan indi ve kapıyı çalan Colpin'in yanına geldi. Bu sırada araba, parkelerde büyük bir gürültü uyandırarak uzaklaşıyordu.

Colpin:

"Buraları eskiden Saint Germain bataklığıymış. Zamanla Sein nehrini mecrasına sokup bu mahalleyi kurmuşlar. Visconti adını da geçen yıl aldı. Kraliçe'nin büyük dostu yazar Prosjer Merimee bu sokakta uzun yıllar oturmuştur. Ressam Delacroix'un da şuracıkta 17 numarada atölyesi vardı ve Jean Racine de şimdi şu gireceğimiz binada ölmüştür."

Julie, bohçacı kadının verdiği bu bilgilerle etkilenmişti. İhtiyar, kapıyı çalmaya devam ederek:

"Ev sahibi karı da bir tefeci gibi sağır! Duyuyor da duymazlıktan geliyor!"

Az sonra, iriyarı bir rahibe kapıyı yarı araladı. Kuşkulu yüzü, çatık kaşları, Colpin'i görür görmez gevşedi ve:

"Bağışla beni şekerim, dedi. Bilirsin kapıyı sürgülemek âdetim değildir ama kim girdi kim çıktı, bilmek de isterim."

Julie biraz şaşırmıştı: "Bir rahibe evinde lüks bir piliç bulunsun! Olacak iş değil!" diye düşündü. Çünkü Julie de Beaujon'da böyle sörler mektebinde yetişmişti. Ama o rahibeler son derece mutaassıp kız kurularıydı. Visconti sokağındaki bu eski binanın kapısı da tıpkı bir manastırın giriş yerine benziyordu.

Colpin, bu garip rahibeye, genç kızı göstererek:

"Zuzu'cuğum sana bu matmazeli takdim etmiyorum, diye bana kızma, çünkü kendisi hüviyetini saklamak zorunda dedi. Kadın anlayışlı bir edâ ile başını salladı ve avlunun dibindeki küçük lojmana giderek kayboldu. Belliydi ki kendisi orada oturuyordu. Soldaki esas bina ise yarı terk edilmiş havasına rağmen hâlâ güzelliğini koruyordu. Julie, merdiven

başında duraladı. Nerede bulunduğunu pek anlayamamıştı. Her şey ortaçağ kokuyordu."

"Bu rahibe kimdi madam Colpin?"

"Heuriette Zuzu'mu? Eski bir arkadaşım. Vaktiyle Prado'da Kadril dansı yapardık birlikte... Büyük bir aşk acısı geçti başından. O hayal kırıklığı ile kafasını üşüttü biraz. O günden beri de rahibeler gibi üniforma giyer."

Julie iyice şaşırmıştı:

"Öyle, zevk için demek! İzinsiz misiniz?"

"Dedim ya, biraz kaçıktır. Ama kimse ilişmez ona. Koca Zuzu'yu burada herkes tanır. Böyle giyinmek merakına da karışmazlar. Bu ev onundur. Eski zenginliğinden kalan son serveti. Kiraya verip geçiniyor. Paris'te ondan daha ağzı sıkı kimse bulunamaz."

Eve girmişlerdi. Colpin, yarı yolda tıkınıp kalacakmış gibi ohlaya pohlaya merdivenleri çıkıyor, bir taraftan da Julie'ye lâf yetiştiriyordu:

"Zuzu'nun kafadan çatlak olduğunu bilmeyenler için rahibe kostümü çok iyi bir etki yapıyor. Düşünün, meraklı vatandaşlar geldi kapıyı çaldı diyelim. Zuzu, tıpkı bizi az önce karşıladığı gibi pür ciddiyet kapıyı açacak. Meraklı vatandaşlar tabii derhal özür dileyerek "Pardon muhterem rahibe, adresi şaşırmışım!" demeyecekler mi? işte böyle delilik bazen çok işe yarar."

"Gerçekten de öyle..." diye mırıldandı Julie.

Ev, iki katlıydı. Colpin birinci katın kapısında durarak ipek örgülü bir kordonu çekti. Uzaklardan bir çıngırak sesi duyuldu. Julie bunu, ayin başlarken kiliselerde çalınan çanlara benzetmekten kendini alamadı. Bir yandan da "Eh, bundan daha iyi bir yer de can sağlığı!" diye düşünüyordu ki ka-

pının ardında hafif bir ayak sesi duydu. Sonra Polonya aksanı ile bir kadın seslendi:

"Ben açamıyor, maalesef kapı, Ben var, çok başı ağrımak ve yok misafir kabul!"

Julie sarsıldı.

Çok bozuk bir Fransızca ile konuşmasına rağmen, kontes Wittkowska'nın sesi Julie'ye tanıdık gelmişti. Colpin, genç kızın hayretini farkederek ona şeytanca bir gülümseme ile baktı. Sonra kulağını kapıya dayayıp içeri seslendi:

"Benim, ben... Colpin! Aç kapıyı güzel kuşum. Sana güzel bir sürprizim var. Harikulade bir sürpriz!"

Julie, ihtiyarın sözlerindeki manayı düşünecek vakit bulamamıştı. Kapı açıldı ve eşikte beliren kadın bir çığlık kopardı:

"Matmazel! Matmazel Crevecoeur!"

Polonyalı aksanı birdenbire kaybolmuştu.

Julie, olduğu yere çivilenmiş gibi kalmıştı. Şatafatlı bir geceliğin içinde cidden enfes bir görüntü kazanan genç kadına, büyülenmiş gibi öylece bakıyordu. Sanki hayal görüyormuş sanki bir oyuna kurban oluyormuş gibi kontes Antonia Wittkowska'ya bakakalmıştı.

"Antoniette" diye fısıldayabildi. "Antoinette..."

Ve sonra çok şaşırtıcı bir şey oldu. İki kadın yarı gülerek yarı ağlayarak, anlaşılmaz sözler mırıldanarak birbirlerinin kollarına atıldılar. Sarılıyorlar, ayrılıyorlar, birbirlerine bakıp bakıp tekrar kucaklaşıyorlardı...

Daha bir yıl kadar önce "Kontes Antonia" Auteuile'd Julie Crevecoeur'e hizmetçilik ediyordu. O zamanki adı Antoniette'di. Banker Remy Gaspard'ın hizmetine daha on iki yaşlarında iken aşçı yamağı olarak girmişti

Colpin, kaygı ile aşağıya ve yukarıya baktıktan sonra mırıldandı:

"Böyle kapı eşiğinde ortalığı velveleye vermek doğru değil... İçeri girin."

Ama evde kimseler yoktu. Kızları usulca içeri itip kapıyı kapadı. Sanki onları kimselerin görmemesini ister gibiydi. Meydanda kimse görünmese de kızların çığlık çığlığa bağrışıp ağlaşmaları, ileri geri konuşmaları onu ürkütmüştü. Hem, herkesin kontes Wittkowska olarak tanıdığı Antoinette'in böyle mükemmel bir Paris aksanı ile konuşmasını da kimselerin işitmemesini istiyordu. Julie şaşkındı Paris'te Clicky'de dünyaya gelen bu enfes kız neden Polonyalı bir kontes olarak tanıtılıyor, taklit yaparak konuşuyordu?

Antoinette, sanki rüyada olmadığını anlamak ister gibi ellerini genç kızın vücûdunda gezdiriyor:

"Ah matmazel... ah matmazel, bir bilseydiniz diye mırıldanıyordu."

Gözleri yaşla doluydu. Ama yüzü sevinçten öyle parlıyordu ki Julie altüst olduğunu hissetti. Nasıl olmuştu da, Auteuil'de hizmetçilik eden bir kız bu kadar sevgi ve şefkatle, sevinç ve heyecanla karşılamıştı kendisini? İnsan kız kardeşine gösterebilirdi bunca yakınlığı. Aile sıcaklığından mahrum Julie de onu bir kardeş sevgisiyle bağrına basmıştı. Demek ki sınıf ve servet farkı da olsa, arada kan bağı bulunmasa da bir insan diğer bir insanı işte böyle sevebiliyordu. "Sınıf farkı her zaman geçerli olmuyor, diye düşündü Julie... İşte böyle insan, gerektiğinde hizmetçisine bile tıpkı bir kardeş sevgisi duyabiliyor. Hem de şimdi başım sıkıştığı için değil, Auteuil'de iken de onu çok severdim."

"Sevgili Antoinette diye mırıldandı. Seni tekrar bulduğuma bilsen ne kadar mutluyum... Bana öyle geliyor ki...

Evet, öyle geliyor ki seni de Meksika'ya birlikte götürmem için bana yalvarıp yakardığın o muhteşem geceden beri sanki uzun yıllar geçmiş..."

"Keşke götürseydiniz matmazel Julie... Götürseydiniz bugün ben..."

Fakat cümlesini tamamlayamadı. Zira Colpin hemen müdahale etmişti:

"Ne zırvalıyorsun şimdi bebeğim!"

Sonra Julie'ye dönerek devam etti:

"İşte buna gençliğin nankörlüğü derler. Düşünün matmazel Crevecoeur, bu kıza ne fedakârlıklar ettim, neler yapmadım. Babalığınız onu Auteuil'den kovduğu vakit sırtında eski bir entari vardı. Bu meteliksiz kız Paris batakhanelerinde mahvolur giderdi. Tıpkı kendi kızım gibi meşgul oldum onunla."

Sonra tekrar Antoinette'e dönerek parmağı ile işaret etti:

"Acaba Meksika'da böyle bir talihe kavuşabilir miydin? Düşün, bugün Matmazel Crevecoeur bile Paris'te kendine barınacak, saklanacak bir yer arayacak hâllere düştü. Bilir misin Meksika'dan neyle döndü eski hanımın? Yüreğinde büyük bir korkuyla...

Antoinette, ihtiyar Colpin'in ne demek istediğini anlamadan Julie'ye bakakalmıştı. İhtiyarın sözlerini tekrar etti:

"Yüreğinde büyük bir korku ile öyle mi?"

"Aşk yüzünden, diye atıldı Colpin. Aşk yüzünden. Sana öğrettiklerim bak nasıl doğru çıkıyor. Âşık olmak insanı nasıl felâkete sürüklüyor, bak da gör! Bak Matmazel Crevecoeur'e nasıl yapayalnız ve korku içinde... Oysa bana anlattığına göre o güzel delikanlıyı nasıl deliler gibi seviyordu değil mi? Aşkla ve şeyle... dur bakayım, nasıl diyordun, hah... aşkla ve hiç karşılık beklemeksizin!"

Sonra kişnercesine uğursuz güldü.

"Bırak da güleyim biraz! Erkekleri benim tanıdığım gibi tanıdığın gün göreceksin ki onlar için aşk sâdece sert memeler ve dolgun kalçalardır. Gerisi fasa fisodur, onlara var mı yatak... var mı biraz heyecan... kadınların gözünü kör eden her şey onların işine gelir. Çünkü bir tek düşünceleri vardır, bir tek, sen de benim kadar bilirsin: Zevk! Zevkleri... Eh o zaman güzelim, bedava zevk olamaz. Her şeyin bir bedeli olduğu gibi zevkin de bedeli vardır."

Ve işte o anda çok garip bir şey oldu: Colpin'in aşk tutkusuna karşı böyle tüccarca çıkışı, Julie'yi sinirlendirdi. Kendisi de artık "aşka paydos!" dediği halde bu öfkelenişi, sadece mendebur ihtiyarın meseleye tüccar ahlâksızlığı ile bakmasından değil, Alain'le olan o harikulade aşklarının tek tanığı Antoinette'in itham dolu bakışlarını üstünde hissetmesindendi. Eski hizmetçisi âdeta, "Doğru mu söyledikleri?" der gibi bakıyordu. O Antoinette ki, bir gün kendisine "Matmazel, sizin başınızdan ne geçiyorsa, kendi başımdan geçiyormuş gibi geliyor bana. Siz mutlu iseniz ben de mutlu oluyorum. Siz delice âşıksanız, ben de etrafıma, İnsanlara, eşyalara âşık gözü ile bakıyorum..." demişti. Belki düşüncelerini tam bu kelimelerle ifade etmemişti ama Julie, hizmetçisinin böyle demek istediğini anlamıştı. Ve Julie emindi ki eski hizmetçisi, Paris'in zevk hayatına atılalı beri sürdüğü yaşama tarzına rağmen, ruhunun derinliklerinde daima belli bir aşk ve tutku duygusu saklamıştır; Zaten onu ayakta tutan da bu ince tarafıdır. Julie, Kontes Antonia'dan ne pahasına olursa olsun bu hayalleri de alıp götürmemek, onun son dayanağını da yıkmamak gerektiğini sezmişti. Zira Antoinette bir yerde, hâlâ saflığını koruyordu. Hem o kadar saftı ki bir erke-

BELONGS TO KAVUS TEAM

ği ebediyen sevmek ve onun tarafından sevilmek üzere hazır bekliyordu.

Julie Kontes'in ellerine sarılarak:

"Aşk diye bir şey vardır, bunu iyi bilirsin Antoinette" dedi. "Alain'le birlikte yaşadığımız o aşk öylesine olağanüstü, öylesine harikulade, çağ dışı, gerçek dışı bir şeydi ki zaten iyi bitemezdi. Benim haksızlığım, bu bozgunu kabul etmemektir. Meksika'ya gönüllü gittiği vakit anlamam gerekirdi ki bunu, beni artık sevmediğinden değil ama bu aşkın ona yetmediğinden yapmıştır. Çünkü ne de olsa bir erkekti ve başka tutkuları da vardı. Onu vaktiyle seviyorduysam, bil ki Antoinette, böyle olduğu içindi. Bir aslan nasıl avını kollarsa, o da öylece şansını kolluyordu... Bu yüzden kaydı gitti ellerimden... Ama beni gerçekten sevmişti ve bu sevgisinde hiçbir menfaat payı yoktu. Tamamen karşılık beklemeden... Onun gitmesinde en büyük neden, haysiyetine düşkün olmasındandı... Çünkü ben zengin olacaktım, o ise fakirdi. Bunu kendine yediremiyordu..."

Julie, kendi kendinin konuşmasını dinlerken, tıpkı bir kumaşta bulunan leke gibi silip çıkardığı, yok ettiği bu adam hakkında hâlâ nasıl böyle konuşabildiğine de şaşıyordu... "Kuşkusuz, onu düşünmemek elimde değil galiba henüz..." Colpin'in bakışlarını üzerinde hissetmişti:

"Sizi buraya getirmekle iyi etmedim galiba Matmazel Crevecoeur..."

"Neden böyle söylüyorsun? diye bağırdı Antoinette. Matmazelin döndüğünü öğrenir öğrenmez sanki bunu benden saklamaya cesaret edebilir miydin? Matmazelin yardıma ve dostluğa muhtaç olduğunu öğrendiğin halde bana bir şey söylemeyecek miydin yani? Bunu yapabilir miydin?"

İhtiyar, parmağını dudaklarına götürerek 'sus!' işareti yaptı. Sonra da sanki konuşmalarını bir dinleyen varmış gibi sağa sola kulak kabarttı.

Makyajdan irileşmiş gözlerini kısarak:

"Daha yavaş biraz, rica ederim diye fısıldadı. Bilirsin hizmetçilere güvenmem, hele senin o bastıbacağı gözüm hiç tutmuyor. Pek meraklı, her şeye kulak veriyor... Nerelerde o? Nasıl oldu da boy göstermedi? Tavan arasındaki odasından henüz inmedi demek. Bak haber vereyim bebeğim, bu kıza fazla yüz verirsen tepene biner sonra... Hizmetçi takımıyla sakın yüz göz olma. Fazla sevgi gösterme."

Antoinette bu laflardan pek sıkılmışa benziyordu. Julie bunu, Colpin'in, yakın bir geçmişte Kontes'in de hizmetçi olduğunu unutmasına yordu.

Antoinette alt dudağını ısırarak:

"Ona yol verdim, dedi. Tahammül edemiyordum. Anlıyorsun değil mi Colpin? Bana hizmet edilmesine dayanamıyordum. Ona yol verdim ama en az bir yıllık geçimini sağlayacak parayı da avucuna koyarak. Tepeden tırnağa giydirdim ve ona bir mağazada tezgâhtarlık bulmasını öğütledim."

"Ona yol verdin ha? Oysa bu kız zor bulunur bir inciydi."

Az önce hizmetçiye 'bastıbacak' diyen Colpin, şimdi onun işine son verilmesini bir felâket olarak niteliyordu. Oflaya puflaya kendini Louis Philippe taklidi kapitone bir koltuğa bıraktı:

"Ne diyeyim sana bilmem ki Antonia'cığım, istediğim kadar sana oturmasını, kalkmasını, yürümesini, çatal bıçak tutmasını öğreteyim nafile... Ne yaparsam yapayım aslını inkâr edemiyorsun... Cellâtların ve kurbanların yaşadığı bu toplumda, tutuyor hâlâ kurban olmayı seçiyorsun. Yakında kelleyi ele verirsin..."

Julie dayanamayıp müdahale etti:

"Hadi hadi Colpin, fazla abartmayalım her şeyi. Antoinette babalığımın Anteuil'deki konağında bana hizmet ederken, ben de ona hizmetçi değil arkadaş muamelesi yapar, onu bir dost gibi görürdüm. Şimdi ben de kurbanlık mı sayılırım?"

İhtiyar, ıslık gibi bir ses çıkardı:

"Bu yüzden değil mi? Daha on altı yaşlarında iken bir erkeğe teslim oluyorsunuz, ta Amerikalara kadar peşinden koşuyorsunuz, sonra bir de bakıyorsunuz ki bu adam sırtındaki redingotun kumaşı değerinde bile değil... Sonra da tutuyor ben kurban değilim demeye cesaret ediyorsunuz. Ah, matmazel Crevecoeur. Eğer zenginlere karşı içimden gelen o tabii saygı olmasaydı, size söyleyeceğimi bilirdim ya, neyse!"

"Bu saygı hâlâ kaldıysa içinizde gene ne mutlu! diye haykırdı Julie. Sonra da, Colpin'in yardımı olmasaydı eski hizmetçisini bulamayacağını düşünerek kendini tuttu. Hem sonra bu ihtiyarı hiçbir şey, yoktan yarattığı kontes Wittkowska'nın gerçek hüviyetini açıklamaya zorlamıyordu. Onu buraya getireceğine, alır başka bir yere götürürdü."

"Beni bağışlayın madam Colpin diye özür diledi. Buraya alıp getirmekle bana büyük bir iyilikte bulundunuz. Eğer arzu buyurursanız ve Antoinette de uygun buluyorsa oturup şu durumu bir görüşelim. Sonra etrafına bakındı ve gördü ki kontesin evi epeyce masraf edilerek, fakat son derece zevksiz döşenmişti. Birbiriyle hiç uyuşmayan en pahalı parçalar, şatafatlı fakat çirkin eşyalar bir araya yığılmıştı."

"Birer kahve içsek fena olmayacak diye pufladı ihtiyar. Şimdi hizmetçi gitmemiş olsaydı, elime dumanı tüten kahvemi vermişti bile..."

Antoinette fırladı:

"Şimdi yapar getiririm. Julie onu tuttu:"

"Dur canım. Acelesi ne? Herhalde madam Colpin hemen çıkıp gidecek değil ya..."

İhtiyar kadın, Julie'nin otoriter davranışından etkilenerek:

"Vaktim var, diye homurdandı."

Julie bu sefer kıza döndü:

"Bana açıkça cevap ver Antoinette... Beni bir süre burada barındırabilecek misin?"

Eski hizmetçinin o güzelim yüzü, birdenbire güneş doğmuş gibi aydınlanıvermişti:

"Bu nasıl soru matmazel? Size tekrar kavuşmak ve eskisi gibi size hizmet etmek benim için en büyük mutluluktur."

"Tanrım diye haykırdı Colpin. Bunu duymaktansa sağır olmak evladır..."

Ama Antoinette onu duymamıştı bile.

"Size... size kendi odamı veririm Matmazel Julie. Göreceksiniz, hiç Auteuil'deki odanızı aratmayacak. Bohçacı kadın küçük dilini yutuyordu:"

"Odanı mı? Odanı mı vereceksin? Ne yapıyorsun yavrum? Bu bir generalin savaş alanını terk etmesine benzer. Odanı Matmazel Crevecoeur'e şunun için veremezsin, bir defa mesleğini orada icra ediyorsun. Orada, başka bir yerde değil... Ama yok, âşıklarınla salonda yatmayı düşünüyorsan o başka... O zaman aşıklarına "Polonya'da adet böyledir" der ve soyunup İzmir halısı üzerinde aşk yaparsınız..."

İç karartıcı duruma rağmen, Julie bu sözlerin komikliğine gülümsemekten kendini alamadı. Colpin, sevişmekten, tıpkı dantel alışverişi gibi söz ediyor diye düşündü. Üstelik Antoinette de bunu gayet normal karşılıyor. Hayret edilecek

şey. Bu saf kalpli ve romantik kızı bu ticarete nasıl alıştırmış şu Colpin cadısı? Bir insan sevişmeyi nasıl hem meslek haline getirir, hem de yaradılıştan çok duyarlı olabilir?

"Antoinette'in bana odasını vermesi söz konusu değil. Bu konuda hiçbir kaygınız olmasın Madam Colpin. Giden hizmetçinin tavan arasındaki odası benim işimi görür..."

"Hizmetçi odası mı?" diye atıldı sahte kontes.

Dehşet içinde kalmıştı.'

"Matmazel, bir hizmetçi odasında nasıl yatar?"

Aklına güzel bir fikir gelen Julie cevap verdi:

"Nasıl yatar bak söyleyeyim. Madem hizmetçin gitti, onun yerine ben geçer, hizmetçi ben olurum."

"Nasıl?"

O kadar görmüş geçirmiş Colpin bile, bu söz üzerine afallamıştı. Oturduğu yerden fırladı:

"Yanlış duydum galiba?"

"Yanlış duymadınız madam Colpin..."

"Eski hizmetçinizin evinde hizmetçilik rolü oynayacağınızı söylemeye kalkışmayacaksınız herhalde Matmazel Crevecoeur?"

"Eğer kontes Wittkowska beni bir denemek lûtfunda bulunurlarsa, hizmetine girmekten büyük memnunluk duyacağım."

Sonra kolunu, Antoinette'in beline dolayıp büyük bir ciddiyetle ilâve etti:

Ortadan kaybolmam gerekiyor, anlıyor musun? Mösyö Gaspard Paris'te olduğumu biliyor ve beni bulmak üzere şu anda yeri göğü birbirine katıyor. Babalığımı tanırsın Antoinette...

Eski hizmetçinin yüzü karardı:

"Korkunç bir adam matmazel. Beni Auteuil'den kovduğu vakit cani muamelesi yaptı. Bana kötülük ruhuna işlemiş senin, sen bir nankörsün, defol git, yangın yeri fahişeliği yap" dedi. "Seni hiçbir namuslu aile evine aşçı yamağı, bulaşıkçı olarak bile sokmaz" dedi. "Git kaldırımlarda sokak serserileriyle yat" dedi...

Julie, dehşet içinde kafasını salladı:

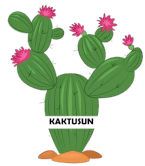
"Peki, ama niçin? Neden?"

"Çünkü bir aşığınız olduğunu bildiğim halde ona haber vermemiştim..."

Eğildi, Julie'nin çekmesine vakit bulamadan elini öptü.

"Size yardım etmek için elimden geleni yapacağım..."

"O halde, Kontes hazretleri, izin verin de madam Colpin'e bir kahve yapıp getireyim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Visconti Sokağı

Visconti sokağındaki ev, Julie için mükemmel bir barınak olmuştu. Julie bu sakin evde her şeye çabucak alışıvermişti. Rahibe kılığındaki yarı kaçık ev sahibesinin çıplak giydiği şıpıdık terlikleriyle avluda dolaşması, eteklerini toplayıp avludaki küçük evinin merdivenlerinden inip çıkması bile gözüne hoş görünüyordu. Kadının baldırları velospite binmekten adale bağlamıştı. Şimdi hemen hemen bütün Paris bu yeni icat taşıttan söz ediyor, kadın, erkek, çoluk çocuk velospitle dolaşıyordu. Adı eskiden Prado Henriette Zou-Zou olan ve şimdi de Sör Henriette diye çağrılan ev sahibesi kadın, günlerini saksılarını ve bitkilerini sulamakla, azizlerin adını verdiği bir sürü kediye yiyecek dağıtmakla geçiriyordu... Bu eski aşüftenin deliliği son derece zararsızdı. Konuşmaz, komşuları ile ilgilenmez, kiracıları ile de sadece cümle kapısını kapamayı unuttukları vakit konuşurdu.

Çünkü dışarıya karşı, evini manastır gibi göstermeye, içerde bir sürü rahibe kız barındırdığı izlenimini vermeye bayılıyordu. Sözde, bu kızları büyük bir otorite ile yönetiyor, ruhlarını kurtarıyordu...

Julie bütün bu atmosferin, âşıklarına sadık kontes Wittkowska için büyük bir garanti olduğunu düşünüyordu. Hem de ne kadar sadık! Çünkü kontesin âşıkları, böyle bir yerde yaşayan bu soylu kadının kendilerinden başka hiçbir erkekle ilişkisi olmadığını zannederek sevinçten, mutluluktan mest oluyorlardı. Zaten Colpin, en ince ayrıntısına kadar, kontese müşterilerini nasıl seçmesi gerektiğini öğretmişti. Böylece seçile ayıklana bir avuç sağlam müşteri, âşık kalmıştı. Bunlar hem zengin, hem saf, hem de kibar erkeklerdi. Her biri, kontesin sadece kendisine âşık olduğunu sanıyordu. Bütün bunları Julie, yavaş yavaş keşfetmişti. Şimdi artık, sağlam bir sığınağı, sadık bir dostu ve gelecek için her türlü plânı rahatlıkla yapabilecek salim bir kafası vardı.

Savaşa atılmadan önce, burada taze kuvvet toplayabilirdi. Zaten bu savaşı nasıl başlatacağına dair belirli bir fikri de yoktu. Bildiği tek şey: Reşit oluncaya kadar geçecek altı ay süresince hayatta ve özgür bulunmalıydı.

Sonra, Gaspard bankasının kasalarında yatan servetini iflastan kurtarması gerektiğini de biliyordu. Bildiği ve düşündüğü sonuncu şey de ailesinin kimler olduğunu mutlaka öğrenmesi gerektiğiydi. Kendisine milyonlarca servet bırakarak, bir yabancıya teslim edip ortadan kaybolan bu esrarengiz anne ve baba kimlerdi? Bugüne kadar onlara ait bir tek ipucu bile ele geçirememişti. Neden kendileri de herkesin yaptığı gibi kızlarını bizzat yetiştirmemişti de Gaspard'a emanet etmişlerdi? Son derece mütevazı bir aile olarak Amerika'da tanıdığı rahip Vernon Carrickfergus ve Kızılderili eşi Ak-

şam Yıldızı, kızları Mary'yi, bu İrlanda Hintli karışımı melez kızı da kendileri yetiştirmiyorlar mıydı? Bu kadar güç müydü bu iş yani?

Bununla birlikte Visconti Sokağı, Julie için yepyeni ve olağanüstü bir hayatın başlangıcı oldu.

İlk gün, Antoinette'in bütün karşı koymalarına rağmen Colpin'in kahvesini Julie pişirmiş ve fincanı ihtiyara uzatırken, bohçacı cadı burun deliklerini açarak:

"Oh! Kahveniz mis gibi kokuyor Matmazel" demişti.

Herhalde başka bir usulde pişirdiniz bu kahveyi?

"Güneyli bir Amerikan subayından öğrenmiştim diye cevap verdi Julie. Açık havada ve çalı çırpı ateşinde pişirmişti. Ancak duman çıkmamasına da dikkat ettiği için ağır ateşte pişiriyordu. Lezzeti oradan geliyor."

"Duman çıkarsa ne oluyormuş?"

"Etraftan yerimizi keşfedebilirlerdi o zaman. Çünkü bu subay kellesine mükâfat konan ve harıl harıl aranan bir adamdı."

Antoinette, hayretten donakalmıştı. Heyecanla:

"Desene matmazel oralarda korkunç zamanlar geçirdiniz, diye fısıldadı."

"Korkunç ve olağanüstü Antoinette'ciğim."

Tabii Julie, güneyli subay yakışıklı Stanley'in kahvesini içtikten sonra ırzına geçtiğini anlatmadı.

Yalnız, eski hizmetçisine şu telkinde bulundu:

"Madem bundan böyle senin hizmetine girdim, bana matmazel diye değil de küçük adımla hitap et, alıştır kendini."

Bu sözler üzerine iki genç kadın bastı kahkahayı. Bir an için kendilerini eskiden olduğu gibi Auteuil'de sandılar. Sanki gene sonbahar gelmiş yapraklar kızarmış, sararmış, Anto-

inette çamaşır odasında ütü yapıyor, Julie de canı sıkıldığından onun yanına inmiş sohbet ediyorlardı.

Kontes cenaplarının hizmetçisinin yattığı, çatı katındaki odaya yerleşmek için Julie, Antoinette'i ikna edinceye kadar epey dil dökmek zorunda kaldı. Sonra onu tatlılıkla, bütün mahallenin kendisini kontesin yeni hizmetçisi zannetmeleri için hiç değilse dış görünüşüyle öyle yaşamasının gerektiğini anlattı. Kendisine yol verilen hizmetçi, tepeden tırnağa yeni elbiselerle donatıldığı için siyah elbisesi ile kolalı önlüğünü bırakıp gitmişti. Bunlar Julie'ye hem uydu, hem de yakıştı. Sokağa çıkarken özellikle hizmetçi gibi giyiniyor, Buci sokağındaki pazardan alışveriş yaparken, seyyar satıcıların arkasından bağrışmaları ile eğleniyordu. Yumurta satıcıları: "Hey anam yumurtalara bak!", istiridye satıcıları: "Yavrum, taze istiridyelere gel!", meyve satıcıları ise: "Ne ayvalar!" diye gülüşerek bağrışıyorlardı. Havalar serinlediği için, Julie, Antoinette'in dolabında bulduğu eski bir pelerini alıyordu üstüne. Bu da onun bir burjuva hizmetçisi olduğu izlenimini pekiştiriyordu. Hele başından kepini çıkarmayan askerler gibi hep başında taşıdığı küçük beyaz başlığı onu bir kat daha şirinleştiriyordu.

Ya, bütün polis karakollarına dağıtıldığı muhakkak olan eşkâline göre onu böyle hizmetçi kılığında yakalarlarsa? İşte o zaman Gaspard, onun yarı kaçık bir vâris olduğuna herkesi daha kolay inandırmaz mı? Julie, dağuerreotype denilen aletle çekilen resimlerin sadece Amerika'da dağıtıldığını biliyordu. Yalnız bu resimler, sahiplerine pek benzemiyordu. Zaten babalığında, kendisinin bir resmi olduğunu da pek hatırlamıyordu. Sadece bir defa ünlü fotoğrafçı Nadar, onun artist Raşel'e has bir pozla, bir yunan sütununa yaslanmış dalgın dalgın bakarken resmini çekmişti. Bu resim-

den ise Julie'nin tanınması imkânsızdı. Çünkü fotoğrafçı poz verdirirken artistik olsun diye Julie'nin saçlarını, öne düşürerek yüzünün yarısını kapatmıştı.

Bundan dolayı da Julie kolay kolay tanınmayacağına emindi. Belki yolda bir tanıdıkla karşılaşabilirdi. Ama bu da pek ihtimal dâhilinde değildi. Çünkü Buci Sokağındaki pazara kibar ve soylu kimseler değil aşçılar, uşaklar, hizmetçiler geliyordu alışveriş etmeye...

Saint Germain des Pres kilisesinin çevresi ise, Paris'in göbeğinde bir taşra kentini hatırlatıyor, Julie kendini Şanzelize'den, Bulonya ormanından, büyük bulvarlardan ve büyüdüğü Auteuil semtinden çok uzaklarda hissediyordu. Hele Auteuil'i tekrar görmeye can atıyordu ama hep "sabret, altı ay sonra!" diyordu kendi kendine.

Julie Crevecoeur'un, eski hizmetçisi yanındaki yaşamı hem çok hoş hem çok garipti. İkisi yalnız kaldıklarında ki genellikle böyle oluyordu, Antoinette, lüks içinde yaşayan bir kontes olduğunu unutup eski sadık hizmetçi haline dönüşüyordu...

Zaten Antoinette'in yükselişi o kadar ani ve çabuk olmuştu ki, genç kadın pek değişecek vakit bulamamıştı. Bu da onun temiz yürekliliğinin ve kötülükten uzak kalışının ispatıydı. Fakat gene de Julie, eski oda hizmetçisinin sürdüğü hayat tarzı hakkında düşünüp durmaktan kendini alamıyordu.

Nasıl olmuştu da Antoinette, Auteuil'deki o burjuva çevresinde, hem de yanı başında yetiştiği halde birdenbire böyle lüks bir fahişe olabilmişti? Genç kız, Matmazel Blanche d'Antigny'nın durumunu anlayabiliyordu. Blanche, ne pahasına olursa olsun kendini sefaletten kurtarmak istemiş, aklını zekâsını kullanarak, tek sermayesi olan kadınlığını değerlendirmişti. Büyük California yemekhanesinde söy-

lediği sözler de bunu açıkça ortaya koyuyordu... Ama Antoinette? Temiz bir adamla evlenip çoluk çocuk sahibi bir ev kadını olmak için yaratılmamış mıydı? Hangi, açıklaması zor ve ters bir aşama ile güzel hizmetçi kız, kontes Wittkowska hüviyetine bürünüp hiç beğenmediği yaşlı erkeklerle para için yatmaya başlamıştı? Julie şuna kani olmuştu sonunda: Antoinette'in bu hale gelmesinde baş sorumlu bohçacı cadı karı Colpin idi.

Bizzat yarattığı Antonia Wittkowska'nın şahsında, Colpin, erkeklerin ona reva gördüğü alçaltıcı muamelelerin intikamını alıyordu. Gerçekten de diye düşündü Julie, ıvır zıvır satıcısı eski fahişe, burnundan tutup sürüdüğü benim zavallı Antoinette'imde yeniden dünyaya geliyor.

Fakat Julie aynı zamanda Colpin, genç ve güzel bir kızken işlediği hatalara şimdi acı acı pişman oluyor diye de geçirdi içinden. Kuşkusuz, kendi eliyle yetiştirdiği genç kadının aynı tuzaklara düşmemesi için son derecede kararlıydı.

Durmadan "Bir kadının, başına gelebilecek en büyük felâket âşık olmaktır" diye yarı alaylı yarı ciddi yargılar sürüyordu ortaya.

Bununla "Ben bu yüzden bin bir türlü belâya düştüm" demeye getiriyordu.

Julie Crevecoeur, kadının bu telaşını anlamalıydı. Fakat oldukça mantık dışı bir tepkiyle ihtiyarın davranışı onu dehşete düşürmüştü. Oysa ihtiyar bohçacı, Julie'de sağlam bir müttefik arıyordu. Çünkü Antoinette'in, yirmi yaşın verdiği heyecanla günün birinde bir adama tutulması onu çok korkutuyordu. Julie, bu çıkarcı zihniyetten nefrete kapıldı... Yerin dibine batsın bu Colpin ve iğrenç hesapları! Zavallı Antoinette, Auteuil'de geçirilen günleri, hatırladıkça nasıl da heyecanlanıyor, kendini buluyordu. Julie'nin yaşadığı o büyük

aşkın anısı, eşsiz, erişilmez bir şey gibi hâlâ Antoinette'cîğin içinde yaşıyordu.

Hadi hadi diyordu ona Julie, bir gün gelecek sen de sevebileceğin bir erkekle karşılaşacaksın. Yani arzu ile değil, aşkla sevebileceğin demek istiyorum. O zaman gerçek Antoinette, yani tam kendin olacaksın. Colpin'in birbirine parça parça sabırla ekleyerek yarattığı ve günlerce talim ettirerek öğrettiği ecnebi şivesiyle konuşan sahte bir operet kontesi değil.

Antoinette üzülüyordu:

"Asla matmazel diyordu... Böyle bir gün galiba asla gelmeyecek..."

"Ama niçin Antoinette?"

"Çünkü... çünkü bende sevme kabiliyeti yok."

Julie bu düşünceyi fazla ciddiye almıyordu. Çünkü bu fikir kızcağıza Colpin cadısının telkinleriyle doğmuştu. İhtiyar, Antoinette'e daima büyük bir lüks fahişe olmak üzere yaratıldığını, hareketli ve ateşli gibi görünüp içinden soğuk kalabilmeyi becerdiğini söylemişti. Örnek olarak da ünlü fahişe Castiglione'yi gösteriyordu. Sözde vaktiyle onunla içli dışlı olduğunu, bu kadının Fransa İmparatorundan başlayıp en yüksek makamlardaki sürüyle erkeği burnundan tutup sürmeyi becerdiğini anlatıyordu...

Julie, bütün içtenliği ile:

"Uydurma şeyler bunlar, sen de biliyorsun..." dedi. Şuna iyice inanıyordu ki her varlık, yarı kutsal olan aşk imkânına sahiptir. Sonra artık biliyordu ki Alain'e öyle büyük bir tutku ile bağlanmış, onu öyle sevmişti ki, bu sevginin tıpatıp aynını bir başkasına karşı besleyemezdi. Böyle paylaşılmış bir aşkın mutluluğunu bu karşılıklı duygu alışverişini, bu bir sani-

yelik sevişmeyi ebedi kılan yüce seviyesini bir daha artık hiç bulamayacaktı.

"Bütün kadınlar sevmeye kabiliyetlidir... dedi Julie ve alçak sesle ekledi:"

"Hiç değilse hayatlarında bir defa"

Büyük salondaki şöminenin karşısında karşılıklı oturmuşlardı. Salonun dekorasyonunu çok çirkin bulmakla birlikte Julie, kızı üzmemek için bir şey söylemiyordu. Siyah hizmetçi elbisesi ve beyaz önlüğü ile konforlu dedikleri o yeni moda rahat koltuklardan birine oturuyordu. Bu kapitone koltuk, soluk gül rengi ipekli kumaşla kaplıydı ve üzerinde sarı yaldızdan küçük çiçekler vardı. Koltuğun etekleri ise kırmızı pileli ipekliyle çevrilmişti. Yanı başında Antoinette'in oturduğu puf da koltuğun kumaşındandı. Julie'nin eski hizmetçisi, üzerine Tibet keçisi yününden yapılmış çok nadir, çok pahalı bir imparatoriçe şalı alıyordu. Şömineye odun atmak ve kiraz sapı kaynatmak ona aitti. Colpin'in dediğine göre kaynatılmış kiraz sapı içmek cilde çok iyi geliyordu.

Yaradılıştan pembe cildi, güneşin etkisiyle altın rengi bağlamış olan Julie, eski hizmetçisinin hatırı için kiraz sapı suyunu yudumluyordu. Yıllarca hizmet ettiği için hâlâ hizmet etmek alışkanlığından Antoinette'i bir türlü kurtaramıyordu. Bunda aşırı bir saygıdan çok sevgi vardı. Antoinette ve Julie arasındaki ilişki, hakka âşık ve yüreğinin ta derininden insanların eşitliğine inanmış genç kız için çok düşündürücüydü. Antoinette'in bana gösterdiği saygı, bir alışkanlık diye düşünüyordu Julie. Uzun yılların birikimi. Vasimin on iki yaşında onu evine almış olması, Amerika'daki kölelik kurumundan pek farklı değil...

Pufta iki kat oturan soluk tenli Antoinette ki bu solukluğu ona gerçekten bir 'Slav' havasını veriyordu.

Julie'nin söyledikleriyle iyice etkilenmiş görünüyordu.

"Bana konuk olmayı kabul edişinizden bu yana bazı şeyler düşünmekten kendimi alamıyorum, diye mırıldandı."

Julie hayretle başını kaldırdı:

"Bana dair mi Antoinette?"

"Evet."

Kısa bir sessizlik, sonra:

"Nasıl... nasıl oldu da matmazel bu hale geldi?" diye sordu.

Julie verecek cevap bulamıyordu. Demek Antoinette de tıpkı kendisi gibi düşünüyordu. O da, eski hizmetçisinin nasıl bu hale geldiğini düşünüp durmamış mıydı?

"Yani şunu demek istiyordum, diye ekledi kontes, Matmazelin o büyük aşkının kendisine sadece mutsuzluk ve felaket getirmesinden çok kaygılandım... İşte şimdi yapayalnız, bir başınızasınız. Sadece kendinize ve size sadık bir iki dosta güvenebilirsiniz ancak. Diyorum ki acaba büyük tutkular, tıpkı büyük savaşlar gibi her şeyi silip süpürüyor mu?..."

Julie gülümsemekten kendini alamadı:

"Hiç kuşkusuz Antoinette. Ama gene de bütün kalbimle diliyorum ki bir gün sen de bu gerçek tutkuyu tatmış ol! Bugünkü rahatını kaybedip tehlikeye düşmek pahasına bu duygulardan geç. Seni temin ederim yaptığım hiçbir şeye pişman değilim..."

"Normal bir insan değilim diye korkuyorum, matmazel..."

Julie, ona doğru eğildi:

"Gülünç bir şey bu, neden normal olmayacakmışsın Antoinette?"

Genç kadın şalına bürünerek büzüldü. Zayıflığı ve sarı benzi ile Alexandre Dumas'nın romanlarındaki Polonyalı

soylu kadınları andırıyordu. Tabii bu hali de, ecnebi kadınlara düşkün âşıklarının çok hoşuna gidiyordu.

"Bazı şeyler var ki anlatılması doğru olmaz matmazel."

"Bizim birbirimizden saklayacağımız sırlarımız var mı? Aslına bakılırsa iki kız kardeş gibi birlikte büyümedik mi?"

"Ama matmazel hanımefendiydi, ben ise hizmetçi..."

"İşte şimdi de roller tersine döndü. Ne fark eder yani? Ben tavan arasında yatıyorum, sen ise pufla yatakta, ipekliler içinde..."

Bir sessizlik oldu... Antoinette söyleyeceği şeyler için münasip kelimeler arıyordu.

"İlk defa nasıl oldu hatırlıyor musunuz?"

Julie, duralayınca da Antoinette, birden damdan düşercesine:

"İlk defa, nasıl cinsel ilişkide bulundunuz, onu soruyorum" diye ekledi.

Oysa Julie, kızın bunu sorduğunu anlamıştı. Yalnız böyle ansızın sorulması ile boş bulunmuş, şaşırmıştı. Laredo'dan, Luiziyana'ya, Yeni Orlean'dan Havre'a, oradan da Paris'e kadar süren uzun dönüş yolu süresince sanki vücudu yokmuş gibi, sanki anıları silinmiş gibi, sanki hiç cinsel ilişkide bulunmamış gibi yaşamıştı.

"Onu unutmak isterdim, dedi alçak sesle. Ama ama imkânsız bir şey bu!"

Alain'in koynuna girdiği ilk geceyi nasıl unutabilirdi? Bu konuda pek az bilgisi olmasına rağmen Julie, genç aşığının pek usta olmadığını anlamıştı. Hayır, o an duygusuz kadınları bile aşka getiren elleri becerikli bir Kazanova değildi. Ama beceriksizliği, heyecanı, istemeden yaptığı vahşilikler, ağzından çıkan tutkulu kelimeler kadar genç kızı altüst etmişti.

"İmkânsız, dedi Julie. İmkânsız, çünkü bu bir defa gelir bir genç kızın başına ve unutulmaz. Hem o adam... Hem Alain, bir piyesin sonunda rolü biten oyuncu gibi hayatımdan çıkıp gitmesine rağmen... Yaa, işte böyle Antoinette."

"Maalesef her zaman öyle değil matmazel diye mırıldandı kontes. Mesela ben..."

Sustu. Julie, genç kadının içini dökmeye muhtaç olduğunu sezmişti. İlk aşkını, o tek büyük aşkını hatırlatması, Antoinette'i allak bullak etmişti.

"Hayır, dedi sahte kontes, her zaman böyle olmuyor bu! Her zaman insan kızlığını aşığının kolları arasında kaybetmiyor. Matmazel, herhalde benim başıma gelenleri duyunca çok şaşıracak."

Julie, eski hizmetçisinin tatil günlerinde danslı yerlere gittiğini hatırladı. Antoinette, dans etmeye bayılırdı. Böyle bir yere Meksika'ya hareketinden önce, Patrice Kergoat ile birlikte gitmişlerdi. Julie, 'Robert'in Yeri' denilen bu danslı gazinoya benzer yerde mükemmel dansörler görmüştü. Hepsi de tığ gibi delikanlılardı. Herhalde Antoinette, bekâretini bunlardan birine teslim etmişti.

"Clovis'di" dedi genç kadın. "Babalığınızın uşağı." Julie, yanlış duyduğunu sandı:

"Clovis mi? Ama korkunç bir şey bu! Hem sonra, yaşlı bir adam..."

"Benim rızamı almadı ki matmazel. Önceki yıl oldu. Siz, Mösyö Gaspard ile Biarritz'e gitmiştiniz. Aşçı kadın fırsattan yararlanıp ailesini görmeye Pont L'Eveque'e gitmişti. Arabacı Felicien ise, ahırların üstündeki odada yatıyordu. Clovis, odama girdi, kapıyı sürgüledi ve... Bilirsiniz matmazel, burjuva konaklarında uşakların rolü çok önemlidir. İsterlerse fırtına kopartır, isterlerse güneş açtırabilirler. Hep-

si de efendilerinin köpeği olduğundan, zavallı hizmetçi kızlarının kaderleri de ellerindedir. Bir iftira ile onları kapı dışarı ettirebilirler."

Julie, duyduklarından dehşete kapılarak yerinden fırladı:

"Neden bana anlatmadın?... Onu derhal kovdurturdum. Keşke o yaz seni de götürseymişim birlikte sayfiyeye! Keşke!"

"Sakin olun matmazel! Sakin olun rica ederim... Olmuş artık. Geçmiş gitmiş. Ben pek durmadım üstünde zaten. Çünkü böyle şeyler er geç gelir kızların başına, biliyordum bunu. O güne kadar sağlam kaldıysam bunu daima sizinle birlikte olmama borçluyum. Bir şeye ihtiyacınız olur diye tatil günü bile, bilirsiniz danstan erken döner, evdeki uşaklarla görüşecek vakit bulamazdım pek..."

Julie, allak bullaktı. Alain'le o ilk aşk gecesini anlattığına pişman olmuştu. Uşak Clovis, çarpık bacakları gecelik entarisi ve takkesiyle yatağının ucunda belirdiği vakit Antoinette'in nasıl dehşete kapıldığını düşünmemeye gayret ediyordu.

Antoinette ise kaşlarını çatarak ifadesiz bir sesle şöyle diyordu:

"Ben şunu anlatmak istiyordum matmazel: Bir erkeğin kolları arasında hiçbir şey hissetmiyorum. Önce iğrenç bir adam olan Clovis beni tiksindirdi, buna sebep odur, diye düşünüyordum. Üstelik rızamı bile almadan geçmişti ırzıma! Ama daha sonra gerçeği anlamak zorunda kaldım. Çok hoşuma giden bir delikanlının koynunda bile buz gibi kalıyorum."

Julie şaşırdı:

"Buz gibi mi?"

"Tabii onlara belli etmemek için sözde çok hararetli... Ama inanın sırf onların zevki bozulmasın diye matmazel..."

"Anlıyorum" dedi Julie.

Oysa hiçbir şey anlamıyordu. Ama Antoinette'i bu kadar soğukkanlılıkla aşk, tutku ve zevk âlemine iten nedenleri keşfetmeye başlamıştı. Bu konuşmadan sıkılıyordu. Ne var ki gene de kendini zorlayıp sormaktan geri kalmadı:

"Bu konuyu Colpin'le konuştun mu?"

"Evet. Colpin dedi ki, soğukluğum Tanrının bir vergisiymiş. Erkeklere ancak, onlardan daha güçlü olmakla hâkim olunurmuş. Ve gelip geçici olan zevklerden, tutkulardan sıyrılan, soğuk kalmasını bilen bir kadın, aklını daha iyi kullanır, çıkarını daha mükemmel kollarmış. Bu meslekte de zevkini ve duygularını değil, kafasını kullanan yükselebilirmiş."

"O büyücü cadı, sana böyle dedi ha? vay! vay! vay!"

"Haksız mı demek istiyorsunuz matmazel?"

Julie, Antoinette'in oturduğu pufun yanına, halının üzerine çöktü ve ona sokularak:

"Ne düşündüğümü söyleyeyim mi sana?" dedi. Gerçek düşüncemi? Önce, Colpin beni buraya, Visconti sokağına, senin yanına getirmesi neden işine yaramıştı. Gerçekten de ihanete uğramış yıkılmış bir kız olarak artık böyle büyük aşk tuzaklarına düşmemeye yemin etmiştim. Kuşkusuz benden önce de aynı hüsrana uğramış nice kadın gibi diyordum ki kendi kendime "bundan böyle erkeklerden intikam alacağım ve izzetinefis yaralarımı onlara pahalıya ödeteceğim..."

Julie, bacaklarını topladı, çenesini dizlerine dayadı ve ocağın ateşini seyre daldı. Şimdi nasıl düşünmezdi Auteuil'daki o küçük av köşkünü? Ocağın karşısındaki ayı postu üzerinde, zevklerin en yücesine, en doruğuna erişilen o ateşli sevişmeleri nasıl unuturdu?

Antoinette'in elini tutarak sözlerine devam etti:

"Şimdi aradan biraz vakit geçince, bu intikam düşüncesini de çocukça ve insanı küçültücü buluyorum. Oysa insan-

ları küçük düşüren her şeyden nefret ederim ben. Elbette ilk günler yaralı bir hayvan gibiydim ve artık tutkuya şehvete yeteneksiz görüyordum kendimi. Ama başlangıçta, yavaştan başlayan bu zevkin, birkaç yıllık çıraklık ve alışma devresinden sonra beni son derece duyarlı yapacağına inanmıştım. Evet, böyle olacağını biliyordum Antoinette. Sanki hayat bir başka boyut kazanıyordu. Sanki iki hayatım vardı: Biri günlük yaşantım, öteki ise aşk yaptığım saatlerdeki hayatım. Sanki zaman kayboluyordu, sanki saatler bir başka ağırlık kazanıyordu. Onsuz geçen saatler bomboştu. O yanımda olduğu, vücudu vücuduma yapıştığı anlar ise zaman duruyordu. Günün bir başka rengi, gecenin bir başka boyutu vardı. Önce, tıpkı sizi elinizden tutup başka bir âleme götüren bir opera uvertürü gibi öpüşmeler, okşamalar, koklaşmalar... Sonra aşk... Dünyanın sonu... Başka bir çağın başlangıcı. İnsan gökle yer arasında asılı kalır. Hareketsiz. Sonra yatağına çekilen bir ırmak gibi tekrar dünyaya geri geliş... Yeniden kendi vücuduna döner insan. Yolculuk sona ermiştir artık. Gevşeklik... Bir el ararsın... Bulursun... Onu tutar... ve uyursun. Çifte bir uykudur bu, çifte nefes alış veriştir. İkili bir yaşamadır. Ve belki bir öncekinden daha güzel bir sabahın doğuşudur. Bunu duymak, bunu yaşamak gerekir Antoinette! Yoksa bitki gibi yaşar insan, sakat misali yaşar. Bir gün de iş işten geçtiğini, kör gibi yaşayıp gittiğini anlar..."

Julie, bütün bunları gözlerini ocağın ateşine dikerek söylemişti. Tekrar döndüğü vakit de Antoinette'in usul usul ağladığını gördü.

"Bağışla beni Antoinette, anlatmamalıydım sana bunları."

"Bilâkis. Çok iyi oldu anlattığınız. Kimse böyle bir şey anlatmamıştı bana... Teşekkür ederim..."

Julie de ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Bu sırada avludan bir ses geldi. Biri dış kapının tokmağını çalıyordu. İki kadın şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Julie:

"Bir ziyaretçi bekliyor muydun bu akşam?" diye sordu.

Kontes Wittkowska'nın, doktorlar gibi randevu vererek ziyaretçi kabul ettiğini biliyordu. Böyle zamanlarda kontes erken saatlerden itibaren hazırlanmaya başlar ve Saints Peres sokağındaki Caron lokantasına nefis akşam yemekleri ısmarlardı. Ziyaretçi gelince de Julie, yüksek nitelikli bir hizmetçi gibi kapıyı açar, misafiri buyur eder, salonda yer göstererek içki ve sigara ikram ederdi. Ziyaretçi de bu kadar kaliteli bir hizmetçi kullanan kontesin ne kadar değerli ve soylu olduğunu düşünerek zevkten uçardı. Gayet tabii Julie, önceden ziyaretçinin kimliğini öğrenir, onun, vasisi Gaspard'ın bir tanıdığı olmamasına dikkat ederdi.

Ama bu işleri düzenleyen Colpin, kontesin ziyaretçilerinin daha çok taşralı zenginler ve Paris'e şöyle bir uğrayıp geçen yabancılar olmasına dikkat ediyordu. (Genellikle de İngiliz, İspanyol ve İtalyan oluyordu bunlar.) Nadiren gelen Parisliler ise Slavların neşesini, ateşli olduklarını duyup meraklarını gidermek isteyenlerdi:

"Kimseyi beklemiyordum" dedi Antoinette. Belki ikinci kattaki matmazellere gelen biridir. İkinci kattaki matmazeller iki yabancı kızdı. Onları hemen hemen hiç görmedikleri için nasıl insan olduklarını bilmiyorlardı. Ev sahibesi kaçık rahibe ve dili sıkı bir kadın olduğundan kiracıları hakkında pek bir şey anlatmazdı. Tabii bu ağzı sıkılığa en çok sevinen de Julie oluyordu. Sokak kapısı tekrar çalındı ve rahibe pavyonundan çıkarak elleri, kollarının yenine sokulu olduğu halde avluyu geçti. Kapıdaki küçük pencereyi açıp bir şey-

ler konuştu ve sonra sürgüyü çekip kapıyı araladı. Aynı anda Visconti sokağının eğri büğrü paket taşlarında uzaklaşan bir arabanın demir tekerleklerinin sesi duyuldu.

Sırtına paltosunu atmış bir adam avluya girerek gözlerini birinci kat pencerelerine kaldırdı. Julie, Patrice Kergoat'yı fark eder etmez hemen pencereden çekildi.

"Ziyaretçi bana geliyor diye mırıldandı genç kız. Sonra da Antoinette'in salondan çıkmaya hazırlandığını görünce onu kolundan yakaladı:"

"Bilirsin, senden gizlim saklım yoktur..."

Antoinette gülümsedi.

"Bu bay, babalığınızın sekreteridir. Kontes Wittkowska'nın, vebadan kaçar gibi kaçması gerekir bu tarz delikanlılardan."

Julie hayret etmişti:

"Neden? Bu son aylarda... özellikle bir ay kadar önce Fransa'ya ayak bastığımda bana öyle nazik davrandı ki. Ona güvenebileceğimi anladım. En feci anlarda bile beni yalnız bırakmadı."

"İnanırım matmazel. Çünkü bu delikanlı size, ilk tanıdığı günden beri vurgun... Kayboluşunuzu, deliler gibi koşup haber vermeye geldiğim gün, Bay Gaspard Compiegne'deki av partisinde olduğundan, bankada beni o karşılamıştı. Beni alelacele Auteuil'e getiren ve belki bir mektup, bir pusula bırakmışsınızdır umudu ile odanıza çıkıp araştıran da o oldu..."

Fransa'daki son gecesini vasisinin sekreteri ile geçirdiğini hatırlayan Julie:

"Bilmiyordum bunu" diye mırıldandı.

Gerçekten de o gece, Julie'nin davranışı ve tutumu, aynı zamanda çekici ve itici bulduğu genç adamı iyice ilgilendirmiş olmalıydı. İtici: Çünkü ihtirası frensizdi; çekici: çünkü

bu delikanlıda insanı hem iten hem çeken esaslı, açıklanması zor, karmaşık bir yön vardı...

Şimdi de bulundukları katın kapısı çalıyordu.

"Dur, ben açarım Antoinette..."

"Önlüğünüzü çıkarın bari matmazel. Başlığınızı da!"

Gülme sırası Julie'ye gelmişti:

"Soylu bir yabancının hizmetine girmekte ne ayıp var?"

Bir gün gelecek, kadınların iş hayatına atılmalarına alkış tutulacak! Hatta teşvik edilecek...

"Ne garip fikirleriniz var matmazel..."

Antoinette, odasına çekilince, Julie de girip kapıyı açtı

Kolu ipekli bir eşarpla askıya alınmış olan Partice Kergoat:

"Eklem yerinde biraz arıza kaldı, o kadar, dedi. Bir süre sonra tamamen geçecek. Belki küçük bir iz bırakır omzumda. Övünülecek bir iz! Ne yazık ki o izi kimin bıraktığını açıklamamaya söz verdim kendi kendime! Paris'in en güzel kadınlarından biri tarafından atılmış bir kurşun izi! İzninizle bir delikanlı bununla övünebilir..."

Az önce Julie'nin oturduğu rahat koltuğa yayılmıştı. Julie'yi böyle hizmetçi kılığında görünce hiç şaşırmamıştı:

"Bu kılık size, Kızılderili mantosu kadar yakışmış..."

Kuşkusuz, matmazel d'antigny ona Julie'nin Visconti sokağında oynamakta olduğu rolü söylemişti. Nitekim o da hemen bu konuya yanaştı:

"Blanche, burada nasıl yaşadığınızı anlattı bana. Ama Havre'de bize oynadığı o oyundan sonra herhangi bir kalleşlik yapamaz artık. Bu benim elimde, sizin de tabii. Omzumdan çıkarılan Smith Wesson tabancasının kurşununu itina ile saklıyorum. Sizde de cürüm âleti silâh var..."

Julie'yi sinirlendiren, ama artık yavaş yavaş alışmakta olduğu o keskin bakışıyla genç kızı süzüyordu. Yalnız bu gece, gözlerinde her zamankinden daha fazla bir parlaklık vardı. Acaba içkili miydi?

"Bakın matmazel Julie, diyordu, siz isteyin ya da istemeyin kaderlerimiz sıkı sıkı birbirine bağlı. Er geç birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu anlayacaksınız. Bugüne dek sahip olduğum kadınların, daha da sahip olacaklarımın, sizin yanınızda hiçbir anlamı yok. Onlar sadece bir takım gölgeler, hayaletler. Siz benim hayatımın kadınısınız. Tek ve eşsiz..."

Bir çırpıda, fısıldar gibi söylemişti bu sözleri. Julie, birdenbire böyle sözlerle karşılaşacağını beklemiyordu ama Patrice Kergoat'nın sabit fikirli bir adam olduğunu ve her seferinde konuşmaya bir önceki görüşmede bıraktığı yerden başladığını da biliyordu:

"Bu konuda söylenmesi gereken ne varsa birbirimize söylediğimizi sanıyorum, diye cevap verdi. Saint Germain bataklığında çalışan küçük bir hizmetçiye bu açıklamaları yapmak için mi geldiniz gecenin bu saatinde? Fakat hemencecik de pişman olmuştu böyle konuştuğuna. Patrice, hayatını tehlikeye atarak onu kurtarmamış mıydı?"

"...Bağışlayın lütfen diye ekledi. Sizi tekrar sağ salim görmekten çok memnun oldum. Düşünüyorum da, Tanrı saklasın sizi kaybetseydim, hayatta yapayalnız ve yardımsız kalırdım. Beni evime kabul eden dostumdan başka kimsem yok, bilirsiniz..."

Julie ayağa kalkmış, odada dolaşıyordu.

"... Bu gece buraya gelişiniz tasarladığım bazı şeylerin bir bölümünün sonunu işaret ediyor. Bekliyordum ki..."

"Ne bekliyordunuz Julie?"

"Dönüşünüzü belki... Ne de olsa siz, geçmişimle geleceğim arasındaki tek güvenilir bağsınız."

"Ben de aynı kanıdayım, dedi delikanlı. Herhalde, vasinizin benimle meşgul olmak üzere Havre'a kadar geldiğini ve gayet tabii, hakkınızda beni sorguya çektiğini bilmiyor değilsiniz. Açıklamalarım onu tatmin etmiş olmalı ki, beni Paris'e götürdü ve özel doktorunun bakımına bıraktı. Bir haftadan bu yana da, sanki hiçbir şey olmamış gibi Gaspard bankasındaki yerimi yeniden aldım. Her gün polis raporlarını düzenle alıyorum. Hepsi de izinizi bulamadıklarını ifade ediyor."

Sustu... sonra ekledi:

"...Bay Gaspard'a gelen her haberden önce benim bilgim oluyor. Hiç değilse böyle umuyorum. Size güvenilir bir yer bulmak görevimdir. O zamana kadar, mümkün olduğu kadar sokağa az çıkın, gizlenin... Altı ay çabuk geçer. Önümüzdeki İlkbahar'da..."

Cümlesini tamamlayamadı. Julie:

"Bütün bir kış burada bir köstebek gibi yaşayabileceğimi sanıyorsanız aldanıyorsunuz diye haykırmıştı. Hareketsizlik beni mahvediyor. Hem sonra kafamda, bir an önce cevaplarını bulmak istediğim bir yığın soru var. Bu problemleri hemen çözümlemek isteği ile yanıp tutuşuyorum..."

Patrice, ayağa kalkarak genç kızın kolunu tuttu:

"Aklınızı başınıza toplamalısınız, Paris'te bütün polis teşkilâtının seferber olduğunu, sokak sokak sizi aradığını unutuyor musunuz? Kimse size polisin her yerde kolu olduğunu söylemedi mi? Bugün, hiç ummadığınız tüccarlar, işadamları bile imparatorluk polisinin para ile tutulmuş adamlarıdır. İflâs tehlikesi içinde olan sadece babalığınız değil ki... Ondan daha az tanınmış ama onun kadar iğrenç iş sahipleri büyük malî sıkıntı içindeler. Biraz para için en yakın dost-

larını bile polise satmakta bir an tereddüt etmiyorlar... Paris şimdi zehirli çiçeklerin boy verdiği koskoca bir gübrelik oldu. Bay Offenbach'ın müziği artık zindancıların ve muhbirlerin valsına tempo tutuyor. Ve kim bilir, belki de pek yakında bu can çekişen toplumu, ebediyen boğacak bir yokluk çukuruna sürükleyerek işini bitirecek..."

Julie, bu sözleri Kergoat'nın ağzına hiç yakıştıramamıştı:

"Ne o Patrice? Yoksa siz de mi anarşist oldunuz? Dün taptığınızı bugün ateşe mi veriyorsunuz?

"Benim de herhalde biraz yaşlanmaya hakkım var değil mi matmazel Crevecoeur? Taşradan gelip Paris'e yerleşeli az şey geçmedi başımdan..."

Julie, içinden, bu yeni Kergoat'yı eskisine tercih ettiğini düşündü. Kendi kendine: "Bu, sıra malı olmayan ve şimdilerde de herkes gibi hiçbir şey yapmayan delikanlıyı gelecekte ne bekliyor acaba?" diye soruyordu.

"Genellikle, dedi, gençler yirmi yaşlarında iken başkaldırırlar, sonra yavaş yavaş otuzuna doğru ölçülü, durmuş bir burjuva olmak üzere uslanırlar."

Patrice hırsla bağırdı:

"Hiçbir vakit durmuş oturmuş bir burjuva olmayacağım! Rica ederim, yalvarırım, lütfen dediğimi yapın siz. Zaman sizin lehinize çalışıyor. Sizi daha sık ziyaret etmek isterdim ama bunun feci bir ihtiyatsızlık olacağını düşünerek vazgeçiyorum..."

"İhtiyatsızlık mı olur? Neden?"

Delikanlı düşüncelere dalmıştı; bir an durdu sonra:

"Babalığınız bana ne dereceye kadar güveniyor, bilemiyorum dedi. Hatta peşime adam taktırıp, beni gözaltına alıp almadığından da kuşkum var... Havre'da olan bitenlere dair

uydurduğum masala böyle kolayca kanmış görünmesini de kuşkuyla karşıladım...."

"Belki o masal işine geliyordu."

"Kuşkusuz. Ama o zaman da, babalığınızın güvensizliğini iyice uyutmak için Blanche'a dair olanca gerçeği anlatmam gerekirdi... Hiç değilse, rıhtımda ateş edenin o olduğunu ve onu kurtarmak için bir yol kesici hikâyesi uydurduğumu söyleyebilirdim..."

"Belki Bay Gaspard, Blanche'in kiralık bir katil kullandığını düşünmüştür? Olamaz mı? Havre polisine eşkâlini açıkladığınız cinsten bir adam! Blanche, katili kiralamış, sonra da, tıpkı Longchamp hipodromunda sahibi bulunduğu atın yarışını seyreder gibi maktan Cinayet teşebbüsünü seyretmiş bulunamaz mı?"

Patrice, genç kıza baktı:

"Vasinizin, anlattıklarıma kolayca inanmış görünmesini ben de böyle yorumladım. Mutlaka sizin söylediğiniz ve benim de düşündüğüm gibi ele aldı meseleyi. Yoksa. Blanche'in eline tabancayı verip onu Havre' göndermeye kuşkulandığına göre anlattıklarıma inanmaması, hiç değilse gerçeği ondan sakladığıma göre, artık her konuda onu aldatabileceğim kuşkusuna düşmesi gerekirdi."

Sonra konuyu değiştirip, bu evde nasıl yaşadığına dair çeşitli sorular sordu. Julie de günlerini nasıl geçirdiğini bütün ayrıntıları ile anlattı.

"Peki, madam Colpin ile Blanche dışında kimsenin, sizin burada bulunduğunuzu bilmediğine yüzde yüz emin misiniz?"

"Eminim."

Julie, delikanlının, ondan sakladığı bir şey var mı diye ağzından lâf almaya çalıştığını sezmişti. Patrice, sehpanın

üzerinde oturan bir "Resimli Moda" dergisini karıştırıyordu. Sonra birden bire gözlerini kıza dikerek sordu:

"Günlük gazeteleri okumuyor musunuz Julie?"

"Hayır. Pek vakit bulamıyorum."

Gerçekte vakit bulunmadığından değil, eve gazete alınmadığından okuyamıyordu. Antoniette sadece moda dergileri ve "Paris Yaşantısı" adlı magazin alıyordu. Onun gerçek gazetesi ise Madam Colpin'di. Ayaklı gazete! Bütün haberleri ondan alırdı Antoniette. Delikanlı rahat bir nefes, aldı ve tekrar, mümkün olduğu kadar, evden dışarı çıkmamasını rica etti. Oysa genç kız ona bazı şeyler sormak, ailesini bulmak üzere girişeceği teşebbüsler hakkında fikrini almak istiyordu. Gerçek ana ve babasını bulmak üzere kendisine ipucu verebilecek bir kimseyi bulabilmek için delikanlının yardımına muhtaçtı. Ama susmayı daha doğru buldu. Çünkü kendisini deli gibi seven delikanlı onun güvenliği bakımından bu teşebbüsüne asla izin vermezdi.

"Bugünkü koşullar içinde bana hiçbir yardımı dokunamaz" diye kaygıyla düşündü.

Delikanlı onun ellerini tutup, uzun uzun ve hararetle öperek:

"Buraya tekrar gelmesem bile dolaylı yoldan benden haber alabileceksin, dedi. Şurasını bilmenizi isterim ki, Julie günün birinde Gaspard bankası çökse bile servetinizi kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Vasiniz şimdilik açılan gedikleri tıkamak üzere kendisini kollayan nüfuzlu kimseleri iyi kullanıyor doğrusu.... Sağlığı pahasına da olsa adamakıllı direniyor. Uykudan, yemeden içmeden kesildi ama mücadeleyi bırakmıyor. Hem iğrenç hem de olağanüstü bir adam!"

Julie, ellerini çekerek:

"Sizi sokak kapısına kadar geçireyim dedi. Zaten istemeseniz de mecburum. Zira rahibe hanım, kapının kol demirinin takılmasını şart koşmuştur..."

Bir pelerine sarılıp, eline kandili aldı ve Patrice'in önüne düştü. Merdivenden inerlerken gölgeleri duvarlara bir hayal âleminin yaratıkları gibi vuruyordu.

Patrice, Bonaparte sokağına doğru yönelirken o da kapıyı kapatmak üzereydi ki Visconti sokağının karşı kaldırımında hareketsiz duran bir adam farketti. Julie belirsiz bir korkuya kapılarak kapıyı hızla kapattı, sürgüledi, kol demirini taktı ve küçük pencereyi açıp dışarı baktı. Karanlığa rağmen, adamın hareket ettiğini ve Seine sokağına doğru yürüdüğünü görmüştü...

Saatler sonra çatı katındaki odasında, daracık yatağına uzanmış, uykusu kaçtığı için, silindir şapkalı o adamı düşünüyordu. Karanlıkta hayal meyal görebildiği kadarı ile pek yabancı gelmemişti...

Ertesi gün de böyle etki altında kalışına epey içerledi. Pekâlâ, biliyordu ki Visconti Sokağı ve yöresine her tipte insan geliyordu. Buralarda, kabareler geç vakit kapanıyor. Wittkowska gibi sürü ile kibar fahişe oturuyordu. Gece hayatı hareketli bir yerdi. Akşama doğru madam Colpin geldi. Her zamanki gibi oflayıp pufluyor, bin türlü ağrı sızıdan şikâyet ediyordu. Sevgili Antonia'sı ile esrarengiz işleri vardı görüşecek. Chatean des Fleurs'de, Ledyoen lokantasında çeşitli randevular almıştı. Kontes Antonia Wittkowska oralardaki özel localarda yeni müşterileriyle yemek yiyecek, hepsini teker teker ağına düşürecekti...

Colpin bu yeni müşteriler hakkında bilgiler veriyor, savaş planlarını açıklıyor, taktik öğretiyordu. Languedoc'lu bir arazi sahibiyle nasıl konuşması gerektiğini söylüyor onu Ba-

rış sokağındaki mücevherleri Subert'e uğratmadan eve getirmemesini öğütlüyordu. Yeni bir İngiliz müşteriyi de yedekte tutmasını, çünkü onun pek eli sıkı olduğunu bildiriyor, taşralı müşterilerin Paris'te kendilerine zengin süsü verdiklerini anlatarak çok dikkatli olmasını tembih ediyordu.

Bohçacı kadın sahte kontesi böyle çekip çevirirken bir taraftan da kahvesini yudumluyor, gümüş şekerlikten fondan atıştırıyordu. Yolunacak müşteriler hakkındaki bilgi faslından sonra kontesin kılığı kıyafetine, giyeceği elbiselere ve tutumuna geçti. Polonyalı şivesini hiç ihmal etmemesini hatta matmazel Crevecoeur'un yanında bile aynı şive ile konuşmasını sıkı sıkı tembihledi. Jestlerinde, hareketlerinde, kibarlığından bir an bile kuşkulandırmamasını tekrarladı. Hele Fransızca kelimelerdeki (R) leri çatlatarak ve şiddetlendirerek, cümleleri kırarak öyle bir ecnebi taklidi yaptı ki, hem iyi bir mukallit, hem de iyi bir öğretmen olduğunu tasdik etmemek elde değildi. Gerçekten de bu kadın gençliğinde mutlaka iyi bir artistti. Şimdi ise, kibar fahişe pazarlığı yapmakta işe yarıyordu. Julie bir kenara oturmuş, olup biteni bir tiyatro oyunu gibi gülerek seyrediyordu. Pencereye göz attığı vakit de ev sahibesi rahibenin, elleri kollarının yeninde avluyu geçerek kapıya gittiğini görebiliyordu. Julie'nin nazarında Visconti Sokağı tebdil gezen insanların dünyasıydı. Burada Antoinette sahte kontes, ev sahibesi sahte rahibe, kendisi sahte hizmetçi, Colpin ise bohçacı kılığında gezen fakat aslında bir pezevenk karı değil miydi?

Bir ara gözü Colpin'in getirip sehpaya bıraktığı bir gazeteye takıldı. Bu 'Yüzyıl' gazetesiydi. Mürekkebi bile henüz tazeydi.

Gazetenin başlığı bile neler hatırlatmıyordu? Sekiz ay önce 'Altın Çağ' gemisine binmek üzere Paris'ten St Nazaire'e gi-

derken trende geçirdiği o geceyi unutabilir miydi? Uzanıp gazeteyi aldı, baş sayfanın alt köşesinde iri harflerle yazılmış bir başlık gördü: "Ya Meksika" "Gelecek haftadan itibaren çok ilgi çekeceğini umduğumuz bir yazı serisine başlıyoruz. Arkadaşımız Raoul de Saint Cerre Meksika'da imparator birinci Maximilien'in yanında uzun süre kalmış ve çok ilginç gezi notları hazırlamıştır. Günü gününe tutulan bu notları kaçırmamak için gazetecinize şimdiden bir Yüzyıl gazetesi ayırtınız!"

Raoul...

Raoul, Paris'e dönmüştü demek.

En aykırı ve zıt düşünceler üşüşmüştü kafasına. Bu haberi okumakla bile heyecanlandığını, yüreğinin küt küt attığını hayretle farketti. Kendisine, şimdi düşüncesi bile utanç veren türlü heyecanlar tattırmış olan bu delikanlıyı nasıl unutabilirdi? Hem Julie, onun yanında öyle yoğun saatler geçirmişti ki, ne olursa olsun Raoul de Saint Cerre'nin adını ve yüzünü aklından çıkaramazdı.

Bu sihirli varlığı, belki biraz fazla parlak, kendine fazla güvenen, ama şampanya misali baş döndüren delikanlıyı zihninden nasıl kovabilirdi?

Julie: "İşte onu bana bağlayan iplerin ne kadar sağlam olduğunu denemenin tam sırası" diye düşündü. Olan bitenlerden sonra şimdi birden bire delikanlının karşısına dikiliverse, sevinir miydi yoksa sıkılır mıydı? Belki de, gazetecilerin, artistlerin, yazarların, müdavimi olduğu bir yerde metresi ile baş başa oturuyordu şu anda.

Divan Le Peletier!

Bu ünlü kahvenin adı birden bire gelmişti aklına. Kaç kez Raoul ona bu kahveden söz açarak gününün çoğunu orada geçirdiğini söylememiş miydi? Ona bakılırsa, Amerika'da

ya da Çin'de değilse, "Yüzyıl" muhabir-röportajcısı mutlaka Divan Le Peletier'do bulunurdu.

"Onu ya orada bulurum, ya da başka hiçbir yerde bulamam" diye düşündü Julie. Colpin gittikten sonra da fikrini hemen Antoiette'e açtı. Gazete matbaalarının bulunduğu semtte, Le Peletter sokağındaydı bu kahve...

Antoniette telâşa kapıldı ve:

"Matmazel böyle bir ihtiyatsızlık yapamaz diye bağırdı! Orada tanıdığınız en az elli kişiyle karşılaşırsınız. Bir kişi de tamsa sizi derhal Bay Gaspard'a haber uçuverir. Vazgeçin bu işten, yalvarırım size."

Antoniette de bu konuda Patrice gibi düşünüyordu. Babalığının karşısına, reşit olarak çıkacağı güne kadar bu evde kapalı kalması gerektiği fikrindeydi Julie, pazara çıktığı vakit bile, o dönünceye kadar pencereden ayrılmıyordu. Böyle kaygı içinde beklemektense sık sık onunla birlikte çıkıyor, Julie dönüşte onun paketleri taşımasına engel olmak için bin bir dil dökmek zorunda kalıyordu. Paketleri kucaklayıp hemen fısıldıyordu:

"Kontes cenapları, kendisinin ve benim kim olduğumu unutuyorlar."

Ve gerçeğe benzemek aşkını o kadar ileri götürüyordu ki, Kontes Cenaplarının bir adım gerisinde yürüyordu. Eve varır varmaz da her ikisi de makaraları koy veriyordu. Hatta dayanamayıp, müşteriler için aldıkları likör şişesini açarak birer kadeh parlatmaktan kendilerini alamıyorlardı...

Böyle anlarda, Julie, geceleri uykularını kaçırtan sıkıntıları ve hayatındaki boşluğu unutuveriyordu.

Biraz serinkanlılıkla düşününce, bulvarlarda yürüyüp yazarların ve artistlerin devam ettiği salona girmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu kavramıştı. Bunlardan bazıları pren-

ses Mathilde Bonaparte'ın evinin müdavimleri de olabilir ve Julie'yi uzaktan da olsa birkaç defa görmüş bulunabilirlerdi.

Antoinette, yüzünü buruşturarak:

"Eğer size bir şey olursa dedi, ben de mahvolur, yataklara düşerim. Daha kötüsü, babalığınız sizi bir manastıra ya da akıl hastalarının konulduğu bir yere kapattırırsa, kimsenin yardımınıza koşmayacağıdır! Öyle bir yerden asla çıkamazsınız matmazel. Çünkü o zaman gerçekten hastalanır, akıl ve ruh dengenizi kaybedersiniz... Duyduğuma göre oralar cehennemden betermiş..."

Sevgili Antoinette, bu bilgileri, âşıklarından bir Belçikalı doktordan öğrenmişti. Adam, Belçika Kraliyet Akademisinde ünlü bir profesörmüş.

Julie, plânlarının uygulamasında kendisine en büyük yardımcı olacağını düşünerek:

"Mösyö de Saint Cerre ile ilişki kurmam gerek" dedi.

"Ona bir pusula yazın matmazel. Gazetedeki adresine..."

"Çok tehlikeli. Eğer Raoul Paris'te değilse, benim imzamı taşıyan bir mektup sakıncalı ellere geçebilir. Böyle bir ihtiyatsızlığın doğuracağı sonuçları düşünmek bile istemiyorum."

Antoinette durdu, sonra:

"Benim güzel bir şey geldi aklıma."

"Le Peletier sokağındaki bu kahveye, sizin yerinize ben gideceğim. Dostunuzu bulmaya çalışacağım. Kendisiyle görüşmek istediğinizi söyleyeceğim. Güvenilir bir yerde buluşursunuz. Ne dersiniz matmazel?"

Julie, bu çözüm yolunu akla yakın bulmuştu. Akşam karanlığı çöküyordu. Günler iyice kısalmaya başlamıştı. Antoinette, tuvalet odasına daldı. Julie, makyaj yaparken onu hayretle seyrediyordu. Yirmi yaşında bir kadının, gözlerini par-

latmak, kirpiklerini, kaşlarını boyamak için bu kadar çeşitli malzeme kullanabileceğini tasavvur dahi etmezdi. Viard mağazasının yapımı kremlerle ve Antoinette'in, Alp dağlarının su özünü keşfeden Legrand'dan aldığı ünlü Oriza boyaları ile sahte kontes yanaklarını, alnını, dudaklarını tabiatüstü bir ustalıkla boyuyordu.

Julie: "Nadide bir kumaş deseni gibi işledi yüzünü" diye düşündü. Yaldız çerçeveli tuvalet aynasının karşısında bir tabureye oturmuş, Antoinette, sahneye çıkmaya hazırlanan tiyatro oyuncusu misali makyaj yapıyordu. Eski hizmetçisi böyle bir aşk tanrıçası gibi hazırlanırken Julie de ona tembih etmekten kendini alamadı:

"Onunla, yalnızken konuşmalısın Antoinette. Benim adımı ona söylerken, özellikle, onu iyi gözle ve göstereceği tepkiye dikkat et. Bu çok önemli benim için. Kendini, benim bir dostum olarak tanıt ona ve kendisiyle derhal çok gizli olarak görüşmek istediğimi, zira başımın dertte olduğunu söyle..."

Yarım saat sonra, Antoinette sokağa çıkmaya hazırdı. Başına Fransız nöbetçilerinin giydiği üç çıkıntılı bir şapka geçirmiş, boynuna son moda bir eşarp bağlamış, tepeden tırnağa zarif bir kadın olmuştu. Colpin'in, erkekleri çekici ve çıldırtıcı, Julie'nin ise biraz ağır bulduğu "Arı Gülü" adlı bir koku sürmüştü. Her haliyle erkeklere sanki: "Peşime düşün, pişman olmazsınız." der gibiydi.

Julie, hizmetçi rolünün gerektirdiği gibi sokağa çıkıp bir araba bulmayı düşündü ise de Antoinette'e göre, onun Saint Germain bulvarına kadar sokaklarda yürümesi son derece ihtiyatsızlıktı:

"Saat altıya geliyor. Bütün gün evde kapandım kaldım. Ana caddeye kadar biraz yürümek bana iyi gelecek. Yalnız

lütfen bana söz verin matmazel Julie, sokağa çıkmak ve kimselere kapıyı açmak yok."

Julie, istemeye istemeye söz verdi. Antoinette, ardında ağır bir parfüm kokusu bırakarak gitti. Genç kız ilk defa Visconti sokağındaki evde tek başına kalıyordu. Çünkü Antoinette, genellikle gece yarısı, Julie tavan arasındaki odasına çekilip o bir türlü gelmeyen uykuyu beklerken, sokağa çıkardı. Julie, eski hizmetçisinin belki de birkaç saat geçmeden dönemeyeceğini düşünerek sıkıntı ile odaları arşınlamaya başladı. Sonunda, iki kişinin oturup sohbet etmesi için yapılmış olan bir kanepeye çökerek yalnızlığını daha çok hissetti. Oturur oturmaz da en çelişkili düşünceler beynine hücum etmişti. İçinden gene o çok iyi bildiği ses yükseliyor ve savaşçı yaradılışına aykırı olan bu hareketsizliğini tenkit ediyordu.

Antoniette ve Raoul'ün karşılaşmalarını tasavvur etmeye çalışırken, karşı koymadığı ve o güne kadar hiç bilmediği, tanımadığı zevkleri, hazları kendisine duyuran delikanlıyı düşünmekten de kendini alamadı. Julie, aşksız zevk ve haz olamayacağını kafasına koymuşken, bu delikanlı ona aksini ispat etmiş, pekâlâ aşksız da büyük ve derin hazlara erişilebileceğini türlü oyunlarla öğretmişti... Julie, bu karmakarışık duyguları kafasından kovmaya çalıştı ve bu hale gelişini 'Arı Gülü' esansının kışkırtıcı niteliğine yoruyordu. Demek Colpin haklıydı. Bu koku şehvet duygularını uyandırıyordu insanın! Sinirlendi, hiddetle fırladı yerinden ve vakit geçirmek için ne yapacağını bilmeksizin tuvalet odasına girdi. Masada, türlü boyalar, pudralar, kokular, kremler, çeşitli âletler rastgele duruyordu. Antoniette, Julie'nin hizmetinde iken ne kadar muntazam ve tertipliyse, sahte bir Polonyalı kontes hüviyetine bürüneli beri de o kadar dağınık olmuştu. Bu kız adeta yeni bir kişiliğe bürünmüştü. Julie bir

süre şişeleri, kutuları, kavanozları açıp koklayarak vakit geçirdi. Sonra hepsini düzeltmeye etrafa biraz çeki düzen vermeye çalıştı. "Benim aziz Antoniette'ime gerekli olan, şöyle tertipli bir hizmetçidir" diye düşünüyordu. Ama ortalık toplamakla da oyalanamamıştı. Kontesin yapacağı görüşmenin sonucunu çok merak ettiğinden eline bir kitap da alamıyordu. Zaten kitap filan da yoktu ki bu evde. Son model küçük döner kitaplıkta, porselen bibloları, Marie Antoniette çağını yansıtan bir prenses biblosu gibi sahte kontesin pek hoşlandığı süs eşyaları vardı. O zaman Julie, okuldan yeni ayrıldığı sıralarda sık sık oynadığı bir oyuna kaptırdı kendini. Bu kılık değiştirme oyunuydu. O çağlarda, saraylarda olsun, özel malikânelerde olsun maskeli balolar gırla gidiyordu. Julie hiç umulmadık eşyalardan, alelade örtülerden öyle müstesna kılıklar yararlanabiliyordu ki görenin parmağı ağzında kalırdı. Bu masa örtüsü, saçaklı bir divan kılıfından Doğulu bir prenses tuvaleti doğuruyordu. Hemen hizmetçi önlüğünü, siyah elbisesini, iç etekliğini çıkarıp attı. Bir anlık bir tereddütten sonra sutyen ve külotunu da sıyırdı. Böyle anadan doğma kalınca biraz ürperdi ama yalınayak halılara basmak, vücudunun aksini aynalarda seyretmek de hoşuna gitmişti. Kendini güzel bulmaktan, hatta Kuzey Amerika'yı bir baştan bir başa geçtiği o büyük yolculuktan önceki halinden de güzel bulmaktan dolayı başı dönmüştü. Julie Crevecoeur gitgide bir kadın güzelliği bağladığını farketmişti. Ne var ki bu güzellik, onun iç dünyası ile feci bir çatışmaya girmişti. Mademki artık hiçbir erkeği sevmeye imkân bulamıyordu kendinde, o halde bu güzellik neye yarayacaktı? Aynada tatlı akisler bırakan bu nefis vücut, adeta alay ediyordu duyguları ile! İçi kararmış Julie'nin miydi bu dipdiri balık gibi vücut? Hiçbir kol sarmayacak mıydı bu vücudu... Tekrar

umutsuzluğa kapıldığını hissetti. Acımasız bir "babalık" yüzünden burada böyle kapana kısılmış bir hayvan misali daha ne kadar yaşayacaktı?

Antoniette, herhalde verilen görevi kıvırabilecekti. Ama ya Raoul de Saint Cerre yeni bir dünya gezisine çıktıysa? Bu defa Rusya'ya ya da Prusya'ya gitmiş olmalıydı... Çünkü şu günlerde Prusya, Avrupa'da yeni bir yıldız gibi güçle parıldamaya başlamıştı. Raoul'ün sevdiği şeyler, gemi, tren ve uzak yol arabası değil miydi? Otellerde olsun, hanlar da olsun, kendi evi gibi yaşamıyor muydu? Üstelik cebinde meteliği de kalmasa elinde daima bir şampanya kadehi bulunabiliyordu... Raoul, bağımlılıktan hoşlanmıyordu. O ancak ve ancak özgürlüğüne sadıktı. Belki kendisi bunun farkında değildi ama Julie bundan emindi.

Saint Cerre'nin varlığı ile birleşen şampanya şişeleri hayali Julie'yi içki içmek isteği verdi. İçki dolabını açarak bir kadeh erik rakısı yuvarladı... Sonra bir tane, bir tane daha... Tatlı bir sıcaklık yayıldı vücuduna... Kendini Antoniette'nin yerine koyarak, bir an onun gibi lüks bir fahişe olduğunu hayal etti. Ortalık kararmış salondaki gaz lambalarını yakmaya, hiç değilse bir hayalet ışığı yayan koridordaki havagazı aplikelerine kibrit çakmaya üşenmişti. Salondaki büyük divana gelişigüzel atılmış süsü verilen garip bir hayvan postunun üzerine uzanmıştı. Bu acayip postun uzun ve sert tüyleri çıplak vücudunu gıdıklıyor, yaydığı koku da Julie'ye Kızılderili çadırında insana sevişmek arzusu veren postların kokusunu hatırlatıyordu. Raoul de Saint Cerre ile böyle bir postun üzerinde çılgınlar gibi sevişmemişler miydi? Bu düşünce onu bulunduğu ana getirdi. Beklemekten nefret ederdi. Hazla ürpererek önce göğüslerini okşadı, ovaladı, sonra da...

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ancak, Visconti sokağının paket taşları üstünde tıngırdayan bir arabanın tekerlek sesleriyle kendine gelebilmişti Yerinden fırlayıp kulak kabarttı. Sonra telâş içinde giyindi. Eğer eski hizmetçisi onu böyle elinde erik rakısı şişesiyle çırılçıplak divana uzanmış görse hiç de iyi bir manzara olmazdı doğrusu.

Hem giyiniyor, hem de: "Bizi tanımayan birisi dünyada anlayamaz hangimiz lüks fahişeyiz?" diye düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra da Antoniette, elinde şapkası salona giriyordu. Kontes kendini bir koltuğa atarak ağzından şapkasının çengelli iğnesini çıkardı ve derin bir nefes aldı. Bu nefes hem verilen bir görevi başarmış olmanın, hem de bir görevin yerine getirilmesinin o kadar kolay geçmediğinin bir işareti gibiydi.

Sabırsızlıktan kendini tutamayan Julie, sonunda:

"Hadi bir şeyler söyle artık ne oldu?" dedi.

Antoniette kaygılanmıştı:

"Matmazel, bu kadar süre hep karanlıkta mı oturdu?"

Farkına varmadan, Colpin'in ona talim ettirdiği gibi Polonez şivesi ile konuşmuştu. Bir kibrit çaktı ve çıplak bir kadın şeklinde yapılmış olan lambalardan birini yaktı. Etrafa tatlı bir ışık yayıldı. Julie gözlerini kırpıştırarak, çıplak bacaklarını entarisinin altına topladı. Antoniette, eski hanımefendisine tatlı bir gülümseyişle bakmıştı. Julie bu bakışlarda hem hayranlık hem de bir acıma duygusu okuyordu:

"Neler olup bitti, anlat bana diye mırıldandı. Yalnız rica ederim değiştirmeden anlat. O zaman bana daha yararlı olursun."

"Her şey çok kötü başladı matmazel dedi, Antoniette. Düşünün, Le Peletier sokağındaki kahvenin önüne gelince

bir de ne göreyim? Kepenkleri yarı indirilmiş ve kapıya bir kâğıt asılmıştı."

"Ne yazıyordu?"

"Divan kahvehanesi kapanmış! Hemen arabaya atlayıp geri dönecektim ki..."

"Evet?"

"Görevimi yapmadan geri dönersem, uğrayacağınız düş kırıklığını düşündüm. İçeri girip, orada birine, kahvenin müşterilerini sorayım dedim. Çünkü böyle bir yer kapanınca, oranın müdavimleri topluca başka bir yere dadanırlar, adettir."

"Bravo Antoniette, sen bir harikasın..."

"Neyse uzatmayalım, içeri girdim, masalar, iskemleler toplanmış, aynalar sökülmüş, kahve ve oyun takımları bir köşeye istif edilmişti. Eşyaların toplanmasına nezaret eden kahvecinin yakınmalarını dinlemek zorunda kaldıktan sonra, artist, edebiyatçı, sanatçı, politikacı ve gazetecilerden kurulu müşterilerin Neuve des Petits Champ sokağında Saint Roch adıyla anılan, fakat o mahallede "Robespierre kahvesi" diye ün salmış birahane kahvehane kırması bir lokale göç ettiklerini öğrendim."

"Ve tabii oraya gittin, öyle mi?"

Kontes, Robespierre kahvehanesine gidişinin öyle pek de kolay olmadığını belirten bir gülümseme ile:

"Oraya geliyorum, matmazel" dedi.

Julie, bir an, neden bizzat gidip kendisinin bu işi izlemediğini düşündü.

"Özür dilerim Antoniette, diye mırıldandı. Benim yüzümden epey zahmetli geçmiş akşamın..."

"Katiyen matmazel. Robespierre kahvehanesine girer girmez Limon hazretleri ile burun buruna gelmeyeyim mi?"

"Limon hazretleri mi? Ne demek o?"

"Canım, Fransa'nın portakal kralına 'limon' adı takılmıştır."

"Portakal kralını tanıyor musun sen?"

"Onu kim tanımaz ki matmazel Julie? Hemen ona, Raoul de Saint Cerre adında bir gazeteciyi tanıyıp tanımadığını sordum..."

"Harika!"

"Tanıyordu tabii. Hemen salona doğru seslendi: "Dostum, arkadaşım, sefahat ortağım Saint Cerre bu saygı değer topluluğun arasında mı acaba?" Limon hazretleri, Afrika'dan portakal ithal eden zengin bir adamdır. Paris'in zevk ve eğlence âleminde onu tanımayan yoktur. Bir de baktım sizin Raoul'ünüz birlikte yiyip içtiği dostlarını ekerek kalktı geldi ve 'Prens hazretleri' diye hitap etliği 'Limon'un elini saygıyla sıktı."

Julie, sesinde belirli bir kaygı ile:

"Peki, onunla tek başına görüşmeyi sağlayabildin mi?"

Antoniette, suçlu gibi başını eğdi:

"Kendinizi benim yerime koyunuz... 'Limon' cenapları yanımdan ayrılmaz, delikanlı hiç tanımadığı bu kadının kendisinden ne istediğini anlamak için karşımda öylece durur... Ben ise kimsenin duymaması için konuşamıyorum... Gayet garip bir durum oldu!.."

"Peki, ne yaptın öyleyse Antoinette?"

"Delikanlıya usulca, kendisiyle baş başa görüşmek istediğimi söyledim." 'Peki' dedi sizinki, 'Bu akşam birlikte yemek yiyelim kontes...'

"Ya! dedi Julie. Tam ona göre bir davranış. Ne cevap verdin sen de?"

"Benim yerimde olsaydınız ne cevap verecektiyseniz, ben de o cevabı verdim..."

"Yani..."

Şöyle dedim. "Kabul mösyö. Bu akşam, gece yarısından sonra, sizi Visconti sokağı 24 numaradaki evimde bekliyorum!"

Saat 24'ü biraz geçe, sokak kapısı vurulduğunda Henriette Zou-Zou, pelerinine bürünerek avluyu geçti ve bu gece yarısı ziyaretçisinin kim olduğuna bakmaya gitti. Kaçık rahibe, böyle gece yarısı gidip gelmelere alışıktı. Onun öz geçmişi de çok fırtınalı olduğundan gece kuşu kesilmişti artık. Antoinette'in odasındaki pencerede perdeyi kendine siper ederek kadının kapıyı açışını seyretti. Biraz çekingen adımlarla Raoul de Saint Cerre avluya dalmıştı.

Kadife yakalı redingotu ve eline aldığı parlak kumaştan silindir şapkası ile biraz fazla fiyakalı, fakat kendisine pek yakışan bir havası vardı. Julie, böyle zamanın bütün kibar ve şık kimselerinin giydiği elbiseyi kendisine yakıştırmasını bilen iki erkek tanıyordu: Babalığı banker Gaspard ve gazeteci Raoul de Saint Cerre. Gene o saçları dağılmış sarışın delikanlıydı ama ilk defa kaygılı bir hali vardı. Julie, pencerenin mandalını iterek camı yarı araladı ve delikanlı ile kaçık rahibe bozuntusunun konuşmalarına kulak kabarttı.

Her halde yanlış geldim saygı değer rahibe, özür dilerim... Kontes Wittkowska'nın evini arıyordum. Buranın kapısını çalmışım...

İlk kat! Yanlış gelmediniz. Aynı kapıdan işliyoruz. Şuradan gireceksiniz...

Sonra, pelerininin eteklerini toplayıp tekrar küçük evine doğru yollandı. Raoul, önce onun avlunun dibindeki merdivene doğru gidişini seyretti, sonra soldaki büyük binanın ilk kat

pencerelerine doğru baktı. Julie hemen pencereden geri çekildi. Salon kapısının altından pek az bir ışık sızdığı için oda karanlıktı. Raoul, kendisini görmüş olamazdı. Biraz sonra da kat kapısının zili tıngırdadı. Julie Crevecoeur'un tembihi üzerine kapıyı açmaya Antoinette gitmişti. Julie, karanlıkta eski oda hizmetçisinin geniş yatağının kenarına oturmuş, kulak kesilmişti. Gerek yatak odası, gerek salon, gerekse tuvalet odacığı aynı hole açıldığından konuşmaları işitmek kolaydı.

"Bu taraftan mösyö, şöyle buyurun..."

Antoinette, gazeteciye yol gösteriyordu. Julie Paris'te gizlenerek içinde yetiştiği âlemle ilişkisi insafsızca kesilmiş ve bin bir tehlike içindeyken, böyle biraz gülünç bir komedi düzenlediği için kendine kızmıştı. Raoul de Saint Cerre'i son görüşünde, delikanlı onu izlemek ve korumak üzere her şeyi yüzüstü bırakmaya hazırdı. Ama o zamanlar Julie' nin bir tek düşüncesi vardı: Umutsuzluğu ile baş başa kalmak. İyi mi yapmıştı, kötü mü? Nerden bilecekti?

"Akşamüzeri Robespierre'de biraz sarhoştum..."

Ah Raoul'ün o çok iyi bildiği sesiydi bu! Hararetli, tınlayan, fakat Julie'nin bugün biraz bezgin bulduğu bir eda taşıyan sesi. Raoul genellikle hayatı ve olayları bir meyve misali dişleyen tiplerdendi. Julie'nin de onda sevdiği işte bu canlılığıydı...

"Buyyurrrun, oturrun Bay Saint Cerreee... Sigarrrra? içkiiii...?"

Antoinette, Colpin'in ona öğrettiği gibi (r) leri şiddetlendirerek konuşuyor ve kendisine Polonyalı havası veriyordu.

Tiyatrodan başka bir şey değil bu diye düşündü Julie; üstelik en aşağılık cinsinden! Erkekler nasıl oluyorlar da bu numaraları yutabiliyorlar? Kuşkusuz, yutmak istedikleri için... Paris hayatını büyük bir oyun gibi gören dostu ve koruyucu-

su Mathilde Bonapartes'ın, vaktiyle söylediklerini hatırladı: Kaideleri çok karışık olan bir toplum oyunudur bu. Kazananlar üne ve servete kavuşur, kaybedenler, belediye başkanı Baron Haussmann'ın yeni açtırdığı büyük kanalizasyonlarda kaybolup giderler.

"Madam, dedi Raoul, samimiyetimi bağışlamanızı rica edeceğim ama korkarım benim kişiliğimde bir... yani sizi ilgilendiren bir yön bulamayacaksınız. Bu akşamki ilginize sadece teşekkür edebilirim. 'Limon cenapları' benim hakkımda size ne söyledi bilmiyorum ama onun yanında ben, müdavimi olduğunuzu umduğum Saint Germain des Prees kilisesinin papazından daha yoksul kalırım. Gerçi bundan bir yıl kadar önce oldukça hovarda bir hayat sürüyor, hesapsız para harcıyordum. O zaman karşılaşmış olsaydık, güzelliğinize çekiciliğinize, vatanınızın uğradığı felâketler de katılınca belki size kısa bir süre için kur yapabilirdim. Ama gene de önceden sürekli bir ilişki kuramayacağımızı haber verir, sizi aldatmazdım. Sadece biraz eğlenirdik. Ve siz vaktinizi ben de paramı harcamış olurdum. Ne var ki beni bu akşam gördüğünüz şu halimle içkili olmama rağmen tamamen ayığım. Belâlı bir yolculuktan sonra Meksika'dan dönüyorum..."

"Biliyorum mösyö."

"Sizinle zıtlaşmak istemem, bağışlayın ama bilemezsiniz. Gazetede okuduğunuz gezi notlarımda, Meksika'da Fransızların sürdürdüğü o saçma, işgalin ancak iyi taraflarını yazıyorum. Sarayında ziyaret ettiğim imparatorlar ise bir tragedya kahramanı olmamak için operet kralı gibi gösteriliyor..."

Julie, delikanlının eski alaycı halini korumasına rağmen, onu canlandıran ateş sönmüşçesine, ileri sürdüğü şeylerin altında bir acılık sezdi.

Antoinette, Colpin'den öğrendiklerini satarak:

"Bütün Paris "Yüzyıl" gazetesinde yayınladığınız gezi notlarınızı heyecanla izliyor dedi."

Colpin, öğrencisine yalnız vücudunu ve yüzünü nasıl güzelleştirmesi gerektiğini değil, kafasını törpüleyip eğitmeyi de öğretiyordu. Julie anlamıştı ki bohçacı kadın her gelişinde ona gazete getirerek, aktüaliteden de dersler veriyordu.

"Teşekkür ederim, diye cevap verdi. Raoul. Ama okuyucularımdan hiçbiri Amerika'yı baştan aşağı geçişimin gerçek nedenlerini asla öğrenemeyecek. Bu nedenler, aziz madam, ne savaşla ne politika ile ne iç savaşın sona ermesiyle, ne başkan Lincoln'un öldürülmesiyle, ne de zavallı imparator Maximillien'le ilgilidir."

Julie, delikanlının böyle konuştuğunu duyunca heyecanlanmıştı. Bu sözlerin altında gizlenen şeyi anlar gibi oldu ve bundan büyük bir sevince kapıldı.

Antoinette, lâf olsun diye:

"Belki de bir kadın yüzünden bu tehlikeli geziyi göze almıştınız deyiverince, Julie, onun inceliğine hayran oldu."

"Doğru kontes. Ama korkarım şimdi oturup bunları konuşmakla canınızı sıkmış olacağım. Çünkü ne de olsa, benimle baş başa görüşmek istemeniz, mutsuz aşkımın hikâyesini dinlemek için değildi..."

"Ne içmek istediğinizi hâlâ söylemediniz mösyö de Saint Cerrrre..."

"Ne ikram etmek hoşunuza giderse onu madam kontes."

Julie, Antoinette'in ayağa kalktığını tafta elbisesinin hışırtısından anladı.

"Bir dakikanızı rica ederim, bakayım hizmetçim odasına çıkmış mı?"

Ve delikanlının cevabını beklemeden kapıyı iterek içeriye geçti. Konuşmaların tek kelimesini kaçırmadan dinleyen Julie'nin bulunduğu odaya girmişti. Karanlıkta biraz ilerledikten sonra fısıldadı:

"Şimdi ne yapacağız matmazel?"

"Çok iyi idare ettin Antoinette, gerisini bana bırak."

Sehpanın üstünde bir içki tepsisi, servise hazır duruyordu. Julie'ye onu alıp ayağı ile kapıyı iterek içeriye girmekten başka bir iş kalmıyordu... O da öyle yaptı zaten. Bir an düşünmüş, sırtına güzel bir elbise geçirip, süslenip püslenip Raoul'ün karşısına yepyeni bir Julie Crevecoeur olarak çıkmayı istemişti. Öyle bir Julie ki delikanlının önce "Altın Çağ" gemisinde, sonra da New York'ta ve Batı Amerika'nın göbeğinde gördüğünden büsbütün başka bir güzellikte, başka bir görünüşte olacaktı. Ama sonra yakası kapalı siyah hizmetçi elbisesi, kolalı önlüğü ve küçük başlığı ile ortaya çıkmayı tercih etti. Elinde, üzeri şişe ve kadehlerle dolu tepsi ile salona girdiğinde delikanlı, sırtı şömineye dönük düşünceli ve dalgın öylece duruyordu. Kibar bir fahişenin evine gelmiş para babası zampara hali yoktu hiç. Julie, onun kontes Wittkowska'nın çağrısını neden kabul ettiğini düşünüyordu. Fakat bu konuda uzun boylu kafa yormak da istemiyordu; Çünkü kimseye bağlanmaksızın maceradan maceraya koşmayı sevdiğini sandığı delikanlının bu durgun ve düşünceli hali hoşuna gitmişti.

Julie delikanlının karşısına dikilerek tatlı bir sesle:

"Siyah şarap, ahududu likörü, erik rakısı, Mader... Ne emir buyurursunuz? Tabiî, şampanyadan başka bir şey beni açmaz derseniz, diyeceğim yok dedi."

Delikanlı, karşısına bir hayalet çıkmışçasına şaşırdı ve genç kıza gözlerini dikerek:

"Julie! diye haykırdı. Ne arıyorsunuz burada? Bu hanımın evinde, bu kılıkta?"

"Saklanıyorum Raouf."

Genç gazeteci bu tek kelimenin taşıdığı büyük anlamı sezmekte zorluk çekiyordu.

"Saklanıyor musunuz Julie Crevecoeur? Siz ki hiç kimseden, hiçbir şeyden korkmazdınız. Hiç yakıştıramadım bunu. Nasıl olur?"

Genç kıza derin bir sevgi ve şefkatle bakıyordu:

"Kulaklarıma inanamıyorum diye sürdürdü sözlerini, peki niçin ve kimden saklanıyorsunuz?"

Julie, delikanlının gerçeği hemen öğrenmesi gerektiğini sezdi. Tepsiyi öyle bir şiddetle bıraktı ki kristaller birbirine çarptı.

"Öğreneceksiniz. Ama hemen söylemeliyim ki Kontes Antonia sizi Robespierre kahvesinde aramaya benim isteğim üzerine gitti... Bana çok sadıktır... sizi... sizi... görmek istiyordum."

Sonra Teksas'ı Meksika'dan ayıran sınır bölgesinde Raoul, Patrice Kergoat ve Yüzbaşı Desfontanies'den ayrıldıktan bu yana olup bitenleri birer birer anlatmaya koyuldu. Başına ne geldi ise hepsini anlattı. Anlattıkça da üzerinden büyük bir yük kalkıyormuşçasına hafiflediğini, rahatladığını hissediyordu. Sözlerini bitirdiği vakit, delikanlı duyduklarından altüst olmuş gibiydi. Onun kuşkucu yaradılışını bilen Julie, babalığının caniliğine inanmayacağını sanıyordu. Zaten biraz eleştirme kabiliyeti olan bir kimse, Blanche d'Antigny'nin silahlı saldırısını kolayca bir kıskançlık krizine yorabilirdi. Fakat gazeteci Saint Cerre, mesleği gereği türlü insanlar görmüş, türlü olaylarla karşılaşmıştı. İnsanların, menfaatleri için, babalarını bile ipe göndereceklerini biliyor-

du. 19. yüzyıl Avrupa'sında para, artık egemenliğin bir sembolü olmuştu. Güç, kuvvet, iktidar, şan, şeref hepsi para ile satın alınabiliyordu ancak. Para, efsanevî bir varlık bir Tanrı kesilmişti.

Julie mırıldandı:

"Şimdi güvenilecek bir tek dostum var ki o da Bay Gaspard'ın sağ kolu."

"Patrice Kergoat değil mi? Sonra başka bir tonda devam etti: Bundan kuşkulanmalıydım..."

"Neden kuşkulanacaktınız?"

"Bu evde bulunuşunuzdan... Dün akşam onu takip ettim. Sizin bulunabileceğiniz bir yere gideceğini umuyordum. Keşke sonuna kadar götürseymişim işi! Bu eve girdiğini görünce: "Wittkowska'ya gidiyormuş meğer... Her halde onun âşığı" diye düşünerek aldandım. Nereden bilebilirdim ayrı dünyalarda yaşadığını sandığım iki kadın arasında herhangi bir bağ bulunabileceğini?"

"Demek o sizdiniz diye bağırdı Julie. Dün gece Bay Kergoat'yı kapıdan geçirirken karşı kaldırımda duran sizdiniz demek!"

"Evet, bendim. Fakat sizi tanıyamadığıma çok içerledim şimdi. Ne var ki, etraf karanlıktı, siz de pelerin gibi bir şeye sarılmıştınız ve kapıda görünmenizle kaybolmanız bir oldu."

"Sizdiniz demek, siz Raoul... Peki, ama neden izliyordunuz vasimin sekreterini?"

"Söyledim ya Julie..."

Sonra, kendine özgü bir jestle genç kızı omuzlarından yakaladı, gözlerini gözlerine dikti, sarılıp öpücüklere boğmaya hazır gibi öylece durdu... Bakışlarında neler okunmuyordu ki... Ama Julie, artık böyle bir şeyin olmasını katiyen iste-

miyordu. Bundan böyle hiçbir erkeğe teslim olmamaya kararlıydı.

Benden bir şey beklememesini, umutlanmamasını bilmesi gerek, diye düşünüyordu, dostluğumu, arkadaşlığımı kabul etmek istemezse onu hayatımdan sileceğim, bana neye mal olursa olsun, onu unutmak için elimden geleni yapacağım!

Meksika'dan dün döndüm. Saint Nazaire'den Paris'e iner inmez, sizi aramaktan başka ne gibi bir düşüncem olabilirdi? Sizi çılgın gibi sevdiğimi biliyorsunuz.

"Demek öyle..."

"Önce Auteuil'e gittim. Hizmetkârları pek neşesiz görünüyorlardı ve bana sizin hakkınızda herhangi bir bilgi vermekten kaçındılar. Oradan doğru Lâffiette sokağına giderek Gaspard bankasında Bay Kergoat'yı gördüm. Sağdan soldan konuşarak ağzını aramaya çalıştım ama ondan da bir şeyler öğrenemeyeceğimi anlamıştım. Birazcık bilgi sızdırabilseydim ondan, babalığınızla görüşmeye kalkışmazdım."

"Onunla da görüştünüz mü?"

"Evet. Beni çok iyi karşıladı; 'China' adlı gemiden Havre'da indikten sonra nasıl ortadan kaybolduğunuzu bütün ayrıntıları ile anlattı. Hatta bugüne kadar hiçbir olumlu sonuç vermeyen araştırmalarında kendisine yardımcı olmamı teklif etti. Kabul ettim, kuşkusuz..."

"Kabul ettiniz mi?"

Julie önce şaşalamış sonra büyük bir korkuya kapılmıştı. Raoul'ü tekrar görmek istemekle kendini canavarın ağzına attığını düşündü. Ya delikanlı Remy Gaspard'la işbirliğine kalkıştıysa.. Ama hayır, imkânsızdı bu. Raoul, Julie'yi iyi tanıyordu. 'Altın Çağ' gemisi Okyanus'ta batarken az kalsın boğulacaklardı. Birlikte geçirdikleri şeyler dostluklarını perçinlemişti. Raoul ona asla ihanet edemezdi... Sonra delikanlı

onu hiç ummadığı bir şekilde sevmişti. Onun gönlünü tekrar kazanmak için neler yapmazdı ki? Ama ya vasisinin rızasını koparmayı kafasına koyduysa? Ya Julie Crevecoeur'le evlenmeye adaylığını koyduysa? Saçma! Genç kız bir anda kafasına üşüşüveren bu düşüncelere kızmıştı.

"Kabul ettim, dedi Raoul. Çünkü reddetseydim babalığınız bana güvenmezdi. İnanmanız gerekir ki Havre'de sizi Gaspard'a teslim etmeye getiren adam bırakıp kaçışınızda haklı sebepleriniz olduğunu sezmişti. Bununla birlikte..."

Sözlerini nasıl sürdüreceğini bilmeden durakladı. Çok zevksiz döşenen bu salona bakmaya bir daha vakit bulamayacakmış gibi etrafa göz gezdiriyor, Julie'nin kaderin şevkiyle buraya nasıl düştüğünü düşünüyordu. Bu sırada genç kız ilk izleniminin doğru olduğuna kanaat getirecek vakti bulmuştu: Belliydi ki Raoul düşünceli hareket etmişti.

Julie'yi bırakıp başını çevirdi:

"Gerçekte güveninizi kaybetmekten ben sorumluyum diye mırıldandı. Bana oynatmak istediğiniz role hiçbir vakit katlanamadım. Sadık ve candan bir dost olmamı istemiştiniz. Sadakate, kendimi size adamaya yeteneğim yok değil ama Julie bir yerde de ben sizin âşığınızdım ne de olsa, birlikte bazı heyecanlı saatler geçirmiştik; bunların ışığında siz ve ben karşı karşıya kalırsak 'dostluk' kelimesi özünden ayrılır..."

Durdu, sonra yutkundu ve ekledi:

"... Şu andaki hayatınızda Bay Kergoat ne gibi bir yer tutuyor?"

"Söyleyeyim. Beni öldürmek istedikleri vakit vücudunu bana siper etmiş, beni korumuş cesur bir adam. Patrice, benim için bundan başka bir şey değil. Kendisine güvenebileceğimi bana ispat etmiş bir dost sadece."

Bu sözleri söylerken Julie'nin sesinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu. Gazeteci buna çok şaştı, âdeta inanamadı.

Julie sözlerini sürdürüyordu:

"Bay Kergoat, Laffitte sokağında suyun başında. Orada ne olup bitiyorsa hemen bana yetiştiriyor. Şu anda size muhtaç olduğum gibi ona da ihtiyacım var. Bana yardım etmeyi kabul edecek misiniz?"

"Bütün varlığımı bu uğurda harcamaya hazırım Julie."

Bunu sormaya bile gerek yoktu...

Julie döndü ve:

"Gerçek ailemi bulmam için bana yardım edin Raoul. İstiyorum bunu... Gerçekten kimim ben ve nereden geliyorum bilmeliyim."

Aslında Julie, kendisini verdiği ateşler içinde sayıklarken günlerce baktığı bu delikanlının, elinden gelen her şeyi yapmaya dünden hazır olduğunu biliyordu.

Beni hâlâ seviyor, diye düşündü. O da beni Patrice gibi seviyor. İkisinin aşkı da gerçi benim için çekilmez şeyler ama her ikisi de hayatları pahasına kendilerini bana adamış insanlar. Kim olduğumu, nereden geldiğimi gerçekten öğrenmeği başarırsam, vasimin kurduğu ölüm tuzaklarını atlatabilirsem, servetimi ele geçirip ailemi, gerçek ailemi bulabilirsem, bu onların sayesinde, onlarla birlikte olacak. Aksi takdirde şapa oturduğumun resmidir!

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mektup ve Portre

"Blanche d'Antigny, madam Colpin, Antoinette, Patrice Kergoat, Raoul de Saint Cerre..." Julie sağ elini ileri uzatmış, parmakları ile garip bir hesap yapıyordu. Şu elindeki beş parmak sayısını bulan ve kaderine karışan kimselere güvenebilirdi. Onun, eski hizmetçisinin evinde saklandığını bilen beş kişiydi bunlar. Beş suç ortağı! Fakat Julie bunlardan ikisine pek güvenemiyordu: Madam Colpin ve Blanche d'Antigny güvenemiyor değil de ötekilere olduğu gibi tam bir emniyet duyamıyordu. Meselâ Blanche, hâlâ Patrice'e tutkun olduğundan günün birinde Julie'yi ele verebilirdi. Sonra Colpin, biraz darda kalırsa iyi bir para karşılığında genç kızın sırrını satabilirdi. Ama gene de bu iki kadın böyle bir şey yapmanın kendilerine neye mal olabileceğini de bilmiyor olamazdı. Meselâ, bu işi Blanche yapmaya kalkışsa, Patrice elindeki delillerle onu derhal, öldürmeye tam teşebbüsten içeri at-

tırabilirdi. Colpin ihanete yeltense, altın yumurtlayan tavuğu Antoinette'i ebediyen kaybederdi. Oysa Colpin, ölür de böyle bir şeye katlanmazdı. Çünkü Antoinette onun eseri, daha doğrusu şaheseriydi.

Raoul sözünde durdu ve Visconti sokağındaki eve her gün uğradı. Kaçık rahibeden başlayıp, bütün mahalle sakinleri artık onu tanıyordu. Tabii herkes için güzel gazeteci, kontes Wittkowska'nın yeni âşığı, son numarasıydı.

Zaten, Visconti sokağında, rahibe hazretlerinin kanat gerdiği kapıya değişik zamanlarda gene değişik, fakat soylu kişilerin bir süre için abone olması alışılmış bir şeydi. Bu yüzden de bir süre sonra Raoul'un gidiş gelişleri kimsenin ilgisini çekmez oldu. Gerçi delikanlı meslekî çalışmalardan pek az vakit ayırabiliyordu bu ziyaretlere ama aksatmıyordu. Meksika seferine ve Amerika'da iç savaştan sonra açılan yeni bir çağa dair kaleme aldığı seri halindeki yazıları büyük bir ilgiyle karşılanmıştı. Saraydan, kahvehanelere, salonlardan omnibüslere kadar her yerde bu yazılardan söz ediliyordu. Üstelik delikanlı, şeytanca bir ustalıkla gezi notlarına, Kaliforniya'ya servet yapmaya giden âşığının peşine düşmüş bir Fransız kızının hikâyesini de karıştırmıştı. Tabiî bütün Kuzey Batı Amerika'yı bir baştan bir başa kapsayan bu maceralı geziye Julie'nin öz hikâyesi öyle güzel yerleştirilmiş, hayal ile gerçek öyle güçlü bir şekilde bağdaştırılmıştı ki, Auteuil'deki aileyi çok iyi tanıyanlar bile serüvenleri anlatılan genç kızın Julie'nin ta kendisi olduğunu dünyada bulup çıkaramazlardı. Cehenneme dönmüş bir ülkede, insanların birbirine girdiği, erkeklerin yalnız yumruk ve silâhları ile konuştuğu kaba kuvvet dünyasında, genç bir Fransız kızının sırtındaki tuvaleti kovboy pantolonu ile ipekli şemsiyesini 44 kalibrelik koskoca bir Colt tabancası ile değiştirmesi okuyu-

cunun ilgisini kışkırtıyordu. Ve herkes bu genç kızın serüvenlerinin devamını okumak üzere akşamüzeri çıkan "Yüzyıl" gazetesini kapış kapış alıyordu.

Julie bile bu yazıları neden sonra okuyabilmiş belli bir üzüntü ile karşılamıştı. Günler geçtikçe bir destan havasına bürünen bu gezi notlarında gazeteci Raoul de Saint Cerre, kimliğini okuyucularına özellikle açıklamadığı fakat gerçekten varolduğunu, serüvenlerinin de gerçek olduğunu iddia ettiği bu meçhul kıza karşı derin bir aşk beslediğini belli ediyordu.

Bununla birlikte bazı Paris salonlarında, hele prenses Mathilde Bonaparte'ın alışılmış konukları arasında bu kızın Julie Crevecoeur olduğunu teşhis edenler çıkmıştı. Bu bilgiyi her tarafta gözü ve kulağı olan Colpin getiriyordu. Banliyö köşklerinden, Champs Elysees'deki; lüks apartmanlara kadar hizmetkârlar evlerde konuşulan her şeyi bildiklerinden, madam Colpin de bu hizmetkârların hemen hepsini tanıdığından havadisleri öz kaynaklarından alıp Julie'ye taşıyordu. Raoul'den söz ederken de:

"Bu delikanlı çok çekici ama tehlikeli" diyordu.

Julie ise neden bu kanıya vardığını ona sordukça, Colpin cevap vermekten kaçınıyordu.

Genç kız: "Her halde delikanlının genç, güzel ve çekici olması onu böyle konuşturuyor" diye düşünüyordu. Çünkü biliyordu ki, bohçacı kadın yaşlı, çirkin fakat kesesi dolu erkekleri tercih ederdi. Böyleleri, genç kadınlara ancak para dökerek yanaşabilirlerdi.

Bu süre içinde Raoul bir sürü adamı kendi hesabına harekete geçirmişti. Hepsi de imzası bin altın eden delikanlıya hizmet etmeye can atıyordu zaten. Bütün büyük gazetelerde olduğu gibi "Yüzyıl" gazetesinin de her yerde mu-

habiri vardı. Bunlar genellikle noterlerde ayak işleri gören kimselerdi. Her mahalleyi karış karış dolaşıyor, her kiliseye girerek, mahzenlerden çıkarttıkları kayıt defterlerinde 1848 yılının Nisan ayında dünyaya gelmiş olan Julie Crevecoeur adında bir kızın izini ailesine ait kayıtları arıyorlardı. Araştırmalar bir sonuç vermeyince şöyle bir şey geldi akla: Julie, gerçekten Paris'te de dünyaya gelmiş olsa, bu şehirde vaftiz edildiği ne malûmdu?

Gitgide daha da karanlığa gömülen Julie:

"Peki, öyleyse nerede vaftiz edildim ben? Kayıtlarım hangi kilisede? diye soruyordu."

Genç kızın ellerini yakalayan Raoul ise:

"Dinleyin beni diyordu. Sizi Fransa'da bir yerde vaftiz etmiş olmaları çok muhtemel. Fakat Fransa'daki bütün kiliselerin kayıtlarını kontrol ettirmem de imkânsız. Böyle bir şeye kalkışsam bile yıllar sürer."

Julie, tekrar umutsuzluğa kapılmıştı:

"Bu işten vaz mı geçiyorsunuz Raoul?"

Delikanlı, soruyu işitmemiş gibiydi:

"Bize bu konuda gerçek bilgi verecek tek kişi ancak vasiniz Bay Gaspard'dır."

Zaten Julie de sonunda aynı kanıya varmıştı.

Ve günler, haftalar, aylar sonunda, o kadar özlediği iç huzuruna, rahatlığa kavuşabilmesi için gerçeği gizlendiği yerden bulup çıkarması gerektiğini anlamıştı. Bu yer de onu yetiştiren, daha doğrusu önce bir yatılı okul da, Auteuil'deki koca malikânede yetiştirmemiş, sadece okutmuş ve barındırmıştı. Auteuil'deki hizmetkârlar genç kıza vasisinden daha yakınlık göstermişler, âdeta aile görevini yerine getirmişlerdi.

"Antoinette..."

"Buyurun, matmazel?"

"Antoinette, hatırlamaya çalış... Babalığım senin yanında herhangi bir kimseye hiç benden ya da ailemden söz etti mi?"

"Hayır matmazel. Hiçbir zaman! Zaten bilirsiniz Bay Gaspard eve pek az gelirdi. Evinden çok, metreslerinin evinde yaşamayı severdi!"

Doğru söze ne denirdi?

"Ama düşünüyorum da hak veriyorum. Bekâr adam ne yapsın o koca evde kuru başına? Sizi görmeye gelirdi ara sıra... Bir de kasasından bazı evraklar almak için..."

"Kasasından evraklar mı alırdı? Hangi kasasından?"

Julie yerinden adeta hoplamıştı. Auteuil'deki koca köşkün her tarafını ezbere bilirdi; ama babalığının öyle değerli evrak koyduğu bir kasayı hatırlamıyordu. Sadece bankadaki büyük kasaları bilirdi. Antoinette, dudaklarını ısırıyordu:

"Matmazel, o zamanlar benim, üstüme vazife olmayan şeylere de burnumu soktuğumu zannetmesin sakın, diye mırıldandı."

"Deli misin sen! diye haykırdı Julie. Sen o köşkü benden daha iyi bilirsin. Çünkü ben Victor Hugo'nun romanlarını okumaya dalmışken ya da atla kırlarda gezinirken bütün evin işini sen yüklenirdin. Bu kasa nerde duruyordu?"

"Bay Gaspard'ın odasında... Hatırlıyor musunuz duvarda bir tablo vardı: Maymun gibi kıllı, şeytana benzer bir adam, yarı çıplak iki kızı kucaklamış götürüyor..."

"Evet... Bir Satir tarafından kaçırılan iki Nimf tablosu... Korkunç bir resim..."

"Ara sıra çerçevesinin tozlarını almam gerekirdi. Tabloyu biraz kaldırınca, duvara gömülü küçük bir kasanın kapağı farkedilirdi. İşte o kasadan sözediyorum."

Julie, birdenbire, nedenini açık-seçik anlayamamakla birlikte, bugüne kadar bilmediği bu ayrıntının ailesi, gerçek anne ve babası hakkında kendisini aydınlatacak sağlam bilgiler vereceği kanısına varmıştı. Mantıken, Gaspard gibi bir adam evlâtlığına ait vesikaları evinde saklamazdı. Ama Antoinette'in gizli kasadan söz açtığı o günden beri de gecegündüz bu iş kafasını iyice uğraştırmıştı. Kış mevsimi ilerledikçe Paris'in dehşetli rutubeti artıyor ve hastalık vakaları çoğalıyordu. Buci sokağında pazar yerinde alışverişe çıkan hizmetkârlar yaygın halinde bir hastalığı dillerine dolamışlardı. Hele orta yaşlılar, on iki yıl önce, 1854'te Paris'i kasıp kavuran kolera salgınını dehşetle hatırlıyordu. İmparatorluğun tekrar kuruluşundan iki yıl ve İmparatorun Eugenie Montijo ile evlenmesinden tam on ay sonra bu salgın Parislilerin canına okumuştu.

Colpin, bu haberler üzerine eve bir sürü koca-karı ilâçları ile gelmiş, hastalığın ilk belirtileri olan o kötü öksürüğe yakalanmaması için altın yumurtlayan sevgili tavuğu Antoinette'e kendi eliyle içirmişti...

Bir akşam, Patrice Kergoat, Visconti sokağına tekrar geldi.

Son ziyaretinden beri haftalar geçmişti. Julie'ye gene o rahatsız edici bakışlarını dikti. Genç kız ona Raoul'den söz etmeyi yararsız bulmuştu. Herkes gibi Bay Gaspard'ın sekreteri de, genç gazetecinin Amerika'da olsun, Meksika'da olsun başından geçenleri 'Yüzyıl' gazetesinin sütunlarında okumuş bulunmalıydı... Bu yazı serisinde Patrice'in adı da, Paris'te bir bankanın yöneticisi Bay K. olarak geçiyordu. Ama Antoinette'in Julie'ye bırakmadan her sabah muntazaman yaktığı şöminenin başında baş başa kaldıkları sürede bu konuda tek kelime söylemedi.

"İşler kötü Julie" dedi sadece.

Başını eğmiş, cilâlı potinlerine bakıyordu. Julie, birdenbire Patrice'in yaşlandığını, hiç değilse olgunlaştığını hissetti. Belki de bu koyu redingot ona bu havayı veriyordu. Gençliğini hatırlatan tek şey göğüs cebinden sarkan beyaz ipekli mendildi.

"Sanki şimdiden gençliğinin matemini tutuyor..." diye düşündü Julie.

Kendini toparlayıp delikanlıya sordu:

"Bu defa iflâs mı ettim artık?"

Oysa onun için kaybedeceği servetten daha önemli problemler vardı. Hatta meteliksiz kalsa, daha da rahatlayacağını düşündü. Çatı katındaki odasında sakladığı iki bin dolara henüz elini sürmemişti. Ona öyle geliyordu ki, zamanı gelip de tekrar sıfırdan başlarsa, bu para ona yetecekti. Hele gerçek kimliğini bir öğrensin, anladığı şekilde yeni bir hayata başlamak için bu küçük sermaye belini doğrultmaya yarayacaktı.

"Henüz iflâs etmediniz matmazel Crevecoueur, dedi Patrice. Ama bahardan önce etmeniz tehlikesi var..."

Durdu. Julie de susuyordu.

"Herhalde Mısır'da açılmakta olan Süveyş kanalı rezaletini duymamış olsanız gerek?"

Julie omuzlarını kaldırdı. Böyle bir şeyden haberi bile yoktu:

"Babalığınız dostlarına ve müşterilerine iki çeşit tahvil satın almalarını öğütlemiş: Fas demiryolları ve Süveyş kanalı tahvilleri. Bu tahvillerden şahsen Bay Gaspard ne kadar aldı, bilemiyorum. Bildiğim tek şey Mısır'da Nil nehrinde açılacak kanallara pek bel bağladığıdır. Tahminime göre de bu tahvillerden büyük bir parti almak için servetinizden oldukça önemli bir kısmını kullandı. Sekiz gün kadar önce-

de, dedikodusu bütün bir kış sürecek büyük bir rezalet patlak verdi. Çünkü mesele doğrudan doğruya imparatorun yakını olan kimseleri ilgilendiriyor. Herkes, kanallar için kucak dolusu para dökerek tahviller alırken, bir de anlaşıldı ki daha tek bir kazma bile vurulmamış. Büyük bir panik koptu tabii. Şimdi herkes elindeki tahvilleri yok pahasına elinden çıkarmaya uğraşarak, zararın neresinden dönülse kârdır düşüncesinde. Zira bir süre sonra metelik etmeyecek."

Patrice, genç kızı böylece iş dünyasına ve iş peşinde koşanların âlemine sokmaya çalıştığı sırada, Julie tamamen başka şeyler düşünüyordu: Acaba, Patrice, Auteuil'deki evde bulunan gizli kasadan haberdar mıydı? Pek sanmıyordu. Çünkü Bay Gaspard öyle bütün sırlarını paylaşacak bir adam değildi.

"Peki babalığım?"

Soru, delikanlıyı bocalattı:

"Ondan başka kim olsa durum ümitsiz der ve çökerdi. Ama o bu bataktan sıyrılmak için çırpınıyor."

"Anlıyorum. Peki, sağlık durumu nasıl?"

"Bay Gaspard'ın sağlığı sizi cidden ilgilendiriyor mu Julie?"

Böyle bir soru sormakta haklıydı Patrice. Kendi mahvını isteyen bir adamla Julie nasıl ilgilenebilirdi?

"Bay Gaspard, hayatımın on yedi yılı süresince ailem olarak gördüğüm dünyada tek varlıktır... Ona karşı nedense bir kin taşıyamıyorum içimde... Sadece bana olan tutumunu anlayamıyorum o kadar... Bir şey daha soracağım Patrice..."

Birdenbire sesinin tonu değişmişti:

"Babalığım bu günlerde Auteuil'deki evde mi yaşıyor? Yani her akşam oraya mı dönüyor demek istiyorum?"

Bu soru da Patrice'i şaşırtmıştı:

"Yok canım diye cevap verdi. Blanche bana onun her akşam Marbeuj sokağındaki evde kaldığını söyledi."

Julie'nin gözlerinde, Patrice'i bir defa daha şaşırtan bir pırıltı belirmişti. Son gelişinde olduğu gibi Julie onu gene sokak kapısına kadar geçiriyordu. Patrice kapıdan çıkmadan önce genç kıza dönerek:

"Sakın herhangi bir yerde ortaya çıkayım demeyin, dedi. Gaspard şimdi sizi bulacak olursa bir kaşık suda boğar. Öyle bir durumda ki göze almayacağı hiçbir şey olamaz."

"Peki, ansızın karşısına çıkıverecek olsam?"

Patrice, sokağa doğru adımını atarken:

"Bir bu eksikti!" dedi.

Bu defa, bu sahneye tanık olacak kimse yoktu civarda: Raoul de Saint-Cerre, kendisini Julie'nin bulunduğu yere götürür diye Patrice'in peşine takılmaya muhtaç değildi artık.

Bu görüşmenin ertesi günü, Julie, güvercinliğinden çok erken indi aşağıya. Onu harekete geçiren sadece soğuk değildi. Az uyuyup çok düşündüğü bir gece sonunda artık harekete geçmenin zamanı geldiği kanısına varmıştı. Bay Kergoat'ın düşüncesinin aksine, on sekiz yaşını doldurur doldurmaz sihirli bir değnekle bir anda zengin olabilmek umudu ile böyle saklanıp durmanın çıkarlarına uygun bulunmadığına karar vermişti. Patrice'in, servetini batmaktan kurtarmak üzere elinden geleni esirgemeyeceğini biliyordu. Ama Bay Gaspard'ın şahsen ne miktarda tahvil aldığını bilemediğini de genç kıza açık açık anlatmıştı. Şimdi Julie'nin tek korkusu şuydu: Eğer Bay Gaspard iflas edecek olursa dünyanın bir bucağına kaçıp gidecekti. Tabii giderken Julie'ye ait vesikaları da alıp götürecekti. İşte o zaman Julie, ebediyen ailesini bulamazdı.

Antoinette, her sabah olduğu gibi kiliseye gitmeye hazırlanıyordu. Julie'ye hep hayret ederdi: Bu kız papaza, günah diye neyini anlatırdı acaba? Belki de papazdan bu hareketli hayatını gizlemiyordu. Bu daha mümkündü. Julie, Onun Auteuil'de bakire bir genç kız olduğu sıralarda kiliseye hiç gitmediğini hatırladı:

"Antoinette, bu sabah sokağa çıkmak zorundayım... Julie, ne zaman böyle bir istekte bulunsa, eski hizmetçisi derhal telaşa kapılıyordu."

"Kar yağıyor dışarıda görmediniz mi matmazel?"

Lâpa lâpa yağan karın pencereye vuran serpintilerini gösteriyordu.

"Olsun, dedi Julie. Daha iyi. İnsan gözlerine kadar örtünmek bahanesini bularak tanınmaz."

"Hiç değilse dönüşümü bekleyin bari. Ben de gelirdim sizinle."

İşte Julie de ne pahasına olursa olsun bunu istemiyordu. Bir an Antoinette'e sırrını açmayı düşündü, fakat sonra vazgeçti. Kızcağız, tasarladığı şeyden dehşete kapılarak her şeyi Colpin'e anlatmaya kalkışabilirdi. O zaman da ihtiyar cadı eliyle yetiştirdiği Kontes'in polislik işlerle uğraştığını öğrenir öğrenmez çok tehlikeli olabilirdi. Çünkü Julie çok iyi biliyordu ki bir yanda iyilerin öte yandan kötülerin bulunduğu bir toplumda tasarladığı plân bu toplumun yasalarına karşıydı. Çünkü teşebbüsünde başarıya ulaşacak olursa, genellikle hırsız diye nitelendirilen o kötüler sınıfına konuluverecekti.

Zaten bu hesapta Antoinette'i bir şeye bulaştırmamak benim görevimdir, diye düşünüyordu. Beni evinde saklamakla büyük bir hizmette bulundu kızcağız... Bu kadarı yeter... Başını belaya sokmamalıyım onun...

"Senin dönüşünü bekleyemem Antoinette, derhal gitmem gerek."

Ve Antoinette'i yatıştırmak için ekledi.

"Seni temin ederim tehlikeli bir şey yok ortada."

Oysa bu kuyruklu bir yalandı. Julie bu sabah, Marbeuj sokağında Matmazel Blanche d'Antigny'nin evine gitmeye karar vermekle son derecede tehlikeli bir işe girişiyordu. Genellikle sabahın sekizinde, herkesten önce Laffitte sokağındaki bankaya gitmek âdetinde olan Bay Gaspard, bugün daha geç gitmeye kalkışabilir ve Julie Blanche'nin evinde onunla karşılaşabilirdi... Sonra kibar fahişenin Louise adında bir hizmetçisi vardı ki Julie'yi görür görmez tanırdı. Gerçi bir defa karşılaşmışlardı onunla ama Patrice'in yatak odasında bulunduğu ve Gaspard'ın pat diye çıkageldiği o feci sabah unutulacak gibi değildi. Üstelik kız cin gibiydi ve belki de Gaspard'ın paralı casuslarından biriydi. Julie, kendisini mümkün olduğu kadar emniyete alacak bir düzen hazırlamıştı. Savaş plânları çizilmişti bile. Geri dönmek olmazdı.

Saint Germain bulvarında çevirdiği araba Montaigne caddesine daldığı sırada, arabacıya küçük bir geçidi işaret etti. Birkaç ay önce Havre'dan Paris'e geldikleri sabah da Blanche'la birlikte aynı yolu izlemişlerdi.

"Sağa sapın lütfen."

"Gourdes sokağına mı?"

"Evet... Şu ilerdeki küçük bahçe kapısının önünde durun. Araba, önyüzü Marbeuj sokağında bulunan ve arka tarafı dar sokağa açılan evin bahçe duvarındaki servis kapısının önünde durdu."

Julie, kendisini tepeden tırnağa sarmalayan İmparatoriçe şalına iyice büründü. Bu şal, Antoinette'e aitti ve bornoz gibi önden açılabiliyordu. Kapüşonu da genç kızın yüzünün

yarısını örtüyordu. Arabacıya bir mektupla birlikte beş frank uzattı.

"Kapıyı çalıp bekleyin. Kim açarsa mektubu verin ve cevabını beklediğinizi söyleyin."

Arabacı aşağı atlar atlamaz Julie perdeleri çekti ve kanepeye büzülüp beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra arabacı dönmüştü.

"Kapıyı hizmetçi açtı verdim, cevabı bekliyorum."

Sonra da şakacı bir eda ile ekledi:

"Eğer bir gönül meselesi ise vakit daha çok erken. Bu semtte duygular geç vakit uyanır!"

Herhalde Blanche henüz kalkmamıştı Julie bir an olayların önünden koştuğunu ve her şeyi kendi aleyhine çevirebileceğini düşündü. Ama sonra bu düşünceyi hemen kovdu kafasından, Lâpa lâpa yağan ve yere düşer düşmez eriyen kar taneleri misali gitgide irileşen bu sahte güven havası içinde oturup hantallaşmaktansa tehlikeye atılmanın daha iyi olacağını hissediyordu.

Arabacı, yarı aralanan bahçe kapısını görünce:

"Tamam tamam, cevap geldi diye mırıldandı."

Julie, hafifçe araladığı perdeyi tekrar indirdi. Biraz sonra adamcağız tekrar geri dönmüştü. Ama yalnız değildi. Genç kız perdeyi tekrar araladı ve Blanche d'Antigny yi tanıdı. Kapıyı açarak:

"Sizinle konuşmam gerek Blanche" dedi.

Kibar fahişe, topuklarına kadar inen yumuşak bir kürke bürünmüştü. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, ayaklarına da kırmızı çizmeler giymişti. Bu köhne sokakta bu şahane görünüşü ile garip bir manzara arzediyordu. Arabacı yarı şaşkın, yarı alaycı yerine geçerken:

"Düşes hazretleri arabama tenezzül buyururlar mı? dedi. Blanche aldırmadan Julie'ye eğildi ve:"

"Arabayı gönderin dedi. Evde konuşabiliriz, yalnızım."

Hiç şaşırmamış gibiydi. Julie aşağı indi ve arabacıya tekrar para uzattı. Şapkasını saygıyla çıkarıp selamladıktan sonra arabacı dizginlere asıldı ve çekti gitti.

Julie:

"Şurada biraz yürüyelim dedi. Hizmetçiniz tarafından tanınmak istemem."

Blanche omuz silkti:

"Louise, bir mezar gibi ses vermez. Ama madem öyle istiyorsunuz, Marbeuj sokağına doğru bir tur atalım. Bu saatte sokakta bir kedi bile bulunmaz.

Marbeuj sokağındaki ağaçlıklı yol gezi yeriydi ve her taraftan engellerle kapatıldığı için arabalar giremezdi. Yüksek sedir ağaçları da gezenlerin sokaktan görülmesini engelliyordu. Burada kar, ağaçların ve çimenlerin üstünde tutmuştu.

"Yaşantınız nasıl?" diye sordu Blanche.

"Nasıl mı? Yaşamıyorum ki..."

Julie Crevecoeur'un dudaklarından kendi kendine dökülüveren bu sözlerle, Blanche şaşırdı ve başını ona çevirdi. Genç kız Blanche'ın gene eski güzel, çekici genç kadın olduğunu farketmişti. Ağızda eriyecek olgun bir meyve gibi iyice gelişmişti. Bu kadının, Havre'da elinde tabanca, sisler arasından beliren o perişan ve bitkin Blanche'la hiç ilgisi yoktu. Julie, kısa sayılacak bir zamanda onun nasıl kendini toparlayabildiğini düşünüyordu.

"Bir defa daha yardımınıza ihtiyacım var Blanche dedi."

"Her zaman için emrinizdeyim matmazel."

Ağaçlıklı yolu çevreleyen demir parmaklığa yaslanmıştı Julie, bu son derece lüks yaratığın karşısında kendi kılığını pek

rüküş bulmaktan kendini alamadı. Blanche, o nefis kürkünü geceliğinin üzerine alıvermiş olacaktı. Çünkü ara sıra ön tarafı aralanır gibi oldukça, Çin malı danteller görünüyordu.

"Üşümeyesiniz Blanche?"

"Bir Zerdeva kürkü ile insan anadan doğma da dolaşsa üşümez. Bir defa başıma öylesi de geldi..."

Julie, güzelliğini, çarpıcılığını, o şahane güvenini Teksas ile Meksika arasındaki Rio Grande'de bıraktıktan sonra bundan böyle hep bu tip kadınlarla mı iş göreceğini düşündü.

"Bir anahtara ihtiyacım var Blanche."

"Bir anahtara mı?"

"Vasimin üzerinde taşıması gereken küçük yassı bir anahtar. Tahminime göre bir erkek soyunduğu vakit ceplerini de boşaltır... Bay Gaspard'ın yatacağı sırada başucundaki sehpaya koyduğu cebindeki öteberiyi en iyi siz bilebilirsiniz."

Blanche, küçük bir kahkaha attı.

"Manastırda yetişmiş bir genç kız için bu tarz konuşmayı biraz fazla serbest buldum."

"Öyle mi? Bir defa ben manastırda değil, özel bir yatılı okulda büyüdüm; ikincisi, her şeyi olduğu gibi söylemek âdetimdir. Zaten, bunu da iyi bilirsiniz Blanche!"

Otoriter tavrı kendini de şaşırttı. Haftalardır bu tonda konuşacak fırsat bulamamıştı. Böyle davranmakla kendine güvenini bulduğunu ve bu şahane yaratık karşısında aşağılık duygusundan kurtulduğunu hissetti. Julie daha güçlü olduğunu anlamıştı.

Blanche, gülmesini keserek:

"Küçük bir soru daha öyleyse, dedi. Geceyi birlikte geçirdiğiniz erkekler, yatağa girmeden önce ceplerini boşaltırlar mıydı?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Julie, böyle bir kabalığın, genç kadında ara sıra eski fakir yaşantısını hatırlatırcasına sırıtıverdiğini hep farketmişti.

Hiç bozuntuya vermeden:

"Benim tanıdığım erkeklerin ceplerinde bir şey yoktu dedi. Hiçbiri de ne güçlü vasimin yaşındaydı, ne de onun kadar zengindi!"

Blanche ona dikkatle bakıyordu. Bu bakışta, alaydan ziyade hayranlık okunuyordu.

"İnsanın sizi düşman değil de dost olarak kazanması gerek" dedi.

Sabahın erken saatine rağmen, özenle boyanmış kaşlarını çatarak sözlerini sürdürdü:

"Sorunuza doğru cevap verebilmem için önce şunu belirteyim ki Remy Gaspard'ın ceplerini hiçbir vakit karıştırmış değilim. Bugün bulunduğum mevkie geleli beri öyle ufak tefek paralardan hiç hoşlanmıyorum. Ama sizden saklayacak değilim; benim bildiğim kadarı ile Remy Gaspard yıllardan beri altın bir saat kösteği taşır. Bu kösteğin zincirinin ucunda gene altın bir saat ve çeşitli anahtarlar bulunur. Oradan o anahtarı bulup çıkarmak için kösteği saat ile birlikte almak gerekir. Zor bir iş değil. Ancak yatakta yalnız ikimizin bulunduğunu da unutmayalım. Hırsızın benden başka birisi olamayacağı şıp diye anlaşılır. Bu da sizin işinizi büsbütün güçleştirir. Hem, hırsızı keşfetmedi de desek, anahtarlarının çalındığını anlar anlamaz ki sabah kalkıp giyinirken hemen anlayacaktır. İlk iş o anahtarlara ait kilitleri değiştirmek olacaktır. İnanın bana, plânınız öyle gerçekleştirilebilecek gibi bir şey değil!

Bunun tamamen aksine inanan Julie ise:

"Korkarım haklısınız diye iç çekmek zorunda kaldı."

Az sonra da Champs Elysees sokağının köşesinde Blanche'tan izin isteyerek ayrıldı. Boş bir araba buluncaya kadar aşağı doğru epeyce yürümüştü. Arabaya atlayınca, şöyle bir kafasını toparlamaya çalıştı. Böyle rastgele davranışlarda bulunup işi rastlantıya bırakmak kendisine hiç yakışmayan bir şeydi. Düşünüyordu: "Blanche, her şeyi anlamıştır. Yassı anahtar, ancak bir kasa anahtarı olabilir... Ondan bu anahtarı çalmasını istememin çocukluğumu geçirdiğim evi soyacağım anlamına geldiğini anladı tabiî..."

Julie, bütün bunlara rağmen matmazel d'Antigny'nin soğukkanlılığını bozmamış olmasına hayran kalmakla birlikte ne yapıp edeceği pek belli olmayan bu kadına böyle açık vermesinden de korkuya kapıldı. Sonra, Visconti sokağındaki çatı arasındaki demir karyolasının şiltesi altına sakladığı ve az kalsın hayatına kıyacak olan Smith-Wesson tabancayı hatırladı...

Bu kadına, günün birinde hapishaneyi boylatacak olan silâhı kendisine teslim ettiği için Patrice'e içinden minnettarlık duydu. Gerçekten de bu tabanca, Demoklesin, kılıcı gibi Blanche'ın tepesinde daima asılı duracak, onu bir kötülük yapmaktan alıkoyacaktı...

Evet, diye düşündü Julie, iyice ölçülüp biçilecek olursa bu kadınla olan, ilişkilerimizde kritik noktalar var. Bu nedenle beni ele veremez, hiç değilse kontes Wittkowska'nın evinde barındığımı vasime söyleyemez.

"... Eee... Nereye gidiyoruz küçük hanım?"

Arabacı belki üçüncü defa soruyordu. Julie sıçradı:

"Ne dediniz?"

"Aldık başımızı gidiyoruz ama ne tarafa olduğunu hâlâ söylemediniz."

Julie, eliyle buğulanan pencere camını sildi. Araba ağır ağır Concorde alanına doğru gidiyordu. Genç kız birdenbire gelen bir ilhamla:

"Sağa sapın, Seine nehrini geçin ve beni Maine şosesine götürün."

Genç kız "Büyük California" adlı bu halk lokantasına girdiği vakit plânını nasıl uygulayacağını kesin olarak bilmiyordu. Birkaç ay önce, Blanche'la birlikte buraya geldiklerinde amaçları bohçası Colpin'i bulmaktı. Ama şimdi, Champs Elysees'den Montparnasse'ın bu kıyı mahallesine gelirken kafasında kaba hatları ile tasarladığı plânı hangi yoldan gerçekleştirebilirdi, kestiremiyordu... Bütün çabasına rağmen, işte gene içtepisiyle hareket etmiş, duyguları aklına hâkim olmuştu.

Hangar gibi yemekhaneye girince, burnuna o karakteristik yemek kokuları dolmuş, içerisinin o günkünden daha kalabalık olduğunu farketmişti. Çatal kaşık gürültüleri kâbus gibi kulaklarında çınlıyor, yemek dağıtım yerinde ellerinde tepsilerle itişen kalabalık ona son derece yabancı geliyordu. Karnını doyurmaktan başka bir düşüncesi olmayan bu kaba insanlar, genç kızı iteliyor, kakalıyor, kendilerine yer açmaya çalışıyorlardı.

Bu lokantanın iç teşkilâtını hatırlayarak Julie Büyük California'nın en dipteki hangarına doğru ilerlemeye çalıştı. Tütün imalatçıları pür faaliyet çalışıyorlardı. İzmaritçiler, önlerine yaydıkları izmaritleri ayıklıyor, kesiyor, biçiyor, tütünleri kalitelerine göre ayırıyorlardı. Masaları enlemesine konulduğundan en dipte seçkin serserilere ayrılan köşeye yabancıların girmesini engelliyordu. Genç kız aradığı adamı ancak burada bulabileceğini biliyordu. Colpin'le karşılaşmak tehlikesi yoktu. Çünkü bohçacı kadın, bu saatlerde Notre

Dame de Lorette mahallesindeki evinde, okaliptüs buharları arasında döşeğine uzanmış uyuyor olmalıydı.

"Yavru! Bebek! Seni tanıdım billahi! Bu altın saçları, o kâkülleri, şu gül pembe yanakları kim unutur? Bakışına kurban olayım senin! Eğer madam Colpin'i arıyorsan nafile, bugün gelmez artık o."

Julie, lâf atana dönerek:

"Biliyorum diye cevap" verdi.

O dik sesinden paçavracıyı tanımıştı!

"Zaten aradığım Colpin değil, sizsiniz Bay Roger."

Kendine Roger dedirten ve Prenses Mathilde'in salonlarında devam eden soylu kişiler gibide konuşmasını bilen adam, kırçıl sakallarının arasında kaybolan ağzıyla gülümsüyordu. Dişleri hâlâ sağlam ve temizdi.

Yoksulluk ve sefaletin önce insanların ağzında kendini belli ettiğini bilen Julie: "Güngörmüş bir adamın dişleri bu!" diye düşündü.

Paçavracı, bir Jockey Klüp üyesi fiyakasıyla lime lime olmuş renkleri solmuş fularını büyük bir zarafetle bağlamıştı boynuna. Bu garip adam:

"Uzun bir süredir böyle kadife tenli hanımlar beni aramıyor, hangi dağda kurt öldü? diye mırıldandı. Tanıdığım hanımlar da çoktan çıktı hayatımdan. Beni öldü ya da kayboldu sanıyorlar. Şimdi tanıdıklarım ise sözün doğrusu, ya köprü altlarında ya da yangın yerlerinde ayaküstü kucakladığım içi geçmiş insan müsveddeleri... Şöyle buyur meleğim..."

İçlerinden biri:

"Yavrum sakın ona vermeye kalkışma, dudağın uçuklar sonra dedi."

Ötekiler kahkahadan kırıldı. İçlerinden biri de, şalın üstünden kaba etlerini yokladı ve:

"Küfe yerinde maşallah" dedi.

Roger, hemen ayağa fırlayıp:

"İndir o pis pençelerini diye haykırdı. Unutma sustalım da şeyim kadar ünlüdür!"

Julie, bu argolardan hiçbir şey anlamamıştı. Fakat etraftakilerin kaba kaba gülüşmesinden kötü şeyler söylendiğini farkediyordu. Biraz da dehşete kapılarak: "Buraya gelmekle iyi etmedim galiba" diye düşündü. Üstüne aldığı o koca şalla, kadınlığı pek dikkati çekmeyecek sanmıştı. Oysa dişiliği her yerinden fışkırıp duruyordu. "Çirkin görünmek için ne yapmalı acaba?" diyordu.

Paçavracı ona boş bir masa bularak yer gösterdi:

"Ne emrederdiniz sultanım, size ne gibi yardımım dokunabilir acaba?"

Julie, Roger'ye metelik koklatmamaya karar vererek:

"Yalnız bu, ikimizin arasında kalacak" dedi.

İçgüdüsü, onu böyle davranmaya zorluyordu. Aldatılmak niyetinde değildi.

"Bir sır mı bu? Bayılırım sırlara... Bir vakitler düşeslerin konaklarına yemeğe giderken ipek yelek ve frak giydiğim sıralarda öyle sırlar biliyordum ki, birçok kimse ancak beni öldü zannettikleri zaman rahat bir nefes alabildiler. Ellerinden gelseydi, zaten öleyim diye birer tekme de onlar savururdu..."

Julie, bu övünmelerin altında bir gerçek payının yattığını da biliyordu. Adamda ne de olsa hâlâ o eski kibarlıktan eser kalmamıştı. Bu, beklenmedik bir engel de olabilirdi. Büyük Kaliforniya'da her cinsten, her tipten insanla karşılaşmayı beklerdi de bir ahlâkçı ile değil.

"Mesele bir sır değil, mösyö, bir iş."

"İş mi? Ay siz işler de mi çeviriyorsunuz güzelim?

Bu nefis tenle? Bu gözlerle ha?

Kollarını teatral bir jestle havaya kaldırdı:"

"Beni de bu hale işler soktu işte! İşler ve kadınlar..."

"Benim işim biraz özel bir iş Bay Roger."

Sonra adama doğru eğilerek sesini alçalttı:

"... Ben de anahtarı olmayan bir kasayı açtırmak istiyorum."

"Çok şükür! Bakın böyle işlere can kurban... Ama ne yazık o işlerden de ben anlamam."

"Anlayan bir tanıdığınız yok mu burada? Tanıştırın beni onlardan biriyle... Mümkünse en ustası ve de., söylemek caizse en namuslusu ile..."

Paçavracı, dirseklerini masaya dayamış, başını avuçlarının arasına almıştı. Soyluluktan serseriliğe öyle kolay bir geçişi vardı ki, eşsizdi. Sonra burnunu kaşıdı, düşündü... sonra:

"Şu kapüşonu biraz daha açın da yüzünüzü iyice göreyim diye mırıldandı."

Julie, kısa bir duraklamadan sonra adamın dediğini yaptı. Zaten karşı gelmek beceriksizlik olacaktı. Saçları ve boynu bütün ihtişamı ile ortaya çıkmıştı.

"Harika! Kimse dayanamaz bu güzelliğe..."

"Müsterih olun mösyö, zahmetinin karşılığında para alacak."

Julie, paçavracının, başkasına ait bir kasanın açılması işini çok tabii karşılamış olmasından rahatlamıştı. Hatta adam bu projeyi güzel bile karşılamıştı.

Tahminime göre, diye düşündü Julie bu adam bugünkü durumundan hoşlanıyor ve zenginlerin ağırlıklarından kurtulmak için ara sıra soyulmalarını hoş karşılıyor...

Roger ayağa kalkmıştı. Hangarın, imtiyazlı kişilere ayrılmış olan bölümünü, gözlerini kısarak araştırıyordu!

"Beni burada bekleyin güzelim, şayet birisi asılacak olursa ona 'paçavra markisi' ile birlikte olduğunuzu söyleyin. O benim!"

Tam bir iki adım atmışken tekrar döndü:

"...Bir dakika, Güzelim siz daha kendinizi bile takdim etmediniz bana. Adınızı bilmezsem, birinci sınıf bıçkın ve anasının ipliğini satmış takımı dostlarımın karşısında ne duruma düşerim?"

Bu soru pek damdan düşer gibi olduğu için Julie şaşırmıştı. Ama hiç bozuntuya vermeden:

"Adım Antoinette'dir" dedi. "Oda hizmetçisiyim... Daha doğrusu hizmetçiydim... Kov... Kovuldum... Pek kısa bir süre önce."

"İşte bu güzel! Hizmetçiler böyle prenseslere benzemeye başlarsa bu dünyanın hâli nice olur."

Julie:

"Demokrasi olur, diye cevap vermekten kendini alamadı."

"Eğer bir de madam George Sand'ın hizmetinde çalışıyordum dersen hiç şaşmam artık..."

Ve bu söz üzerine 'okumuş serseri' ayağı ile önüne gelen engeli iteleyerek, iri adımlarla uzaklaştı.

Julie, onun bir grup adam önünde durduğunu görmüştü. Tıpkı bir ihtilâl komitesi gibi baş başa vermiş adamların sırtları dönük olduğu için yüzlerini farkedemiyordu. Adamlardan biri ayağa kalktı. Roger'den daha uzun boylu, fakat onun kadar yapılı değildi. Pek keyifsiz bir hâlle paçavracının ardına düşmüştü. Yaklaşırlarken Julie "Bu adam vaktiyle ya gemiciydi, ya da kürek mahkûmuydu, yürüyüşünden belli" diye düşünüyordu. Zarafete düşkün olduğu, artistlere has kadife ceketinden ve atletik göğsünde kalp gibi duran Danton stili yakalığından seziliyordu. Julie'nin önünde durduğu

vakit genç kızın gözüne çarpan ilk şey ince altın zincire asılı bir madalya oldu. Fakat yüzünün ifadesi bu aziz madalyası ile tezat teşkil ediyordu.

Roger, takdim babında:

"Maksim bir sihirbazdır dedi. Bildiğim kadarı ile hiçbir kilit ve hiçbir kız ona dayanamaz."

Julie de cevap olarak:

O halde mösyö tam aradığım adam, dedi.

Gerçekte Julie birdenbire fena halde paniğe kapılmıştı. Kendi cüretinden kendi korkmuştu. Buraya profesyonel bir soyguncu aramaya gelmek plânı çekici, parlak bir fikirdi. Ama katı gerçek, iç bulandırıcı kokular, bu yasa dışı, ahlâk dışı, toplum dışı insanların fiziksel varlıkları, onu ağına düşüren kaderin bu örgüsü...

'Ben çılgının biriyim. Buraya hiç gelmemeliydim' diye düşündü.

Önce paçavracı ile şimdi de Maksim denilen bu adamla böyle rahat rahat konuşması, bu basitlik bile, yapacağı işte onu son derece ürkütüyordu:

"Pekâlâ dedi Roger, ikinizi baş başa bırakıyorum. "

Julie onu alıkoymak istedi. İçinden: "Beni bu adamla yalnız bırakmasın!" diyordu. Fakat beriki:

"Israr etme güzelim, dedi. Bu gibi işlerde insan aracı olursa, ayrıntıları hiç bilmemesi daha doğrudur. Tabii gönüllü aracılıktan sözediyorum... Vaktiyle bu işlerden çok para kazanmıştık ama şimdi paradan nefret ediyorum!"

Sonra cüppesinin koca ceplerinden avuç avuç izmarit çıkararak tütün imalâtçılarının masasına doğru yürüdü. Bu izmaritlerin hepsini en lüks yerlerden toplamıştı. Julie. Az önce Roger'in oturduğu yere çöken madalyalı adama doğru döndü. Yüzünün ifadesi genç kızı çarpmıştı. Bu yüz, daha

BELONGS TO KAOTIC TEAM

çok bir hayvana, cinsi, türü hiç bilinmeyen mitolojik bir hayvana benziyordu. Çirkinliğine rağmen de Julie'nin açıklayamadığı bir sevimliliği vardı. Güzelliğin bir erkek için fazla bir önem taşımadığını bilirdi. Ama Julie, çirkinliği de sevmezdi. Daima, insanların gülüşleriyle bakışlarının ahenkli olmasını isterdi. Oysa Maksim'de ne bakış vardı ne de gülüş! Karşısında duran kimseye inatla bakmak, istemeyen istirahat halindeki bir hayvana benziyordu. Basık, hafifçe kalkık ve Julie'nin açıklayamadığı bir nedenle hayâsız bulduğu geniş ve yuvarlak delikli bir burnu vardı. İri kemikli çenesi ve çökük yanakları ondaki bu yabani havayı pekiştiriyordu. Alnı geniş mi, dar mı anlaşılamıyordu; çünkü saçları kaşlarına kadar inmişti.

"Önce anlatacaksın, ben sonra 'hayır' ya da 'evet' diyeceğim."

Ancak duyulabilecek bir sesle konuşuyordu. Artık geri dönüş yoktu:

"Evet, Antoinette?"

Adam, parmaklarıyla sinirli sinirli şarap lekeleriyle dolu tahta masada trampet çalışıyordu. Julie gözlerini bu elden ayıramadı. Hiç böylesini görmemişti. Çok uzun ve sanki Maksim'in vücudundan ayrılıp kendi hayatını yaşar gibiydi. Julie, kırmızımtırak tüylü ellerin ucunda uzanan füze gibi parmakların masadaki bu balesiyle sanki büyülenmişti.

"Bir sanatçı eli, diye düşündü. Yüzü ne kadar vahşi ise elleri de o kadar ince ve manalı.."

Adam hâlâ önüne bakarak bekliyordu. Sonunda Julie:

"Gideceğimiz yer Auteuil'de. Her tarafını karış karış bildiğim bir ev. Zira daha on iki yaşlarımdayken oraya mutfak yamağı olarak girmiştim..."

"Neden kalmadın orada?"

"Kötü bir hikâye. Evin kızı Amerika'ya kaçmıştı. Şeyinin... Âşığının peşinden. Küçük hanım ile ben aramızdaki sınıf ayrılığına rağmen hemşire gibiydik. Evin efendisi zannetti ki ben her şeyi bildiğim halde ondan sakladım..."

"Doğru mu bunlar?"

"Evet. Beni meteliksiz bir durumda kapının önüne bırakıverdi. Sırtımdaki bir kat elbiseyle kovulmuştum. Ondan nefret ediyorum."

"Ve intikam almak istiyorsun öyle mi?"

"Evet, Patronumun... odasında bir kasa var."

Roger ona kısaca bunları anlatmış olacak ki, adam sabırsızlığını belirten bir jestle:

"Ne var bu kasanın içinde?" diye sordu.

Cevap vermeden önce Julie biraz durakladı.

"Eee... altın... altın var tabii... yığınla, sonra çok değerli mücevherler de var..."

"Nerden biliyorsun?"

Bu beklenmedik soru Julie Crevecoeur'ü güç duruma sokmuştu:

"Düşünsenize biraz, diye kekeledi. Bay Gaspard, bütün benzerleri gibi bir kumarbazdır. Bugün milyonlarla oynuyor, ama yarın... Yatak odasında gizli bir kasası varsa, bu kendini emniyete almak içindir. Ne bileyim, meselâ ansızın iflâs edecek olursa kolayca paraya çevirebileceği değerli şeyler koymuştur içine. Bir avuç değerli taşla bir insan Amerika'da yeniden hayatını kurabilir."

Maksim denilen adam, nihayet dönüp baktı ona. Küçücük gözleri vardı. "Hiçbir anlam taşımayan bir heykel bakışı!" diye düşündü. Julie. Adam, hafif bir ıslık sesi çıkardı. Hayranlık ıslığı.

"Matmazel Antoinette, insanlardan ve olaylardan öyle bir söz edişin var ki, hizmetçi olduğuna inanmak biraz zor."

Julie de biraz fazla ve güzel konuştuğunu farketmişti.

"Bu benim kabiliyetim değil. Matmazel bana çok ilgi gösterir ve beni eğitirdi... Tıpkı aynı sınıftanmışız gibi benimle her konuda açık açık konuşurdu."

Fakat gene de Maksim onu o anlamsız, boş nazarlarla süzmeye devam ediyordu.

"Peki, oraya ne zaman gideyim istiyorsun?"

Julie kaşlarını çattı ve biraz kuru bir sesle:

"Oraya tek başınıza gitmeniz söz konusu değil Bay Maksim!"

"Yoksa bana başka bir yardımcı mı buldun?"

"Hayır. Oraya ya ikimiz birlikte gideriz ya da bu iş olmaz. Hem de hemen bu gece..."

Maksim kolunu uzattı.

Julie kıpırdamadan duruyordu.

Ve hep o korkunç yavaşlık içinde fakat sertliğini de kaybetmeden genç kızın şalını sıyırıp araladı. Elbisesinin kumaşı üstünden bu sıcak ve titrek elin gezindiğini duyuyor fakat renk vermiyordu. Hiç ürkmediğini farkederek şaşırmıştı. Sanki böyle ellenmeye alışık bir sokak kızıydı. Hatta bu hayat dolu el, bir an memesini kavrayıp ucuyla oynadığı vakit bile hık dememişti. Maksim belki de bu yoklayışın sonunda kararını verebildi ve:

"Peki kızım... Bu iş beni ilgilendiriyor, diye mırıldandı."

Julie, Visconti sokağına öğleye doğru dönebildi. Sokakta bu kadar uzun süre kalışı, zavallı Antoinette'i tarifsiz kaygılar içine düşürmüş saatler ilerledikçe kaygısı da artmıştı. Pencereden ayrılmadan hep Julie'yi beklemiş, onun iki jandarma arasında, Gaspard'a teslim edildiğini kurarak kahrol-

muştu. Genç kız, eski hizmetçisine uydurma bir hikâye anlatacağı yerde hiç konuşmamayı daha namusluca buldu. Oysa sahte kontes ona yıllarca sadakat ve sevgiyle hizmet ettiği için ondan bir açıklama beklemeye de hak kazanmıştı. Baktı ki hiçbir şey anlatmaya niyeti yok:

"Ah, başınıza bir hal gelecek diye ödüm patlıyor matmazel, içimde garip bir önsezi var diye mırıldanmakla yetindi."

Sonra, her günkü gibi önemli bir gece için o ince ve ayrıntılı hazırlıklara başladı. Büyük Augustins rıhtımındaki Laperouse lokantasında taşralı bir üzüm bağları sahibiyle baş başa yemek yiyecekti. Dilber Polonyalının aşığı ağa düşmüştü bile. Mücevherci Jubert'e yapılan bir ziyaret bunun açık deliliydi. Colpin'in deyimi ile arabacılıktan milyonerliğe yükselen bu taşralı 'hacıağa' bir gecelik aşkın bedelini iyi ödemişti.

Julie, üzülüyormuş gibi yaparak:

"Geç mi döneceksin?" diye sordu.

"Sabaha karşı, diye cevap verdi eski hizmetçisi. Gece yarısına kadar sözde dayanacağım. Sonra şampanyanın ve hacıağanın o taşralı şivesi ile yaptığı iltifatların tesiriyle yavaş yavaş gevşeyeceğim. Moruk da, elde ettiği bu zaferden gururlanarak zevkten dört köşe olacak."

Bütün bunları gayet tabii şeylermiş gibi anlatıyordu. Colpin'in plânladığı gibi adamı mücevherciye götürmek ona pırlantalı bir kol saati aldırmak, sonra da bunun karşılığı değilmiş gibi adamı tavına getirip ona teslim olmak nasıl bir soğukkanlılık istiyordu acaba? İğrenç bir ihtiyarın altına yatmak herhalde kolay bir iş olmasa gerekti.

Julie, Antoinette'in böyle iş gezmelerine çıktığı geceler genellikle üzülürdü. Aşkın, sevişmenin bir meslek haline ge-

lebileceğini aklı almıyordu. O çıkıp gittikten sonra koca evde tek başına kalınca türlü korku ve kaygılara kapılırdı. Ama bu defa Julie, derin ve rahat bir nefes almasına engel olamadı. Çünkü bu gece son banliyö treninin kalkış saatinde, Kasacı Maksim'le Saint Lazare garında randevusu vardı. Eğer Antoinette bu gece sokağa çıkmamış olsaydı Julie'nin işi de güçleşecekti. O zaman, her akşamkinden daha da erken bir saatte odasına çıkmak için bir bahane uydurmak ve gizlice kaçıp gitmek zorunda kalacaktı.

Antoinette, bütün bir öğleden sonrasını tuvalet odası ile yatak odası arasında gidip gelmelerle geçirdi. Ara sıra salona da uğrayıp şekerleme kutusunda, Bac sokağındaki ünlü şekercinin yaptığı bonbonlardan bir tane alıp ağzına atıyordu. Kiliseden sabahları günahlarından arınmış olarak çıktığı vakit oburluğu artar ve bu şekerciye uğrayıp çikolatalar ve şekerlemelerle dönerdi eve. Julie, bu tip kadınlarda az bulunan bu saflığa hayran olmaktan kendini alamıyordu.

Nihayet akşam altı sularında süslenmiş, püslenmiş olarak, bürosuna giden bir işadamı ciddiyeti içinde hacıağa ile gerdeğe girmeye gitti. Antoinette'in gidişinden uzun bir süre sonra bile onun o ağır parfüm kokusu her tarafa sinmiş kalmıştı. Bu 'Arı Gülü' esansı sanki Antoinette'in hayaleti gibi, ruhu gibi etrafta dolaştıkça Julie'nin asabı bozuluyordu. Sanki tesirinde kalmaktan korkuyormuş gibi o da giyindi ve evden kaçarcasına sokağa fırladı.

Julie oldukça korkunç bir maceraya atıldığının bilinci içindeydi. Son dakikaya kadar Raoul de Saint Cerre'in ansızın çıkagelmesinden kaygılanmıştı. Çünkü genç gazeteci, Julie'yi bulalı beri artık hiçbir davete, hiçbir tiyatro galasına gitmiyor, hemen her akşam Wittkowska'nın salonunda şö-

minenin karşısındaki koltuğa oturup sözde hizmetçi Julie ile alçak sesle muhabbet etmeyi daha zevkli buluyordu.

Ama ne olursa olsun sonradan büyük bir pişmanlık da duysa Julie bu akşam ona kapıyı açmamayı kararlaştırmıştı. Neyse, gene şansı yaver gitmiş Raoul gelmemişti. Hiç dikkati çekmeden evden çıkmayı başarabilirdi. Yarım saat kadar sonra da Saint Lazare garının o muhteşem binasının önündeydi. Hemen banliyö treninin kalkacağı perona doğru yürüdü. Çünkü içinde büyüdüğü ve her yanını her yöresini avucunun içi gibi bildiği evi birlikte soyacakları adamla orada buluşacaklardı. Meksika'ya gidişinden beri uğramadığı bu evde her köşenin, her eşyanın ayrı bir anısı vardı...

Bu geç saatte pek az yolcu vardı. 1860'dan beri, demek ki aşağı yukarı altı yıldır Auteuil, Paris'e bağlandığı halde gene de bu koca şehrin bir parçası değil de sanki kırların ortasında kalmış bir kasabaydı. Yazın yemyeşil, kışın ise ıssız bir yer! Julie, hayatının büyük kısmını orada geçirdiği halde banliyö trenine hemen hiç binmezdi. Paris'e gitmesi gerektiği vakit emektar arabacı Felicien hemen o koskoca Berlin stili arabaya atlar atları koşar onu şehre indirir, mağazaların, dondurmacıların kapısında sabırla beklerdi. Felicien, mayıs başından itibaren gri, ekimden sonra da kahverengi bir üniforma giyer pırıl pırıl çizmeleri ve armalı şapkası ile Bay Gaspard'ın şan ve şerefinin adeta bir sembolü gibi arabacı mahallinde dimdik dururdu. Julie ancak Alain Delatouche'a âşık olduktan sonradır ki onunla gizlice buluşabilmek üzere trenle gidip gelmeyi adet edinmişti.

O loş vagonları, tipik bacası ile lokomotifi ve trenin yol boyunca durduğu bütün istasyonların adını yazan tabelayı tekrar görünce bir tuhaf oldu. Elinde olmadan, 'Hanımlara ayrılmış' vagonu gözleriyle araştırırken birdenbire bu gece

BELONGS TO KAVUS TEAM

yolculuğunun nedenlerini hatırlayıp kendi dalgınlığına gülümsedi. Ve iri fakat katı gerçekle yüz yüze gelebildi. Bu biraz sallanarak yürüyüş, bu gözlere kadar çekilmiş kasket...

"Merhaba!"

Belki de Julie içinden, son dakikaya kadar Maksim'in bu işten vazgeçeceğini ummuştu. Çünkü Roger ondan 'sağlam bir adam' olarak sözetmişti. Bu çılgınca ve sonucu belirsiz teşebbüsü kafasında evirip çevirip olumsuz bulacağını sanmıştı. Ama işte karşısında bütün heybeti ile ifadesiz, suskun, öylece dikilip duruyordu. Hiçbir plân yapmamış, bu soygun dair gerekli bilgiler almak üzere kıza bir şey sormamıştı. Olmayacak bir şey geçti aklından Julie'nin: Ya bu adam gizli bir polis ise! Ya da polise yardım eden bir hafiye ise! O zaman Julie kaybına kendi ayağı ile koşmuş olmuyor muydu Ya paçavracı Roger? Bu sınıfsız, toplum düzenin en alt basamağına düşmüş adam gerçekte kimdi? Acaba vaktiyle yaşadığı dünya ile ilişkisini tamamen kesmiş miydi? Julie, Büyük California'nın gizli toplumu içinde bulunan bu binlerce çehreli insanlara nasıl güvenebilmişti?

İstasyon memuru bağırıyordu:

"Batinyol... Mayyo... Dofin... La Müet... Otöy (Au-teuil) yolcuları... tren kalkmak üzeredir."

"Ne bekliyorsun?"

Pek de nazik olmayan bir hareketle Maksim genç kızı kolundan yakaladı ve en yakın vagona sürüklercesine götürdü.

"Dinleyin... dedi Julie, anlamanız gerekir ki..."

"Neyi?"

Hareket memuru düdüğünü ağzına götürmüştü.

"Bu iş... belki biraz... zor olacak diye mırıldandı Julie."

Aynı anda da demir gibi iki elin dans ettirecekmiş gibi vücudunu kavradığını hissetti. Adam onu tutmuş bir paket

gibi vagona bindirivermişti. Kendisi de aynı anda basamağa atlayıp yanına gelmiş ve tekrar yakalamıştı kızı. Sinirli elleri, Julie'ye şaşkınlıktan dilini yutturacak bir pervasızlıkla şimdi daha aşağılara doğru inmiş kaba etlerinin üzerinde bir an durmuş sonra istemeye istemeye çekilmişti.

Bu garip adam alçak sesle tekrar etti:

"Zor olacak ha? Zor!... Zorluk bana vız gelir! Burjuva milletinin alayı hıyardır..."

İlk defa bu kadar uzun bir cümle sarfetmişti. Zaten sözlerinin son kısmı da hareket eden trenin gürültüsü arasında kaybolup gitmişti. Akşamüstünden beri kar yağışı kesilmişti ama şehir gri bir tüle bürünmüş gibiydi. Julie'yi, Sen nehrinin sağ yakasına götüren araba iki defa çamura saplanmıştı. Eriyen karlar sokakları çamur deryası haline getiriyordu. Arabalar yan yana geçerken atların gözünü kör edercesine birbirlerine çamur ve zifos sıçratıyorlardı. Julie Crevecoeur, Yeni Orlean'dan aldığı su geçirmez pardösüyü ve çantası ile her ihtimale karşı uzun bir yolculuğa çıkarcasına hazırlanmıştı. Yağmurluğunun altına ise özellikle hafif bir şey giymişti ki kaçarken atlamak zıplamak gerekirse bacaklarını kolaylıkla açabilsindi. Ama Allahtan yağmurluğu, topuklarına kadar uzanıyordu. Yoksa altından pek bir şey olmadığını anlasa yol arkadaşının nasıl bir tepki gösterebileceğini düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Gene de durum o kadar iç açıcı değildi, Çünkü Maksim az önce orasını burasını ellerken onun pek de sıkı giyinmemiş olduğunu anlamayacak kadar budala görünmüyordu.

Maksim, Julie'nin karşısına oturmuş ve Batinyol'a kadar ağzını açmamıştı. Batinyol'da da vagona kimse binmedi. O zaman adam kadife ceketinin cebinden bir defter ile iyi yontulmuş bir kurşun kalem çıkarıp kıza uzattı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Hadi bakalım..."

Julie ona doğru şaşkın şaşkın baktı.

Adam sabırsızlıkla

"Çiz diyoruz yahu, anlasana! Evi, odaların durumunu, kasanın bulunduğu yeri..."

"Pek iyi... çizemem ben..."

"Aldırma... Elinden geldiği kadar... Yap bir şeyler... Anlatırsın, yazı gibi okurum ben. Sokağı, civardaki evleri gösteren plân gibi bir şey de istiyorum. Resimden çakmak şart değil. Şöyle dört köşe kutular yap, onlar evler olsun. Şöyle yılan gibi de sokağı çiz. Şu kâğıda da odaların durumunu geçir. Bir çarpı işareti ile de kasanın yerini göster o kadar. Julie, çaresiz bir şeyler çiziktirmeye çalıştı."

Dofin istasyonunda, silindir şapkalı göğsü madalyalı bir adam, bulundukları kompartımana girdi ve Julie'yi nezaket gereği selâmladıktan sonra Maksim'in yanına oturdu. Julie defteri Maksim'e uzattı, o da alıp incelemeye koyuldu. Biraz dehşet verici yüzünde bir tek kas bile oynamıyordu. Oysa Julie, deftere kroki çizeceği yerde şu satırları yazmıştı:

"Beni bu kadar budala mı sanıyorsunuz? Kasanın bulunduğu yeri gayet güzel çizebilirim. Ama o zaman beni ortak etmemek için ortadan kaldırır, sonra da kasayı elinizle koymuş gibi bulursunuz. Size söylemiştim: Oraya ya birlikte gideriz, ya da bu iş burada biter. İsterseniz ilk istasyonda inip gidebilirsiniz."

Bir an Julie, adamın gerçekten inip gideceğini sanmıştı. Ama yapmadı böyle bir şey. Defteri cebine yerleştirip kollarını kavuşturdu ve tren Auteuil istasyonuna girinceye kadar öylece önüne bakıp durdu. Sonra Julie'ye doğru eğilip, kulağına:

"Sen iyice malın gözü imişsin diye fısıldadı. Ama severim böylelerini ben."

"Yanılıyorsunuz mösyö. Ben iş konusunda çok namusluyumdur..."

Göğsü liyakat nişanı ile süslü bay onlara pek de tasvip edici olmayan bir nazar fırlattıktan sonra selâm bile vermeden trenden indi.

Auteuil tam bir kış havasına bürünmüştü. Hafiften bir kar yağışı başlamıştı. Uzaklarda bir iki havagazı lambası yanıyordu. Julie, durumunun garipliğini bir defa daha hissetti. İşte, Auteuil'e dönmüştü sonunda, ama çocukluğunu geçirdiği evi soymak üzere... Dünyanın yarısını dolaştıktan, ölümle, ıstırapla karşılaştıktan sonra bu sakin ve soylu mahalleye bir soyguncu ile birlikte mi dönmeliydi? Ne var ki kaderi buydu! Adam, bir kedi misali duvarlara, parmaklıklara sürtünerek, en ufak bir gürültüye kulak kabartarak, kimselere rastlamamaya, çalışarak gecenin içinde adeta erir gibi ilerliyordu. Julie'nin içine yeni bir korku düşmüştü: Ya geçen birisi onu tanırsa, adını söyleyerek "İyi geceler matmazel Julie!" deyiverirse? Oysa Maksim'e kendini Antoinette olarak tanıtmıştı. Çok şükür soğuk ve kar bu gece herkesi evinde alıkoymuştu. Yol boyunca başka bir düşünce de içini sıkıyordu genç kızın: Remy Gaspard'ın gizli kasasında ne geçirecekti ele? Bu gizli yerde, babalığı nasıl bir sır saklamış olabilirdi? Ya kendi özgeçmişine dair orada korkunç vesikalar bulacak olursa? Ya, hiç öğrenmese belki de daha çok mutlu olacağı kötü şeyler varsa o kasada?

"Ne olursa olsun, öğrenmeliyim" diye düşündü. "Etrafımı saran bu boşluktan, bu esrardan daha iyidir her şey... Gerçek babam bir katil de olmuş olsa gerçeği bugünkü duruma tercih ederim."

Koluna bir el yapıştı. Maksim'di:

"Korkuyor musun kızım? diye sordu."

Cevap yerine Julie ilerdeki bir karaltıyı göstererek:

"Perignon'un evi" dedi. "Gaspard'ın evi biraz daha ilerde..." Gaspard'ın evi... Bu iki kelime Julie'nin içinde nice anılar uyandırıyordu. Genç kızlık yılları, gecenin içinde renkli ve gri hayaller halinde belirir gibiydi: Melankoli, neşe, yalnızlık, çılgın bir aşk... Sokağı taşları, simsiyah gökyüzünü ciğerlerine çekiyordu. Şimdi şu sokağın köşesinden yazlık elbisesi içinde iki yıl önceki Julie dönüverecekti sanki... Ya da, vasisinin bir Rusya gezisinden dönerken getirdiği kürk mantosu içinde bir başka Julie şu kapıdan çıkıverecekti. Julie başını çevirdi:

İnşallah bu adam ağladığımı görmez!

Zaten Maksim ona dikkat etmiyordu bile. Sonunda Gaspard malikânesinin bahçe duvarı belirdi. Geride de her gece çift kanatlı kapısı sürmelenen koca köşk görünüyordu. Julie, heyecandan titreyen bir sesle:

"İşte ev göründü" dedi.

Durdu, Maksim de durmuştu.

Geçen yüzyılın sonunda evin bahçesine iki ek inşaat daha yapılmıştı. Hiçbir pencerede ışık yoktu. Hemen hemen aynı zamanda Julie ve kasa açıcısı evin cephesine doğru başını kaldırdı. Genç kız bu hayvan maskeli adamla kendisi arasındaki suç ortaklığının iyice yerleşir gibi olduğunu hissetmişti. Ek binalarda kalan personel ve hizmetçiler hakkında kısa bir görüşme yaptılar. Arabacı, aşçı, bahçıvan ve ailesi, uşak gibi adlar geçtikçe Julie garip bir özleme kapılmaktan kendini alamamıştı. Yanındaki adam, bu kişilerin sözünü ettikçe genç kızın çocukluğuna ait anıları uyandırdığını, bu insanların onun ailesi gibi olduğunu farketmiş miydi acaba? Her şeye rağmen bu insanlara çok bağlı olduğunu his-

sediyordu Julie. Maksim'e evin ardındaki büyük bahçeyi işaret etti. Adam:

"Oradan girmemiz gerekir diye fısıldadı. Julie, bunu herkesten iyi bilirdi. Alain'in kolları arasında unutulmaz aşk saatleri geçirdikten sonra kaç defa dipteki pavyondan çıkıp odasına gitmek üzere bu koca bahçeyi gece yarıları arşınlayıp durmamış mıydı? Julie, kar ve çamurla kaplı dar bir yola girdi. Geçit o kadar dardı ki ister istemez suskun kader arkadaşına sürtünmek zorunda kalıyordu. Karanlıkta yan yana böylece bir süre yürüdüler. Vücutlarının sıcaklığı aralarında yeni bir yakınlaşma yaratmıştı. Julie, evi çevreleyen duvarda açılmış alçak bir kapının önünde durdu. Kapı kilitliydi ama onun kilidini açmak Maksim'e çocuk oyuncağı gibi gelmişti. Birkaç dakika sonra ıssız ve geniş parka daldılar. Küçük pavyon az ötedeydi.. Julie keskin bir acı gibi içini delip geçen bir şok geçirdi. Boş yere kafasına üşüşen anıları kovmaya çalış-ı."

Kasa açıcısı fısıltı ile:

"Orada kimse oturmuyor ya" diye sordu.

Julie, kayıtsız bir sesle cevap vermeye zorladı kendini, ama sesi titriyordu:

"Burası vaktiyle ressam Ouentin La Tour'un atölyesi imiş... Yani beyefendi sofrada misafirlerine anlatırken duymuştum ben de... Şimdi eski eşyaları filân koyuyorlar."

İtina ile budanmış sedir ağaçlarını kendilerine siper ederek eve doğru sokuldular. Yönetimi Maksim almıştı ele. Etrafı kolaçan ede ede bir kedi çevikliği ile oradan oraya koşturuyordu. Evin ön cephesi yaprakları kışın dökülmeyen bodur ağaçlarla çevriliydi Julie bunlara pek alışıktı.

Zemin katında panjurlar sıkı sıkı kapalıydı. Evde hayat yok gibi görünüyordu.

"Hiçbir hizmetkâr bizi duyamaz diye mırıldandı Julie. Hatırladığıma göre küçük hanım... sık sık bu koskoca evde tek başına uyumaktan yakınır dururdu... Maksim başını doğrulttu:"

"Hanımın âşık değil miydi?"

"Söyledim ya! Âşıktı... Ama tek başına yatardı burada..."

Kasa soyucusu omuz silkti. Bu konuşma aralarında o ana kadar var olmayan yeni bir hava yarattı. Julie bunu farkederek rahatladı biraz. Maksim bir demir çubukla panjurlardan birinin kanadını kanırtıyordu. Panjurun pek de fazla gürültü çıkarmadan açılması uzun sürmedi. Maksim, panjurun kanadını itina ile açtı ve eline eldiven takarak cama ustalıkla vurdu. Julie usulca kırılan camın sesini duydu. Pencere küçük kare çerçevelerden yapıldığı için, kadife ceketli adam, kolunu sokup ispanyoleti çevirebileceği en yakın camı kırmıştı. Pencere açıldığı vakit de:

"Önden sen gir, yolu biliyorsun" dedi.

Julie, aralanan pencere kanadından içeri dalarak kalın perdeyi biraz araladı ve karanlık odaya süzüldü. Burnuna çok alışık olduğu tütün kokusu ile küçük kapılardan yayılan öd ağacı kokusu geldi. (Genç kızın vasisinin içtiği Havana purolarının kokusu her tarafa öyle sinerdi ki, aradan günler de geçse, kolay kolay çıkmazdı.) Ayakları, kalın ve yumuşak halıya gömülmüştü.

"Elinizi verin bana."

Oval masanın etrafına sıralanan akaju iskemlelere çarpmadan karanlıkta el ele ilerlediler. Duvarlara sürünerek, nişlerin ve onları süsleyen 16. Lui stilindeki muhteşem meşalelerin yanı sıra yürüyorlardı. Çift kanatlı salon kapısı açıktı. Julie, burada kalırken böyle bir şey katiyen olmazdı. Yemek salonunun kapıları ancak sofraya oturulacağı vakit açılırdı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Maksim, bir kibrit çaktı. Şimdi holde, çok nadir bir İtalyan malı madalyalığın yanındaydılar. Madalya muhafazasına yarayan bu vitrin, sedef kakmalı nadide bir parçaydı. Kaç defa Julie aşk buluşmalarından dönüşünde el yordamı ile bulduğu ve bu vitrinin üstünde duran lambayı yakarak usulca odasına çıkıp yatmıştı. Biliyordu ki o Sıralar vasisi eve sabaha karşı dönerdi... dönerse tabii! Bu esnada da aşığı Alain az önce Maksim'in kilidini zorlayıp açtığı küçük bahçe kapısından çıkar giderdi. Julie, o kapının anahtarını büyük bir itina ile masasının gözünde saklardı.

'Hâlâ orada duruyor olmalı' diye düşünmesine karşı koyamadı. Hatta bundan emin olmak üzere oraya bakmak gibi çocukça bir isteğe de kapıldı... Burada her şey ona aşina geliyordu. Hiçbir eşya da yer değiştirmemişti. Merdivenleri suç ortağı ile el ele çıktılar. Kendisi kılavuzluk ettiği halde, adama sanki bir iple bağlanmış gibi hissediyordu kendisini.

Julie içinden: 'Şimdi, dedi ya yanlış bilgi aldıysam, vasim bu gece evde ise, ya da hiç tanımadığım başka biri odalardan birinde kalıyorsa, fare gibi kapana kısılmamız işten değil... Ama böyle bir şey de olacak olsa, beni gölge gibi izleyen şu adam, ikimizi de sağ salim dışarı çıkaracak güçte görünüyor!'

Maksim, böyle bir kapandan kurtulmak için nasıl davranır diye düşünmeye cesaret edemedi. Ama herhalde, elinin altında bulunan türlü aletten en iyisini, mesela bir bıçak, bir sustalı kullanırdı. Zaten Roger ona Maksim diye hitap etmiyor muydu? Böyle bir şey olsa Maksim kolay kolay postunu ele verir miydi?

Gaspard'ın odası, birinci katta küçük bir koridorun dibinde bulunuyordu. Pencereleri bahçeye açılıyordu. Bu pencerelerden görünen geniş kır manzarası insana Paris'te oldu-

ğunu unutturuyordu. Gaspard ise böyle bir duyguya kapılmayı sevmediğinden Auteuil'de çok ender kalıyor, gecelerini Marbeuj sokağındaki evde geçirmeyi tercih ediyordu. Odanın hemen yanı başında küçük bir banyo dairesi vardı.

Julie, vaktiyle burada yaşarken uşak Clovis efendisinin dairesine kimseleri yanaştırmadığı için, pek iyi göremediği bu yere bakmak için kapısını aralamaktan kendini alamadı. Büyük banyo küveti karanlıkta bile parlıyordu.

"Nedir bu?"

"Bay Gaspard'ın banyo küveti."

Maksim omuz silkti:

"Marat'yı banyosunun içinde haklamışlardı... Kim bilir bu halk soyguncusunun akıbeti ne olacak?"

Julie'nin sırtı ürpermişti. Kapıyı göstererek:

"Kasa bu odada diye mırıldandı."

Maksim, yanında getirdiği hırsızlık avadanlığının arasından küçük bir gemici feneri çıkarıp yaktı. Babalığının oda kapısını iterek içeri girerken sebepsiz bir korku çökmüştü Julie'ye. Fenerin soluk ışığı, Hint ipeklisi ile kaplı duvarları, akaju mobilyayı, üzerinde bir Boulle pandülü bulunan yeşil mermerli şömineyi yüksek yatağı yalıyordu.

"Demek işte bu odada yazılı benim kaderim" diye düşündü genç kız. "Burada öğreneceğim belki de gerçeği..."

Midesi bulanır, başı döner gibi oldu. İliklerine kadar buz kesmiş ve böyle gece yarıları biraz da kendi evi sayılan bu yere bir suç ortağının eşliğinde zorla girmiş olmaktan utanmıştı.

"Ben burada kasa filan göremiyorum diye fısıldadı Maksim. Sakın yerini değiştirip başka odaya nakletmiş olmasınlar?"

Julie, Antoinette'in verdiği bilgiyi hatırladı. Kurulmuş bir makine gibi kaygı ve korku ile felce uğramışçasına altın yaldızlı bambu ağacından yapılmış bir paravana doğru yürüdü. Paravana, ressam Cabanel'in eserinin bulunması gereken duvarın bir kısmını örtüyordu. Julie onu çekti. Maksim tabloyu aydınlatmak için lambayı biraz kaldırdı. Bu garip tablo, ayrıntıları iyice seçilmediği için yarı karanlıkta daha da acayip bir görüntü kazanmıştı.

"Tabloyu, indirmek gerek, dedi. Julie Sanki bir uçurumun kenarındaydı. Bu gerçek dışı geceden onu çekip alacak, bu kâbusu bozacak korkunç bir şey, tabiatüstü bir olay bekler gibiydi. Bir engel karşısında yolunu değiştiren nehir misali, yaşantısının yönünün de değişeceğini hissediyordu. Bu odadan çıkınca, bu geceden kurtulunca bambaşka bir yaşantısı olacağını düşünüyordu. Artık eskiye hiç dönüş yoktu, seziyordu bunu. Bir anda bütün geçmişi, parmakların arasından dökülen bir avuç kum gibi kaçıp giden aşkı, bu çöl ıssızlığında canlanıverdi. Hayattan yoksun, belki de çamurlu, itiraf edilmez çeşitten tutkuların, utançların sırrını gizleyen bu akademik tuvalin önüne kadar kendisini getiren çılgınca teşebbüsüne çok pişman olmuştu. Julie Crevecoeur kim bilir hangi utancın ürünüydü? "Neden, her ne pahasına olursa olsun gerçeği öğrenmeliydi? Neden bu rahatlatıcı sırrı deşmeli, uyuyan yılanın kuyruğuna basmalıydı?" Julie içinden, belki de devekuşları gibi başını kuma gömüp, yaşamak daha akıllıca olurdu, diye düşünüyordu."

Maksim.

"Tut şu lambayı bana diyerek onu düşüncelerinden uyandırdı."

Tabloyu çerçevesinden tutup indirdi. Duvarı kaplayan, ipek kumaşın tablonun altında kalan kısmı renk değiştirmişti.

Julie önce Antoinette'in yanıldığını duvardaki kasanın başka yerde olduğunu zannetti. Bay Gaspard, bir hırsızlık ihtimaline karşı, şaşırtmaca vermek için tabloların yerini değiştirmiş olabilirdi. Ama bu biraz safça bir düşünceydi.

Maksim, bir sevdalı gibi eliyle duvarı okşayıp:

"Amma ustalıkla gizlenmiş" dedi.

Kasanın kapağı ve küçücük kilidi gerçekten bir sanatçı titizliğiyle gizlenmişti duvara.

"Işığı yaklaştır... Haa... Şifreli bir kasa bu."

Maksim etrafına bakındı ve yatağın üstüne asılı yağ kandilini gördü.

"Kandili yak!"

Julie elindeki lambayı bir masanın üstüne bırakarak adamın uzattığı kibrit kutusunu aldı ve kandili yaktı. Hafif bir gece ışığı olmasına rağmen Maksim bunu yeterli bulmuştu. Babalığından da uzun boylu olduğu için kilide kolayca erişebiliyordu. Kapı dinleyen biri gibi kulağını bu küçük kilide yapıştırdı. Julie bu garip hareketten bir şey anlamamış öyle şaşkın şaşkın bakıyordu. Yaklaşınca kilit zannettiği şeyin ufak bir düğme olduğunu farketti. Maksim bu düğmeyi okşarcasına usul usul çeviriyor, dinliyor, tekrar çeviriyordu. Genç kız, sevgilisinin meme uçlarını okşayan bir aşığın zarafetiyle düğmeyle oynaşan Maksim'in bu çalışmasına hayran olmaktan kendini alamadı.

Fakat bu sırada Julie aşağıdaki holden gelen bir gürültü; duyar gibi oldu.

Aynı gürültüyü adam da duymuş olacak ki:

"Lambaları söndür diye fısıldadı."

Julie söyleneni hemen yaptı. Elleri buz kesilmişti ve bütün umutlarının yıkılıp gittiği duygusuna kapılmıştı. Eğer gelen Gaspard ise bu odada olup bitecek şeyleri tasavvur et-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

meye bile korkuyordu... Maksim yanına gelmiş ve ıslık gibi fısıldamıştı:

"Önceden haber vereyim: Ya o, ya ben yok olacak! Merdivende hafif bir ayak sesi duyuluyor, bu boğuk ses gittikçe yaklaşıyordu. Sanki gelen bir hayaletti. Ama hayalet kapıyı tırmalar ve miyavlar mıydı?"

Evet bir kedi acı acı miyavlamıştı.

Julie kısık bir sesle:

"Raşel diye bağırdı."

Adını bizzat kendisinin koyduğu bu Siyam kedisini nasıl oldu da unutmuştu? Hatta ünlü trajedi artisti Raşel'in adını ona verdiği vakit Bay Gaspard gülümsemekten kendini alamamıştı... Çünkü bir vakitler, Gaspard bu artiste birkaç hafta kadar âşıklık etmişti. Raşel o zamanlar henüz güzelliğinden bir şey kaybetmemişti.

"Bitirelim şu işi artık diye mırıldandı Maksim. Işık yakmaya gerek yok. Karanlıkta parmaklarım daha duyarlı oluyor."

Ve ortalığa ağır bir sessizlik çöktü. Julie kıpırdamadan duruyordu. Korku, kaygı ve dayanılmaz bekleyiş onu harap etmişti. Maksim kasayı zedelemeden açmak istiyordu. Alet kullansa belki işi daha da güçleşecek, hem de gürültü olacaktı. Karanlıkta şifreyi çözmeye çalışan o ince parmakların ustaca çalışmasını görür gibi oluyordu Julie. Sonunda hafif bir tıkırtı duydu. Maksim şifreyi çözmüş ve kapak açılmıştı.

"Kendi dalında bir sanatçı bu adam!" diye gelirdi içinden. Aradan ne kadar zaman geçmişti, ölçemiyordu. Ya içinde altın ve mücevherden başka bir şey yoksa! O zaman bu alelade bir hırsızlık olmayacak mıydı? Hem de gereksiz ve zamansız. Julie Crevecoeur hırsız! Ama neyin hırsızı? Kime karşı? Bu adam, onun servetinin üzerine oturmaya çalışmı-

yor muydu? O halde bunu çoktan hak etmişti. Bir tekmede Julie vursa ne olurdu sanki?"

"Kasayı açtım."

Bu kısacık zafer cümlesi ile tekrar topladı kendini. Bakalım bu soygunun sonucu ne olacaktı? Bu çılgınca davranışı dramatik bir yönde gelişebilirdi. Çünkü suç ortağı korkunç ve her şeyi yapabilecek bir adamdı. Evet, Maksim'in kişiliğinde onu feci şekilde ürkütecek şeyler buluyordu. Ne hırsız ne de cani oluşu! Erkek oluşundan korkuyordu.

Adam, gemici fenerini tekrar yakmıştı.

Julie ne ilerleyebiliyor ne de gerileyebiliyordu. Gözleri duvarda açılan oyuğun ağzında, donmuş kalmıştı. Maksim bu oyuğa kolunu daldırdı. Bekleyiş hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu genç kıza. Adam öyle şiddetle döndü ki, Julie sıçradı.

"İçinde ne var sanıyorsun sen bu cenabetin?"

"Hisse senetleri... para... mücevher... herhalde..."

Bu sözü üzerine, kasa soyguncusunun ilk defa gülümsediğini gördü. Kudurmuş, öfkeli, tehdit edici bir gülümseyişti bu.

"Hiçbir şey yok bunun içinde kızım. Bu Allah'ın belası kasa bomboş! Gördün mü işi? İlk defa mantara basıyorum böyle! Hiç sevmem bunu, ama hiç sevmem! Neden bu işe soktun beni henüz bilmiyorum. Ama öğreneceğim elbet! O güzelim yüzünü ve mücevher saklar gibi sıkı sıkı örttüğün vücudunu dilim dilim doğramam, lime lime etmem gerekse de öğreneceğim."

Şimdi sesi hiddetten titriyordu. Julie'yi kolundan kavramıştı. Adamın parmaklarının, etine daldığını hissediyordu.

"Kaltak!" diye haykırdı.

Sonra son bir umutla kolunu tekrar kasaya soktu ve araştırdı. Sonunda kasadan bir kâğıt ve yuvarlak gümüş çer-

çeveli parlak bir cisim çıkardı. Adam şaşkın şaşkın elindeki cisme bakıyordu. Bir minyatür olduğu muhakkaktı...

Maksim, gözlerini elindeki cisimden kaldırıp tekrar Julie'ye baktığında genç kız bu bakışlarda hayret, öfke ve alaycı bir ifade okuyabilmişti. Elindekine ve Julie'ye bir defa daha baktıktan sonra nihayet

"Güzelsin... Gerçekten çok güzelsin, biliyor musun?" diye mırıldanabildi.

Julie bu sözlerden bir şey anlamıyordu. Yoksa bu adam delinin biri miydi? Hayır, daha da fena! Genç kız, onda soğukkanlı, ölçülü bir öfke sezmişti. Bu ötekinden daha tehlikeliydi. Ona doğru yürüdü ve:

"Bana da gösterin şunu... Rica ederim!" dedi.

Sakin görünmeye çalışıyordu. Ama anlaşılmaz bir heyecan ağır ağır bütün benliğini kaplıyordu. Maksim, onun yaklaşmasını seyrediyordu. Bir an duraladı, sonra elindeki gümüş çerçeveyi uzattı:

"Sana, hayır demek mümkün mü?"

Evet! Bir minyatürdü bu! Sarışın bir genç kız resmi. Başında pırlantalı bir taç, boynunda yakut bir taş vardı. Restorasyon devri modasına göre giyinmiş bir prensese benziyordu. Julie resme daha dikkatle bakınca iyice dondu, büyülenmiş, çarpılmış gibi kaldı. İçinde bulunduğu şartları tamamen unutmuş, bu çok tanıdık gelen simaya öylece bakıp duruyordu. Sonra başını kaldırdı ve siyah masanın üzerinde asılı yuvarlak aynada kendi öz hayali ile göz göze geldi. İşte o zaman, evet o zaman durumu kavrayabildi: Bu genç kız portresi, ta kendisiydi... Kendisi... Julie Crevecoeur! Benzerlik akıl durdurucuydu, ortadaydı, apaçıktı. Aynı saçlar, aynı bakışlar, aynı ifade. Bunu yapan ressam, büyük bir sadakatle işlemişti çizgileri. Sanki yirmi yıl önce bu ressama kendisi

modellik etmişti. Zira, resmin altında çok küçük rakamlarla 1847 tarihi bulunuyordu.

Demir bir el, omuzlarına yapıştı. Maksim'di bu! Onu tamamen unutmuştu. Ama işte bütün gücü ile suç ortaklığını hatırlatıyordu:

"Hizmetçiyim diyordun değil mi güzelim? Hizmetçi! Demek bu ünlü Gaspard, bu milyoner, bu para babası Gaspard, hizmetçisinin portresini kasaya saklıyor ha? Burada aradığın bu muydu? Yoksa şu mu?"

Resimle birlikte çıkardığı ve üzerinde ince bir el yazısı bulunan kâğıdı gösteriyordu.

"Verin o kâğıdı bana, yalvarırım mösyö!"

"Peki hani altınlar, paralar, mücevherler?..."

Nefesi bir alev gibi genç kızın yüzünü yalamıştı. Sertlikten çok tutku dolu bir anlamı vardı bu sıcak nefesin. Julie şaşırdı. Bu adamdan her türlü kabalık, hoyratlık beklenirdi. Hatta öfkesini yenemeyip bir yumrukta yüzünü dağıtabilirdi, hayal kırıklığının kudurganlığı içinde sustalı çakısı ile kendisini delik deşik edebilirdi.

"Ben... yani bana, bay Gaspard'ın bu kasaya çok değerli şeyler sakladığını söylemişlerdi diye mırıldanabildi..."

"Ve sen de onları çalmaya geldin buraya değil mi güzelim? Dostun Maksim'le paylaşacağın şu altınlar neredeymiş acaba? Avuç avuç altınlar? Yoksa ele geçirmek istediğin sadece bu portre miydi? Portre... Ve bu mektup? Yarın sabahı görmek istersen cevap ver."

Sükûnet ve soğukkanlılıkla, inişsiz çıkışsız bir şekilde söylenmiş bu sözün kof bir tehdit olmadığı muhakkaktı. Böyle konuşan bir adamın ölüm kalıma öyle pek metelik vermediği anlaşılıyordu. Julie, bir anda onun gerçek bir cani

olduğunu görmüştü. İşin şaka götürür yanı yoktu. Bir profesyoneldi bu, dediğini zık dedirmeden yapardı.

"Bu minyatürün varlığından haberim yoktu. Nitekim mektupta da neler yazılı bilmiyorum, inanın. Ama sizi temin ederim bu kasadan para ve altın da çıksaydı onları tamamen size bırakır sadece portre ile mektubu alırdım."

Adam sesini yükseltmeden:

"Fevkalade!" diye fısıldadı...

Tartışmaları, hararetli olduğu kadar kısa fakat görülmemiş bir yoğunluktaydı. Julie sadece hayatının tehlikede olduğunu değil, o kadar aradığı amacına da çok yakın bulunduğunu hissetmişti. Mektubun muhteviyatını ve küçük portrenin sakladığı sırrı o kadar merak ediyordu ki, kanının damarlarında atışını duyar gibi oluyordu. Her ne pahasına olursa olsun gerçeği nihayet öğrenmesi ve bu evden sağ salim çıkması gerekiyordu...

"Boşuna vakit kaybediyoruz mösyö. Vasi... yani Bay Gaspard demek istiyorum, her an eve gelebilir. O vakit fare gibi kapana sıkışmış oluruz."

Yalan söylüyordu. Böyle bir şey olmasındansa, Maksim'le bu odaya kapanması daha iyiydi.

"Yanılıyorsun prenses hazretleri. Senin Bay Gaspard'ın şu anda metresinin koynunda bulunuyor. Champs Elysee'de..."

Julie adamın iyice bilgili olduğunu dehşetle kavradı. Demek sakinliği de oradan ileri geliyordu.

"Sonuna kadar direnmek gerek" diye düşündü Julie.

"Mösyö, bu kasayı açmakla bana büyük bir hizmette bulundunuz. Lütfen bu hizmetin karşılığını söyleyin, size bir yerden para tedarik eder veririm."

Maksim, gözlerini yere eğmiş, karşısında öylece hareketsiz duruyordu. Ama bu duruşunda bir saygı ya da herhan-

gi bir düşünce izi yoktu. Julie'ye öyle geldi ki bu adam hayatın olaylarını ve insanları mutlak bir kadercilikle, korkunç bir kayıtsızlıkla kabul ediyordu. Neden bakmıyordu artık ona? Baksaydı kızın gözlerinde öyle bir içtenlik okuyabilirdi ki, onun isteyebileceği fiyatı vermeye hazır olduğunu anlardı:

"Hizmetimin bedeli mi? diye mırıldandı adam..."

Kolunu öyle yavaş bir şekilde kaldırmıştı ki Julie artık zamanın zaman olmaktan çıktığı bir rüyayı yaşadığını zannetti. O uzun müzisyen parmakları ile Julie'nin tuttuğu minyatürü yakaladı.

"Hizmetimin bedeli işte budur prenses..."

Julie şaşırmıştı:

"Bu portrenin ancak manevi bir değeri vardır mösyö. Onu iyi bir para karşılığı satabileceğinizi hiç sanmam."

"Beni anlamadın prenses. Seni istiyorum ben seni! Ya da istersen bu küçük resmin sahibi olan şu soylu kadını diyelim Antoinette! Sana o kadar benziyor ki senden başkası olamaz."

Julie'ye sarılmak ister gibi bir adım attı. Bu davranışında insana benzeyen bir taraf görünmüyordu. Genç kızı manyetize ederek içine alıp kapatmak isteyen, korkusuz, soluksuz, ama kasları gelişmiş bir hayvandı bu! Julie büyülenmişçesine donup kalmıştı. Sanki damarlarındaki kan akmaz olmuştu. Duvarları silip eriten, çevreyi sonsuz kılan uyuşturucu bir madde kullanmıştı sanki! Bu duyguyu ancak böyle bir hayvanın etkisi ve sihri altına girenler anlayabilirdi. Maksim onu yatağın yanında sıkıştırmıştı. Kısa bir an, ikisi de donmuş gibi öylece karşı karşıya durdular. Sonra adam döndü, hep o serinkanlı haliyle şömineye doğru yürüdü, kasadan çıkardığı mektup ve minyatürü, mermerin üstüne bıraktı. Julie kurtuluş anını yakalamıştı. Kendinden hiç beklemediği bir cesaret

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ve güçle kapıya doğru atıldı. Amerika macerası, ona bu gibi durumlarda elinin ayağının kesilmesini önleyecek bir cüret kazandırmıştı. Biliyordu ki bir defa kaçmayı başarsa Maksim çaldıklarını değerlendirmek için onunla ilişki kurmaya çalışacaktı. O zaman hiçbir şey Julie'nin ancak kendisi için değerli olan bu şeyler üzerine pazarlığa girişmesine engel olamazdı. Ama işte tam bu sırada Maksim'in, avını öyle kolay kolay kaçıracak türden olmadığını da anlayıverdi. Adam bir panter gibi bir anda genç kızla, erişmek istediği kapının arasında bitivermişti. Elinde ustalıkla tuttuğu sivri sustalının parıltısı, gerçek bir 'Çakıcı' olduğunu ilân ediyordu sanki. Bir anda neresinden çekip çıkarıp açmıştı bu sustalıyı? Julie, birdenbire atılışının kurbanı olup, hızını alamayarak bu sivri bıçağın üstüne gidiyordu ki, Maksim aynı ustalıkla sustalıyı yere indirdi ve öteki eliyle kızı durdurdu:

"Borcunu ödemeden mi gideceksin prenses?"

Sonra onu öyle bir tutup kaldırdı ki, kızın hiç ağırlığı yokmuş sanılırdı. Pamuk çuvalı misali genç kızı yatağa fırlatmıştı. Üstüne doğru eğildiğini gördü Julie. Fenerden gelen hayalet gibi ışık adamın yüzünü sarhoş fakat dahi bir heykeltıraşın elinden çıkma mitolojik bir hayvanın heykeline çevirmişti.

"Buradan sağ çıkamayacağım" diye düşündü Julie.

Bu feci akıbetten doğrudan doğruya sorumlu olan adamın odasında böyle pisipisine ölmek kaderin ne garip bir cilvesiydi. Ölümün ne hazin bir alayıydı! Tam haykıracağı sırada bıçağın pırıltısını tekrar gördü; şimdi kalbine saplanacaktı bu sivri alet! Fakat bağıramadı. Adam öbür eliyle ağzını tıkamıştı bile. Boğulur gibi oldu. Demek ölüm buydu! Kendi ölümü... Oysa yanılıyordu. Bu keskin bıçak sadece üstündeki yağmurluğu kesiyor, düğmelerini koparıyordu.

"Yuh be! İnsan hırsızlığa çıkarken böyle mi giyinir prenses?"

Julie, öldürülmeyişine bin defa pişman olmuştu. Çünkü yağmurluğun altına giydiği şey öyle her zaman görülen cinsten değildi. Antoinette'in dolabında bulup giydiği elbise, elbise de değil, garip bir giysiydi: Siyah ipekliden ve vücuda ikinci bir deri gibi yapışan bir çeşit mayo! Bu oldukça cüretkâr giyimi Antoinette, Operada verilen bir kostümlü baloda giymişti. Başında, boynuzlu ve gene siyah maskesi ile Polonya'lı prenses, kara bir şeytan gibi ortaya çıkmış ve büyük sükse yapmıştı o baloda. Bu elbise, insanı hem sıcak tutuyor, hem de serbestçe hareketi sağlıyordu. Şimdi ise Julie'yi utancından kahrediyordu. Allahtan üstüne yün bir hırka ve ayağına çizmeler giymişti.

Vücudunun bütün hatlarını ortaya çıkartan bu garip elbiseyi görünce Maksim'in hırkayı da açması işten bile olmadı. Bir an seyretti kızı sonra gülümsedi. Ve Julie, esrarengiz adamın içine saldığı dehşete rağmen kendisini böylesine çarpan bu hayvansı yüze garip bir tatlılığın yayıldığını görerek hayret etti. Adamın niyetinin ne olduğunu anlamak güç değildi. Kızı soymaya, daha doğrusu elindeki keskin bıçakla elbisesini kesmeye çalışıyordu. Üstüne abanmasına rağmen Julie ağa yakalanmış bir sinek gibi çırpınıyordu:

"Burada olmaz diye kekeledi, burada olmaz!"

"Niçin? Şeyinden... Patronundan intikam almak isteğinde değil miydin? Benimle bu burjuva yatağında, bu yücelerin yücesi, pufta yatakta yatmak, üstüne üstlük ayrı bir zevk değil mi?... Bu ipek çarşaflar üstünde, tıpkı kibar ve soylu bir hanımefendi gibi sevişmek ondan iyi bir intikam almak olmaz mı? Sen ki alelade bir hizmetçi parçasısın... Kaçırma bu fırsatı..."

Bu alaycı tavır bu "Kül yutmayız biz kızım!" edası Julie.nin dikkatinden kaçmamıştı!

"Dinleyin beni biraz lütfen diye yakardı. Yanlış bilgi almışsınız. Bay Gaspard'ın hemen her gece metresinin yanında kaldığı doğrudur. Ama sık sık buraya... Auteuil'e döndüğü de olur. Hem de tam bu vakitler. Sözüme inanmalısınız... Bu evde... yaşadım ben; hem de uzun süre, anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum prenses... Anlıyorum..."

Julie, takındığı sahte hüviyeti, adamın artık yüzüne vurmasının zamanı geldiğini sanmıştı. Fakat beriki oralı olmadı. Aksine kızın üstünden kalktı, ayağa dikildi ve kızı da kaldırıp sustalının ucunu göğsüne dayadı:

"Madem burada rahatsız edilmemiz ihtimali var, madem borcuna sadık, namuslu bir insansın güzelim, o halde başka bir yere gidelim. Yalnız sakın kaçmaya filan kalkışma. Bir defa zaten böyle bir şeyi başaramazsın. Sonra da portre ve mektubu ebediyen göremezsin..."

Sonra uzanıp mektup ve portreyi aldı:

"Öne geç..."

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Demin parkın dibinde bir pavyon göstermedin mi sen bana? Sokağa açılan küçük kapıya iki adımlık bir yerde... Hem kaçması kolay olur, hem de madem eski eşyalar varmış orada, elbet döşek gibi bir şey de buluruz!"

Pavyon... Genç kızlık aşkının pavyonu! Bu hepsinden beterdi.

Julie, karşı koymak, debelenmek istedi ama Maksim öyle çevik ve güçlü bir adamdı ki bir anda onu mengene gibi kavrayıp bıçağını böğrüne dayadı. En ufak bir hareketiyle şişlenmesi, delik deşik edilmesi işten değildi. Bir eliyle bıçağıyla kızı tehdit ediyor, öbür eliyle de süratle kasayı kapatıp tablo-

yu yerine asıyordu. Sonra lambayı kavradı ve bıçağının ucu ile korku ve dehşetten tir tir titreyen kızın çenesini kaldırdı:

"Eve nasıl girdiysek gene öyle çıkacağız güzelim. Kafamı kızdıracak en ufak bir hareket yaparsan öbür dünyayı boylarsın. Hem orada prensesliğin filân da sökmez. Çünkü ölüler arasında sınıf farkı yoktur. Toprağa giren bankerle serseri artık eşit şartlardadır..."

Julie, boynundan bir damla kanın göğsüne doğru süzüldüğünü hissetti. Maksim sadece şöyle bir dokunmuştu bıçağının sivri ucu ile... Ama bu, genç kızın gözünün yaşına bakmayacağının en açık deliliydi...

Evden çıkışları olaysız geçmişti. Odadan çıkar çıkmaz Raşel, hafif bir mırıltı ile Julie'nin bacaklarına sürünmüştü. Maksim, eşyaların yerini öğrenmiş gibi karanlıkta kızı yemek salonuna doğru sürümüştü. Az önce girdikleri pencerenin önüne gelince, adam onu tekrar kapatarak eski haline getirdi. Genç kızın kaçıp kurtulması imkânsızdı. Bağırmaya kalksa, daha ağzını açar açmaz bunun son çığlığı olacağını biliyordu. Dehşetten uyuşmuş olduğu halde, adamın büyük giriş kapısından önce kendisini çıkarmak inceliğine de dikkat edebilmişti.

Hava buz gibiydi. Sulu sepken yağan bir kar genç kızın yüzünü kamçıladı ve Julie elinde olmadan geriledi. Maksim onu birdenbire kucağına aldı; debelenmesine meydan vermemek üzere kollarını kıskıvrak yakaladı ve parkın dip tarafındaki pavyona doğru götürmeye başladı.

Pavyonun kapısı kilitliydi, fakat Maksim bir tekmede onu açtı ve tıpkı yeni evli bir güveyin gelini eve sokması gibi kucağında Julie ile içeri girdi... İşte o zaman durumun bütün dehşeti genç kıza bir defa daha kendini gösteriverdi. En hararetli aşk saatlerini yaşadığı bu pavyonda şimdi kurtulu-

şu olmayan bir tuzağa yakalanmış, soğuk, silik bir yaratığın zevk aleti haline gelmişti.

Adamın çaktığı bir kibritle etrafı yeniden gördü, inler gibi hıçkırdı. Alain Delatouche ile geçirdiği son geceden sonra her şey nasıl bırakılmışsa öyle duruyordu.

Maksim mumları yaktı. Bunlar eski ve tozlu avizenin üstünde kalan son mum parçalarıydı.

Julie, yere serili ayı postunu görünce gözyaşlarını tutamadı. Ertesi sabah Alain'in Meksika'ya hareket edeceği o gece bu postun üstünde sevişmemişler miydi?

"Harika! diye sevinçle bir ses çıkardı Maksim. Her şey sanki bizim için hazırlanmış. Bir şampanyamız eksik, Şampanyadan geçtim, bir kadeh rom olsaydı ona da razıydım..."

Kapıyı kapatıp sürmeledi ve güve yemiş eski kadife perdeleri çekti. Bu alçak tavanlı salonda titrek mum ışığı ötede beride duran eski eşyalara vurarak garip gölge oyunları yapıyordu. Rutubet ise duvarlarda, hayali ülkelerin haritasını çizmişti. Büyük şöminede de yarı yanmış iri odunlar hâlâ duruyordu.

Maksim, kızın heyecandan ve soğuktan titrediğini görerek, ancak duyduğu büyük istekle açıklanabilen, ama hemen hemen şefkate benzer bir davranışla onu sımsıkı kucakladı:

"Ocağı yakalım mı prenses?"

Julie başını salladı:

"Bırakın gideyim, sonra ne isterseniz, ne kadar isterseniz veririm."

"Bir tek şey istiyorum güzelim: Seni! Buraya aramaya geldiğin şeyleri almadan ve borcunu ödemeden gidecek değilsin herhalde."

Bir ölüm aracı gibi elinde ustalıkla oynattığı sustalısını bırakmadan odunları tutuşturdu. Sonra da minyatür portreyi ve mektubu işaret ederek ekledi:

"Bak güzelim, bak bebeğim, eğer beni memnun etmezsen bunları ateşe atarım."

Sonra birdenbire dönerek kızı omuzlarından tuttu ve ayı postunun üstüne diz çöktürdü. Zaten yarısı yırtılmış elbisesini sabır ve özenle soydu çıkardı. Mitolojik kadın figürlerini andıran görünümü ile Tanrılara kurban edilmek üzere sunak yerine getirilen lanetlenmiş bir günahkâr gibi öyle boynu bükük duruyordu. Ateşin yanına bu kadar yakın oluşunun etkisiyle tatlı bir sıcaklığın vücudunu kapladığını seziyor, fakat tam bilincine varamıyordu. Çünkü bu yavaş başlayıp gelişen tören, bu başka yerleri, başka zamanları hatırlatan pösteki kokusuyla şuuru bulanmış, o çok hoşlandığı delikanlı ile Kızılderili çadırında hararetle seviştikleri geceyi hatırlamıştı. Daha doğrusu, o gece hasta delikanlıyı kendisi tahrik etmiş ve onun her tarafını öpüp okşayan kendisi olmuştu. Oysa şimdi roller değişmiş aynı şeyleri kendisine Maksim yapmaya başlamıştı. Önce kadife ceketini çıkarttı. Adaleli vücudunda yer yer eski yara izleri ve dövme desenler vardı. Bir taraftan soyunuyor, bir taraftan da her ihtimale karşı kızı saçlarından tutuyordu.

Julie Crevecoeur ise ağır ağır şuurunu yitirirken, sırlarını her an teslim etmeye hazır olan, ama henüz erişemediği o minyatürle mektuba son defa bakarken; Maksim'in hiç umulmadık tatlılıktaki elleri başını döndürüyor, gözlerini karartıyordu. Elbiselerinden sıyrılıp soyundukça Maksim o çirkin ve kötü kişiliğini de atıyor, olduğundan bambaşka bir insan haline geliyordu. Sanki gerçek ruhu, tıpkı bir müzik ale-

ti gibi kullandığı bu uzun ve zarif parmakların ucunda toplanmıştı!

Julie, aylardan beri, Rio Grande kıyılarında bir genelevde Alain'e karşı beslediği o büyük aşkın kırılıp paramparça oluşundan bu yana kimseyle sevişmemişti. Ona göre, madem aşk bitmişti, o halde artık bir erkekle sevişmenin anlamı da kalmamıştı, tadı da...

Bu korkunç zorlama altında, hor gördüğü meslekten bir katile teslim olduğu bu gecede garip bir şeyler oluyor, fakat genç kız bunu serinkanlılıkla açıklayamıyordu kendine. Aklı, mantığı, her şeyi silip süpürülmüştü. Maksim'in sanatçı elleri onun körpe vücudunu okşadıkça genç kız kurtulmak için adamı tırmalamaya ısırmaya çalışıyor fakat başaramıyordu. Çünkü zaman ve değer kavramlarının bambaşka boyutlara eriştiği yepyeni bir âleme girmişti. Bütün çırpınmaları, debelenmeleri boşunaydı. Adam, pasta hamuru açan mesleğinin üstadı bir aşçıbaşı misali kızı âdeta yoğuruyordu. Julie, son çare olarak bacaklarını birbirine kenetlemeyi bulmuştu. Bu tecavüze isyan eden vücudu kaskatı kesilmişti. Fakat Maksim, Batı Amerika ormanlarında zorla ırzına geçen Yüzbaşı Stanley gibi duygusuz bir vücuda sahip olmak niyetinde görünmüyordu. Onun için, tıpkı ince yaradılışlı bir âşık gibi sabırla, usul, usul, sindire sindire çalışıyor, okşuyordu. Julie'nin başkaldıran katı vücudu ise bu kadar ustalıkla kışkırtan parmaklara cevap vermekte fazla gecikmedi: önce sihirli bir müzik aleti gibi titreşimlerle kıvrandı, sonra yumuşadı, yumuşadı, gevşedi... Bir süre sonra da Julie'nin parmakları, adamın uzun ve esnek parmaklarını bularak onlarla kenetleyiverdi.

Genç kız gözleri sımsıkı kapalı, utançtan kahrolmuş, hangi mucizenin bu kaba adamı okşamaları ve kucaklama-

larla bambaşka bir yaratık haline getirdiğini düşünüp duruyordu. Maksim, hazırlığın tamam olduğuna iyice kanaat getirince usul usul kızla birleşti. Hafiften başlayan hareketleri gittikçe hızlanıyordu. Vücutların birbiriyle oynadığı, sonunda ahenkli bir şekilde uyuştuğu, ruhlar ve gönüller birbirine taban tabana zıt iken, etlerin, sinirlerin tam bir anlaşmaya girdiği, ırza geçmeyi hem yumuşak hem de hareketli bir savuşmaya çeviren, belki saçma, anlaşılmaz fakat tam olan bu birleşmede, Julie'nin, zevklerin en doruğuna yükseldiği inkâr edilemezdi.

Çok sonra, yıllar sonra, genç kız bu inanılmaz macerayı tekrar düşündüğü vakit Maksim'in kişiliği hakkında kafasında kalmış daha bir yığın soru bulunduğunu farketmişti. Maksim'in kolları arasında iken duyduğu dehşetle karışık zevki hatırladıkça, bunu sadece bu müstesna geceden önceki uzun süren cinsel açlığa değil ama aşka ve ölüme çok yakın başka bir duyguya da yoruyordu. Çünkü böylesine bir duygu yoğunluğu ancak bir kan banyosu içinde ve ölümle bitebilirdi.

Julie, kaçıncı defa olduğunu hatırlayamadığı bu birleşmelerden sonra gerçekten öldüğünü sanıyordu. Oysa sadece bayılmıştı.

Onu buz gibi olan soğuk uyandırdı.

Ocak sönmüştü.

Yalnızdı.

Gitmeden önce Maksim kadife ceketini kızın üstüne örtmüş, o incecik gömleği ile bu karlı ve rutubetli havada gecenin karanlıklarına dalarak kaybolmuştu. Julie onun bu davranışına bir anlam vermekte güçlük çekti Centilmenlik sıfatı bu adama çok ters düşerdi. Bununla birlikte, kendisine manto gibi gelen ceketi geçirdi sırtına. Ceplerden birine

minyatür portre ve mektup yerleştirilmiş; Maksim anlaşmaya sadık kalmıştı.

Artık bu tehlikeli yerden uzaklaşmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Kasadan alınan bu iki değerli parçaya da birlikte götürerek tabiî... Julie, mektupta yazılan şeylerin, bu minyatür hakkında bir ipucu vereceğini kuvvetle tahmin ediyordu. Ne olursa olsun, merakı her şeye üstün geliyordu. Mektup, bir yıldan daha eski bir tarih taşımaktaydı. İlk sayfanın sağ üst köşesinde "Cenevre 14 Aralık 1864" yazıyordu. Daha sonra bu mektubu, bazı cümlelerini daha iyi anlayabilmek üzere defalarca okumuştu. Çünkü iri fakat ince bir yazı ile yazılmış mektupta okunması güç kelimeler vardı. Julie'nin bir nefeste okuduğu mektup aynen şöyleydi:

"Mösyö, bu satırları size, çok içten gelen bir heyecanla acele yazıyorum. Eğer hâlâ Cenevre'deyseniz elinize erişebileceğini umarım. Bean Rivage otelinin barındaki bir randevudan henüz döndüm. Bu büyük otelin holünden geçerken sizi bir grup yüksek şahsiyetlerin arasında gördüm. Cenevre'li iş adamları, genel müdürler ve politikacılar olduğunu tahmin ederim. Sizi hemen tanıdım mösyö ve yirmi yıl önce Sicilya'da ata binişinizi hatırlamam için gözlerimi bir an kapatmam kâfi geldi. Sicilya'nın o yüce manzarası ve dekoru içinde sizin gibi Fransa'dan sürgüne gönderilmiş dostlarınızla ne güzel at gezileri yapardınız. O yıllar İtalyan birliği dolayısıyla herkes zaten tam bir anlaşma ve dostluk havası içindeydi.

Az önce otelde hemen yanınıza gelip elinizi sıkmak istedim ama rahatsız ederim düşüncesiyle vazgeçtim. Her ihtimale karşı, yanılıp yanılmadığımı anlamak üzere de otelin resepsiyonuna sordum. Bugün kullandığınız adı öğrenir öğrenmez de nasıl hayrete düştüğümü tasavvur buyurursunuz.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Demek güçlü bir banker, İmparator Napolyon'un özel müşaviri, Paris'in en gözde adamlarından biri oldunuz ha? Bunu yadırgadım zannetmeyin lütfen. Siz sürgündeyken, Bonaparte ailesi ile olan ilişkilerinizi biliyorum. Onlara o en sıkıntılı, en dertli günlerinde yakın dostluk göstermiştiniz. Onların da kara gün dostlarını unutmamış olmaları son derece namusluca bir iştir. Ahlâk ve fazilet duygularınız bunu gerektirir.

Sizinle beş on dakikacık gevezelik ederek, Sicilya'da konuğu olduğunuz Prens T.'nin evinde geçirdiğiniz o neşeli günleri tekrar yâd etmek isterdim. Hele yirmi yıl önce hepimizin âşık olduğu ve içimizden hangisini tercih ettiğini hâlâ bilmediğimiz o genç kızın unutulmaz güzelliğini bir defa daha hatırlamak, onun hakkında konuşmak benim için apayrı bir zevk teşkil edecekti. Belki aradan bu kadar yıl geçtikten sonra hâlâ o günlerin anısına dönmek isteyişimi gülünç bulacaksınız ama unutmayınız ki ben bir şairdim, hâlâ da öyleyim ve şairler bütün ömürleri boyunca hep böyle cevabını veremedikleri sorularla yorar dururlar kafalarını. Umarım bu defa böyle olmayacak. O genç kızın hangimizi tercih ettiğini sizin ağzınızdan öğrenebileceğim. Bu umutla en kısa zamanda görüşmeyi dileyen vefalı dostunuz: Henri Blanvalet"

Mektubun altında da Cenevre'de Pre Leveque semtinde bir adres bulunuyordu.

Julie, gizli bir anlamı varsa keşfetmeye çalışarak mektubu okudu, okudu tekrar tekrar okudu. Önce öyle büyük bir sır barındırmayan bu mektubu, babalığının gizli kasasına neden gizlediğini pek de anlamadan büyük bir hayal kırıklığına kapılmıştı. Yorgunluğuna ve feci şekilde uykuya ihtiyacı olmasına rağmen durumu muhakeme etmeye çalıştı ve sonunda şöyle bir kanaate vardı: Bu Blanvalet adlı kimse Julie Crevecoeur'le ilgili bazı olayları ve bu olayların kahramanla-

rını biliyor olmalıydı. Dikkatle incelediği bu minyatürle mektup arasında bir ilişki kurmaya çalıştı. Resimdeki genç kadının saç tuvaleti Julie'ye yabancı değildi. Bundan yirmi beş yıl önce kral Louis Philippe devrinde saçlar böyle kule gibi tepede toplanıyordu.

Genç kız, bu prenses havalı kadının mücevherlerine de hayran olmuştu. Pırıldayan yakut ve iri taşlı yüzükler...

Kadının çıplak omuzları koyu ve janjanlı bir kumaşın kılıfından bütün tazeliği ile çıkmış, ressam fon olarak Akdeniz bitkileri ile dolu bir bahçeyi kullanmıştı.

Pavyondaki mum bitmiş, son nefesini vermek üzereydi. Julie, büsbütün karanlığa gömülmeden minyatüre bakmaktan vazgeçti. Burada yakalanabileceğini düşünerek doğruldu. Erken kalkan bir hizmetkâr ya da bahçıvan gelebilirdi. Her tarafı dayak yemiş gibi kesiliyor, soğuktan titriyordu... Bahçe duvarındaki sokağa açılan kapı yarı aralık bırakılmıştı. Julie dar yola girerek Auteuil'ün ana caddesine doğru yürüdü. Her taraf zifiri karanlıktı ama çocukluğundan beri yolları ezbere biliyordu. Maksim'in ceketine sıkı sıkı sarılmış makine gibi yürüyordu. Üstüne de yağmurluğunu geçirmişti. Ceplerini yokladı, yanına aldığı birkaç altın lira cebinde duruyordu hâlâ...

Adam bunları almaya kalkışmamıştı.

Kafası bomboş, bacakları yorgunluktan kesilmişti. Öyle perişan bir haldeydi ki korkuyu filan düşünemiyordu. Auteuil tren istasyonu istikametinde yürüyor, yürüyor, yüzüne çarpan sulu kara keskin rüzgâra aldırmıyordu. Sokaklarda kimseler yoktu. İstasyonda da in cin top oynuyordu. Gişeler kapanmış, büyük saat sabahın üçünü gösteriyordu. Julie, ilk trenin altıdan önce kalktığını hatırladı. Önce bir kanepeye oturup beklemeyi düşündü. Ama sonra aklına ge-

len yeni bir fikirle bundan caydı. Bir polis devriyesi gelip, gecenin bu saatinde burada ne aradığını, kimliğini sorabilirdi. Tabiî kuşku uyandıracağı için de en yakın karakolda alabilirdi soluğu. Böyle bir şey olacak olursa onu karakolda mutlaka tanırlar ve birkaç saat sonra da babalığına teslim edebilirlerdi. Bu düşünceyle paniğe kapıldı ve yaklaşan bir ayak sesi de duyar gibi olunca koşarak kaçmaya başladı. Point du Jour köprüsüne kadar koştu. Orada saklanmaya çok elverişli yerler olduğunu biliyordu. Altından geçen Seine nehrinin çağıltısı duyuluyordu. Bu defa, ırmağın öbür yakasına geçerek Grenelle'e doğru yöneldi. Bitkindi ama yaşamak, hayatta kalmak isteği içini canlılıkla dolduruyordu. Ara sıra Maksim'in mırıltısı kulağında akisler yapıyordu: "Seni istiyorum prenses, seni!" Kafasına takılan bu sesi kovmak istiyor ama çabası sonuç vermiyordu. Karanlıklara doğru yürümeye devam ederken köprünün ayaklarında bazı gölgeler görerek paniğe kapıldı. Durmadan yürüyüp geçmek daha iyi olacaktı. Sarhoş bir adamın kahkahasını duydu. Sonra bir ses "Pişt... pişt... Bu tarafa gel!" diye seslendi. Daha ileri gitmesinin doğru olmayacağını düşünerek geri döndü. Bilmediği mahallere gitmektense Auteuil'ün o çok iyi tanıdığı sokakları daha güven vericiydi...

Bu gece, hiç bitmek bilmeyecek miydi? İstasyona doğru gitmekten kaçındı bu defa. Ama nereye gidecekti? Yorgunluktan ölüyordu. Birdenbire yaklaşan bir araba sesi duydu. Ne de olsa işine yarayabilirdi. Bir ağacı siper alarak bekledi. Araba, önünden geçip biraz ilerde bir evin önünde durdu. Julie arabadan inen tuvaletli bir kadınla, fraklı bir erkeği farkedebildi. Sonra bir para sesi duydu.

"Üstü kalsın ahbap! Kalsın..."

Kapının önündeki adam anahtarını ararken Julie de arabaya doğru yaklaştı. Adamla kadının eve girmesini bekledi. Sonra cılız bir sesle arabacıya seslendi:

"Arabacı! Arabacı!"

Kendi boğuk sesine kendi de şaşmıştı.

"Kim sesleniyor?"

Ben... ben... boş musunuz?

"Bu saatte nereye gitmek istiyorsunuz böyle?"

Arabacı, böyle bir saatte böyle bir havada birden bire sokakta beliren bu çizmeleri çamurlu, acayip bir yağmurluk giymiş olan kızı arabasına almaya pek niyetli görünmüyordu.

"Saint Germain des Pres'de Visconti sokağına gitmek istiyorum."

"Yolum o taraftan geçmiyor."

Arabacının tok ve hor gören sesi Julie'yi sinirlendirdi. Bu sinirleniş aklını başına toplamasına da yardımcı oldu. Elini cebine atıp bir Louis altını çıkardı ve adama fırlattı.

"Al bakalım şunu ahbap! Belki senin yolun orası değil ama ben o sokakta oturuyorum."

Sonra adamın şaşkın bakışları altında kapıyı açıp arabaya atladı.

Julie, Visconti sokağındaki çatı odasına girdiği vakit sabahın beşi oluyordu. Güçlü bünyesi, Grenelle, Vaugirard ve Montparnasse yolu ile eve dönerken kendini iyice toparlamasını sağlamıştı. Arabanın nispeten ılık havasında ve gazyağı fenerinin ışığında minyatür portreyi tıpkı bir aynaya bakarcasına uzun uzun seyretmişti.

Odasına girince de yorgunluğunu ve uykusuzluğunu unutup masanın üstündeki mumu yaktı. Yağmurluğunu çıkarıp, Maksim'in kadife ceketiyle kendini demir karyolasına attı, mektubu incelemeye başladı. Birkaç saat önce başın-

dan geçenleri unuttuğu gibi, saat altıya doğru vücudu yorgun, fakat çantası banknotlarla dolu olarak fahişelikten dönen Kontes Antonia'yı eve bırakan arabanın sesini bile duymadı...

Julie, uykuyla savaşıyordu. Yarı uyur durumda, mektubun içinde yazılanları düşünüyor ve 'o genç kız..' ile babalığının arasında bir ilişki olup olmadığını tahmine çalışıyordu. Aradan geçen bunca yıl sonra o genç kız herhalde, ara sıra prenses Mathil de Bonaparte'ın evinde rastladığı ve yüksek sıfatlar taşıyan soylu İtalyan kadınlarından biri gibi olmuştu. Kapısına önce hafiften, sonra daha yüksek vurulduğu sırada uykuya dalmıştı bile... Sıçrayarak uyandı:

"Kim o?"

"Benim, Antoinette!..."

Julie, minyatürle mektubu yastığın altına atıp kapının sürgüsünü çekti. Kontes:

"Eve dönerken odanızda ışık gördüm de... Matmazel neden bu kadar erken kalkıyor?"

Julie, bilmeden yapılmış bu alayı önemsemedi. Kalkmıyordu ki yeni yatmıştı daha... Antoinette ekledi:

"Matmazel, eğer yüzünüzü aynada görseydiniz..."

Julie, yüzünün görülecek durumda olmadığını biliyordu.

"Ya sen Antoinette? Asıl sen aynaya baksaydın, buraya geleceğine doğru yatağına koşup yatardın. Uykusuzluktan harabeye dönmüşsün."

Eski hizmetçisi telaşlı eda ile:

"Saat yedide mutlaka kiliseye gitmeliyim diye mırıldandı."

Julie bundan bu mert kızın bu gece epeyce günah işlediği sonucunu çıkardı.

"Ya bu sevgili Antoinette benim başıma gelenleri bir bilse..." Hiç bilmemesi için elinden geleni yapacağına yemin etti.

"Kahvaltı sofrasını hazırladım... Kahvenizi içebilirsiniz matmazel..."

"Tanrı aşkına Antoinette, artık şu hizmet etme sevdasından vazgeç. Böyle diyorum ya seninle birlikte kahvaltı etmeye de bayılıyorum. Çok acıktım. Sen aşağı in ben de geliyorum..."

İki genç kız kıtlıktan çıkmışçasına iştahla kahvaltı ettiler ve Julie bundan hafif tertip rahatsız olmadı da değil. Çünkü ikisi de nefret ettikleri adamlarla birkaç defa yatıp kalkmışlardı. Allahtan, Antoinette, bütün soylu kadınların gıpta edecekleri bir incelikte Laperouse'de başlayan ve bilmem hangi lüks otelin odasında sona eren geceye dair tek kelime anlatmadı. Kahvaltıdan sonra Antoinette günah çıkarmaya kiliseye koşarken, Julie de tavan arasındaki odasına çıkarak, hem esrarengiz hem de hayal kırıcı olan ve Julie Crevecoeur'un geçmişine dair hiçbir ışık tutmaz gözüken, Blanvalet'nin mektubunu tekrar okumaya başladı. Sonra minyatürü, incelemeye başladı yeniden: Kendisini geçmişine bağlayacak küçük bir iz bulmaya gayret ediyordu bu küçük portrede, şu ressama modellik eden kadının kimliğini bir öğrenebilse gerçek ailesini kolaylıkla meydana çıkarabilirdi.

"O zaman, diye düşünüyordu, hayatım gerçek anlamına kavuşacak geçmişim ve geleceğim, belirli bir açıklığa erişecek beni huzura kavuşturacaktı."

Çünkü Julie'ye göre insanı boşluktan kurtaracak olan şefkattir. Şefkat ise dayanağını aile bağlarından alır. Böyle düşününce de son aylarda birdenbire yaşlandığını hissetti. Gençler huzurunda çok tutku peşindedir. Daha birkaç ay

BELONGS TO KAOTIC TEAM

öncesine kadar tepeden tırnağa tutku kesilmiş olan Julie de şimdi tutkudan çok huzur peşindeydi.

Daha şimdiden dün gecenin olayları bir kâbus kadar gerçek dışı geliyordu ona. Oysa ne kadar unutmaya çalışsa, bazı sahneler ve hareketler o kadar gerçekti ki... Aradan yüzyıl geçse bu ayrıntıları gene unutamazdı. Ve eğer şu mektupla resim olmasaydı, Julie sonunda şuna inanacaktı: Günlerdir böyle eve kapanıp yaşamaktan sıkılan ruhu olmayacak bir hikâye yaratmıştı. Auteuil'de geçen o fırtınalı gece sadece hayalinin mahsulüydü. Oysa katı gerçek ortadaydı. Babalığının kasasını soymuş, sonra da suç ortağı ile düpedüz yatmış, bir güzel sevişmişti. Ama başka türlü hareket etmesine de imkân yoktu, hareketsiz oturmak onu çıldırtıyordu.

Sabahın erken saatlerinde Raoul de Saint-Cerre geldi. Antoinette henüz dönmemişti. Herhalde kilisede günah çıkarttıktan sonra şekerlemeci mağazasına uğrayıp öteberi alıyordu:

"Neyiniz var Julie? Rahatsız mısınız?"

Gazetecinin inceleyen bakışlarını görünce genç kız başını çevirdi.

"Hayır Raoul... Sadece... makyaj yapmadım henüz de ondan..."

"Ne söylüyorsunuz hayatım? Sizi gün doğarken kaç defa taptaze gören imtiyazlı kişilerden olduğumu unutuyor musunuz? Paris'le Saint Nazaire arasında işleyen trende ilk karşılaşmamızı nasıl unuttunuz. Ya Altın Çağ gemisindeki sabahları... Kızılderililerin çadırlarında hapsolduğumuz günleri? O zaman da makyajlı mıydınız?"

Uzun Amerika yolculuğu sırasında birbirlerine yaklaştıkları o günlerin anıları, bu sözlerle tekrar canlanınca, Julie belirli bir şekilde rahatsız oldu. Yüreğiyle, ruhu ile, eğiti-

mi ile, gözlerinden taşan şehveti ile kendisine çok yakın hissettiği, kendisine tapan bu delikanlının yüzüne bakmaya cesaret edemiyor, o tatlı sevişmeleri kafasından silmeye çalıştığı halde başaramıyordu.

"Beni seviyor... Ona muhtacım... O, Patrice'le birlikte kendisine güvenebileceğim tek insandır... Neden benim hiçbir şeyim değil ki o! Hiçbir vakit âşık olmadım ona! Ama yanı başımda bulunmasından mutluyum ve eminim ki bana yardımcı olmaktan kaçınmayacaktır..."

"Sakın hastalanmış olmayasınız Julie? Bütün Paris gribe yakalandı."

Genç kız itiraz etti.

"Yok canım, daha neler Raoul! Hiçbir şeyim yok çok şükür. Zaten siz gelmeseydiniz, mutlaka ne yapıp ne edip size haber uçuracaktım... Yeni haberler var..."

Delikanlının bakışında, hayranlıktan başka, merhamete benzer bir şey de okunuyordu ki bu Julie'yi sinirlendirdi:

"Evet, Raoul, inanmıyor musunuz? Çok rica ederim, lütfen öyle bakmayın bana. Nihayet..."

Bir an duraladı. Auteuil macerasını ona nasıl anlatmalıydı.

"...Nihayet ele geçirmeyi başardığım bazı şeyler... Tekrar duraladı. Sonra birdenbire:"

"Gelin benimle birlikte Raoul, dedi. Madem bana karşı ilginizi eksik etmiyorsunuz, size kaldığım odayı göstermemek haksızlık olur..."

Ve delikanlıyı çatı katına çıkardı. Raoul, oda kapısından girerken başını eğmek zorunda kalmıştı.

Genç adam, demir karyola, kırık bir masa ve bir iskemleden ibaret eşyayı görünce ne diyeceğini şaşırarak:

"Julie..." diye mırıldanabildi...

"Şuna bakın lütfen Raoul..."

Ona minyatürü uzatmıştı. Delikanlı sarsıldı.

"Orasının önemi yok."

"Bu benzerlik çok şaşırtıcı bir şey... Eğer altında 1847 tarihi bulunmasaydı insan kolayca bu resmin size ait olduğunu sanabilirdi."

Sonunda:

"...Buna benzer birçok minyatür gördüm. Ama nerede, şimdi maalesef hatırlayamıyorum... Bununla birlikte.., kadının ardındaki manzara... bu yemyeşil bahçe... hemen hemen... evet, hemen hemen bu egzotik ve Akdeniz iklimi bahçesi kadının sırtındaki saraylı elbisesi ile tezat teşkil ediyor, uyuşmuyor... Hatta boynundaki yakut bile öyle..."

"Fondaki manzarayı yeniden inceledi!"

"...İşin ilginç yönü bu bahçenin verdiği gerçeklik izlenimidir. Yani demek istediğim, ressam bu fonu, sırf modeline güzel bir görüntü kazandırmak için öyle rastgele yapmamış... Hayır Julie... Modelle, ressamın onu yerleştirdiği dekor arasında sıkı bir ilişki var..."

Bir an tereddüt etti...

Julie ise bir şeyler öğrenmenin susuzluğu içinde yanıyordu!

"Nasıl bir ilişki?" diye sordu.

"Bu bahçe bana bir şeyler hatırlatıyor... daha önce görülmüş bir manzarayı... hem de Fransa'nın dışında..."

"Bu kadının kimliğini bulmama yardım ediniz Raoul... Bunu başarırsanız, bu..."

Nihayet delikanlının yüzüne bakmak cesaretini bulabildi...

"...Bu sanki uzun bir gecenin benim için sona ermesi olacak."

Delikanlı gözlerini resimden ayırmadan:

"Bunu bana verebilir misiniz" diye sordu.

"Elbette... Yalnız önceden haber vereyim, bu çalınmış bir resimdir."

"Sahi mi?"

Raoul de Saint-Cerre olgunlaşmaya yüz tutmuş bir insandı. Bu konuda Julie'ye hiçbir şey sormadı... Sadece o ünlü ve biraz iğneleyici gülümseyişiyle baktı. Sonra tekrar portreye döndü:

"A.V. diye atılan imzasına bakarak bu resmi yapan ressamın kim olduğunu size söyleyebilecek durumda değilim. Ama Paris'te bu ressam ve belki de modeli hakkında bize ilginç bilgiler verebilecek çok iyi mütehassıslar tanıyorum."

"Bütün kalbimle bunu dilerim" dedi Julie ve ekledi:

"Şunu da okumanızı isterdim...."

Cenevre'den postaya verilmiş mektubu uzattı. Gazeteci kâğıtları aldı, okudu, tekrar okudu, inceledi, sonunda:

"Bu mektupla, şu portre arasında bir ilişki kuramadım ben, diye mırıldandı."

"Bununla birlikte bir ilişki de var. Çünkü bu iki parça eşya, aynı yerde bulundu.

"Olabilir ama gene de bir şey ifade etmez bu Julie."

Genç kızı hayal kırıklığına uğramış görünce de usulca kollarına aldı onu ve kardeş şefkati ile alnından öptü. İşte bu sırada Julie, çok kısa süren bir an, omuzunu delikanlının göğsüne dayayıp ağlamak ihtiyacını duydu. Fakat sonra hemen toparlanarak ayrıldı.

"Şimdi teessüre kapılmanın sırası değil Raoul..."

Hiç konuşmadan tekrar aşağı indiler. Biraz sonra da gazeteci portreyi kürklü paltosunun cebine indirerek evden ayrıldı. Julie, salonun penceresinin yanında ayakta duruyordu. Sokak kapısından çıkarken delikanlı başını ikinci kata doğru

kaldırdı ve eliyle genç kızı selâmladı. Julie de perdeyi kapatmadan önce ona aynı şekilde mukabele etti.

Antoinette döndüğü vakit de ona dün geceki rezaleti, Raoul'ün götürdüğü ve babalığının kendisinden sakladığı sır zincirinin ilk halkasını meydana çıkaracak olan portreyi niçin anlatmadığına pişman oldu. Bir an kendisine bu kadar sadık olan kıza her şeyi itiraf etmeyi düşündü ama şartlar onu fikrinden caydırdı çünkü cadaloz Colpin cenapları da teşrif etmişlerdi. Polonyalı Kontes'in geceyi nasıl geçirdiğini ve hasılatı (!) merak etmişti. Kahvesini yudumlarken hâlâ atlatamadığı gribin tesiri ile öksürüyor, tükürüyor, sesi bir oktav aşağıdan çıkarak sözlerini daha trajik kılıyordu.

Antoinette ona:

"Sokağa çıkmamalıydınız, diye sitem etti. Ben bu akşam Notre Dame de Lorette sokağındaki evinize gelirdim..."

"Beni o pis evde, o fare deliğinde görmenizi istemedim. Eski şaşaalı günlerimden pek az iz bulunur orada. Hem sonra bu akşam başka meşguliyetlerin de olsa gerek... Ha, sırası gelmişken sorayım, Languedoc'lu adamımız ne âlemde?"

Ses tonu birdenbire değişmişti. Julie, onun, himayesindeki kızla iş meseleleri görüşürken bütün ağrılarını sızılarını unutuverdiğini farketti. Antoinette kızarmıştı:

"Bana âşık olduğunu iddia ediyor diye kekeledi. Size bir şey soracaktım..."

Fakat birden sözünü yarıda kesti. Bir şey hatırlamış gibiydi. Bohçacı kadının soğuk, acımasız ve baykuş gibi bakışları altında çantasını açtı ve bir yığın banknot para saçıldı ortaya.

Antoinette gururla:

"Polonya'nın bağımsızlığa kavuşması için yapılan yardım" dedi.

Julie yanlış anladığını sanmıştı. Colpin o hortlak kahkahalarından birini patlattı!

"Fevkalâde bir buluş değil mi matmazel Crevecoeur? Âşık beylerin paraları sökülmesi için, dilber kontesimiz kendini gizli bir Polonyalı vatandaş grubunun muhasebecisi olarak tanıtıyor..."

Kocakarı paraları sayıp yarısını torbasına indirirken, Julie dehşet ve hayretten dona kalmış olarak:

"Çok ince bir buluş" diye mırıldandı.

"Tatlı bir iş olmuş..."

Colpin sözünün gerisini getirmedi. Julie ansızın büyük bir endişeye kapılmıştı: Colpin, artık iyileştiğine göre gene "Büyük California" yemekhanesine dönecekti.

Eğer paçavracı Roger ona, kendisinin garip ziyaretini anlatacak olursa her şey meydana çıkacaktı. İyisi mi önceliği kendisi almalıydı ele... Ama ihtiyar kadın öyle bir söz söyledi ki buna gerek kalmadı!

"Gidip eve yatacağım. Ben yaştakiler için sağlık, öyle har vurulup harman savrulmaması gereken bir hazinedir. Eğer Tanrı ömür verir de yaşarsam, on sekiz yaşınıza bastığınız zaman matmazel Crevecoeur, inşallah sizi zengin görürüm. Eğer yeni bir ev alıp dayayıp döşerseniz, gardırobunuzu yenilerseniz beni unutmayın. Bütün eskilerinizi yarı fiyatına alırım!"

"Bundan kuşkunuz olmasın madam Colpin. Ama henüz o günler gelmedi daha..."

"Doğru... Bütün Paris, babalığınızın dedikoduları ile çalkalanıyor, Meteliksiz kalmanız, hatta borçlu çıkmanız bile muhtemel!"

"Öyle bir şey olursa ben de gizli bir ihtilâlci grubunun muhasebeciliğini yaparım o zaman!

Colpin ona iştahla bakarak:

"Katır yükü ile altın kazanırsınız matmazel, altın...."

Raoul akşamleyin tekrar geldi. Antoinette giyinmiş, süslenip püslenip Beranger konser salonuna gitmişti. Orada yeni dostu ile buluşacaktı. Lauent adlı ve kendisine "şeytan kemancı" denilen bir müzisyen koro eşliğinde Loisa Puget'nın romanslarını çalıyor, Paris'e gelen taşralılar bu konserlere bayılıyordu. Raoul'un gözlerinde iyi haberler okunuyordu. Böyle zor araştırmalar tam onun işiydi. Artık esrar perdesinin ucu aralanacak, gerçeğin yüzü ortaya çıkacaktı Julie anlaşılmaz bir önsezi ile korkuyordu. Bu korkusunu gizlemek için büyük çaba harcamak zorunda kaldı. Raoul, portreyi cebinden çıkarıp geridonun üstüne koydu ve:

"Louvre'den geliyorum" dedi.

Ulusal müzelerin akşamüzeri kapandığını bilen Julie hayret etmişti.

"Bu saatte mi?"

"Güzel sanatlar bölümünün yeni müdürünün yanından henüz ayrıldım. Beni iyi karşıladı. Zaten kim Yüzyıl Gazetesi yazı işleri müdürünün tavsiyesiyle bir yere giderse mutlaka iyi karşılanır. Kimse onun tavsiyelisini redde cesaret edemez..."

Julie, bir Güzel Sanatlar Müdürlüğünün varlığından haberdar değildi. O Amerika'da iken İmparator tarafından kurulmuştu bu enstitü.

"Müdür, minyatürü görünce şaşırdı kaldı."

"Şaşırdı mı? Neden?"

"Minyatürü uzun uzun inceledi, sonra bu A.V. imzasının Roma'da Villa Medicis okulunun eski öğrencilerinden Auguste Voumard'a ait olduğunu söyledi. Yirmi yıl önce bugünkü imparatorumuz Louis Napoleon Bonaparte'la birlik-

te Pincio'da at gezintileri yaparlarmış. Bonaparte o vakitler zevk ve safa düşkünü bir delikanlı imiş. Bu ressam İtalya'da büyük isim yapmış ve yıllardan beri de Palermo'da yaşıyormuş. Orada birçok şatonun fresklerini yapmış..."

"Sicilya 'Palermo'sunda değil mi? Emin misin?"

"Evet, tabiî... Ne var?"

Raoul, genç kızın gösterdiği büyük tepkiyi anlayamamıştı:

"Mektup Raoul, Mektubu düşünsene..."

O zaman durumu kavradı. Julie heyecanla devam etti:

"Raoul, karanlıklardan kurtulmam, herşeyi açık seçik görebilmem için bu ressamın modelinin adını öğrenmek bana yetecektir. Bilmem anlatabildim mi?"

"Portredeki kadın ailemden biri olamaz mı? Bana çok yakın biri?"

Raoul, başı ile tasdik etti. Kız sözlerini sürdürüyordu:

"Ve belki de Raoul, siz de benim gibi düşünüyorsunuz, İsviçre'li şairin sözünü ettiği genç kız, hani kendisinin, babalığının ve öteki Fransız arkadaşlarının aşık olduğu genç kız, yirmi yıl önce Sicilya'da Prens T.'nin şatosundaydı ve..."

Tutuk tutuk, boğuk bir sesle, kelimeleri araya araya konuşuyordu. Öyle heyecanlanmıştı ki yatıştırmak için gazeteci delikanlı ona sokulmaya mecbur oldu. Julie'yi hiç böyle görmemişti:

"Yani şunu söylemek istiyorum diye fısıldadı Julie, resimdeki genç kız, mektupta sözü edilen kız olsun olmasın... Fakat heyecandan sözünü bağlayamıyordu. Raoul onu omuzlarından kavrayıp gerçeğe döndürmeye çalıştı:"

"Her türlü ihtimal vardır Julie, her şey olabilir. Fakat hepsi de birer faraziye olmaktan öte gidemez... Bize bu konuda ışık tutacak bir tek adam tanıyorum... Bu adamı da bir

saat önce gördüm... Minyatürü incelerken nasıl heyecanlandığını düşünüyorum da... Evet gerçekten Güzel Sanatlar Enstitüsü Müdürü kont de Nieuvvkerke bize..."

"Nieuvvkerke mi? Nieuvvkerke mi dediniz Raoul?"

Julie haykırmıştı. Sapsarı kesilmişti kızcağız:

"Evet... Ne var bunda? O da İtalya'da uzun süre kalmıştı. Hem de tam o çağlarda..."

"Raoul! Raoul! Nasıl yapabildiniz bunu?"

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Delikanlı iyice afallamıştı:

"Ne oluyorsunuz sevgilim? Ne demek bu Allah aşkına? Fransa'nın bu konuda en yetkili kişisine başvurmakla sizin menfaatinize hizmet ettiğimi sanıyordum... Bu yüzden şimdi de beni azarlayacak mısınız yoksa?"

İçine düştüğü büyük umutsuzluk Julie'nin aklını başından almıştı:

"Her şey bitti artık, diye hıçkırıyordu genç kız, her şey... Mahvoldum... Biraz sonra, eli kulağındadır, babalığım... Ama bağışla Raoul beni, eminim benim iyiliğim için çalıştınız... Ne var ki bu Nieuvvkerke..."

"Lütfen açıklayın Julie, ne oluyor kuzum, cidden anlayamıyorum..."

Genç kız sakinleşmeye, durumu açıklamaya ve şimdi ne yapmak gerektiğini düşünmeye çabalıyordu. Kont Nieuwkerke'nin heybeti silueti gözlerinde canlandı. Boylu poslu, gür ve gri sakallı, geniş alınlı olan kont, aslan yelesi saçları ile erkekliğin bir sembolüydü adeta. Bununla birlikte bir centilmenin tatlı davranışları, bir saray adamının eğitimi, sevecen bir bakış onun portresinin seçkin ve belirli taraflarıydı...

"Nieuvvkerke diye kekeledi Julie, prenses Mathilde'nin yakın dostudur. Birbirlerinden hiç vazgeçemezler... Hatta birlikte yaşıyorlar bile denebilir..."

Raoul gene onun telâşını anlamadan bakakalmıştı:

"Olabilir, ne var bunda? diye sordu. Herkes birbirini tanıyabilir..."

"Niçin anlamak istemiyorsun Raoul, Mathilde Bonaparte şu son yıllarda benim tek dostumdu... Bir dost bir koruyucu, bir sırdaş... Şu anda belki de Bay Nieuvvkerke prensesin yanında bulunuyordur ve ona herşeyi anlatmıştır..."

"Neyi anlatmıştır?"

"Bu minyatürle onu Louvre'da ziyaret edişinizi canım! Genç kızın portresi tıpatıp bana benziyor. Kont Nieuvvkerke ise Saint Gratien'de ya da Courcelles sokağındaki evde belki kırk defa görmüştür beni... Amerika'ya gidişimi hazırlayan nedenleri, dönüşümü, Havre'da kayıplara karışmamı, her şeyi, her şeyi biliyor. O söylemese bile, Prenses Mathilda söz açar minyatürden babalığıma. Çünkü bu minyatür, dün gece Auteuil'de Bay Gaspard'ın gizli kasasından çalındı!"

Raoul, genç kızı kollarına alarak:

"Siz çıldırmışsınız, dedi. Adamakıllı yitirmişsiniz aklınızı! Madem öyleydi de neden bana söylemediniz zavallı çılgın? Bu portreyi nasıl ve nereden sağladığınızı niçin anlatmadınız? Sonra prenses Mathilde Bonaparte ile yakınlığınızdan neden bana hiç söz açmadınız? Sizi severim, size taparım ve bilirsiniz bunu ispat ettim de... Ama siz hâlâ bana yabancı muamelesi yapıyorsunuz, güvenemiyorsunuz... Daha ilk günden beri kendinize ait ne varsa kalın bir esrar perdesiyle örtülüydü. Anahtarlarını sıkı sıkı elinizde tuttuğunuz halde hiçbir ipucu vermeden her şeyi benim keşfedip bulmamı istediniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biraz da sitem ve kızgınlık taşıyan bu sözler Julie'yi yatıştırabilmişti. Ne derece haklı olduğunu ve ona karşı nasıl yanlış davrandığını anlamıştı. İçi şefkat ve ilgiyle doldu:

"Bağışla beni Raoul diye mırıldandı. Size karşı yanlış davrandığımın farkındayım. Kaç defa başınızı derde soktum. Şimdi de gene başınızı ağrıtacak bir maceraya benim yüzümden atılmış bulunuyorsunuz. Pardon Raoul pardon..."

Raoul, büyük bir tatlılıkla onun saçlarını okşamaya başladı:

"Beni düşünmeyin sevgilim. Ben nasıl olsa kendimi kurtarmasını bilirim. Şimdi önemli olan bizzat sizsiniz. Sizin geleceğiniz söz konusu. Nasıl böyle basiretiniz bağlanabildi? Madem İmparatorun yeğeni Mathilde sizin koruyucunuz ve dostunuzmuş, pekâlâ meselelerinizin çoğuna bir hâl çaresi bulabilirsiniz. Hem Fransa'ya döner dönmez neden onun yanına sığınmadınız? Niçin babalığınıza karşı onun yardımını istemediniz?"

Julie, acı acı gülümsedi:

"Çünkü göstereceği tepkiyi önceden biliyorum. Remy Gaspard, prensesin dostu ve bankeridir. Ona karşı büyük bir bağlılığı vardır. Henri Blanvalet'nin mektubunda da gördünüz, Bonaparte'iarla Gaspard arasında çok eski bir hukuk var. Prenses Mathilde bana Auteuil'e dönmemi, babalığımdan özür dilememi ve Amerika'ya kaçmakla ona yaptığım kötülüğü bağışlatmamı tavsiye ederdi... Hem sonra sevdiğim adamın peşinden böyle gidişim..."

Sustu. Devam edemiyordu. Gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. Sonra çabucak toparlandı. Delikanlı onun bu haline saygı göstererek susuyordu:

"İçine düştüğünüz tehlikeli durum, sandığınızdan daha büyük Raoul... Prenses, babalığıma bu minyatürden mutlaka

bahsedecek. O zaman suça siz de katılmış olacaksanız. Hatta hırsızlığa bile! Bay Nieuvvkerke, bu portreyi nereden bulduğunuzu sormadı mı?"

"Sormaz olur mu? Yalanımı önceden hazırlamıştım. Ona, ismini vermek istemeyen bir koleksiyoncudan aldığımı söyledim..."

Biran düşündü, sonra devam etti:

"Ya siz Julie? Bu minyatürü, nasıl ele geçirdiğinizi benden saklamalı mıydınız?"

"Söyleyeyim diye mırıldandı genç kız. Onu, dün gece Henri Blanvalet'nin mektubu ile birlikte çaldım. Her ikisi de babalığımın kasasında bulunuyordu."

"Oradan çaldınız demek!"

Raoul'ün yüzünde sırası ile hayret, hayranlık ve kaygı ifadeleri beliriyordu. Julie, her şeyi itiraf edeyim mi diye düşündü. Ama Maksim'in sözünü etmeye mecali yoktu.

"Evet Raoul! Oradan çaldım. Auteuil'deki köşkün içini, orada doğmuşum gibi bilirim."

"İnşallah kasayı nasıl açtığımı sormak aklına gelmez" diye geçirdi içinden. Fakat gazeteci zaten öylesine allak bullak olmuştu ki bir şey sormayı düşünmüyordu bile:

"Asıl, sizin durumunuz kritik Julie dedi. Paris sokaklarında artık ateşe basar gibi dolaşacaksınız. İyisi mi sizi alıp uzaklara götüreyim. On sekiz yaşınızı doldurıncaya kadar oralarda kalın. Polis, Havre'da kayboluşunuzdan beri peşinizde. Şimdi de bu hırsızlık ve benim, yazı işleri müdürünün torpili ile Kont Nieuwkerke'yi ziyaret edişim tuz biber ekti. Her akşam Yüzyıl Gazetesinde çıkan yazımı okuması yeter. Satırların arasında tıpkı size benzeyen bir genç kıza olan tutkumu hemen teşhis ediverir..."

BELONGS TO KAOTIS TEAM

"Mektubu çalan ben Julie Crevecoeur'üm ve minyatürü elinde bulunduran da sizsiniz Raoul! Anlıyor musunuz şimdi neden sizin için kaygılandığımı? Hem de son derecede!"

Delikanlının bakışlarında bir sevinç ışığı yanar gibi oldu:

"Demek benim için, hem de son derecede kaygılanıyorsunuz öyle mi? Gerçek mi bu?"

Genç kızı kollarının arasına aldı ve kucaklayıp sıktı. Genç kız buna karşı koymadı ve böyle kuvvetli kollar arasında kendini güvenç içinde hissetti. Erkeklere karşı kalbiyle değil, kafası ile davranmak kararını unutuvermişti. Bu güzel ve genç varlığa karşı duyduğu hisler üzerinde durmadı bile.

"Benim yüzümden başınıza bir felâket gelmesini istemem diye mırıldandı Sizin bana feda olmanızdan kahrolurum. Çünkü aşkınıza lâyık değilim."

Delikanlı, onun dudaklarını aradı. Ama Julie başını kaçırarak kollarından sıyrıldı.

"Hayır, Raoul, hayır..."

Vücudunda, dudaklarında hâlâ nefret etmesi gerektiği bir adamın usta ve yakıcı öpücüklerini hissediyor, dün gece etinin en derininde, iz bırakan bu duygudan bir türlü sıyrılamıyordu... Yarı kapalı gözkapaklarının arasından zarif, ince, zekâsına ve duygululuğuna bu kadar yakın, kendisine bu derece sokulmuş Raoul'u gördükçe başı dönüyor, gönlü buzlanıyordu. İğrenme mi, çekicilik mi olduğunu iyice bilemediği ve dün geceden beri hâlâ kendisini titretecek kadar altüst edici, güçlü, kaba, inanılmaz, olamaz sandığı böyle bir duyguyu nasıl duyabilmişti o herifin kolları arasında? O insana benzemeyen, iyilikten, şefkatten yoksun yaratığa önünde sonunda nasıl bırakıvermişti kendini?

"Yapamam Raoul, yapamam..."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Bu defa kızı bırakan Raoul oldu:

"Şimdi de özür dilemek sırası bende."

Sözlerine bir şeyler daha katacaktı ki kapı çalındı. Julie donup kalmıştı. Yüzünden kanı çekilmişti. Gecenin bu saatinde gelen bir kimse önce mutlaka sokak kapısını çalar, "sahte rahibe" Henriette Zou'dan giriş vizesi! alır ve avludan geçerken, perdenin arkasından gözetleyen Julie de gelenin kim olduğunu görerek ona göre vaziyet alırdı. Oysa bu defa genç kız, Raoul'un Kont Nieuwkerke'ye yaptığı o aksi ziyarete öyle dalmıştı ki sokak kapısının çalındığını duymamıştı bile. Demek cümle kapısı çalınmış, açılmış, ikinci kata çıkan kimse şimdi de dairenin kapısına dayanmıştı

"Beklediğiniz biri var mıydı? diye fısıldadı Raoul."

"Hayır."

Kapı yeniden çalındı.

"Bu... belki... belki de polistir" dedi Julie.

Gazeteci omuz silkti:

"Yok canım... Kontes Antonia'nın bir müşterisidir."

"Kim olursa olsun açmayacağım."

"İçerde ışık yanarken açmamak beceriksizlik olur... Ben açar bakarım..."

"Ya gelen polis ise? Ya da babalığımın para ile tutulmuş adamları?"

"Korkmayın sevgilim. Ben onlarla meşgul olurum..."

Julie, kontes Antonia'nın evine kanun namına girmesi işten bile olmayan silahlı kimselere karşı Raoul'ün ne yapabileceğini soruyordu kendi kendine. Ama gazetecinin sükûneti ve güveni etkisini göstermişti. Onun, kendisini koruyabileceğine inanarak sesini çıkarmadı. Antoinette'in odasına dalarak karanlıkta sindi, bekledi. Ne kadar kulak kabartırsa ka-

bartsın, dışarda neler konuşulduğunu duyamıyordu. Kapı açıldı, kapandı. Raoul içeriye birini almıştı:

"Haber vereyim..."

"Çabuk ol dostum. Her dakikanın değeri var..."

Telaşlı ses Patrice Kergoat'ya aitti Julie hemen salona geçti ve babalığının sekreterini orada saçı başı dağınık, kan ter içinde buldu. Siyah pelerinin altından resmi davet elbisesi görünüyordu. Julie'nin salona girdiğini gören Raoul de gelmişti yanlarına.

Şimdi iki delikanlı da karşısında duruyordu Julie'nin. Yaz ortalarında Amerika'da Kızıl Nehir civarında bir ormanda çalıların arasında elinde tabancayla dikilerek bu iki delikanlıya: "Beni mi arıyordunuz baylar? İşte karşınızdayım" dememiş miydi?

"Ne var? Ne oluyor Patrice?"

Her ikisini de şöyle bir süzdü. Babalığının sekreteri zaten gizlemediği bir tutku ile bakıyor ama bu bakışta biraz da sitem okunuyordu:

"Vaadinizi tutmadınız Julie..."

"Ne vaadi?"

"İlkbahara kadar burada gizlenecektiniz... Hiçbir teşebbüse girişmeden burada sinecek duracaktınız... Bana güvenmeniz gerekirdi..."

"Size hâlâ güveniyorum Patrice. Bay Raoul'e gelince, onun bana ne kadar yakın olduğunu biliyorsunuz... Sizin dostluğunuza olduğu kadar onun dostluğuna da muhtacım..."

Raoul susuyor, fakat Gaspard'ın sekreterini de göz hapsinden ayırmıyordu.

Patrice cevap verdi:

"Size verdiğim öğütleri hiç umursamayışınızla itham edeceğim sizi. İzin verirseniz tabii... Bunun sebeplerini sorup öğ-

renecek vaktim de yok. Zaten Bay Raoul da burada Olduğuna göre herşeyden haberdarsınız demektir."

"Neden haberdar olacakmışım? Bir şey mi olmuş ki?"

Julie soğukkanlılığını korumaya çalışıyor fakat içinden bir şeylerin kaynamasına da engel olamıyordu:

"Neler olmamış ki matmazel Crevecoeur! Her şey aleyhinize dönmek üzere. Önce şunu söyleyeyim, dün gece babalığınızın kasası soyuldu..."

"İki muhatabının da nasıl bir tepki göstereceğine bakıyordu. Fakat her ikisi de öylece ses çıkarmadan durup beklediler Patrice sözlerini sürdürdü:"

"İki saat kadar önce Bay Raoul de Saint Cerre Louvre'de Güzel Sanatlar Enstitüsü müdürüne, Bay Gaspard'ın kasasında bulunan eşyalardan birini göstermeye getirmiş... Bunu, babalığınızın ağzından bizzat duymuş bulunuyorum, azizim. Söylediğine göre Polis, soygundan sanık olarak azılı bir sabıkalıyı tevkif etmiş!"

"Ne? Tekrar eder misiniz lütfen?"

Birden dönerek bu sözü söyleyen Raoul'dü. Afallamış bir hali vardı.

Julie bir koltuğun arkalığına tutunmak zorunda kalmıştı; salonun duvarları etrafında dönmeye başlamıştı.

"Söylediğinizi tekrar eder misiniz? Bay Kergoat, dedi Raoul yeniden."

"Polis bugün Maksim adında ünlü bir kasa soyguncusunu tutukladı. Hırsızlığı onun yaptığını sanıyorlar. Polis Müdürlüğünden bir müfettiş sizi sorguya çekmeye gelirse hiç şaşmayın Bay Raoul."

"Tanrım! diye mırıldandı Julie."

Soğukkanlılığını toplaması gerektiğini biliyordu. Cehennem makinesi çalışmaya başlamıştı ve hiçbir şey onu dur-

duramazdı artık. Tam karanlıklardan sıyrılacağı sırada, dünya yeniden başına çöküyordu. Babalığını karşısına alması çılgınlıktı. Keşke yapmasaydı bunu? Nasıl bir ipucu ele geçirilmişti de bu Maksim tutuklanabilmişti? Bakın, genç gazeteci de aynı sorunu çözmeye çalışır gibi düşünüyordu Herhalde Auteuil soygununda genç kızın bir suç ortağı kullanacağı aklına gelmemişti. Fakat ağzını açmadı ve Julie ona bir defa daha minnettar oldu. Aynı anda da gümüş çerçeveli minyatürün, geridonun üstünde durduğunu farketmişti. Her ne pahasına olursa olsun, araştırmalarında kendisine rehberlik edecek olan bu portreyi kurtarmalıydı. Patrice'in onu görmediği anlaşılıyordu. Belli etmeden geridona sokuldu ve geçerken mahsustan bir vazo devirdi. Patrice eğilip vazoyu kaldırırken de minyatürü alıp hizmetçi önlüğünün geniş cebine indiriverdi. Bunu içgüdüsel bir davranışla yapmıştı, Patrice'e güvensizliğinden değil.

Babalığının sekreteri ise tekrar söze başladı:

"Bütün bunları öğrenir öğrenmez matmazel Crevecoeur'ün tehlikeli bir duruma düştüğünü anlamıştım. Çünkü Bay Gaspard, kasadan çalınan şeylerin doğrudan doğruya evlatlığına ait olduğunu ifade etmişti. Size gelince Bay Raoul, her akşam gazetenizde çıkan tefrikanızda Amerika gezi notlarını okuyanlar, Julie Crevecoeur'un maceralarını dikkatle izlediklerinden, bu öksüz ve yetim kızla nasıl ilgilendiğinizi, onu nasıl bir tutku ile anlattığınızı da ezbere biliyorlar. Büyük bir servetin varisi olan bu kızın mukadderatı bir yerde sizinki ile de birleştiğinden, bu hırsızlık olayında sizin de parmağınız olmasından kuşkulanıyorlar. Yardımcı, yol gösterici, ne bileyim, belki de suç ortağı olacak... Bay Gaspard'ın pratik zekâsı nasıl işler bilmem bilir misiniz? Bana şöyle dedi: "Birbiri peşi sıra gelen bu garip olaylarda mutlaka her şeye

iyi nüfuz edebilen bu gazetecinin rolü var. Onu ele geçirebilirsek, Julie'nin de izini bulabilirsiniz..."

"O halde derhal buradan gitmelisin Julie, diye bağırdı Raoul. Bay Kergoat takip edilmiş olabilir."

Patrice sükûnetle cevap verdi:

"İşte bunda yanıldınız. Bay Gaspard'ın benden de kuşkulandığını hiç sanmam. Aksi takdirde bana her şeyi açıklar mıydı? Eğer bir süredir izlenmesi ihtimali olan biri varsa o da sizsiniz? Bay Raoul Saint Cerre."

Julie, Kergoat'nın haklı olduğunu anlıyordu. Telaşlanarak:

"Ne yapacağız şimdi? dedi. Eğer Patrice'in teşhisi doğru ise, üçümüzü de burada kapana kıstırmaları işten değil."

"Hayır azizem diye cevap verdi Kergoat. Buraya gelmeden önce onu da düşündüm."

Julie içinden: "Bu şeytan adam da her şeye önceden bir çare bulabiliyor" diye geçirdi. "Tıpkı Meksika hududunda, artık ona hiç rastlamayacağımızı zannederken, karşımıza dikilivermesi gibi..."

Raoul, bu adamın becerikliliğini kıskanmışçasına sinirli bir sesle:

"Neyi düşündünüz Kergoat diye sordu?"

"Ansızın polis baskın verirse nasıl davranacağınızı... Unutmayın ki kibar bir fahişenin evinde bulunuyoruz. Bay Raoul de Saint Cerre Polonyalı dilberin âşıklarından biri olamaz mı?"

"Saçma bir şey! diye haykırdı Raoul."

"Saçma olduğunu ben de biliyorum azizim. İkimiz de genç ve bekâr olduğumuzdan Paris'in zevk hayatından da hoşlandığımızdan kontese aynı zamanda vurgun olamaz mıyız? İki adam birbirine, kavga etmeye hazırlanan kediler gibi

bakıyordu. Julie "Tam da zamanını buldular!" diye düşünmekten kendini alamadı."

Patrice devam etti:

"Yani, şuna getireceğim sözü, ikimiz sözde amansız birer rakibiz."

"Anlıyorum, diye mırıldandı Raoul."

"Buraya kontesi ziyarete geliyorum. Kapıyı bana kim açıyor göreyim? En çekindiğim rakibim, parlak gazeteci Raoul de Saint Cerre. Münakaşa, kavga, bağrışıp çağrışma... Redingotlar fora... Bu kargaşalık sırasında da matmazel Julie pekâlâ servis merdiveninden kaçabilir."

"Avludan gelen bir gürültü Julie'yi irkiltti. Sokak kapısı açılmış, bir takım anlaşılmaz sesler duyuluyordu. Avlunun eğri büğrü parkelerinde ayak sesleri vardı."

İki delikanlı da donup kalmıştı.

Raoul:

"Burada durmamalısınız Julie, diye fısıldadı."

"Gerekirse biz polisleri bir süre oyalarız, hatta zor bile kullanırız diye ekledi Patrice."

Julie kısık bir sesle:

"Çok geç, dedi. Bu evde servis merdiveni yoktur. İşte hesaba katmadığınız bir şey Patrice."

Julie, çok iyi biliyordu ki şimdi kapıyı açıp dışarı fırlarsa polislerle burun buruna gelecekti. Herhalde Raoul'ü, Visconti sokağına kadar izlemişlerdi. İşte merdivenlerden çıkıyorlardı bile... Cesaretle atıldı:

Onları ben karşılayacağım. Sonuna kadar da kontes Wittkowska'nın hizmetçisi rolünü sürdüreceğim...

Julie, şimdi kapıyı çalıp "Kanun namına açın!" diye bağıracaklarını beklerken Raoul de:

"Hadi dövüşelim Bay Kergoat, tam sırası diye atıldı."

Oysa bu sırada kapının kilidinde bir anahtarın döndüğü duyuldu. Julie yanıldığını anlamaya vakit bulamadan kapının aralığından o tüylü ve göz alıcı şapkası ile Kontes Antonia görünmüştü. Arkasında da elli yaşlarında uzun boylu, pembe yanaklı, uzun pelerinli şık bir adam duruyordu. Adam, sinirli bir sesle:

"Evinizde bu akşam misafir olduğunu söylememiştiniz kontes diye mırıldandı."

Fakat Kontes! hemen atıldı:

"Çünkü bunu ben de bilmiyordum.. Ne sürpriz!"

Raoul hemen ceketini giyerek zarif bir reveransla:

"Yüzyıl gazetesinden Raoul de Saint Cerre diye kendini tanıttı."

Patrice de aynı şekilde:

"Gaspard bankasından Patrice Kergoat dedi... Ellilik taşralı zengin de bu kadar nezaketle cevap vermekten kendini alamadı:"

"Aldebert Fabre de Tarare, üzüm yetiştiricisi..."

Julie, bu taşralı hacıağaya, iki delikanlının "Polonyalı sevgilisinin!" evinde ne sebeple bulunduğunu açıklamak zorunluluğunu duydu. Zira adamın keyfinin iyice kaçtığı belli oluyordu.

"Bu baylar beni ziyarete gelmiş"

Hacıağa, Julie'ye sordu:

"Kiminle teşerrüf ediyorum?"

Sonra cevabı beklemeden Kontesine doğru eğilip alçak sesle:

"Nefis bir piliç bu azizem diye ekledi."

Julie, ufak bir reveransla:

"Kontes hazretlerinin hizmetçisiyim dedi."

Antoinette, duruma hâkim olarak sözde kızmış gibi yaptı:

"Benim yokluğumdan yararlanıp eve adam alıyorsun sen demek?"

Julie şaşırmış görünerek:

"Madam la kontes lütfen beni bağışlasınlar... Dünkü gibi şafak sökerken döneceğinizi sanıyordum" dedi.

Wittkowska soylulara has bir jestle:

"Bu defa gözlerimi yumuyorum... Ama, kızım, bir daha istemiyor ben böyle şeyler... diye cevap verdi. Hadi bakalım şimdi işine!"

Sonra delikanlılara da sert sert bakarak ekledi:

"Siz de baylar..."

Julie, iri yarı hacıağanın önünden geçerken onun gözlerinde belirli bir hayranlık okudu. Adam sanki: Hizmetçisi, hanımefendisinden daha güzel, ne biçim ev bu! der gibiydi.

Genç kızı durdurarak alçak sesle sordu:

"Kontes, bu delikanlılar neden böyle ceketlerini fora etmişlerdi, anlayamadım?"

Julie içini çekerek:

"Düello etmeye hazırlanıyorlardı mösyö" dedi.

"O güzel gözlerin için mi bebeğim?"

Adam, Julie'nin çenesini tutmak istedi, fakat genç kız bir tiyatro oyunundaki civelek hizmetçileri taklit ederek hem korku hem de cilve ile sıyrıldı. Üzüm yetiştiricisi:

"Bu gözler için kim dövüşmez? diye mırıldandı."

Dairenin kapısını kapatıp dışarı çıktılar.

Julie, gümüş çerçeveyi önlüğünün cebinde hissediyordu. Antoinette'in ani dönüşü kendini toparlamasına yaramıştı.

Patrice:

"Söylediklerimi geri almış değilim, dedi Pek mümkündür ki Bay Raoul bir süredir izleniyordur... Artık matmazel Crevecoeur'un bu evde kalmaması gerektiği kanısındayım."

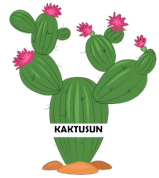
"İkiniz de ardımdan gelin..."

Julie üst kata çıkan merdivene yönelmişti.

"Nereye götürüyorsunuz bizi?"

"Tavan arasına... Döşeğimin altına yüzlük banknotlar halinde iki bin dolar sakladım. İşi sonuna kadar götürmek üzere bu paraya ihtiyacım var."

"İşi sonuna kadar götürmenin" ne demek olduğunu açıklamaya gerek yoktu. Her ikisi de anlamıştı. Perde arkasında, çarpışan, amansız bir rakiple yapılan bu savaşı genç kızın kaybetmesinden çok korkuyorlar, fakat bu kaygılarını belli etmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

ALTINCI BÖLÜM
İleri Atılış

"Tek başınıza mı? diye bağırdı Raoul. Sonra sesini alçaltarak ekledi:"

"Bu işe tek başınıza mı girişeceksiniz?"

"Dostum, dedi Patrice Kergoat, eğer matmazel Crevecoeur size birlikte gitmeyi teklif etseydi Saint Germain bulvarından öteye bir adım atamayacağınızı bilmiyor demekti. Daha sokağın köşesini kıvrılır kıvrılmaz polis ensenize biniverir. Sizden nasıl kuşkulanıldığını unutmuş görünüyorsunuz."

Tavan arasındaki odanın tek iskemlesine oturmuştu Patrice Raoul ise kapının yanında ayakta duruyordu. Julie'ye gelince, öteberisini hazırlamakla meşguldü Küçük bir duraklamadan sonra, yırtıklarını tamir ettiği su geçirmez pardösüsünün cebine, Blanche d'Antigny'nin Smith Wesson tabancasını da koydu.

"Dostlarım, lütfen beni koridorda bekler misiniz? Orada avluya bakan küçük bir pencere vardır. Eğer baskına benzer bir şey sezerseniz damdan kaçıp kurtulmaya bakarız..."

"Ne olursa olsun, birimiz kapının önünde nöbet beklemeliyiz..."

Raoul'un bu sözüne, ayağa kalkan Patrice:

"Böyle bir şey daha çok dikkati çeker diye cevap verdi."

"Çatı katındaki öteki odalar boştur. Bu katta oturan yalnız benim. Buraya yerleşmek için Kontese ısrar edişimin nedeni de budur zaten..."

Kergoat ve gazeteci çıktılar.

Julie kendini döşeğe attı. Bu demir karyolada, son aylarda, uyku tutması için bir sağa bir sola dönerek az mı kıvranmıştı?

Visconti sokağından ayrılmadan önce Antoinette ile son bir defa görüşmek istedi. Fakat eski hizmetçisi şu anda "aşığı!" ile baş başa bulunuyordu. Şimdi tutup da ona: "Seninle birşey görüşeceğim Antoinette. Hadi şu herifi defet başından" diyemezdi ki... Ama bu evden hırsız gibi ayaklarının ucuna basa basa kaçmak da gücüne gidiyordu. İçinden kendi kendine söz verdi: "Günün birinde amacına erişecek olursam, Antoinette'i bu Colpin cadısının pençesinden kurtarıp yanıma alacağım." Şimdi bir an önce bu evi terketmeliydi. Fakat en kısa zamanda tekrar gelip bu sadık Antoinette'e şükran ve minnet borcunu ödeyecekti. Acele edişinde, polisten çok, babalığının kiralık adamlarından korkusu rol oynuyordu. Çünkü portre ve mektubu ele geçirmekle, belki de, asla öğrenmemesi gereken önemli sırları keşfetmiş oluyordu. O zaman banker Gaspard evlâtlığın!, araştırmalarının kesin sonucunu almadan, ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırmanın yollarını arayacaktı. Julie bunu çok iyi biliyordu.

İki dostunu da az önce çatı katına çıkarırken, bundan sonra tek başına çalışmak zorunda olduğuna dair onları beyhude yere ikna etmeye çabalamıştı. Çünkü her ikisi de doğrudan doğruya Remy Gaspard'ın evlâtlığının kaderine karışmış bulunuyordu zaten.

Raoul, Auteuil'deki köşkün soyulması olayına Julie'nin hatasından karışmıştı. Patrice Kergoat ise, birkaç ay sonra Julie'ye kalacak olan yüklü mirasın hiç değilse bir kısmını kurtarmak üzere genç kıza hizmet endişesiyle ayrılmadığı bankadaki görevi dolayısıyla. Tıpkı Raoul gibi Patrice de Julie'yi saklamak görevini, kısa bir süre sonra meydana çıkarılmak tehlikesi yüzünden, üstüne alamazdı. Genç kız onlara:

"Dostlarım demişti, her ikinizin de pek iyi bildiğiniz nedenlerle bana yardımı dokunamaz. Hiç değilse bu konuda..."

Raoul dayanamamış ve bağırmıştı:

"İyi ama her an bir savaşın patlak vermek üzere olduğu bir ülkede öyle gelişigüzel dolaşamazsınız!"

Julie gülümsemeye çalışarak bakmıştı ona:

"Ne diyorsunuz Raoul... Meksika'ya doğru tek başıma yola çıktığımı ne çabuk unuttunuz? Amerika'ya tek başıma ayak bastığımı, kıtanın yarısını gene yalnız olarak geçtiğimi hatırlamıyor musunuz?"

Patrice ise:

"Katlanmak gerekir azizim demişti. Matmazel Crevecoeur, Nuh dedi mi peygamber demez. Beni dinlemiş olsaydı şimdi Yeni Orleans'da güzel güzel yaşayıp keyfine bakar, ben de burada Paris'te ne kurtarabilirsem, onu kurtarmaya çalışırdım..."

Raoul de kasvetli bir sesle şöyle cevap vermişti.

"Ama işte gelin görün ki sizi dinlememiş:"

Şimdi iki delikanlı da koridordaki küçük pencereden avluyu gözaltına almış olsalar gerekti... Julie, hizmetçi elbisesini çabucak çıkardı, sonra alelacele kalınca bir elbise geçirdi sırtına. Çünkü ilk gideceği yerin pek soğuk olacağını düşünüyordu. Hiç değilse öyle tahmin ediyordu, zira İsviçre'ye ilk defa gidecekti.

"Bütün ev uykuya dalmıştı. İki dostu ile birlikte Julie avluya varınca başını yukarı kata doğru kaldırdı: Antoinette'in pencere perdeleri çekilmişti ama kenarlarından hafif bir ışık sızıyordu, salonun lambaları açık kalmıştı. Julie, son derece mantıksız bir şey olmasına rağmen eski hizmetçisinin pencerelerden birinde görünmesini diledi içinden."

"O olmasaydı şimdi ben aylardan beri babalığımın ellerinde bulunacaktım, diye mırıldanmaktan kendini alamadı."

Raoul bunu duymuştu, döndü ve fısıltı ile çabuk çabuk:

"Size ne olursa olsun, ilerde de başınıza ne gelecekse gelsin daima yanınızda olacağım. Bana karşı ister kayıtsız olun, ister bana ıstırap çektirin gene de sizi sevmekten geri kalmayacağım. Bunu böylece bilmenizi ve hiç aklınızdan çıkarmamanızı özellikle rica ederim."

Bu içten gelen sözler Julie'yi etkilemişti. Fakat aşkı düşünecek vakti yoktu. Zaten Raoul'ü aşkla sevmiyor, sadece ondan hoşlanıyordu o kadar! Bu arada Patrice Sokak kapısını açmış ve dışarıya bir göz atmıştı.

"Sağa sola iyice baktım, dedi. Visconti sokağında in cin oynuyor. Ama gene de Bay Raoul'ün tek başına evden çıkması daha ihtiyatlı olur. Birisi onu tutuklamaya kalkışırsa yanında sizin bulunmamanız gerekir..."

"Haklısınız diye kafa salladı gazeteci. Pelerinine bürünerek Julie Crevecoeur'e uzun uzun baktı sonra:"

BELONGS TO KAVUS TEAM

"Umarım pek yakında tekrar görüşürüz, dedi. Ama İtalya'ya hemen geçmeden önce, bir süre Cenevre'de kalmanız iyi olur. Bana bir haber uçurursanız, derhal atlar gelirim..."

Kızın yerine, biraz da alayla karışık olarak, Patrice cevap verdi:

"Tabiî, imkân bulabilirseniz. Polis müdürlüğü, Auteuil soygunu iyice aydınlanmadan Paris'ten dışarı çıkmamanızı rica ederse, hiç şaşmam...

Julie dehşetle: "Patrice, bunda da haklı" diye düşündü, sonra kuru bir sesle:

"Sırası geldiği vakit her şeyi ben açıklayacağım ve Raoul tamamen temize çıkacak" dedi.

Gazeteciye dönerek ekledi:

"Sicilya'ya mutlaka gitmeliyim. Raoul. Buna zorunluyum... Allahaısmarladık. Elini uzattı."

"Allahaısmarladık Julie..."

Ve kapıdan çıkarak karanlıkta kayboldu

O zaman Patrice:

"Sizi Lyon garına götürüyorum, dedi. Yolda başımıza bir şey gelecek olursa, yani bizi tutuklamaya kalkışacak olurlarsa demek istiyorum, bana bırakın. Onlara, sizi bu gece babalığınızın hesabına yakaladım deyip atlatabilme imkânlarım henüz mevcut... Bu suretle, hiç değilse biraz daha vakit kazanmış olursunuz."

"Bazı zaman, bu şaşırtıcı buluşlarınızla beni korkutuyorsunuz."

"Size bir şey sorabilir miyim Julie?"

Ve kızın cevabını beklemeden sordu da:

"Raoul de Saint Cerre'i seviyor musunuz?"

Seine sokağına doğru yürüyorlardı. Patrice, kızın seyahat çantasını taşıyordu.

"Hâlâ anlamadınız mı ki Patrice, aşk kelimesi bile içimi bulandırıyor. Sizi sevmediğim gibi onu da sevmiyorum... Ama bu uzun, bitmez tükenmez kış ayları boyunca ikiniz de bana çok aziz birer dost oldunuz. Gerçekten aziz. Şimdi artık sizi ilgilendiren herşey beni de ilgilendiriyor... Her ikiniz de bana yakın bir akraba, bir kardeş... gibisiniz... Anlıyor musunuz?"

"Hem de çok iyi maalesef."

Fakat Julie, böyle içtenlikle konuşuyor, doğruyu söylüyor zannederken, çok kısa bir an kendini tekrar Astor otelinin pufla karyolasında gazetecinin koynunda anadan doğma görür gibi oldu. O hararetli sevişmeden sonra ondan kaçmıştı: Çünkü Meksika'ya zindancıların (!) elinden kurtarmaya gittiği asıl sevgilisine fikren de olsa sadık kalmak istiyordu. Buna güçlükle dayanmıştı. Raoul ile arasında, kendisini altüst eden bir vücut anlaşması olduğundan, o tutkulu sevişmeleri kolayca atamıyordu kafasından. Ve ne gariptir, bu hayal, eli sustalı Maksim'in hayali ile üst üste gelip zihnini bulandırıyordu.

Julie dehşetle: "Belki de ben acayip bir yaratığım!" diye düşünmekten kendini alamadı. "Bana itaat etmeyen, aklımın kontrolünden çıkan bir vücudum var..."

Patrice, yoldan geçen bir araba çevirdi ve içine yerleştikleri vakit de takip edilmediklerini görerek rahatladı. Gara geldikleri vakit sabahın ilk saatlerinde Cenevre'ye hareket edecek olan bir tren bulunduğunu öğrendiler.

Patrice, Julie'ye aldığı bileti uzatarak:

"Bu, oldukça uzun ve zahmetli bir yolculuk olacak, dedi. Ancak yarın sabah varabilirsiniz oraya. Sizi kadınlar kom-

partımanına yerleştireceğim. Paris Cenevre treni şu peronda duruyormuş. Hareket edinceye kadar güzel bir uyku çekin. Ben peronda nöbet tutar, kuşkulu bir şey sezersem derhal size haber veririm."

Paris-Cenevre ekspresi beş numaralı peronda duruyordu. Gece sessiz, istasyon ıssızdı. Bu sükûnet güven veriyordu. Patrice, "Kadınlara mahsus" birinci mevki vagonda bir kompartımanın kapısını açarak Julie'nin bagajını yerleştirdi. Sonra da elini uzatarak aşağıda titreyen genç kızı yukarı aldı:

"Şimdi uyuyamam dedi Julie. Yola çıkınca nasıl olsa epey vaktim olacak uyumak için. Auteuil'de babalığımın kasasından çıkan mektubu okumanızı istiyordum. Böylece bu yolculuğun amacını da öğrenmiş olurdunuz."

Sonra, Kergoat'yı güvenilir bir müttefik olarak kabul etmemenin haksızlığını düşünerek ekledi:

"Size, Raoul'ün başını derde sokan minyatürü de göstereceğim.... Julie Crevecoeur hakkında benim kadar bilgili olacaksınız."

Genç adamın yorgun yüzüne tatlı bir gülümseyiş yayıldı:

"Teşekkür ederim Julie."

"Yalnız bu mektubu ve portreyi nasıl elde ettiğimi sormak yok."

"Böyle bir şeye niyetli değilim zaten..."

O, böyle dedi ise de, Julie pek inanmadı. Kompartıman, peronda yanan havagazı lambası ile biraz aydınlanıyordu.

Raoul de Saint Cerre gibi, Patrice de minyatürü görünce adeta çarpılmıştı. Julie'nin ki gibi bu geniş alına, bu masmavi gözlere bakakalmış, bu portrenin ardında gizlediği sırları keşfetmeye, bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra:

"Bu, sizsiniz Julie diye mırıldandı. Siz olmadığınız halde sizsiniz..."

"Yani ne demek istiyorsunuz Patrice?"

"Sizde bir tabiilik, bir samimiyet var. Evet, böyle bu. Sizi ilk defa Varyete tiyatrosunun bir locasında babalığınızla birlikte gördüğüm vakit bana son derece cana yakın gelmiştiniz. Kime baksanız o tarafa doğru sizden sıcak bir hava akımı yayılıyordu. Sevmeye, sevilmeye can atar, buna insanı davet eder bir haliniz vardı. Oysa bu portredeki kadın, size benzemekle beraber bana daha soğuk. daha... yani daha az insancıl geldi. Siz karşı konulmaz davranışlara, frensiz tutkulara, mantıksız, saçma sevgilere kabiliyetli görünüyorsunuz bence... Portredeki kadında ise böyle bir şey görülmüyor. Onda aşırı bir soğukkanlılık seziliyor."

Julie, bu yargılara şaşakalmıştı.

Patrice Kerogat, kendisini, sandığından çok iyi tanıyordu.

"Bu küçücük resimde bütün bunları okuyabildiniz demek?"

"Ressamın ustalığı bu. Bir gün sizi Louvre müzesine götürüp Rembrandt'ın resimlerini göstereceğim. Bir kitap gibi okuyabilir insan o resimlerdeki ifadeleri! Beni hor görmeyin lütfen Julie. Bankacı olmadan önce Sorbonne üniversitesinin sıralarında epeyce dirsek çürüttüm."

Sonra Julie'nin uzattığı mektubu açtı:

"Bunu okursanız, Sicilya'ya geçmeden önce neden Cenevre'ye gittiğimi anlarsınız. Ama daha önce belki de. Raoul'ün kont Nieuwkerke'den edindiği bilgileri size anlatmam gerekirdi."

"Evet Julie... Ne de olsa size karşı olan duygularımda içtenlik derecemi ispat etmekten ben de bir an geri kalmadım..."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Doğru..."

Julie, kısaca, minyatürün kökeni hakkında Raoul'den duyduklarını nakletti. Sonra. Remy Gaspard'ın sekreteri kompartımanın penceresine sokularak dışardan gelen hafif ışığın altında elindeki mektubu büyük bir ciddiyetle okumaya koyuldu. Julie ise kanepenin bir köşesine büzülerek gözlerini kapatmıştı... O ana kadar kimse onları rahatsız etmemişti. Bu mevsimde İsviçre dağlarına gidecek pek yolcu yoktu galiba...

Bir süre sonra Patrice başını kaldırdı. Henri Blanvalet'nin, mektubunda hatırlattığı o Sicilya anıları ile portreyi yapan "A. V." imzalı ressamın adadaki malikânede, mesleğinde ilerlemesi için gördüğü himaye arasındaki ilişki onu epeyce düşündürmüş görünüyordu:

"Bu kadın bir İtalyan olmalı diye mırıldandı. Soylu bir İtalyan kadını, kuşkusuz... Hani şu iliklerine kadar aristokrat ama cumhuriyetçi fikirlerle dolu olan soylulardan... özgürlük rüzgârları Fransa'dan oraya doğru esince, demokrasi aşığı kesilen bir prenses. Çelişkiler içinde tam bir Akdeniz kadını. Erdem ve erdemsizlik, tutuculuk ve devrimcilik, kölelik ve egemenlik hep onda toplanmış..."

Kendisini, can kulağı ile dinleyen Julie'ye döndü. Genç kız, tıpkı bir başka Julie Crevecoeur'dan sözedercesine, portredeki kadını böylesine ince bir sezgi ve olağanüstü bir zekâ ile eleştiren Patrice'e hayranlıkla bakıyordu. Delikanlı, devam etti:

"Henüz kafamda berraklığa kavuşturamadım ama Julie, eğer aileniz İtalyan ise, kişiliğinizin böyle insanı şaşırtıcı oluşu da izahını buluyor demektir... Ayrıca bu, benim gibi Finister'de doğmuş Morlaix'de büyümüş ve kuzey insanlarını kendine çeken Akdeniz güneşinin özlemiyle yanıp tutu-

şan bir insanın neden bu derece etkiniz altında kalışını, neden böyle büyülendiğini de ortaya koyuyor."

Patrice'in bu sözleri, Julie'nin üzerinde garip bir etki yaptı. Bu birkaç cümle, portredeki ve mektuptaki o genç kıza geniş bir beşeri boyut kazandırmıştı. İçinde derin bir minnet hissi uyandı Patrice'e karşı. Nihayet gerçek aydınlanıyordu. Cenevre'de, Julie Crevecoeur un ailesini tanıyan bir adam vardı. Sicilya'da bir yerde prens T.'nin evinde, mektupta sözü edilen o kadın yaşıyordu. Zincirin halkaları çözülmeye başlamıştı.

Peronda sesler duyulmaya başlamıştı. Kürklere bürünmüş birkaç yolcu tren boyunca yürüyerek yerlerini arıyor, birkaçı da memurdan bilgi alıyordu. Patrice kalktı:

"Artık ayrılıyoruz Julie, ama içiniz rahat etsin, tren hareket edinceye kadar civarda dolaşacağım. Hiçbir şey düşünmeden uyumaya bakın... Uyandığınız zaman gün ağarmış ve Dijon'a doğru yönelmiş olacaksınız..."

Julie sesini çıkarmadı. Patrice, genç kızın elini öperek trenden indi.

Köşesine büzülmüş olan Julie, yarı uyur yarı uyanık, etrafı kollayarak peronda dolaşan Patrice Kergoat'un ayak seslerini duyuyordu. Trenin nasıl hareket ettiğini farketmemişti. Çünkü gözlerini açtığı vakit gün ağarmıştı. Kompartımanda hâlâ yalnızdı ve beşik gibi sallanan trenin camları soğuktan buğulanmıştı. Bu uzun yolculuktan kanepeye uzanıp uyumak imkânını bulmuştu. Ne açlık, ne susuzluk, sadece büyük bir gevşeklik duyuyordu. Dışarda çıplak ağaçlar, boş tarlalar, başıboş gezen birkaç hayvan geçit resmi yapıyordu. Kurşunî bir gökyüzü karla doluydu. Visconti sokağı, Antoinette ve müşterileri, cadı karı Colpin, tavan arasındaki soğuk ve kasvetli odası, herşey, her şey geçmişin bulutları arasında

kaybolmaya başlamış, çok gerilerde kalmıştı. Bir hırsız gibi terkettiği Paris'e elbet bir gün gene dönecekti. Ama bu defa alnı açık olarak, göğsünü gere gere...

Tren öğleden sonra vardığı Dijon'da uzun süre duraladı. Julie aşağı inerek büfeye gitti, çay, tereyağlı ekmek ve reçel ısmarladı. Isınmak, kafasındaki kötü düşünceleri kovmak için de bir kadeh romu sıcak çayına boşalttı. Kompartımanına döndüğü vakit de kendisini bekleyen meçhullere rağmen neşesini bulmuştu. Düşünüyordu: Ya aradığı adam artık Cenevre'de oturmuyorsa? Ya da seyahatte ise? Ne yapacaktı o zaman? Paris'e mi dönecekti? Hayır! Elindeki tek ipucu, Auguste Voumard'ın minyatürü ile Sicilya'ya gidebilir miydi? Gitse de aradığını o koskoca adada bulabilir miydi? Niçin bulamasındı? Elbette gider arardı. İki bin dolar parası vardı. Bu uğurda, son meteliğine kadar harcamaya hazırdı. "Kim olduğumu öğrendiğim gün, her şey aydınlığa çıkacak ve o kadar özlemini çektiğim huzura belki de kavuşmuş olacağım. O zaman babalığımın karşısına çıkar, hesap sorar ve İtalya'da bir yerde olan ailemin de bana yardımcı olmasını isteyebilirim."

Yerine döndüğü vakit, karşısında genç bir kadın buldu. Kadın, valizlerini, bavullarını, çantalarını yerleştirmeye çalışıyordu. Sapsarı saçları, boyanmış hissini veriyordu. Kürklü bir manto vardı sırtında. İşini bitirdikten sonra yerine oturdu. Etekleri Paris modasına göre kısalmış, fakat gerisine gelen kısmı bol ve zengin plilerle ikinci bir popo gibi kabarmıştı.

Julie'ye doğru dönüp, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi:

"Bu kompartımanda yalnız mısınız şekerim?"

"Paris'ten beri, evet..."

"Sıkıntıdan patlamışsınızdır..."

"Yoo, hayır madam dedi Julie uyudum."

Otuz yaşlarında kadar olan kadın şakrak bir kahkaha attı. Tatlı ve müzikli bir sesi vardı. Julie önce onu taşralı bir burjuva zannetmişti. Fakat serbest hareketleri ve canlılığı, tutucu, asık suratlı burjuva karılarına hiç benzemiyordu. Hele o sarışın saçlar, hiçbir taşralı eşraf karısında bulunmazdı.

"O kadar zaman uyuduğunuza göre artık uykunuzu almış olmalısınız!

Julie cevap vermedi."

Keskin bir düdük sesi duyuldu, lokomotif bir buhar dalgası fışkırttıktan sonra, katar tekrar yola koyuldu.

Kadın sordu:

"Cenevre'ye mi gidiyorsunuz?"

Evet.

"Ben de. Adım Nina Villars..."

Julie, adını söylemek istemiyordu. Ama bu sadece kabalık değil, aynı zamanda kuşku çeken son derece garip bir şey olacaktı.

"Julie Crevecoeur diye mırıldandı."

"Parisli misiniz?"

"Evet."

"Ben de Dijon'daki Büyük Tiyatro'da Güzel Helena'yı oynadım bir süre. Şimdi de Cenevre'ye dönüyorum."

Demek opera sanatçısı imiş. Tevekkeli değil bu sarı saçlar, inci gibi dişler, güzel diksiyon... Tanrı bilir Julie neden rahatlamıştı! Artistlere karşı zaafı vardı ve Saint Gratien'de prenses Mathilde Bonaparte'ın evinde birçok ünlü sanatçı ile tanışmıştı.

Julie sordu:

"Şimdi nerede şarkı söyleyeceksiniz madam?"

"Cenevre'de Saint-Pierre gazinosunda. Pek bayıldığım bir yerdir, zira şehrin bütün parlak gençleri orada buluşur... Cenevre'yi bilirsiniz sanırım?"

"Maalesef, hiç bilmem."

"O halde hangi otele ineceğinizi sorabilir miyim? Yoksa bir dostunuzun evine mi gidiyorsunuz?"

Julie bir an durakladı. Sonra H. Blanvalet'nin mektubunda yazılanları hatırlayarak:

"Beau Rivage oteline" dedi.

"Gayet tabiî."

Nina Villars, hafif kalkık burnunu kaşıdı ve gülümseyerek:

"Hiç de iç açıcı bir otel değildir" dedi. Bu büyük palaslar iş adamları, politikacılar ya da yaşlı Amerikalılarla doludur. Sıkıntıdan patlarsınız. Julie büyük bir ciddiyetle cevap verdi."

"Cenevre'ye eğlenmeye gitmiyorum. Zaten pek az kalacağım orada..."

Şantöz kadın yersiz bir merak göstermemişti çok şükür. Tıpkı, prenses Mathilde'nin evinde karşılaştığı artistler gibi geniş görüşlü ve ön yargısız bir insandı. Sonra Cenevre'yi çok iyi biliyordu. Anlaşılan orada epeyce dostu ve hayranı vardı. Julie düşündü, böyle bir kadın kendisine acaba bazı bilgiler veremez miydi? Pek olası bir şey değildi bu ama gene de teşebbüse değerdi.

"Aslında, diye devam etti Julie, Cenevre'de oturan tanımadığım bir adamla görüşmek dileğindeyim. Hiç değilse iki yıl önce oturan..."

Şantöz şaşırmıştı:

"Peki, bundan emin olmak için kendisine yazmadınız mı?"

"Hayır, dedi Julie... şartlar elvermedi."

Bay Blanvalet adında biri.

Madam Villars'ın gözlerinde bir ilgi ışığının parladığını gördü:

"Şair Henri Blanvalet'nin bir akrabası mı? İşte bu iyi bir rastlantıydı."

"Aradığım kimse şairin ta kendisi diye cevap verdi Julie."

Opera şarkıcısı Julie'nin bu cevabını bir şiirle karşıladı. Pencerede akıp giden kasvetli manzaraya bakarak sahnede gibi okuyordu:

"...Yollar uzun, tükenmiyor bir türlü.

Bakışlarım ufka daldı, kaldı.

Nereye baksam gördüğüm artık,

Kapkara bir gök, bembeyaz bir ova!"

Julie, birdenbire patlak veren bu beklenmedik şiir resitali ile şaşırmıştı:

"Bu şiir... Onun mu?" diye sordu.

Kadın başını sallayıp şiire devam etti.

Yavaş yavaş karanlık da basıyordu, sesi kompartımanda tatlı bir ahenkle çınlıyordu:

...Şimdi acelesi varmış gibi kar

Göklerden lâpâ lâpâ iniyor

Bürünürken her şey yeni örtüsüne,

Geceler çöküyor, içim ürperiyor

Neden, neden, neden a dostlar

İnsan yad ellerde daha çok üşüyor?

İşte bu, gerçeğin tam ifadesiydi. Julie mevsime göre pek ince sayılan su geçirmez pardösüsünün içinde büzüldükçe büzülüyordu. Şantöz kadın, şiir faslını bitirince tekrar gerçeğe döndü:

"Bean Rivage oteline inerseniz dünyanın parasını alırlar sizden. Oysa benim gibi, bir aile pansiyonu olan Charmettes'e inerseniz daha iyi edersiniz."

Julie'nin ise aklı başka yerdeydi:

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Blanvalet'yi mi? Hayır. Ama biz artistler, bütün şairlerle iç içe yaşarız. Böylece onlarla tanışıyormuşuz gibi tanırız, biliriz onları!"

Bu muhakeme tarzı ince bir şeydi ama Julie'yi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Şantöz kadın ekledi:

"Ne var ki onu bulmak zor değildir. Bütün Cenevre Henri Blancalet'yi tanır. Meselâ önce kaldığım pansiyonun sahibi baba Leroux'ya sorarız. Komedi Fransız artistlerinden arkadaşım Emilie Leroux'nun babasıdır; beni pek sever."

Bu ünlü trajedi artistinin adı Julie'ye yabancı gelmemişti.

"O bakımdan kaygım yok, Bay Blanvalet'nin adresi de var bende."

Akşam birdenbire çöküvermişti. Kontrolör havagazı lambalarını açtı ve iki kadının bulunduğu kompartımana mavimtırak bir ışık doldu. Mantıken korkacak bir şey olmamasına rağmen, Julie, sınırdan geçişten gene de biraz kaygılanıyordu. Bu ansızın yola çıkıştan Raoul ile Patrice'ten başka kimsenin bilgisi yoktu. Hatta şu anda Raoul, Güzel Sanatlar Enstitüsü Müdürüne ihtiyatsızlıkla gösterdiği minyatürden dolayı polisçe sorguya çekiliyor olsa bile öyle kuru gürültüye pabuç bırakacak cinsten bir adam değildi.

Julie, onun daha fecî şartlarda bile soğukkanlılığı, elden bırakmayışına tanık olmuştu. "Belki Patrice Kergoat'ya göre yalan kıvırmakta o kadar usta değil ama minyatürü nasıl ele

geçirdiğine dair güzel bir masal uyduracak kadar vakit bulabilmiştir..." diye düşünüyordu.

"Bellegarde sur Valserine'de treni İsviçreli memurlar teslim alacak, dedi Nina. Ama daha gelmedik oraya. Gece oluşu ne yazık: Manzarası çok güzeldir."

Julie üşümüştü. Birdenbire aklına kötü bir düşünce geldi: Havre limanında kayboluşundan bu yana babalığı bütün imparatorluk polisini seferber ettiğine göre, sınır polislerini de ihmal etmemiş, eşkâlini oralara da bildirmiş olsa gerekti. Evet, bu muhakkaktı. Patrice de, Raoul de nasıl bunu düşünememişlerdi? Julie'nin o güzelim rahatlığı bozuluvermişti. Yoksa bu, soğuğun etkisi miydi? Gecenin belki de! Az önce kontrolör ona biraz uzun bakmamış mıydı? Niçin? Julie, işi sağlam tutmadığı için kendi kendine içerledi. Sınırı geçerken maruz kalacağı güçlükleri önceden hesaplamalıydı.

Yol arkadaşı:

"Titriyorsunuz, dedi. İnsan böyle kış ortasında incecik bir yağmurluk ile yola çıkar mı? Biliyorum, Paris'te çok moda bunlar şimdi ama bu dondurucu soğukta hiçbir şey kürkün yerini tutamaz..."

Hakikaten de Julie Maksim'in doğradığı ve kendisinin alelacele diktiği bu incecik şey içinde pek fukara bir görünüş arzediyordu. Genç kız, kadının zarif ve sıcacık kürküne baktıkça, ilk fırsatta kalın bir manto almaya karar verdi...

Tren, soluya soluya yavaşladı.

Madam Nina Villars:

"Rampa çıkıyor diye açıkladı."

Meşin bir çantanın içini karıştırıyor, bir şeyler arıyordu. Sonunda, bir Keşmir şalı bulup Julie'ye uzattı:

"Şuna sarının bakalım yavrucuğum ve uyumaya çalışın birazcık..."

Julie ona teşekkür etti. Bu davranış ona geçen yıl Paris Saint Nazaire ekspresinde bir gece Raoul Saint Cerre ile yaptığı yolculuğu hatırlattı. O da böyle kendisini battaniye ile örtmüştü. Julie o zaman ilk defa karşılaştığı bu delikanlının yumuşak, fakat baştan çıkarıcı bakışlarına karşı güvensizlik duymuştu.

"Onun hakkında yanılmadığımı sonradan anlamıştım, diye düşünüyordu. Birazda olağanüstü. Gene de becerikli çocukmuş doğrusu! Başka birine sırılsıklam âşık olduğum halde kendimi onun koynunda buluverdim!"

Julie, kafasına üşüşen anıları kovmak istiyordu. Ama sonunda Raoul'ün tekrar hayatına girmesi için her şeyi harekete geçirmekten geri kalmadığını da farketmekte gecikmedi... "Çocuğun nesinden şikâyetçisin Julie?"

Şantöz, kürküne bürünmüş, gezi çantasını da yastık gibi başının altına koyarak uyuya kalmıştı. Julie kaygıyla sabahı bekliyordu. Trenin her duruşunda sınıra geldiklerini sanıyor, fakat sadece karla kaplı birbirine benzeyen istasyonlarda koşuşan karaltılar ve soluk ışıklı fenerleri sallayan memurlardan başka bir şey göremiyordu.

Tren, soluyarak rampalar çıkıyor, yılan gibi kıvrılıyor, tünellerden geçiyor, yavaşlıyor, sonra yeniden duruyordu. Gece hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Derken uyuklamaya başladı. Sonra birdenbire kompartımanın kapısı açıldı. Tren, gene karla kaplı bir istasyonda durmuştu. Mavi kepli, çizmeli, beli tabancalı iriyarı bir jandarma kapıya dikilmişti.

Şantöz sıçrayarak uyandı.

"Ne oluyor? Ne var?"

Julie'nin de nefesi kesilmişti. Demek Paris'te bin bir tehlikeden sıyrılıp kaçmayı başardığı halde şimdi tam sınırı geç-

meye hazırlanırken bir jandarma eri onu yakalayacak, en yakın karakola götürüp ifadesini alacaktı...

İsviçre çok yakın olmalıydı. Bir an, Julie, bu iriyarı adamı itip aşağı atlamak, koşmak, kaçmak, şansını denemek isteğine kapıldı. Ama bacaklarına kurşun bağlanmış gibi kıpırdayamıyordu. Bu uzun yolculuk her tarafını uyuşturmuş, zihnini bulandırmıştı. Kaderine boyun eğmekten başka çaresi yoktu; bekleyecekti.

Üniformalı adamın elinde bir gemici feneri vardı. Bu feneri Julie'nin yüzüne tutarak uzun uzun inceledi. Ya da Julie'ye uzun geldi bu bakış. "Şimdi, verilen eşkâlden beni teşhis edecek ve sıkı güvenlik şartları altında ilk trenle babalığıma teslim edilmek üzere Paris'e geri postalanacağım..." Jandarma bir şeyler söylemiş, fakat Julie allak bullak olduğu için ne dediğini anlamamıştı. Adam feneri bu kızın yüzünden çekerek madam Villars'a doğru tuttu. Kadın, tam o güzelim sesiyle itiraz etmeye, sinirlenmeye başlayacaktı ki jandarma eri esas duruşa geçerek askerce selâmladı ve bağırdı:

"Karım, Bellegarde istasyonunda ünlü bir artiste saygılarımı sunduğumu duyarsa apışıp kalacak. Tabiî önce bana inanmak istemeyecek ama şu defterime birkaç tatlı kelime ile bir imza lütfederseniz aziz madam Nina, çavuş Martin minnettarınız olacaktır. Trende bulunduğunuzu kontrolörden öğrendim... O da benim gibi Dijon'ludur. Bu kış Büyük Tiyatro'da benim gibi o da sizi alkışlamış... Ne yaman artistsiniz siz!"

Ve sonra meşhur bir şarkıyı bozuk bir sesle mırıldanmaya başladı:

Neşeliyim, neşeli olun siz de!

Böyle istiyorum yürekten ben de!

Sabaha karşı tren karlarla kaplı tarlaları geride bırakarak bir çam ormanının kenarından geçtikten sonra villâların baş-

ladığı banliyöye girdi. Sonra mavi zemin üzerine beyaz harflerle yazılmış koskoca bir 'Cenevre' yazısı görüldü. Perondaçenesi sivri sakallı bir adam yolcuları gözlüyordu, kompartımanın penceresinden bakan şantözü görünce yüzü aydınlandı ve:

"Nina!" diye haykırdı.

Genç kadın ise, küçük çantasına yapışmış olarak bir an önce bu kâbuslar trenini terke hazırlanan Julie'ye dönerek:

"Baba Leroux, hani bizim pansiyoncu, karşılamaya gelmiş beni. Siz de onun pansiyonunda kalmak isterseniz çok sevinir matmazel Crevecoeur..."

Julie kararını çoktan vermişti bile.

Takdim, tanışma faslı bittikten sonra genç kız pansiyoncu adama en tatlı gülümsemesiyle şöyle dedi:

"Pansiyonunuza yerleşmem hususunda yardımlarınızı esirgemezseniz çok sevinirim. Cenevre'de hemen görülecek önemli işlerim var. Saat kaçta dönüp odama yerleşebileceğimi şimdiden söyleyemem... Lütfen bagajımı götürür müsünüz?"

Sonra şantöze dönerek ekledi:

Akşam görüşürüz aziz dostum. Yardımlarınıza çok teşekkür ederim...

Ve bütün yorgunluğunu unutarak kapısında arabaların beklediği istasyon çıkışına doğru keklik gibi koştu. Arabaya yerleşince de bu ziyaret için vaktin henüz pek erken olduğunu farketti. Ama sabırsızlandığından bir şey düşünecek halde değildi. Hem sonra böyle erken saatte insanları evde bulmak şansı daha çoktur.

Arabacıya, 14 Aralık 1864 tarihinde Remy Gaspard'a gönderilen mektupta bulunan adresi verdi.

Yolda giderlerken de Julie, Cenevre'ye inişinden beri ilk kez şehre bir göz atabildi. Şiddetli bir rüzgâr alçak bulutla-

rı kovalıyor, göl bir sis perdesinin arkasında kayboluyordu. Bir ortaçağ katedrali şehre hâkim olmuştu. Araba büyük bir alandan geçerken Julie anıtsal bir çeşme, ortasında bir bando köşkü bulunan küçük bir park ve Tudor üslûbunda bir kilise gördü. Şimdi iki sıralı güzel mağazaların, yeni evlerin bulunduğu büyük bir caddeye sapmışlardı. Paris'i andırıyordu bu cadde. Julie, minyatür yerinde mi diye yağmurluğunun cebini yokladı. Sonra mektubu bir kez daha gözden geçirdi. Cadde bitince bahçeli evler başlamıştı. Ağaçların yaprakları döküldüğü için her taraf çırılçıplaktı. Sonunda bakımlı bir evin bahçe kapısı önünde durdular.

"Üç frank matmazel..."

Julie ona bir para uzattı. Arabacı şöyle bir baktıktan sonra o garip şivesiyle:

...Bu İsviçre parası değil ki diye ekledi.

Genç kız Cenevre garında para değiştirmeyi akıl etmemişti. Zaten o saatte kambiyo da kapalıydı.

"İsviçre parası yok bende diye itiraf etmek zorunda kaldı. Ama bu para altın paradır, alır kendiniz değiştirirseniz kârlı çıkarsınız."

Arabacı, silindir şapkasını çıkarıp saygılı bir selâm sarkıtırken:

"Vallahi ben de aynı fikirdeyim matmazel" dedi.

Araba, yarım bir tur yaparak tekrar şehrin merkezine dönmüştü. "Bundan böyle daha hesaplı davranmalıyım diye düşündü Julie. Böyle gidecek olursam kesemdeki paralar güneş gören kar yığını gibi eriyecek."

Ne var ki bu sabah Cenevre'de güneş de yoktu ve karlar eriyeceğe hiç benzemiyordu. Keskin bir ayaz kol geziyordu etrafta. Julie, geyik derisinden yapılma Kızılderili mantosunu giymediğine pişman oldu. 1865 yılında Amerika maçera-

sından arta kalan bu son eşyayı da Visconti sokağında tavan arasındaki odasına bir pusula ile bırakmıştı. Sevgili Antoinette, kendisi için bırakılan bu vedâ pusulasını bulduğu vakit kim bilir nasıl ağlamış eski hanımının bir gece yarısı böyle apar topar çekip gitmesine bir türlü mâna verememiş olmalıydı. Julie kapıyı çaldı. Bir pencere açıldı.

"Bay Henri Blancalet burada mı oturuyor?"

"Evet, fakat henüz uyuyor daha."

"Kendisiyle görüşmek üzere Paris'ten geliyorum..."

"Biraz sonra gelin..."

Kuşkulu bir sesle konuşan yaşlı bir kadındı. Pencereyi kapattı tekrar. Julie arabayı bekletmediğine pişman olmuştu. Ama Remy Gaspard'ı iki yıl önce Beau Rivage otelinde tanıyan adamın evini bulduğu için o kadar sevinçliydi ki her tarafını ısıran soğuğu duymuyordu bile. Cenevre'li şairle yapacağı görüşmeyi tasavvur ederek rastgele yürümeye başladı. Başka şeyler düşünmeye zorluyordu kendini. Çünkü genellikle bu gibi durumlarda insan umduğundan başka şeylerle karşılaşıyordu... Farkına varmadan şehirde kaybolmuştu. Yarım saat önce araba ile geçtiği yerlerden başka yerlerdeydi sanki. Her yer canlanmış, dükkânlar açılmış, kahveler insanla dolmuş, sokaklar kaynaşıyordu. Tıpkı Paris'te, Seine sokağında olduğu gibi seyyar müzisyenler vardı. Fakat İtalyan gıda maddeleri satan dükkânlarda müşteriler ve patron da dâhil her şey İtalyan'dı.

Dijon'dan beri ağzına bir lokma atmadığı için midesi ezilen Julie biraz sıcak ekmekle peynir aldı ve yemeğe başladı. Bu uzun yağmurluklu, sokak ortasında kahvaltı eden genç kıza kimse aldırmıyordu...

Yolu şaşırdığı için sağa sola sordu ve sonunda tekrar Bay Blanvalet'nin kapısına dayandı. Etrafa yayılan mis gibi

bir kahve kokusu, evin efendisinin uykudan kalktığına işaret ediyordu.

İhtiyar kadın bu kez:

"Bu taraftan gelin diye bağırmıştı."

Julie, bahçe kapısından girmişti. Kadın ise evin kapısına çıkan merdivenin üstündeki sahanlıktan sesleniyordu. Julie'yi evden ayıran kısacık mesafe bitmez tükenmez görünmüştü. Adımlarını sıklaştıracağına çekinerek yürüyordu. Anlaşılmaz bir korkuya kapılmıştı. İçinden: "Dönüp gideyim şurdan!" diyordu. Ölüp giden maziyi hortlatmanın ne anlamı vardı yâni? Bu sırrı saklayanlara saygılı davranmak daha mı doğru olurdu acaba?

Saçlarına, İspanyollar gibi büyük bir tarak oturtmuş olan yaşlı kadın:

"Lütfen adınızı bağışlar mısınız?" dedi.

Julie onu oldukça soylu ve vakur bulmuştu. Yersiz endişelerine sinirlendi. Biliyordu ki gerçeğin yolu, bu temiz ve bakımlı evden geçecekti.

Merdivenin son basamağında durdu:

"Adım Julie Crevecoeur. Fakat bu adın Bay Blanvalet'ye pek bir şey ifade etmeyeceğini tahmin ederim... Bununla birlikte mutlaka görüşmem gerekiyor kendileriyle!"

Beyaz saçlı kadın içeri girdi. Birkaç dakika geçti. Julie: "Acaba banker Remy Gaspard'ın evlâtlığı olduğumu da söylese miydim?" diye geçirdi içinden. Böylece belki de hiç tereddüt edilmeden kabul edilirdim. Vakit geçtikçe aklına başka şeyler de geliyordu: Meselâ onu pek parlak olmayan bu kılığı ile şairden yardım istemeye gelmiş biri de sanabilir ve görüştürüp görüştürmemek konusunda tereddüde düşebilirlerdi. Öyle ya sabah kalkıp gelen bu yabancı kız da kimdi?

"Eğer beni kabul etmek istemezse, o zaman kim olduğumu açıklarım" diye düşündü Julie.

Villanın kapısı açıldı ve kısa, yakasız yeşil ceketli, deri pantolonlu bir delikanlı göründü. Saçları, beyaza yakın sarışındı ve ağzını açar açmaz Julie, konuşmasından onun Alman olduğunu anladı. Fakat Fransızca'yı çok güzel konuşuyordu.

Güler yüzle Julie'ye yol gösterdi:

"Bu taraftan buyurun matmazel, dedi. Şu anda hepimiz kahvaltı sofrasına oturduk ama profesör sizi çalışma odasına kabul edecek."

Julie önce, on sekiz - yirmi yaşlarındaki bu delikanlının, şairin oğlu olduğunu zannetmişti. Ama belliydi ki değildi.

Sonra, Blanvalet'nin profesör olduğunu da bilmiyordu. Genç Alman'ın eşliğinde duvarları portre ve manzara tablolarıyla, av hayvanları başlarıyla, çerçevelenmiş üniversite diplomaları ile süslü bir taşlığa girdi. Kahve kokusu iştah kabartıyordu. Yarı aralık bir kapıdan yuvarlak bir masaya oturmuş ve kendisini içeri alan delikanlının yaşında bir sürü çocuğun neşeli konuşmaları taşıyordu.

Sarışın delikanlı bir kapıyı açarak Julie'ye yol verdi ve:

"İşte profesör sizinle görüşmek isteyen matmazel" dedi.

Sonra da Almanca bir şeyler daha söyledi ve topuklarını vurarak askerce selâmladı, çıkıp gitti. Artık geriye dönüş yolları kapanmıştı. Blanvalet, üzeri kitap ve kâğıtlarla dolu bir masanın önünde ayakta duruyordu. Sırtını pencereye verdiği için Julie sadece sarkık bıyıklarını görüyor, fakat yüzünün hatlarını seçmekte güçlük çekiyordu. Çekingen adımlarla ilerledi, fakat iki adım atar atmaz duralamak zorunda kaldı. Zira çok garip bir şey olmuş, Profesör Blanvalet genç kızı görür görmez irkilmiş, sonra da büyülenmiş gibi donmuş

kalmıştı. Julie, onun ince ve zarif yapısına rağmen oldukça yaşlı olduğunu farketti. Yorgun görünüşüne rağmen gözlerinden iyilik ve yumuşaklık akıyordu.

Kıza, hayret ve hayranlıkla baktıktan sonra:

Olağanüstü bir şey diye mırıldandı. Harika! Tıpkı o!

Bu basit kelimeler Julie Crevecoeur un aklını başına getirdi. Evet, bu evde ve bu adamın karşısında istikbali son şeklini alacaktı.

"Beni tanır gibisiniz Bay Blanvalet."

"Yüzünüz... simanız bana çok tanıdık geldi matmazel... Sesiniz de... Bu yüzü daha önce de gördüm, bu sesi evvelce de duydum. Ama acaba yanılıyor muyum? Çok gezdim, çok gördüm, bütün ömrüm gençlerin arasında geçti. Siz daha içeri girer girmez, zannettim ki... Şimdi de size bakar, sizi dinlerken... Ama hayır, saçma bir şey bu! Sizi benzettiğim genç kız, şimdi aşağı yukarı... Evet, kırk yaşlarında kadar olmalı! Neyse... Oturun şöyle yavrum. Oturun da sizi sabah sabah buralara kadar getiren ziyaret sebebinizi anlatın bana..."

Ve profesör, heyecanını pek de yenemeyerek eski bir koltuğun üzerindeki kitapları aldı. Sonra baktı ki genç kız hâlâ ayakta duruyor, usulca kolundan tutup oturttu.

Julie, minyatürü gümüş çerçevesinden tutarak Blanvalet'ye uzatırken titrek bir sesle:

"Beni buraya işte bu getirdi" dedi.

Kimin resmi olduğunu bilmiyorum efendim, ama bilmem gerekiyor. Hem de mutlaka! Bu bir ölüm-kalım meselesidir, bilmem anlatabiliyor muyum?

Henri Blanvalet portreyi aldı ve öyle büyük bir heyecanla bakakaldı ki uzun süre konusamadı. Hatta Julie'nin varlığını bile unutmuş gibiydi.

Genç kız ölüp ölüp dirilerek sordu:

"Onu tanıdınız değil mi?"

Tam Blanvalet cevap verecekken oda kapısı açıldı.

"Kahve soğuyacak Henri..."

"Bırak şimdi anne... Kapı tekrar kapandı."

Bu kısa süren kopukluk sırasında, profesörün bakışları resimden karşısındaki kıza kaydı:

"Bu resim hem sizde bulunuyor, hem de kime ait olduğunu bilmiyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, diye haykırdı Julie. Hayır, hayır, hayır! Onun kim olduğunu bilmiyorum. Hatta kendimin bile kim olduğundan haberim yok. Acaba gerçekten yeryüzünde mevcut muyum? Yoksa "ışık kurtuluş!" diye haykırdığım içinde debelendiğim bir kâbus mu bu?"

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Yaşlı şair ona koşarak ellerini tuttu.

"Kendisinin tıpatıp canlı bir modeli bulunduğunuz bu vreamin sahibi Ornella'dır...

"Adı Ornella mı?"

"Evet kızım... Ornella Massamo Villabianca..."

"Ornella Massamo Villabianca..."

Julie, uzaklardan bir müzik gibi çağlayan bir deniz gibi kulaklarına gelen bu adı, her hecesine ayrı ayrı basarak birkaç kez tekrarladı:

Ornella Massamo Villabianca...

Profesör, aynı tatlılıkla:

"Size yardım etmemi istiyorsanız, sizin de bana biraz yardımcı olmanız gerekir, dedi. Az önce adınızı söylediğiniz vakit bana çok yabancı geldi. İlk kez duyuyorum isminizi. Fransız'sınız sanırım?"

"Evet mösyö."

"Parisli mi?"

"Evet..."

"Paris'te mi doğdunuz?"

"Bilmiyorum."

"O halde lütfen biraz kendinizden bahsediniz bana kızım. Bu minyatürü nerede buldunuz? Kim verdi onu size?"

"Kimse! Çaldım onu!"

"Çaldınız mı?"

"Evet. Yirmi yıl önce Sicilya'da müşterek dostlarınızın arasında bulunan ve sizin de çok iyi tanıdığınız birinden. Bir süre birlikte yaşadığınız o yerde bu genç kız da bulunuyordu... Ornella Massamo Villabianca..."

Profesör, genç kızı büyük bir dikkatle dinliyordu. Julie devam etti:

... O tanıdığınız kimseye iki yıl önce de burada Cenevre'de bir otelde rastladınız.

"Banker Remy Gaspard!"

"Herhalde o zaman görüştüğünüzde, size benden söz açmıştır?"

"Görüşmedik ki söz açabilsin! Ben de şimdi ona rastladığımı nerden biliyorsunuz diye düşünüyordum. Ona Bean Rivage otelinde rastladığım gün yazdığım mektuba cevap vermedi. O zaman eline geçmedi mektubum zannetmiştim."

"Yanılmışsınız. İşte mektubunuz burada. Buyurun... Babalığımın, onu minyatürle birlikte özel kasasına saklamasının sebebi varmış..."

Blanvalet iyice şaşırmıştı.

"Babalığınız mı? Siz..."

Bakışları tekrar genç kızda toplanmıştı. Ornella Massamo Villabianca ile arasındaki şaşırtıcı benzerliğe bir cevap bulabilmek için kafasını zorladığı anlaşılıyordu.

"Siz, Remy Gaspard'ın evlâtlığı mısınız?"

"Evet, Bay Blanvalet."

"Cenevre'ye geldiğinizi biliyor mu?"

"Hayır. Nereden bilsin? Bir yıl önce Fransa'dan kaçıp Amerika'yı bir baştan bir başa dolaştıktan sonra tekrar Paris'e döndüm ve eski hizmetçimin evinde saklandım..."

"Sustu..." Sonra tekrar devam etti:

...Berne'deki Fransız elçiliğine bir haber uçurmanız kâfidir. Beni derhal sınır dışı edip babalığıma teslim ederler. O da beni şu ya da bu şekilde yok etme isteğine kavuşmuş olur. Çünkü anladım ki ben onun için artık engelden de fazla bir şey, gerçek bir tehlikeyim... Bu adam Amerika'dan döndüğüm gün beni öldürtmeye kalkmıştı.

Şimdi karşısına geçip oturmuş ve büyük bir ilgiyle kendisini dinlemekte olan adama, sözlerinin etki derecesini anlamak için baktı.

"Beni, deli zannetmiyorsunuz ya Bay Blanvalet?"

"Hayır. Babalığınızı tanıdığım vakit adı Gaspard değildi. Kendisini fakir ve silik bir insan olarak dünyaya getiren kaderinden intikam almak için her şeyi yapmaya hazır, ihtirasla yanıp tutuşan ateşli bir delikanlıydı. Herkes gibi o da Ornella'ya, güzelliği kadar serveti ve soyluluğu yüzünden de vurgundu. Belki unuttum size söylemeye, Ornella'nın babası prens Tancrede Çifte Sicilya krallığının yarı feodal senyörlerinden biriydi ve yeni İtalya'yı müjdeleyen devrimci akımların etkisi altında bulunuyordu..."

Bu sırada hafifçe kapı vuruldu:

"Henri..."

Bay Blanvalet kalktı ve kapıyı araladı:

"Çocuklara söyleyin beni bağışlasınlar, fakat bu sabah rahatsız edilmek istemiyorum."

Kapıyı kapatıp tekrar Julie'nin yanına döndü.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Avusturya'lı ve Alman üniversiteliler bütün yıl, bende pansiyoner olarak kalır. Hayatımın en önemli yıllarını Almanya'da özel öğretmen olarak geçirdim. Frankfurt'ta baron Charles de Rothschild'in evinde. Rothschild ailesiyle birlikte Napoli'de iki yıl kaldım. Sicilya'ya da bu münasebetle gittim ve prens Tancrede ve kızı ile tanıştım. Matmazel Villabianca'ya Fransız edebiyatı dersleri veriyordum..."

Julie şairin yirmi yıl önceki halini düşünmeye çalıştı. Son derece baştan çıkarıcı bir tip olsa gerekti. Gerçi hâlâ öyleydi ya. Julie'nin ona soracak bin türlü sorusu vardı. Fakat yüzünü kıpkırmızı eden ve âdeta soluğunu kesen o büyük heyecana rağmen, profesörü fazla zorlamaktan da kaçınıyordu. Zaten Blanvalet de menşeini bilen tek kişi olarak, Remy Gaspard'ın genç kızın nasıl babalığı olduğunu en az onun kadar öğrenmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

"Tahminime göre, mösyö, mektubunuzda sözünü ettiğiniz prens Tancrede'in misafirlerinden biriyle öğrenciniz Ornella Villabianca'nın ilişki kurduğundan haberiniz yoktu."

Profesör bu beklenen sorunun geleceğinden emindi. Üşümüş gibi sobanın başına giderek sırtını genç kıza döndü. Belki de Julie Crevecoeur'ün bakışlarından kaçınarak konuşmayı tercih ediyordu. Bu bakışlar, yirmi yıl önce aklını başından alan ve aklından hâlâ çıkaramadığı o bakışlara ne kadar benziyordu.

Julie, sözlerini sürdürerek:

"Mektubunuzda bu nokta o kadar aydınlık değil" dedi.

Blanvalet duymamış gibi bir süre sustu. Sonra ağır ağır:

"Sizinle samimî konuşmak isterim, dedi. Matmazel Villabianca, o yaz kendisiyle son derece ilgilenen üç delikanlıdan biriyle daha mahrem ilişkiler kurmuştu..."

Julie sarsıldı. Kendisi de yirmi yıl sonra, Sicilya'da değil de Amerika'da aynı şekilde üç adamın ilgisine muhatap olmamış mıydı?

"Baba evinde bir âşık edinmiş olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Bu belki inanılmaz, hatta isyan ettirici bir şey gibi görünebilir ama böyleydi."

"Hayır bay profesör, çok normal bir şey."

Sonra Tanrı bilir hangi şeytanın dürtüsü ile ekledi:

...On yedi yaşımdayken benim de bir âşığım oldu. Auteuil'de, babalığımın malikânesinin göbeğindeki, çocukluğumda oyun oynadığım bir pavyonda onunla çılgınlar gibi seviştik... Bundan hiçbir zaman utanç da duymadım, pişmanlık da... Aşığım gittikten sonra da tekrar genç kızlık odama dönüyordum...

Blanvalet tekrar döndü. Rahatlamış ve gülümser bir hâli vardı.

"O halde sizinle Ornella Villabianca arasında fizik benzerliğinden fazla bir yakınlık da var..."

Genç kız, bu Cenevre vatandaşının, tutumunu ayıplamamasına sevindi.

"Ben, öğrencimin biraz da sırdaşıyım ama ne kadar cüretkâr itiraflarda da bulunsa prens Tancrede'in Alta Reale şatosunda misafir ettiği üç Fransız'dan biriyle olan ilişkisine dair hiçbir şey anlatmamaya özellikle dikkat etmişti. Bu da onun ruh inceliğini gösterir sanırım."

"Öyleyse bu katiyet size nereden geliyor? Prensin konuklarından biri size bir şeyler mi çıtlatmıştı?"

"Hayır. Katiyen. Ama bazı şeyler vardır ki gözden kaçmaz. Ve ben maalesef kadın ruhunu okumakta usta geçinirim. Orada insan iyiyi de kötüyü de keşfeder. Sevilirsen harikalar

bulursun, tersi olursa kötülükler görürsün. İnanın bana kızım Ornella'nın bir âşığı vardı ve bu âşık da her akşam bizimle birlikte aynı sofraya oturuyordu. Yalnız ne var ki üç kişiydiler ve yan yana oturan bu üç delikanlıdan üçü de Ornella tarafından seçilecek kadar yakışıklı ve zeki bulunuyorlardı!"

"Söylediklerinizi iyi anladıysam Bay Blanvalet galiba benim üç babam olmuş."

Bu kez şaşırma sırası yaşlı adama gelmişti:

"Vallahi kızım, dedi, bu gibi işleri öyle garip bir şekilde yorumluyorsunuz ki..."

Julie ayağa fırlamıştı:

"İtiraf edin ki sizce ben matmazel Villabianca'nın gayri meşru edindiği kızıyım. Daha kaba bir deyimle onun piçiyim!"

Blanvalet, genç kızın şimşek çakan bakışlarından bu kez başını çevirmedi:

"Öyle diyorsanız öyle diyelim biz de... Daha sonra Ornella ne oldu bilmiyorum ama ben bu kanıdayım, Rothchild ailesiyle birlikte Frankfurt'a dönmüştüm. Sicilya'lı dostlarımdan hiçbir haber alamadım bir daha. Keza, prens Tancrede'in konuklarından hiçbiriyle de karşılaşmadım. Taa ki 1864 Aralık ayında babalığınızla otel holünde tesadüf edişimize kadar..."

"Onu listeden çıkaralım."

"Hangi listeden matmazel?"

"Baba adaylarının listesinden. O hiçbir vakit benim babam olamaz. İnsan kendi öz evlâdına üvey babalık edebilir mi? Zaten bana karşı gösterdiği soğukluk ispat ediyor ki beni hiçbir zaman sevmemiştir. Çünkü an... Matmazef Villabianca beni dünyaya getirmek için onu değil, başkasını seçmiştir."

"Bu muhakeme pek cüretkâr ama doğru da."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Holden bir takım neşeli sesler duyulmaya başladı. Bay Blanvalef'ın pansiyonerleri Almanca şakalaşıyordu.

"Derse gidiyorlar, diye mırıldandı profesör. Onlar gidince, ev sükûnete kavuşur. Akşama kadar..."

"Ein Weniz, meine Herren, bitte schön!"

Bu, ihtiyar kadının sesiydi. Fakat derhal tonunu alçaltti.

Julie, bir tür bilgi kılavuzu olarak gördükleri "Herren profesör" le birlikte sofraya oturmaya alışmış pansiyonerlerin bulunduğu bu evin değişmez düzenini bozduğunu düşünüyordu.

"Çalışmanızı engelliyorum" dedi.

"Bir ömür boyu çalıştım. Şimdi artık hülyalara dalıyorum... Siz de bu hülyalarımı bozmuyorsunuz... Tam aksine..."

Julie, pencereye yaklaştı. Karlar altındaki bahçeden geçen delikanlı grubu içinde kendisine kapıyı açanı tanıdı. Ötekiler de ona benziyordu ama o daha iri ve daha yakışıklıydı. Koltuğunun altına kitaplarını sıkıştırmış, boynuna kaim yünden örme bir atkı dolamıştı...

"Bana öteki ikisinden söz eder misiniz Bay Blanvalet?"

Pencereden dönmüştü.

...Onları unutmuş olamazsınız.

Yavaş, yavaş, şakaklarında atan hararet azalmıştı. Ornella Villabianca, minyatürdeki portreden çıkıp canlanmıştı sanki... Şimdi Julie Crevecoeur'ü Sicilya'da bir şatoda, ya da Palermo'da bir villada bekliyordu. Julie, onun hayatta olduğundan ve Sicilya'dan başka bir yerde, meselâ Napoli'de ya da Roma'da bulunduğundan kuşkulanmıyordu... Onun 1848 yıllarındaki macerasını ölüm sessizliğine gömüşünde, çocuğunu bir daha hiç aramayışında başka bir hikmet olsa gerekti. Ama bunu düşünmeye yanaşmıyordu şimdi Julie... Sadece

doğumundaki esrar perdesini kaldırmak istemiş, biraz aralamıştı da... Şimdi artık yolun öteki yarısını katetmek kalmıştı.

"Onları daha dünmüş gibi görüyorum, dedi Blanvalet. Üçü de harika çocuklardı. Genç, güzel, zeki ve gelenekten Bonaparte'çı, halen de "Carbonaros" idiler. Ornella gibi özgürlük ve eşitlik aşığı bir genç kızı çekebilecek her türlü meziyet bu üç gençte toplanmıştı."

"Prens Tancrede ne diyordu bu işlere?"

"O hep başkaldıran bir soylu kişizade niteliğindeydi. Kralı Ferdinand II ile sık sık sataşırdı. Zaten çelişkiler içinde garip bir adamdı. Kralı ile karısı ile çağı ile bizzat kendisi ile uyumsuzluğa düşerdi. Aşırı fikirli bir adamdı. Kızına karşı son derece hoşgörülü, biraz da eee... nasıl diyeyim... eşine az rastlanır bir insandı."

Bu sırada Julie: "Blanvalet'nin sözünü ettiği kimse benim dedem" diye düşünüyordu. Ve bu garip, hiç bilmediği bir dille konuşan, Sicilya'lı soyluların ceddinden gelen adamı tahayyüle çalışıyordu. O soylu atalar, kendisinin ataları da değil miydi?

"Acaba, benim varlığımdan haberdar mı?"

"Kim?"

"Prens Tancrede... Dedem..."

"Nerden bileyim kızım?"

"Ama ben öğreneceğim. Hem de pek yakında!" diye geçirdi aklından Julie.

Blanvalet minyatürü kaldırıp göstererek:

"Demek Ornella'nın vurgunlarından ilki, o zamanki Remy Saint-Clair olan babalığınızdı... İkincisi ise, bu minyatürü yapan ressam..."

"Auguste Voumard, öyle mi diye haykırdı genç kız. Blanvalet başını salladı:"

"Roma'da villa Medicis'in eski öğrencilerinden. Bo Vıem yaradılışlı, içkici, ama sportmen bir delikanlıydı. Ata binmede, kılıç kullanmada üstüne yoktu. Hızlı devrimci, canlı, usta bir sanatçıydı."

"Böyle bir adamın kızı olmak güzel şey diye mırıldandı Julie... İnsan kendi babasını seçebilseydi, benimkinin ressam, müzisyen ya da şair olmasını isterdim."

Blanvalet, heyecanlandığı halde belli etmek istemiyordu.

"Teşekkür ederim, dedi. Voumard'ın İtalya'da kaldığını ve orada büyük bir isim yaptığını duydum... Bu biraz garibime gidiyor. Çünkü şimdiki Fransa kralı ile çok iyi arkadaştılar o zaman... İsteseydi şu anda Paris'te Beyler gibi yaşardı..."

"Demek ki istemiyor... Bu da onun ne kadar haysiyetli olduğunu gösterir."

Portreye bu kez, başka gözlerle baktı ve ondan böyle bir mükemmelliğe ancak modeline âşık olan bir ressam, ulaşır sonucunu çıkardı.

"Voumard, Alta Reale şatosunda, kümeste gezinen bir horoz kadar rahattı. Prens Tancrede onu çok seviyordu; hizmetkârları utançtan kıpkırmızı edecek davranışları vardı. Ornella'yı ise gülmekten katıltırdı. Şatonun salonlarından birini fresklerle süsleyince derhal Palermo'dan, Napoli'den teklifler almaya başladı... Ama Auguste Voumard'ın matmazel Bianca'nın âşığı olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorum. Elbette ki bu hayat fışkıran ressamın etkisi altında kalmamış olamazdı. Birlikte uzun at gezintilerine de çıkarlardı. Ama üçüncü delikanlı, sanırım matmazel Villabianca Ornella'nın üzerinde hepsinden daha etkiliydi."

Üçüncü... Kimdi bu acaba?

Julie, kısık bir sesle:

"Adı neydi? diye sordu."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Üçüncüsünün adı David idi..."

"Ya soyadı?"

"İşte, maalesef soyadını hatırlayamadım şimdi... Bir dakika..."

Kafasını zorluyordu. Nihayet:

...Bulamayacağım galiba, dedi. Bu üç Fransız genci, İtalya'daki sürgün hayatlarında kendi gerçek adlarını kullanmıyorlardı. Bugün Gaspard adını taşıyan babalığınızın ismi o vakitler Saint Clair'di. Ama belki de yedekte tuttuğu bir üçüncü adı daha vardır. Gerçek adı. Sanırım, ressam için aynı şey söz konusu değildir. O gerçek adını kullanıyor olmalı. Zira Roma'daki Medicis enstitüsüne de sonradan resmen Voumard adı ile kaydolmuştu. David'e gelince... Üçünden de daha kültürlü ve zekiydi. Galiba hukuk doktorası yapmıştı, siyasî bilimlerden de diplomalıydı. Pek iri sayılmazdı ve çekingen enerji, güç ve bir tür manyetizma yayılırdı etrafına. İşin garibi, kadınları olduğu kadar, erkekleri de etkilerdi. Sanki Tanrı ona bütün yetenekleri vermişti... Gerçekten de bu kadar yetenekli miydi? Kişiliğinin çevresine ihtimamla bir sır perdesi çekmeye özellikle dikkat ederdi. Meselâ bakın, onun adını unutmuşsam, buna kendisi sebep olmuştur. Çünkü öteki ikisinden daha az hatırda kalacak davranışları vardı. Ama belki şimdi yüzünü görsem, adını o saat hatırlarım...

Julie ressam Auguste ile David'i tahayyül etmeye çalışıyordu. "Aslında, diyordu içinden, ben ikisinden birinin kızıyım. Müşterek bir yanımız olsa gerek..."

"Derler ki kızlar, analarından çok babalarına çekerlermiş, ne dersiniz mösyö?"

Blanvalet omuz silkti:

"Aslı yoktur. Bir şu portreye bakın, bir de aynada kendinize..."

Haklıydı.

"Hiç bazı şeyler hatırlamıyor musunuz?" diye ısrar etti Julie.

"Ne gibi yavrum?"

"Meselâ, öğrenciniz, August'le mi yoksa David ile mi daha sıkı bir ilişki kurmuştu? Bir ayrıntıdan çıkarabilirsiniz pekâlâ..."

"Her ikisi ile de samimiydi. Hatta üçüyle de! Ara sıra, acaba bu kız bu delikanlıların gönlü ile oynuyor mu diye düşündüğüm bile olmuştur. Ama aslında güzel, mutlak ve gizli bir aşk hikâyesi yaşıyordu. Bütün büyük tutkularda olduğu gibi... Gözlerimin önünde bu genç kız, bir kadın oldu. İstemesem de bu kanımı pekiştirecek belirtiler sezinliyordum. Annenizde... şey yani prens Tancrede'in kızında en olağanüstü şey de sır saklamasını bilmesiydi. Zaten âşığı da onun kadar sadık ve ketum olmalıydı ki, öteki ikisi de elde etmeyi bile ummadıkları bir şeyi, onun üçüncüsüne verebileceğinden asla kuşkulanmamışlardı..."

Julie: "Acaba David'i bulmak üzere ne yapabilirim?" diye düşündü.

Ama şimdiden biliyordu ki bunun cevabını ancak annesi verebilirdi.

"İşte, dedi Henri Blanvalet. Sanırım size her şeyi anlattım. Ne yapmak niyetindesiniz şimdi?"

"Sicilya'ya gideceğim."

Kapıya doğru ilerledi. Profesör sordu.

"Kahvaltı, ettiniz mi?"

"Biraz peynir ekmek alıp yemiştim."

Blanvalet gülümseyerek seslendi:

"Anne!"

İhtiyar kadın kapıda göründü:

"Matmazel Crevecoeur kahvesini bizimle birlikte içecek..."

Julie karşı koymak istedi. Bir an önce İtalya yolculuğunun hazırlıklarını yapmak istiyordu. Ama müşfik bir el onu kolundan tutmuş yemek salonuna doğru götürüyordu. Kahve kokusu, kızarmış ekmek kokusuna karışmıştı. Bu nefis kokuya Julie dayanamadı.

"Annemin yaptığı reçellerden mutlaka tatmalısınız..."

Dijon garında içtiği romlu çaydan bu yana genç kızın ağzına sıcak bir şey girmemişti. İştahla yedi içti. Bir aralık Henri Blanvalet'nin bakışını üzerinde hissedince başını kaldırdı, göz göze geldiler. Genç kız bu bakışlarda, derin bir şefkat ile birlikte, açıklayamadığı belirsiz bir kaygı izi de gördü.

"Hemen yola çıkmazsınız herhalde matmazel?"

Julie, eşyalarının Leroux pansiyonunda olduğunu hatırladı. Şaire, orada bir oda tuttuğunu açıkladı.

"Ama orada bir geceden fazla kalmaya niyetli değilim diye ekledi. Mümkün olsa hemen bu akşam hareket ederdim... Bana ne tavsiye edersiniz mösyö? Tren mi, yoksa posta arabası mı?"

"Sicilya'ya gitmek için önce Napoli'ye ulaşmanız lâzım. Bu ise bütün İtalya'yı baştanbaşa kat etmek demektir. Bunu düşündünüz mü?"

Julie, sesinde hafif bir sabırsızlık edası ile:

"Elbette, dedi. Ama insan batıdan doğuya koskoca Amerika kıtasını geçerse, böyle bir yolculuk ona çocuk oyuncağı gelir."

Blanvalet şaşırmıştı:

"Çocuk oyuncağı mı? Hem sonra bir takım muameleler gerekli. Avusturya ve Piemonte için pasaportunuzu vize ettirmeliyiz."

Julie, nerdeyse fincanı elinden düşürecekti:

"Pasaport mu? Benim pasaportum yok ki! Nasıl alabilirdi pasaport? Hiçbir Fransız konsolosluğu, yaşı küçük olduğu için ona pasaport vermezdi. Hem sonra Amerika'ya kaçışından sonra babalığı Gaspard bütün konsoloslukları haberdar etmiş olmalıydı."

Blanvalet, düşünceli bir şekilde:

"Piemonteli bir sınır muhafızından daha kuşkulu kimse yoktur, dedi. Avusturyalılara gelince İtalya'nın etkisinde kalalı beri her yerde casus arıyorlar, İmparatorunuz, yarım kalmış fütuhatıyla hem İtalyan dostlarını, hem de eski düşmanı Avusturyalıları küstürdü. Onlar 1859'dan beri şimdi bir tek şey düşünüyorlar Fransa'dan intikam almak."

"Olsun. Gene de Sicilya'ya gideceğim. Piemonte sınır muhafızlarını atlatacak bir yol bulunur elbet. İsviçre'den İtalya'ya geçen kaçaklar, haydutlar yok mudur?"

"Var elbette. Ama onlar yaz mevsiminde bile aşılması zor dağ yollarını tercih ederler. Bir de böyle kış kıyamette düşünün o yolları! Ölüm tehlikesi her an hazırdır."

"Bu tehlikeyi ben de alırım göze! Zaten bir seçim yapacak durumda değilim. Ya Paris'e döner, babalığımın eline düşerim ya da... bu tehlikeli yolculuğa çıkarım. Paris'e dönersem, işim bitik demektir... Hele kasanın..."

Birdenbire durdu... sonra henüz bir iki saattir tanıdığı bu adamın gözlerinde büyük bir şefkat okuyunca da güvenle devam etti:

"Paris'e katiyen dönemem. Bu mektubu ve minyatürü ele geçirmek için Gaspard'ın kasasını soydum. Bu uzun yolculuğu da onlar bana ilham etti..."

Yaşlı kadının mutfağa gitmesinden yararlanarak, çabuk çabuk ve kısık sesle yapmıştı bu itirafı.

...Bir de suç ortağım vardı yanımda, polis tarafından tutuklandı.

Bianvalet'ye baktı.

...Ailemi bulabilirsem mösyö... bu, sanki dünyaya yeniden gelişim olacak. Beni bu hâle getiren kara talihimden kim beni annemden, özellikle babamdan daha iyi kurtarabilir? İlkbaharda on sekiz yaşıma basacağım Bay Blanvalet ama sanki birkaç hayat yaşamışçasına kendimi yaşlı hissediyorum. Sanki artık önümde hiçbir şey kalmamış gibi... Ne mutluluk ne de tutku... Hiçbir şey...

Gözyaşlarını tutmak için kendini zor zapt etti.

...Artık gülmeyi de unuttum mösyö... Ben ki vara yoğa gülen, çünkü yaşamı ve insanları seven hayat dolu bir kızdım...

Blanvalet altüst olmuştu.

Ayağa kalktı.

"Size yardım edeceğim evlâdım diye kekeledi, yardım edeceğim. Bilmiyorum nasıl... ama mutlaka bir çaresini bulacağım."

Genç kıza doğru geldi ve omuzlarından tuttu.

...Bana güveniyor musunuz?

Julie başıyla 'evet' dedi. Heyecandan dudaklarını kıpırdatacak halde değildi.

...O halde gidin o aile pansiyonuna yerleşin ve habererimi bekleyin... Yalnız bir şey daha...

Ikına sıkıla sordu:

...Paranız var mı kızım?

Julie, cevap yerine sağ pabucunu çıkarttı.

Fakat bu sırada da Blanvalet'nin annesi kapıda görünmüştü. Kadıncağız şaşkınlıktan dona kaldı. Julie onu görmemişti. Pabucunun burnundan rulo yapılmış kâğıt bir para tomarı çıkardı:

"Bin dolar! Bir o kadar da öteki pabucumda var."

Yaşlı kadın dayanamadı:

"Allahtan çocuklar gitti."

"Neden anne? Bu kadar güzel bir ayağı görmeye dayanabilecek yaşta hepsi de..."

Annesi ters ters bakarak homurdandı:

"Henri... Henri..."

"Özür dilerim madam diye toparlandı genç kız. Amerika kıtasını atla bir baştan bir başa geçerken, paramı pabuçlarımın burnuna saklamak alışkanlığını edinmiştim de..."

Güzel bir kupa arabası Julie'yi Gevray sokağına bıraktı. Leman gölünün kıyısından geçerken Beau-Rivage otelinin muhteşem cephesini görmüştü. Kalacağı pansiyon, gölün karşısında sedir ve çam ağaçlarının süslediği bir bahçenin içinde eski bir köşktü. Karlar altında şairane bir görünüm kazanmıştı.

Kapıdan girer girmez ağır bir yemek kokusu, döşemelerden gelen kostikli soda ve cila kokusunu bastırıyordu.

Pansiyoncu Bay Leroux:

"Aziz Nina'mız, sizin odanızın tam karşısındaki odada, dedi. Yolculuğun yorgunluğunu çıkarıyor ama bana tembih etti: Eğer siz gelirseniz, hangi saatte olursa olsun kapısını çalabilirmişsiniz..."

Sonra, yeni pansiyonerine yol göstererek ekledi:

"Öğle yemeği saat tam birdedir... Bugünlerde pansiyonumuz tenha olduğu için sofraya ailece oturacağız demektir; Aziz ve büyük artistimiz Nina, siz, eşim madam-Leroux ve bir de bendeniz... İşte odanız burası, buyurun. Ne kadar kalmayı umut ediyorsunuz burada?"

"Doğrusunu söyleyeyim mi Bay Leroux, çok az kalabileceğim."

"Yazık, sizi çok sevmiştik..."

Kapı kapandı ve otelci gitti.

Biraz sonra da Julie, şarkıcı Nina'nın kapısını vurdu. Hemen açılmıştı kapı.

Kadın, duman rengi bir sabahlık giymiş ve her iskemleye bir tiyatro kostümü fırlatıp atmıştı.

"Eee, büyük şairi bulabildiniz mi bari?" diye sordu.

"Oradan geliyorum."

Bu sırada bir gong sesi duyuldu. Ardından üç kez daha çaldı.

"Yemek zamanı gelmiş diyerek Nina sabahlığını çıkardı. Şahane bir vücudu vardı. Geniş bir flanel eteklikle aynı kumaştan kırmızı bir bluz geçirdi sırtına."

Julie, bir an bir şok geçirir gibi oldu. Bu, Garibaldi kırmızısı kılığı Fransa'dan Vera Cruz'a giderken kendi de giymişti.

"Karnım acıkmadı diye mırıldandı Julie, Bay Blanvalet'nin evinde nefis bir kahvaltı ettim..."

Ama gene de uslu uslu şantözü dinledi ve tabldot masasındaki yerini aldı. Yemekte, Allahtan; matmazel Nina Villars'ın turnesi konuşulduğu için kimse Julie'ye böyle bir mevsimde hafif bir bagajla neden Paris'ten kalkıp Cenevre'ye geldiğini sormadı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Pansiyoncunun karısı madam Leroux etrafa hizmet etmekten başka bir işe yaramayan silik bir kadındı. Cenevre'ye turneye gelen artistleri konuk ettiklerinden dedikodunun bini bir paraya gitti. Onlar hararetle konuşurken Julie de, İtalya'ya pasaportsuz ve vizesiz nasıl gideceğini düşünüyordu. Bay Blanvalet'nin yardım konusundaki samimiliğinden kuşkusu yoktu. Ama yaşı elverişli olmayan bir genç kıza pasaport sağlayabilir miydi? Yemeğini güçlükle yedi ve sorulan bazı sorulara kısa kısa cevaplar verirken, akşama kadar Cenevreli profesörden bir haber çıkmazsa, tek başına harekete geçme kararını aldı. Ne yapabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu ama parasına güveniyordu. Elbet kendisine sahte bir pasaport uydurabilecek birini bulabilirdi. Ama bakalım böyle biri var mıydı? Varsa da, nerede bulabilirdi onu?

Kırmızı yanaklı bir hizmetçi kız gelip, pansiyoncuya bir şeyler söyledi. O da Julie'ye dönerek:

"Matmazel Crevecoeur, bir ziyaretçiniz varmış! Hizmetçi onu müzik salonuna almış" dedi.

Julie, hemen fırlayıp müzik salonuna geçti. Orada Henri Blanvalet ile karşılaşacağını sanıyordu. Oysa onun yerine gümüşe kaçan sarı saçlı, boynu kalın eşarplı delikanlıyı gördü. Delikanlı gene topuklarını birbirine vurarak başı ile kızı selâmladı:

"Beni size profesör gönderdi matmazel..."

Julie, pek kavrayamamıştı:

"Yâni... bana bir haber mi getirdiniz?"

"Onun gibi bir şey..."

Gri-mavi gözleri ve çocuksu bir siması vardı. Julie, bu kadar güzel bir delikanlıya pek seyrek rastlanıldığını farketmişti. Güldükçe çenesindeki çukur daha da belirleniyordu. Elinde tuttuğu kırmızı kasketinin üstünde siyah-beyaz bir

şerit vardı. Eşarbı da gene ateş kırmızısıydı. Sanki kuzey efsanelerinin birinden fırlayıp gelmişti.

"Bakın matmazel, her cumartesi arkadaşlarla birlikte dağa çıkarız. Özellikle yazın çok uzaklara gideriz..."

Julie, birdenbire ilgilenerek kulak kabarttı.

... Berlinde doğdum, Fakat ailem Bavyera'lıdır. Tirbllerden, Bizde dağ aşkı hemen hemen bir gelenektir... Ama durun:.. Daha kendimi takdim etmedim size... Adım, Hugo Von 'Wolfenstein...

Pek resmî ve kasıntılı bir hali vardı. Başka zaman olsaydı Julie gülmesini tutamazdı. Ama sonra anladı ki, Blanvalet, belirli bir amacın gerçekleştirilmesi için ona en seçkin öğrencisini yollamıştı.

"Kış ortasında, yaya olarak ve gümrükçülerden kaçınarak İsviçre'den İtalya'ya geçmenin mümkün olabileceğine inanıyor musunuz Bay Wolfenstein?"

Genç Alman gülümsedi ve sanki bu karanlık salona birdenbire bir güneş doğmuş gibi oldu.

"Yaya mı matmazel? İmkânsız..."

Julie ona baktı:

"Öyleyse nasıl? Bay Blanvalet size benim pasaport almaya yaşımın elverişli olmadığını söylemiş olmalı. Bu pasaporta da Avusturyalıların ve Picmonte'lilerin vizesi gerekliymiş... İtalya'ya trenle ve posta arabası ile giden her yolcudan da bu vizeyi isterlermiş."

Von Wolfenstein cevap verdi:

"Doğrudur matmazel... Ama başka çareler de vardır..."

Julie, şaşırmıştı. Bu çocuk ne demek istiyordu? Genç kızın şaşkın bakışları altında kasketini geriye doğru iterek sağ kulağına doğru eğdi. Külhan beylere dönmüştü.

"Bu kasket, Berlin Kraliyet Jimnazının formasıdır."

"Siz de bu Jimnazdan mısınız?"

"Orada abitürümü yaptım."

Julie "Berlin Kraliyet Jimnazı"nın ne olduğunu bilmediği gibi "abitür"den de bir şey anlamamıştı. Bir okulda sınav mı geçirmişti acaba?

Çocuk, kasketini çıkararak Julie'ye uzattı:

"Lütfen şunu bir giyer misiniz?"

Julie, afallamıştı. Otomat gibi meşin vizyerli kasketi alıp başına geçirirken:

"Komik olacağım" dedi.

Fakat, delikanlının hayranlıkla bakışından öyle olmadığını anladı.

Çocuk, kendi kendine konuşur gibi:

"Saçlarınızı kasketinizin içine sokarsanız olacak bu iş, diye mırıldandı."

Bu açıklaması olmasa bile Julie, bu Alman delikanlısının kendisini, sözünü ettiği o okulun bir öğrencisi kılığına sokmak istediğini anlamıştı. Newyork'a da Kraliçe Viktorya'nın denizcisi kılığında ayak bastığını hatırladı. Bu garip rastlantı onu gülümsetti.

"Bu fikir sizin mi yoksa Bay Blanvalet'nin mi?"

Biraz da gururlanarak:

"Benim, dedi çocuk. Ama Herr Professor de beğendi, hatta romantik bir lezzet de buldu."

Birdenbire dışardan sesler duyuldu, Nina Villars, pansiyoncu Leroux ve karısı ile kapının eşiğinde göründü. Şantöz çekilir gibi yaparak:

"Ooo pardon!" dedi.

Genç Alman, yeni gelenleri, topuklarını çarparak selâmlarken, Julie de:

"Bu bayla konuşuyorduk" diye kekeledi.

Sanki nişanlısı ile ya da sevgili ile kırıştırırken yakalanmış gibi, bu kişilerin manidar bakışları altında kendini gülünç hissediyordu. Kasketi hemen başından çıkarıp Hugo'ya geri verdi. Müsaade isteyip çekilirlerken yorumları da duymazlıktan geldiler. Madam Leroux, şantöze:

"Genç dostunuz cidden çok güzel bir hanım kız" diyordu.

Kocası da ekliyordu:

"Bu öğrenci ile ne güzel bir çift teşkil ediyorlar."

Julie sinirlenmişti:

"Çıkalım buradan diye fısıldadı."

"Üşüyeceksiniz ama..."

Atkısını çözüp, genç kızın omuzlarına koydu.

Karlar altındaki bahçeyi böylece geçtiler.

Hugo açıkladı:

"Brigue'ye kadar trenle gidilecek. Oradan da Semplon posta arabasına binilecek. Şans da yaver giderse, iki gün sonra Milano'ya varılabilir. Yazın olsa bu yolculuk yirmi yedi saatte biterdi..."

"Ben nelerini gördüm, diye mırıldandı Julie;"

"Vücudunuza göre bir elbise bulacağım. Tabiî lületaşından bir de pipo."

"Lületaşında pipo mu? O ne işe yarayacak?"

"Görürsünüz. Bırakın bana her şeyi. Zaten Profesör Blanvalet ile her hususta mutabık kaldık. Cumartesi günü ilk trenle yola çıkıyoruz."

"Birlikte mi?"

Delikanlı, Julie'nin kolunu tuttu. Neşeli, canlı, ateşli, hayat doluydu. Kaç yaşında olmalıydı. On sekiz, bilemedin, on dokuz.

"Elbette birlikte. Madem diplomatik pasaportum var, neden yararlanmayalım?"

Julie, kulaklarına inanamıyordu.

... Hem de Von Bismarck tarafından imzalı, diye açıkladı delikanlı. Babam Prusya kralı Frederic Guillaume'un özel müşaviridir. Piemonteli muhafızlara sizin kardeşim olduğunuzu söyleyeceğim...

"İnanırlar mı dersiniz?"

"Mutlaka. Erkek çocuğu kılığına girerseniz on altı yaşında ancak gösterirsiniz. Birlikte olacağımıza göre kimsenin aklına bir çocuğa soru sormak da gelmez. İtalyanlar, kadınlara ve genç kızlara karşı aşırı bir ilgi gösterirler ama öğrencilerle hiç mi hiç ilgilenmezler... Zaten on sekiz yaşından küçük kimselere pek bir şey sorulmaz... Tabiî yanlarında bir büyük olması şartıyla..."

"Yanımdaki bu 'büyük' de siz olacaksınız demek Herr Von Wolfenstein?"

Delikanlı kaşlarını çattı:

"Aslında benim yerime Profesör Blanvalet eşlik etmek istiyordu size. Ama sağlık durumu elverişli değil. Sizi temin ederim aklımıza gelen en iyi çare bu oldu."

Sonra sesinin tonu daha ciddileşti:

"Anladığıma göre sizin için hayati olan, geleceğinizi garanti edecek olan, kısaca bir ölüm-kalım meselesi olan şey, her ne pahasına olursa olsun İtalya'ya geçmektir. Bay Blanvalet'nin hizmetçisi bu akşam buraya size bir paket getirecek... İçinde, bir takım elbise, böyle bir kasket ve sırt çantası bulacaksınız..."

Hugo, onun kolunu hâlâ bırakmamıştı. Usulca, tatlılıkla, âdeta korkuyla sıkıyordu kolunu.

"Domodossola vadisinde sizden ayrılacağım ve Semplon seferi yapan posta arabası ile tekrar İsviçre'ye döneceğim."

Konuşa konuşa göl kenarındaki rıhtıma inmişlerdi. Her taraf buz kesiyordu. Julie üşüyerek titredi.

Genç Alman;

"Sizi pansiyona bırakayım, dedi."

Julie, karşı koydu.

"Öğleden sonra dersiniz yok mu?"

Delikanlı omuz silkti:

"Hukuk okuyorum ama beni hiç ilgilendirmiyor..."

"Öyleyse ilginizi çeken başka şeyler var Bay Wolfenstein?"

"Evet.. Fakat anlatması zor... Olaylar, insanlar, müzik..."

Sonra konuşmadan tekrar geri döndüler.

Julie, elini çocuğa uzatarak:

"Geldik işte dedi. Yarınki buluşmamız kaçta olacak?"

"Sabah yedide bir araba sizi bu kapıda bekleyecek. Arabada da ben olacağım."

Julie'nin elini bırakmıyordu.

"O halde., yarın görüşürüz bay Wolfenstein."

"Bana Hugo demeye alışsanız daha iyi olacak."

"Doğru. Ağabeyim olacağınızı unutuyordum."

Tam ayrılmışlardı ki Julie tekrar döndü:

"Sahi Hugo, yarın bana ne ad takacaksınız? Onu sormadım."

Alman çocuğu bir an düşündü, sonra:

"Klaus, dedi. Başkalarının yanında size Klaus diye sesleneceğim!"

Akşamleyin pansiyona siyah giyimli, ciddi tavırlı, yuvarlak siyah şapkalı bir adam gelerek, kırmızı yanaklı hizmetçiye iri bir paket bıraktı:

"Bay Blanvalet tarafından, matmazel Julie Creve coeur'e verilecek."

Biraz sonra da Julie, odasına çekilerek paketi açtı. İçinden dağcılara mahsus, su geçirmez bir sırt çantası çıktı. Çantanın içinde de gömlek, pantolon, ceket ve kasket bulunuyordu. Hepsi de kalın, yünlü kumaştandı. Çantanın dibinde de lületaşından uzun ağızlıktı bir pipo vardı.

Çantanın kenarına da kalın bir pelerin dürülüp bağlanmıştı. Bu pelerini giyen birine yağmur, kar, soğuk vızgelirdi. Ayrıca bir çift de içi muflonlu kısa çizme paket edilmişti. Tabanları kalın bu kar çizmesi Julie'yi gülümsetti. Çünkü burunları iki bin doları aldıktan sonra bile ayaklarını sıkmayacak büyüklükteydi.

Önündeki günlerin getireceği şeyleri düşünerek şimdiden heyecanlanan Julie bir yandan da genç Hugo'nun giriştiği bu teşebbüsten kuşkulanıyordu. Çünkü içinde yaşanılan bu dünya gerçek yüzünü saklamak üzere ara sıra şiirli bir havaya da bürünse gene de acımasız ve sertti. Ya bu yolculuğu, delikanlının ifade ettiği ve plânladığı şekilde varamazlarsa, ya yakayı ele verirlerse?

Akşam yemeğini haber veren gong çaldığı vakit bir baş ağrısı, bir soğuk algınlığını bahane ederek odasından çıkmamaya karar verdi. Pansiyoncu Leroux ona ihlamur kaynatarak gönderdiği vakit de bu yalanını desteklemek üzere hiç karşı koymaksızın kuzu kuzu içti. Daha sonra müzik salonundan önce piyano sesi, ardından da soprano Nina Villars'ın sesi yükseldi. Julie söylediği parçayı tanımıştı: "Jeannette'in Düğünü" söylüyordu. Aşağıda olup bu eğlenceye katılmayışına içerledi. Kimsenin kendisini rahatsız etmeyeceğine emin olarak gönderilen elbiseyi bir denemek istedi. Vücudunun o tatlı çıkıntıları dolayısıyla ceketin dar gelmesinden korkuyor-

du. Fakat korktuğu başına gelmedi. Boğazına kadar kapalı gömlek, süvari erlerine has fular, çizmelerin içine giren pantolon, gözlerine kadar inen kasket, hele hepsini örten pelerinle kimse onu tüysüz bir oğlan çocuğundan ayıramazdı.

Kişiliğinin kalıbına iyice girmek için odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Kafası öylesine dalgındı ki, aşağıda piyano sesinin kesildiğini farketmemişti bile. Ancak, kapısına vurulduğu vakit ayılabildi.

"Kim o?"

"Benim! Nina! Umarım küçük konserimiz sizi rahatsız etmemiştir."

"Bilâkis... O kadar hoşuma gitti ki aşağı inmediğime pişman oldum."

"Yatmış mıydınız?"

"Şey... yani... bilmem... Daha doğrusu..."

Kapının ardından yapılan bu konuşmayı Julie gülünç buluyordu. Fazla düşünmeden içgüdüsel bir hareketle kapıyı açtı. Şantöz Nina, karşısında erkek çocuğu kılıklı ve ağzı pipolu kızı görünce, mesleği gereği, böyle kılık değiştirmelere alışık olmasına rağmen, ağzı bir karış açık kaldı.

Julie, kadını içeri alıp kapıyı hemen kapattı:

"Çabuk girin rica ederim."

Sonra da kadının, şaşkınlığını ifade etmesine meydan vermeden çabuk çabuk konuştu:

"Dinleyin beni matmazel Nina: Yarın sabah erkenden... bugün gördüğünüz delikanlı ile yola çıkmam gerekiyor... Lütfen bana bir şey sormayın, yalnız şunu biliniz ki çılgın gibi seviyoruz birbirimizi ve İtalya'ya kaçacağız. Ne var ki bütün bunların gizli kalması gerekli. Yalnız siz bileceksiniz bunu ve ağzınızı sıkı tutacağınıza da güvenim sonsuz-

dur. Siz bir sanatçısınız, geniş fikirlisiniz ve insancıl tutkuları iyi anlarsınız..."

"Neler söylüyorum Tanrım! diye geçirdi içinden Julie. Komik bir şey bu. Kadın şimdi bir kahkaha patlatacak. Tıpkı Bay Scribe'in Vodvillerindeki kahramanlar gibi konuşuyorum."

Ama durum hiç de böyle olmadı. Sözleri şarkıcı kadının üstünde olağanüstü bir etki yaratmıştı. Heyecandan eliyle göğsüne bastırmak zorunda kalarak:

"Kuşkum doğruymuş diye bağırdı. Daha ilk bakışta o genç ilâhla aranızda büyük bir aşkın varlığını sezmiştim.. İşte bu mevsimde Cenevre'ye gelişinizin gerçek sebebi!. İşte etrafınızı saran sır perdesinin, endişelerinizin, korku ve sıkıntılarınızın nedeni!.."

Genç kızın ellerine sıkı sıkı yapışarak devam etti:

"Yavrucuğum, sanatıyla gönlü arasında parçalanmış bir kadın olarak bütün bunları ben de yaşadım. Çoğu defa, şuursuzca davrandığım halde hiç de pişman değilim. O aslan çocukla mutlu olunuz. İşte bütün dileğim bu."

Sonra birdenbire sesinin tonunu birkaç oktav indirerek sordu:

"Peki aileniz? Hiçbir şey bilmiyorlar tabiî, değil mi?"

"Hiçbir şey! Öğrenirlerse felâket olur zaten."

"Size ihanet edecek değilim yavrucuğum. Ama burnumun direği sızlamadı da değil... On yedi yaşın harareti... İtalya... Ah... ah!... Sonra bu şeytanca romantik kılık değişimi... Biraz Musset, biraz George Sand'dan alınıp üstüne Shakespeare salçası dökülmüş!.. Tam Alexandre Dumas'ya has bir konu."

Böylesine edebi örneklerle süslü bu ifade tarzı Julie'yi afallatmıştı. Ama kendini toparlamakta gecikmedi:

"Buna emindim Nina. Siz benim müttefikimsiniz."

"Evet evet yavrucuğum. Hem de bütün kalbimle... Ben zaten her vakit âşıklardan yana, çılgınlıktan yana olmuşumdur. Otuz yaşıma bakıp da durmuş, oturmuş, güvenlik arayan biri olduğumu sanmayınız. Çılgınlık benim hayat görüşümdür."

Kadının gözleri heyecandan yaşarmıştı.

Julie sesine tatlılık vererek:

Pansiyon sahiplerinin beni bu kılıkta görmelerini istemiyorum dedi. Ayaklarımın ucuna basa basa usulca ayrılmak dileğindeyim. İnşallah erken kalkmıyorlardır.

"Dokuzdan önce kalktıkları görülmemiştir."

"Mükemmel. Sizden rica etsem, şu hesabımı görüverir misiniz onlarla?"

Şantöze bir altın para uzattı:

"Sanırım bu para pansiyon borcumu ödemeye yeter."

"Deli misiniz yavrum? Bu para ile insan Cenevre'de en lüks pansiyonda bir hafta yaşayabilir. Siz bu parayı saklayın, lâzım olur. Yabancı bir ülkeye gidiyorsunuz. Kırk paranın bile değeri var sizin için şimdi. Oda ve yemek ücretinizi ben öderim."

"Nasıl olur? Dünyada kabul etmem"

"Çok rica ediyorum. Buna karşılık gerçeğe pek de ihanet etmeden gidişinizi onlara izah etmeyi üzerime alıyorum."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Ve kendini tutamayıp kadının boynuna sarılarak yanaklarından öptü. Ona, baştanbaşa yalanla dolu bir hikâye uydurduğu için kendine içerledi. Ama sağlam bir dost edindiğine emindi. "Onunla bir gün tekrar görüşeceğiz elbet. O zaman ona bütün gerçeği anlatacağım, sanırım beni anlayacak ve yalanımı bağışlayacak!"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Şantöz iyi geceler dileyerek odasına çekilince Julie de yattı. Hemen uyumuştu. Çünkü Paris'ten beri gözünü kırpmamış gibi müthiş bitkin hissediyordu kendini. Rüyasında Fransa'dan çok uzak bir ülkede sapsarı yün saçlı ve pipo içen oğlan çocukları gördü...

Sabah altıda ayaktaydı. Giyindi ve kız elbiseleri ile yağmurluğunu, sırt çantasına yerleştirdi. Saat yediye doğru usulca kapıyı açıp koridora baktı. Kimsecikler yoktu. Pelerinine bürünüp hayalet gibi ses çıkarmadan merdivenlerden indi. Holde bir gece kandili yanıyordu. Bodrum katındaki mutfaktan çanak çömlek sesleri geliyordu. Kırmızı yanaklı hizmetçi kalkmış, bulaşık yıkıyordu demek...

Julie bahçeye süzüldü. Keskin bir ayaz bütün vücudunu kapladı. Gece kar yağmıştı. Çizmeleri taze kara gömülüyordu. Julie, böyle sapsağlam giyindiği için hiç ürkmüyordu soğuktan. Amerika'da pantolon giymeye alıştığı için de yadırgamıyordu. Derin derin taze sabah havasını ciğerlerine çekti.

Araba biraz ötede bekliyordu. Yaklaşınca Hugo'nun melek yüzünün arabanın penceresine doğru eğildiğini farketmişti. Kızı görünce aşağı atladı, sırt çantasını elinden alarak onu arabaya bindirdi.

"İstasyona çek arabacı!"

"Kardeşi" ile aynı pelerini taşıyordu. Yan yana oturmuşlar birbirlerine bakıyorlardı. Aynı kasketler, aynı giysiler, aynı çizmeler...

Alman delikanlısı,

"Herr Profesör size bunu gönderdi Klaus diyerek bir zarf uzattı."

Julie zarfı açtı ve derhal Henri Blanvalet'nin yazısını tanıdı:

"Pek aziz evladım, bilmem en seçkin öğrencimi size bu yolculukta eşlik etmesi için göndermekle iyi mi ettim? Aslında kalkıp benim gelmem gerekirdi sizinle ama ne yazık ki sağlığım, gücüm, kuvvetim elvermiyor. Bu, bitip tükenmek bilmeyen kış beni harap etti. Fakat hiç değilse bir tek teselim var: Sizinle tanışmanın ve sayenizde hayatımın en güzel yıllarını tekrar yaşamanın o harikulade sevincine eriştim. Şunu iyi bilmenizi isterim ki, naçiz şahsımda aradığınız herhangi bir şey olursa, daima yanınızda bulunacağım. Dostluk, şefkat ve her türlü yardıma ihtiyacınız olduğu zaman beni aramaktan zerre kadar çekinmeyin. Tanrı yardımcınız olsun aziz evlâdım! Dünyanın en güzel ülkesi olarak belle-diğim İtalya'da, sizi bugüne kadar yapyalnız bırakan ailenize kavuşmanız için dua ediyorum. Ama eğer bir bahtsızlık eseri olarak umduğunuzu bulamazsanız bütün cesaretinizi toplayıp kendi kendinize deyiniz ki: Bu dünyada kimse yalnız değildir. Ya da bir yalnızlık söz konusu ise, ailesi olsun olmasın bütün insanlar yalnızdır. Ama siz yalnız değilsiniz, hiçbir vakit de öyle olmayacaksınız.

Tıpatıp bir modeli bulunduğunuz 'öteki' gibi sizde de kendini sevdirmek kabiliyeti var. Ve inanın bana bu kabiliyet her insana nasip olmaz.

Yanaklarınızdan öperken, manen de olsa daima yanınızda bulunacağımı unutmamanızı rica ederim.

İyi yolculuklar dileğiyle sevgi ve selamlarımı sunarım.

Hugo, arabanın kapısını açarak:

"İşte geldik, dedi.

Parayı uzatırken arabacı şapkasını çıkardı ve:

"İyi yolculuklar baylar" dedi.

Delikanlı, Julie'ye eğilerek:

"Duydunuz mu, baylar diyor, diye mırıldandı."

On dakika sonra da tertemiz bir tren Cenevre garından ayrılıyordu. "Sigara içenlere mahsus" bir kompartımanda biri çocuk görünüşlü öteki onun biraz büyüğü iki Alman üniversitelisi pipolarını tüttürüyor ve mavi dumanların arasından birbirlerine bakıyorlardı. Julie sarsıldı ve öksürdü:

"Nasıl olsa bir gün başlayacaksın Klaus, iyisi mi şimdiden pipo içmekte ustalaş. Ben senin yaşında iken halka çıkarmasını bile öğrenmiştim. Jimnazyumu bitirip üniversiteye gireceğim zamanı sabırsızlıkla bekliyordum. Hemen bir teşkilâta yazılacak ve bir evet ya da hayır için kılıçla düelloya tutuşacaktım."

Gözlerinden yaş boşanan Julie:

"Sahi mi? Ama aç karına pipo içmek fikri nerden geldi aklına?"

Midesi bulanmıştı. Hugo:

"Kahvaltımızı Lozan'da yapacağız."

"Bu çocuk hükmetmeye bayılıyor" diye düşündü Julie. Alman delikanlısı tütün kesesini, dilenci keşkülü gibi boynunda taşıyordu. Piposunu tazelerken:

"Şimdilik sana bir pipo yeter Klaus. Fazlası mideni bulandırır" dedi.

Sonra sustular. Zira Nyon'da vagon dolmuştu.

Julie, kendi kendine; "Bu Alman Üniversitelileri Fransızca konuşursa, herkes ne der?" diye soruyordu. Ama Fransızca uluslararası bir dil değil miydi? Gene de her ihtimale karşı, Paris Fransızcasını bırakıp yol arkadaşı gibi taşra şivesi ile konuşmayı doğru buldu...

Hugo ise karşısına oturmuş ciddi ciddi onu seyrediyordu. Kız pirelendi. Acaba Bay Blanvalet, gerçeği ona ne dereceye kadar anlatmıştı? Bir fırsat düşerse bunu ondan bizzat sormalıydı. Sonra buz tutan camların ardındaki peri masalı

manzaralarını seyre dalarak her şeyi unuttu. Vadilerle kesilen dağlar, yarı donmuş akarsular, beyaz örtülere bürünmüş çam ormanları... Hugo "kardeş" ine bir akarsuyu işaretiyle:

"İşte Rhone nehri diye gösterdi."

"Bu Rhone mu?"

Öğle üzeri Brigue'ye vardılar. Lozan garındaki duraklamadan yararlanıp sıkı bir yemek yemişlerdi. Julie hesabı ödemek istediği vakit de Hugo:

"Parayı büyükler öder diyerek engel olmuştu."

Julie, hayatında ilk defa, şartların ağabey rolü oynamak zorunda bıraktığı kendi yaşında bir delikanlının eşliğinde yolculuğa çıkıyordu. Aile hayatının ne olduğunu, ne olabileceğini hayal ediyor, önemsiz gibi görünen bir sürü ayrıntının içinde, birlikte büyüyen iki kardeşi birleştiren müşterek duyguları düşünüyor, dışarıya, yabancılara, düşmanlara karşı aileyi koruyan o kutsal şefkat ve sevgi bağının sırrını araştırıyordu...

Bu sırada olağanüstü bir heyecan benliğini kapladı. Kendisini, o kadar benzediği fakat hiç tanımadığı, annesinin dizi dibinde görür gibi oluyordu. Hayalinde dayılar, teyzeler, amcalar, halalar icat ediyordu kendine. Sonra birdenbire bütün bu kimselerin konuştuğu dilden tek kelime bilmediğini hatırladı. Belki de tüm ailesi içinde bu yüzden kendini yabancı hissedecekti.

Brigue, ona kasvetli, bulanık, gerçek dışı bir şehir göründü.

Granitten yapılma gri ve kara evlerin damları güneşten pırıldıyordu. Çünkü kar tabakaları donmuştu. Rusya'yı hatırlatan dört kuleli koca ve garip bir şato da bu görünümü pekiştiriyordu...

Posta arabalarının kalktığı istasyonda pek az kimse vardı. Hugo Von Wolfenstein arabacıyı bulmuş ve yer olup olmadığını sormuştu. İstenildiği kadar yer vardı, fakat arabanın kızaklara konulması bekleniyordu. Julie, yanlış anladığını sanmıştı:

"Nasıl? Arabanın tekerleklerini çıkaracak mısınız?"

"Tabiî delikanlı. Semplon'dan başka nasıl geçilir sanıyordun ya? İki metreden fazla kar var orada!"

İki metre kar...

Julie, Hugo'nun kendisine baktığını hissetti:

"Gerçek bir kâşif gibi kutuplara gideceğiz desenize diye mırıldandı genç kız."

Onu, erkek zanneden arabacı ise:

"Yoo oğlum, o kadar da uzun boylu değil yâni diyerek dalga geçti. Yollar, arabaların geçmesi için hiç kesintisiz olarak açılmıştır. Ancak bir tipi, dinmeyen bir kar fırtınası bizi yolumuzdan alıkoyabilir, o kadar. Şansımız yaver giderse bugün hava pek bozacağa da benzemez."

Az sonra Julie garip bir şey seyretti: Bir sürü adam, tekerlekleri çıkarılmış olan koca posta arabasını, bir ceviz kabuğu gibi kaldırarak koca koca kızakların üstüne oturttular. Atlar da bağlanınca araba harekete hazırdı.

"Yolcular arabaya, yolcular arabaya!."

Julie, yolcuların arasında hiç kadın olmadığını farketti. Herkes böyle bir yolculuğa pek alışık olmalıydı. Çünkü gerektiği gibi giyinmişlerdi. Dizkapaklarına kadar çıkan uzun çizmeler, içi tüylü eldivenler, koyun derisinden gocuklar, kaba kürkler... İtalyanca, Almanca ve bu iki dilin karışımından meydana gelen garip bir jargon diliyle konuşuyorlardı. Yolcular arabada yerlerini alınca, arka tarafa iki tane yardımcı oturdu. Ellerinde koca koca kürekler vardı. Bir üçüncüsü

araba sürücüsünün yanına yerleşerek kamçısını şaklattı. Atların boynunda küçük çıngıraklar vardı. Yol zigzag yaparak yükseliyordu. İki tarafa karlar yığılmıştı. Araba alışılmadık bir sessizlik içinde iki beyaz kar duvarının arasından kayıyordu. Ara sıra taştan yapılmış sağlam evler de görünüyorlardı.

"Bunlar kar evleri diye açıkladı Hugo. Fırtınaya yakalanan yolcular gerekirse sığınabilsin diye yapılmışlardır."

Araba, dağlara doğru yükseldikçe bulanık hava açılmıştı. Az sonra da Julie, pencereden masmavi bir gök parçası gördü. Ara sıra gök gürültüsü gibi uzaktan uzağa derin uğultular duyuluyordu.

Hugo kısaca:

"Çığ, diye açıkladı, Çığ yuvarlanıyor."

Durmadan çıkmaya, yükselmeye devam ederlerken gökyüzü birdenbire karardı. Yolcuların yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesinden Julie anladı ki şartlar o kadar normal değildi. Ara sıra yolculardan biri kafasını ara pencereden uzatarak anlaşılmaz bir dille sürücü ve muavini ile konuşuyordu. İnsan nefeslerinden ısınan arabanın içi ılık sayılırdı. Önceleri geniş gibi görünen yol kar yığınları arasında gittikçe daralıyordu. Ara sıra kar duvarlarından açılan yola dökülen karlar atları bileklerine kadar gömüyordu. Arabanın hızı da gittikçe yavaşlamıştı. Sonunda tipi başladı ve birdenbire yol üstünde beliren bir adam arabanın önünü kesti. Fırtına başlamış, rüzgâr kar tanelerini hızla savuruyordu. Adam ellerini kollarını sallayıp bir şeyler haykırıyordu. Arabacı ve eli kürekli iki adam aşağı atladı. Yolculardan biri de kapıyı açarak:

"Heriflerin belki yardıma ihtiyacı vardır dedi. Sonra Hugo'ya dönerek ekledi:"

"Hadi bakalım delikanlılar bir el de siz atın. Nerde birlik, orda dirlik!"

Delikanlı Julie'ye "Ne yapacağız" gibilerden seri bir nazar fırlattı, Julie hiç bozuntuya vermeden kasketini gözlerine indirdi ve:

"Hadi Hugo" dedi.

Karlar epeyce kalındı burada ve Julie sıkı giyinmiş olduğu için neşesini bozmadı. Arabayı durduran adamın peşine düşerek bata çıka ilerlediler. Tipi fena halde bastırmıştı. Yol da o kadar daralmıştı ki bir araba kar duvarlarına sürtünerek ancak geçebilirdi. Fakat asıl felâket biraz ilerdeydi. Tepeden yuvarlanan bir çığ yolu kapatmıştı. Üstelik hâlâ yuvarlanan karlar, yolu tıkayan engeli daha da büyütüyordu.

Julie'nin bu işe fena halde canı sıkılmıştı. Hayatında ilk defa dağ başında kalıyordu. Onun için kar, gerçek dışı fantastik bir güzellikti şimdiye kadar. Böyle kar yağdı mı Paris'te, hemen arabalara atlanır, Bulonya ormanına gidilir ve sunî göllerde, fener ışıklarının altında paten yapılırdı. Kar demek kahkaha, neşe, zevk ve peri masalı eğlenceleri demekti. Oysa burada bambaşka bir görünüm kazanıyordu. Herkes bu kar yığınına önce endişe ile bakakaldı. Sonra küreklerle çalışmaya başladılar. Yolu açmak üzere karları iki yana atıyorlardı. Allahtan tipi hafiflemişti. Arabanın yolunu kesen adam bir tur dağ postacısıydı. Semplon geçit vermediği vakit iki vadinin arasındaki posta hizmetlerinin aksamaması için gerekirse canı pahasına posta çuvalını sırtında taşırdı. Hugo bunları anlatınca Julie yol boyunca yaptırılan barınakların hikmetini de anlamış oldu.

"Eğer geçit açılamazsa ben de yürüyerek İtalya'ya geçebilirim diye mırıldandı, genç kız."

"Ağabeyi" ise fısıltıyla şu cevabı verdi:

"Ya donar kalırsınız, ya da kurtlara yem olursunuz."

Yarım saat kadar bir çalışmadan sonra arabanın geçebileceği bir yol açılabilmişti. Yolculara pek iş düşmemişti. Fakat dondurucu bir rüzgâr iliklere işlemeye başladığından herkes üşümemek için oldukları yerde tepinmeye, ellerini kollarını sallamaya başlamıştı. Herkes tekrar yerini alınca arabacı kamçısını şaklattı. Şimdi kimsenin ağzını bıçak açamıyordu. Yolcuların ağırlığı, gidişi kolaylaştırıyordu. Arkada oturan iki yardımcı ikide bir kar duvarlarını elleriyle iterek dengenin bozulmamasını sağlıyorlar, arabanın usulca kaymasına yardım ediyorlardı. Sonunda açılan yoldan geçip düzlüğe varmayı başardılar. Yolcular rahat bir nefes almışlardı ki, ötekilere hiç benzemeyen korkunç bir gürültü koptu. Arabacı atları zapt etmek için olağanüstü bir güç sarfetmek zorunda kalmıştı. Araba sarsıldı, dengesini kaybedip sağa sola çarptı ve bir ara devrilecek gibi yana yattı.

Julie içgüdüsüyle tutunacak bir yer aradı ve Hugo'nun koluna yapıştı.

Araba sarsıldı, hopladı, kaykıldı, sonunda durdu. Arabacı, oturduğu yerden ayağa dikilmişti. Kırbacı ile gerisinde az önce geçtikleri yeri gösteriyordu. Yolcular kapılara üşüşmüştü.

Adamlardan biri:

"Santa Maria! diye haykırdı. Ucuz kurtulduk!"

Julie korkudan ve soğuktan titreyerek gösterilen yere baktı. Koca bir çığ kopmuş, geride kalan yolu tekrar tıkamıştı. Eğer bu çığ araba geçerken düşseydi, kimse kurtulamazdı. Karlar yuvarlanmaya devam ediyordu. Üstelik kaya parçaları da kopmuş yolu iyice kapatmıştı!

"Geriye dönüş imkânsız artık" dedi Hugo.

'Daha iyi' diye düşündü Julie. Ama bu düşüncesine de kızdı. Delikanlı, Cenevre'de Bay Blanvalet'nin sıcacık evini,

arkadaşlarını, hukuk fakültesini kendisinin yüzünden terk etmemiş miydi?

"Cenevre'ye nasıl döneceksiniz?" diye sordu.

"Sen keyfine bak Klaus'çuğum. Dağda hava çabuk değişir..."

Oysa kar fırtınası iyice hızlanmıştı. Göz gözü görmüyordu. İki yardımcı öne düşmüş yol gösteriyor, araba sarhoş bir gemi gibi yalpalayarak ilerliyordu. Arabacı birdenbire dizginleri olanca gücü ile çekti. Pencereden dışarıya seyretmeye alışan Julie, bu ani sarsıntıdan yuvarlanmıştı. Başka bir arabanın atları ile burun buruna gelmişlerdi.

"Tanrım, diye bağırdı genç kız. Mahvolduk! Artık ne ileri gidebiliriz ne de geri!"

Arabacı sesleniyordu:

"Hey... Kör müsünüz? Bu yoldan iki araba değil tek araba zor geçiyor. Posta arabası bu, yol verin. Postaaa!"

Ama karşıdan gelen arabanın mürettebatı lâf dinler cinsten değildi. Hem ne yapabilirlerdi? Arabalarını kar duvarının içine sokamazlardı ya! Julie, karşıdan gelen arabanın atlarını gördü. Pomponlar, sırma şeritlerle süslü, şahane iki Macar beygiriydi Tıpkı Şanzelize'deki soyluların atlıları gibi besili ve bakımlıydı.

Kürklü bir pelerinin altına, gümüş düğmeli üniforma giymiş bir saray adamı arabacının karşısına dikilmiş, İtalyan'ca bir şeyler haykırıyordu. Hugo, adamın söylediklerini, şaşkın şaşkın bakan Julie'ye tercüme etti:

"Karşında kim var bilmiyorsun galiba? Bu araba ekselans General Pallavicino ile yüksek bir yabancı şahsiyeti taşıyor. Yol verin! Gerekirse kara dalın ama yolu açın!"

Başka şartlar altında olsa, Julie bu sahneyi komik bulurdu. Çünkü karşıdan gelen bu şahane arabaya bir an için yol

verebileceklerini kabul etseler de sonra ne olacaktı? Yol, az ilerde geçit vermeyecek şekilde kayalarla, çığlarla kapanmamış mıydı? Herhalde arabacı da, saray adamına bunu izah etmiş olmalı ki, kürklü ve sırmalı uşak ekselanslarının arabasına döndü. Yolcular da aşağı inmiş, bu sahneyi seyrediyorlardı. İki Alman öğrencisi de onları takip etti. Armalı arabanın bakır aksamı pırıl pırıl parlıyor, içindekiler kimse, olan bitenler vız geliyormuş gibi perdeleri açılmıyordu. Üniformalı uşak yarı aralık kapıdan efendisine durumu izah ediyordu. Sonunda kapı iyice açıldı ve eldivenli bir çift el uşağı itti: Julie'ye rüya gibi gelen ve bu manzaraya hiç uymayan bir sahne cereyan ediyordu. Arabadan, kordonlar, sırmalar, madalyalar, püsküllü apoletler ve göz alıcı bir üniforma içinde şahane bir subay indi. Uzun tüylü şapkası, yerleri süpüren kılıcı, parlak çizmeleri, şıkırdayan mahmuzları ile sanki bir saray balosuna gidiyordu.

Bu İtalyan generali Fransızca:

"Posta arabası, kamu hizmeti filan anladık. Yasalara saygılıyız. Ama şimdi ne olacak, onu söyleyin, dedi. Arabacı, böyle yüksek bir şahsiyetten bu tepkiyi beklememiş olmalı ki:"

"Ekselans hazretleri diye kekeledi, biz yol versek de ileri gidemezsiniz. Yol az ilerde, açılmamacasına kapandı."

Julie, kar fırtınasının arasından hayalet gibi fışkıran bir süslü generalin heybeti karşısında apışıp kalmış, solcuların ortasında duruyordu. Çok eğlenmiş görünen ağabeyi gibi o da konuşmaların tek kelimesini kaçırmamaya çalışıyordu.

"İşte bu çok can sıkıcı oldu" dedi general.

"Yardımcılarım arabanızla meşgul olabilirler mi generalim? Onu bir kenara alabilirsek zatıâlinizi götürebiliriz. Tepede Semplon rahiplerinin barınağı var. Teşrif buyurursa-

nız, öbür yolcularla birlikte zatı şahanelerini de hava düzelinceye kadar o barınakta misafir ederler. Adamlarım bu işlere alışıktır. Arabanızı peşimizden oraya getirirler, siz de ilk fırsatta gene yolunuza devam edersiniz."

General Pallavicino:

"Momento (Bir dakika) diye mırıldandı."

Arabaya dönüp, içerde kalan öteki yolcu ile konuştu. Biraz sonra da arabanın kapısında belirdi. Uzun boylu, gri redingotlu, asker tavırlı bir adamdı.

Hugo, adamı görür görmez hafif bir şaşkınlık nidası kopardı. Julie, genç Alman'a döndü. Delikanlının bakışlarında derin bir hayret ifadesi okunuyordu. Bu adamı tanıdığı belliydi. Fakat Julie, bir şey soracak vakit bulamadı. İtalyan generalinin eşliğinde yolcu arabasına doğru yürüdü.

Eli kürekli, yorulmak bilmez iki yardımcı da saray arabasına atlayıp, kar duvarında açtıkları oyuğa yanaştırdılar. Uşaklar Ekselanslar'ın bagajlarını indirip yolcu arabasına taşımışlardı. Julie, iki yardımcının, saray arabasının atlarını göğüslerine kadar kara sokarak, yolu açmalarındaki becerikliliğe hayran olmuştu.

Pallavicino, arabaya binmeye hazırlanan sivil adama:

"Prego generale" dedi.

Ama beriki yolcu grubunun arasında iki Alman Öğrencisini görmüştü:

"Donner Wetter! Von Wolfenstein! Was Machen Sie denn hier (Vay canına! Von Walfenstein! Ne arıyorsunuz burada?)"

Hugo, topuklarını birbirine vurarak selâmladı, fakat karda ses çıkmadı. Almanca cevap verdi:

"Şöyle bir dağ gezisine çıktım General Von Schönfeld..."

Generalin bakışları bu defa, eriyip kaybolmak isteyen Julie'nin üzerinde toplandı. Hugo derhal atılarak:

"Müsaadenizle size kardeşim Klaus'u takdim edeyim generalim" dedi.

Julie de aynı şekilde topuk şaklattı.

"Bir kardeşiniz olduğunu bilmiyordum aziz dostum..."

Almanca bilmediği için söylenenlerin tek kelimesini anlamadığı halde tahmin eden Julie iyice afallamıştı. İçinden "Ya şimdi bu Von Schönfeld benimle Almanca konuşursa ne yaparım?" diye geçiriyordu.

Allahtan tipi gene artınca herkes kibarlığı bir yana bırakıp itiş kalkış arabaya doldu. Arabacı, yolcuları harekete geçirmişti:

"Çabuk olalım baylar. Hava iyice bozuyor. Şurada tepeye az bir şey kalmışken, bir an önce yola çıkalım da kazasız belasız varalım."

İtalyan ve Prusya'lı iki generale yer vermek için herkes oturduğu yerde sıkışmıştı. Julie, böyle bir havada biri sivil öteki resmi iki yabancı devletin generalinin dağ başlarında ne aradığını anlayamamıştı. Ama metre metre de olsa tanımadığı ailesine doğru ilerlemek düşüncesi kafasını öyle meşgul ediyordu ki, üzerinde durmadı bile.

Kardeşi ile konuşmaya cesaret edemiyor, fakat tepede bulunan ve Büyük Saint-Bernard tesislerinden olan manastırda konaklamak onu ürkütüyordu. Bu yüzden de Berlin Kraliyet Jimnazının liseli öğrencisi kalıbına tekrar girmekte güçlük çekti.

Alman generalinin kendisine hitap ettiğini farkedince sıçradı, Hugo'dan medet umarak ve:

"Yah yah Herr General diye mırıldanarak savuşturmaya çalıştı."

Hugo gene atılmıştı:

"Mein Bruder ist sehr schüchtern. (Kardeşim çok çekingendir)"

Araba bir tünele girmiş her taraf zifiri karanlığa bürünmüştü. Hugo bundan yararlanıp genç kızın kolunu sıktı. Julie, delikanlının yanağını yanağında hissetti.

Dudakları da kulağına yapışmıştı:

"Endişeye kapılmayın diye fısıldadı. Kafası politika ile öyle dolu ki sizinle meşgul olacak hali yok... Ne yazık ki bu akşam vadiye inemeyeceğiz..."

Sesi, nalların gürültüsü ve arabanın kızağının gıcırtıları arasında kaybolmuştu. Tekrar gün ışığına çıktıklarında yolculardan biri sevinçle:

"Geliyoruz" dedi.

On dakika kadar sonra da Julie, ağır ağır düşen kar tanelerinin teşkil ettiği beyaz perdenin arasından, sol tarafta büyük bir karaltı gördü. Gün batıyordu. ...Posta arabası taş bir merdiven önünde durdu. Yolcular teker teker indiler. Hava çok soğuktu. Julie, milyonlarca kristal iğnenin yüzüne battığını sanıyordu. Konak yeri granit bir kare gibi, hüzün verici görünümdeydi. Fakat sağlamlığı ile de kara ve soğuğa meydan okuyor, dağ başında çaresiz kalanlara iyi bir sığınak olduğunu belli ediyordu. Yolcular merdiven başında toplanınca bir çan çalmaya başladı ve kapıyı açan bir uşak herkesi manastıra davet etti.

General Pallavicino başa geçmiş, yönetimi ele almıştı. Önce Prusya'lı generale yol verdi. Hugo ile Julie en arkadan geliyordu. Delikanlı, kıza usulca:

"Benim fikrimi sorarsanız, ortalık barut kokuyor" dedi.

Julie'nin yüreği hopladı:

"Burada mı?"

"Yok canım... Avrupa'da! Galiba Avusturya'ya karşı İtalya'da bir şeyler hazırlanıyor. Schönfeld, genelkurmay başkanı Von Moltke'nin sağ koludur. Moltke'nin adını duymuşsunuzdur herhalde?"

Julie, Prusya ordusunun gücü sayesinde Bismarck'ın Alman birliğini kurmak teşebbüsünde olduğunu biliyordu. Bu ordunun başında, adı Fransa'da da sık duyulmaya başlayan Von Moltke vardı. Ama genç kızı düşündüren İtalya'nın da bu savaşa katılmasıydı. Ansızın bir savaş patlak verecek olursa, hayatını, hiç değilse istikbalini bağladığı bu teşebbüsü yarım kalabilirdi.

"Savaştan nefret ediyorum diye mırıldandı. Tahmininiz bir kuruntudan ibaret. Bir İtalyan generali, Prusya'lı bir başka general ile seyahat ediyor diye bundan hemen siyasal bir ittifak delili çıkarmak biraz fazla hayalperestlik değil mi?"

Delikanlı omuz silkerek:

"Kadınlar politikadan hiç anlamıyor" dedi.

Onları, yolcuları kabule mahsus, yüksek tavanlı, geniş bir salona almışlardı. Duvarlar, haritalarla ve dağ yollarını gösteren krokilerle kaplıydı. Julie ayrıca, azizlerin ve Meryem Ananın çeşitli gravürlerini de gördü.

Uşak, yolcu grubuna sokularak:

"Aranızda kadın yok ya?" diye sordu.

Bu soru Julie'yi şaşırtmıştı. Manasını kavrayamamıştı. Hugo, usulca izah etti:

"Buradaki rahipler konuklarıyla ancak aralarında kadın yoksa görüşürler. Kadın olursa, ortaya çıkmazlar."

"İyi ama... diye fısıldadı Julie, fakat cümlesini tamamlayamadı."

Uşak seslenmişti bile:

"Madem yalnız baylar var burada, öyleyse pederlerimize haber verebilirim."

"Ne rezalet, diye geçirdi kafasından genç kız, bu rahipler benim yüzümden büyük bir günah işleyecekler..." Ama bu işte bir günah söz konusu ise tamamen Julie'ye aitti. Çünkü hiç kimse, onu bir oğlan çocuğundan ayıramazdı.

Az sonra bir rahip göründü ve Fransızca olarak yolculara "Hoşgeldiniz" dedi. General Pallavicino da birkaç nezaket cümlesiyle rahiplerin konuk severliğine teşekkür etti, sonra da:

"Ne dersiniz muhterem peder, gece bastırmadan yolumuza devam edebilecek miyiz acaba?"

"Bunu aklınızdan çıkarın Ekselans!"

"Nasıl, ne dediniz peder?"

Bu soru Julie Crevecoeur'ün ağzından kaçmıştı. Bütün başlar, genç kıza çevrildi. İçgüdüsünün, sonradan pişman olacağı yeni bir şuursuz davranışta bulundurmasına öfkelenmişti ama iş işten geçmişti bir defa... Dikkati çekmenin sırası mıydı? Biraz uyanık biri onun şeffaf teninden, uzun kirpiklerinden, vücudunun yumuşak hatlarından kuşkulanabilirdi. Hemen pelerinine sıkı sıkı sarılarak, Prusyalı bir lise öğrencisi tavrı takınmaya çalıştı.

Rahip cevap veriyordu:

"Fırtına gittikçe azıyor oğlum. Bu mevsimde böyle bir havada hiçbir araba gece vakti vadiye ulaşamaz. Birazdan akşam yemeği verilecek ve odalarınız gösterilecek, Sabah ola hayır ola! Yarın sabah erkenden, Tanrı izin verir de hava açarsa yolunuza devam edebilirsiniz."

"Verdammt! (Allah kahretsin!)"

Bu defa, böyle bağırıp dikkati Çeken Prusyalı general oldu. Fakat yaptığı gafı hemen tamir etmek istercesine, Von Schönfeld, Fransızca özür dilemek zorunda kaldı:

"Kusurumu bağışlayın aziz peder. İstemeden çıktı ağzımdan. Bu akşam beni mutlaka Bâle'de bekliyorlardı da... En kısa zamanda Berlin'de olmam gerekiyor. Hem de ne pahasına olursa olsun... Bildiğiniz gibi değil..."

"Fakat Ekselans, hepimiz Tanrı'nın buyruğundayız. O izin vermezse, biz aciz kulları ne yapabiliriz ki... Şimdi hepimizin uykuya ihtiyacı var. Ne de olsa insanız... Bu kutsal yerin duvarları içinde biraz istirahat ve düşünce, belki zatı âliniz için de, burada bulunan dostlarımız için de daha hayırlı olacaktır. Sizlere âfiyet ve iyi geceler dilerim. Tanrı, yardımını bizlerden eksik etmesin. Amin!"

Ve böyle diyerek yolcuları kendi dertleriyle baş başa bırakıp çekildi.

"Julie, olayların bu şekli almasından şaşırmıştı. Hugo bu gece Cenevre'ye dönmezse Bay Blanvalet iyice endişelenecekti. Ama belki de, şu haritalarda da görüldüğü üzere Mont Blanc, Mont Rose, Righi dağlarını aşmanın öyle pek kolay olamayacağını, bazı aksilikler çıkabileceğini o da bilirdi."

Akşam yemeği sade fakat doyurucuydu: Haşlanmış et, patates, taze tereyağı, bal... Julie, kurtlar gibi acıkmıştı. İştahla yemek yemesi öteki yolcuları da neşelendirmişti.

General Pallavicino:

"Onun yaşında olsam ben de öyle yerdim diye takıldı. Sonra da Hugo'ya dönerek:"

"Kardeşiniz çok güzel sancaktar olurdu" dedi.

Julie, bu yargıya ve özellikle Von Schönfeld'in sorularına cevap vermekten ağzına patatesleri tıkarak kurtulabiliyor-

du. Prusyalı general ona Almanca hitap ettiği vakit Hugo atılıyor, Julie'nin yerine cevabı yapıştırıyordu.

İçki olarak da sıcak çay ikram ettiler. Yemeğin sonunda bir uşak gelerek generallerin başına dikildi ve:

"Ekselansları emir buyururlarsa odalarını gösterebilirim" dedi.

Sonra da öteki yolculara dönerek:

"Siz de baylar..."

Herkes, salonun bir köşesine bıraktığı bagajını aldı. Posta arabasının iki yardımcısı da, generallerin arabasına getirebilmişti. Manastırın ahırına çekilen arabanın cins atları ile derhal meşgul olmuşlardı.

Julie, sıcağın ve yemeğin tesiriyle biraz gevşemiş olarak sırt çantasını aldı ve 'Ağabey' inin peşinden yürüdü. Salondan çıkınca, elinde bir meşale ile yol gösteren uşağın ardına düştüler. Derinden derine bir org eşliğinde dini bir şarkı duyuluyordu. Kemerli ve buz gibi koridorlardan geçtiler. Her şeyde uhrevî bir hava vardı. Fakat dindar olmayan Julie bu havaya giremiyordu. "Keşke dua etmesini bilseydim..." diye düşündü.

Prusya'lı ve İtalyan generaller açık bir kapının önünde durdular. Genç kız, başucunda Çarmıha gerilmiş bir İsa bulunan kocaman bir karyola gördü içerde.

"Ekselanslar,, maalesef yolcularımızı ikişer ikişer yerleştirmemiz gerekiyor..."

İki general birbirine baktı. Von Schönfeld, İtalyan generaline:

"Önce siz buyurun diye yol verdi."

Pallavicino da altta kalmadı:

"İstirham ederim, önce zatıâliniz buyurun."

Sonra da İtalyanca bir cümle ekledi sözlerine ki, Hugo gülmesini tutamadı. Julie 'ye tercüme ettiği bu cümle şöyleydi:

"Diyor ki: "Bu durum, krallarımızı gülmekten katılır. İtalya ve Prusya aynı yatağa giriyor."

Bu, hayli manidar ve esprili söze güleceği sırada, uşağın seslendiğini duydu Julie:

"Öğrenci delikanlılar da bu odaya lütfen."

Uşak, generallerin odasının tam karşısındaki kapıyı; işaret ediyordu.

Önce bir an afallayan Julie, sonra "iki kardeş"in aynı odaya yerleştirilmesini tabiî bulmak zorunda kaldı.

Von Schönfeld onlara iyi geceler diliyordu:

"Gute Nacht, junge Leute... Hugo, Julie'ye baktı."

Genç kız onun, elinde olmadan kızardığını hissedince rahatladı.

Oda, tıpkı generallerin yerleştiği odaya benziyordu. Şöminede iri bir kütük yanıyordu. Uşak, bir masanın üstünde duran tek mumu yakarken Hugo'da yol arkadaşlarına iyi geceler diliyordu. Nihayet kapıyı kapatıp, yalnız kaldılar.

Rahibelerin şarkısı derinden derine duyuluyordu. İki genç, karşı karşıya öylece susarak durdular. Julie, bu durumu garip ve yadırgatıcı buldu. Kendisinin, on sekiz yaşında genç ve güzel bir kız, karşısındaki delikanlının da kendi yaşında melek yüzlü, canlı, tatlı bir oğlan oluşundan değil. Hayır. Onun zihnini bulandıran başka bir şeydi. Bu soğuk ve karlı gün boyunca yol arkadaşına, tıpkı gerçekten ağabeyi gibi alışmıştı. Ona, kardeşlik duygusundan başka bir şey duyamazdı. Ama şimdi delikanlının bakışlarında belirsiz bir sıkıntı o melek ifadesini bile bozan garip bir heyecan okuyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Julie, ne olursa olsun, bu yakınlaşmayı bozmak mecburiyetini duydu. Hemen pişman olduğu bir hareket yapmıştı: Kasketini çıkarmış, o canım saçları altın bir çağlayan misali omuzlarına dökülüvermişti. Hugo'nun gözleri, kedigözü gibi parlamıştı.

"Neden böyle bakıyorsunuz bana Hugo?"

"Bakıyorum... çünkü hoşlanıyorum... böyle bakmaktan sanki bütün bunlar gerçek değilmiş gibi geliyor bana. Sanki yanınızda ben değil de bir başkası varmış gibi... Çünkü bu yolculuk boyunca herşey, kendi kendine bir masal havasına büründü. Mesela şu Prusyalı general ile operet subaylarına benzeyen subayla karşılaşmamızı alın... Böyle bir şeye gerçek hayatta zor rastlanır... İkisinin de aynı yatağa yatıp şöyle konuştuklarını tasavvur edebiliyor musunuz?"

"Kralım Majeste Victor-Emmanuel, Prusya ile yaptığı bu ittifak çevresinde..."

"Kralım Majeste Guillaume, İtalya ile yaptığı bu ittifak çerçevesinde..." Sonra da mumu üflemeden önce birbirlerine: "İyi geceler general" deyişlerini?

Julie gülümseyerek:

"Haklısınız, dedi."

"Ama gelin görün ki gerçek aşağı yukarı böyle... Şimdi, hiç kuşkusuz ailemi çok yakından tanıyan Von Schönfeld, Klaus adındaki kardeşimin nereden peydah olduğuna dair kafa patlatıyordur."

Delikanlı hem konuşuyor, hem de rahiplerin sunduğu çayın içindeki kızıştırıcı bir otun etkisiyle olarak pelerinini çıkarıyordu. Bu sırada göz attığı koca odada bir yatak bir masadan başka eşya bulunmadığını da görmüş olmalıydı.

Julie de pelerinini çıkararak ocağın başına çömeldi. Bir şey düşünmemeye çalıştı ise de ertesi gün kendisini bekleyen

şeyleri kafasından atamıyordu. Ya kar fırtınası devam edecek olursa? Ya bu manastırda günlerce konaklamak zorunda kalırlarsa? Bu zoraki duraklama, Semllon'un tepesindeki bu beklenmedik durum, belki de talihinin garip bir cilvesiydi. Daha yirmi dört saat önce kendisine yabancı olan bir delikanlıyla, kırk yıllık ahbapmışlar da dağ başında bir otele kapanmışlar gibi bu odada baş başa kalmasını sağlayan hangi gizli güçlerdi?

"Ben şurada yatacağım," dedi delikanlı

Malta taşlarından yapılmış büz gibi zemine pelerinini serdi ve sırt çantasını da yastık gibi yerleştirdi. Julie, onun köpek gibi karyolasının ayakucuna kıvrılıp yatacağını düşündü ne cevap vereceğini bilemedi. Kendini yorgun ve bitkin hissediyor, pufla döşeği, tertemiz çarşafları, kalın yorganı ile kendini davet eden yataktan gözünü ayıramıyordu.

Hugo, İtalya'ya geçirmekle görevli bulunduğu genç kızın bu suskunluğunu kendine göre yorumladı:

"Herhalde o da bir an önce yatağa girip uyumak istiyor ama benim önümde soyunacak hali yok ya!"

Cebinden piposunu çıkarıp, sözde önemsiz bir tavırla:

"Tütün kokusuyla sizi rahatsız etmek istemem, dedi. Koridorda bir tur atıp pipomu içerim. Siz de bundan yararlanıp yatabilirsiniz... Belki de döndüğüm vakit çoktan uyumuş olursunuz."

Ve Julie'nin cevabını beklemeden çıkıp gitti.

Bu gidiş, âdeta birkaçışı andırıyordu. Çekingenliği, ortaya kanıtlarını açıkça koyduğu utangaçlığının eseriydi. Buna rağmen, davranışı gene de Julie'yi şaşırtmıştı. Daha fazla beklemeden titreye titreye soyunmaya başladı. Üşüyordu, çünkü ocak koca odayı ısıtmaya yetmiyordu. Çizmeleri pan-

tolonu, ceketi, çıkardı, gömlekle yatağa girdi. Yorgan, çarşaf rutubetli ve soğuktu.

Bir süre, hiç ısınamayacak gibi titredi durdu. Çeneleri birbirine vuruyordu. Sonra yavaş yavaş ısındı, gevşedi, rahatladı. Koridordan ara sıra sesler geliyor, kapıya iyice yaklaşıp uzaklaşıyordu. Tam dalmak üzereydi ki oda kapısı açıldı ve Hugo Von Wolfenstein, koridorda bulunan birisine iyi geceler diledi:

"Buona notte, generale, molte grazie!"

"Buona notte.. buona notte."

İtalyanca iyi geceler dilediğine göre General Pallavicino ile konuşmuştu.

Delikanlı kapıyı kapadıktan sonra usulca yatağa yaklaştı. Julie, uyuyormuş gibi yaptı.

"Julie!"

Genç kız cevap vermedi.

'Ne diye sesleniyor, gitsin yatsın yere' diye hafiften sinirlenerek söylendi kendi kendine.

Ama sonra, bu davranışını gülünç bularak kendine kızdı. Gözlerini hafifçe araladı, Hugo'nun çizmelerini ve ceketini çıkardığını gördü. Ocaktaki ateş sönmek üzereydi ve atılacak başka odun da yoktu.

Çocuk, gürültü etmemeye çalışarak oraya buraya gidiyor elbiselerini katlayıp yerleştiriyordu. Bu arada Julie'nin fırlatıp attığı elbiseleri de topladı. Ara sıra yatağa bir göz atıp, Julie hemen gözlerini yumarak derin bir uykuya dalmış gibi yapıyordu. Sonunda delikanlının taşların üzerine uzandığını görünce yüreği sızladı. Bu vaziyette uyuması imkânsızdı çocuğun. Uyusa bile, zatürre olması işten değildi. Seslendi:

"Hugo!"

Delikanlı, pelerine sarılmaya çalışıyordu.

"Siz... uyumadınız mı? Şaşırmış bir hali vardı."

Hayır, uyumadım. Size bakıyordum. Orada, taşların üstünde nasıl yatacaksınız? Hasta olmanızdan korkarım...

Çocuk doğruldu. Saf saf bakıyordu:

"Zora alışığım dedi. Siz merak etmeyin, bir gece nasıl olsa geçer... Hatta bu odada kalışımla sizi rahatsız ettiğime üzülüyorum ama başka nereye gidebilirdim ki... Belki gene o büyük salona dönebilirdim, ne var ki..."

"Susun, diye kesti Julie çocuğun lâfını... Lütfen buraya gelir misiniz?"

Delikanlı kalktı ve çekine çekine yatağa doğru ilerledi. Mum iyice küçülmüş, zayıf bir ışık saçıyordu. Bu yarı karanlıkta Hugo gerçek dışı, bir hayalet gibiydi. Hem güçlü hem de acınacak haldeydi. Julie, güney Amerika'lı Stanley Desfontaines gibi sapına kadar erkek, Raoul de Saint-Cerre gibi enerji ve zekâ dolu erkekler tanımıştı. Ama genç Alman'ın arkasında bir başka erkeğin hayali beliriyordu: Alain. Julie'nin o aşkı gibi, Hugo anahtarlarını yalnız kendi elinde tuttuğu gizli ve efsanevi bir âleme kayıyordu. Genç kız, birdenbire delikanlının dünyasını daha iyi tanımak, etrafını saran o esrarlı duvarı delip geçmek arzusuna kapıldı.

Ama aynı zamanda "Ben çılgının biriyim, diye düşünmekten de kendini alamadı. Nesinde esrar var bunun? İyi yetiştirilmiş, zeki ve güzel bir çocuk! Öyle büyük bir esrar taşımayan, kafası ile hareket eden, Bay Blanvalet'nin seçkin öğrencisi, akıllı, uslu bir çocuk işte!"

Ama gerçekte, Gugo'da kendisini etkileyen şeyin ne olduğunu biliyordu. Cenevre'de kaldığı pansiyona o kırmızı kasketi ile gelip de diplomatik pasaportu sayesinde kendisini İtalya'ya geçirebileceğini söylediği vakit, tabiî ve içten davra-

nışı Julie'yi heyecanlandırmıştı. Bu çocukta, numara, hesap kitap yoktu. Her haliyle rahat ve samimi bir insandı.

Hugo, yatağın yanına yaklaşınca titrek bir sesle:

"Size verilecek güzel bir haberim var, dedi. Bizim Prusyalı general uykuya dalıp horultularıyla manastırın duvarlarını inlettiği sırada, benim gibi son bir sigara içmek isteyen İtalyan generali ile koridorda gezinerek konuştum.

"İyi bir haber mi? Nasıl? Pek anlayamadım."

Yatakta yarı doğrulmuş, hayret ve şaşkınlıkla çocuğa bakıyordu.

"Ona, olanca gerçeği anlattım."

"Hangi gerçeği?"

"Sizin gerçeğinizi."

Julie iyice doğrulmuştu:

"Siz aklınızı mı oynattınız? Hangi hakla yaptınız bunu?"

Hugo onun kollarını tuttu:

"Sakin olun rica ederim... Yaptığımı biliyordum. İtalyanları sizden iyi tanırım. Ailesini arayan bir genç kızın erkek çocuğu kılığına girmesi onları heyecanlandırır, deli divane eder..."

"Ama ben sizden bir İtalyan generalinin benim için heyecanlanmasını, deli divane olmasını istemedim ki..."

"Evet ama pasaportunuz ve vizeniz olmadığı için Piemonte polisinin kontrolünden kurtulmak istediniz."

Bir dizini yatağa dayamış, genç kızı ikna etmek için ona doğru eğilerek konuşuyordu. Birdenbire kızın üstünde koskoca bir erkek gömleğinden başka bir şey olmadığını farketti. Onun da düğmeleri açıldığı için, yırtmacından göğüsleri görünüyordu. Bir çift güvercin gibi uslu, taze bir armut gibi diri, hafif esmer ve sivri uçları ile şahane göğüslerdi bunlar. Delikanlı hemen doğruldu. Julie de telaşla yakasını kapattı.

"Ne ilgisi var, anlayamadım, diye mırıldandı. Siz bana, "Ben yanınızda oldukça kardeşimden pasaport soramaz" dememiş miydiniz?"

Hugo, sanki Julie Crevecoeur bir alevmiş de, kendisi de kanatlarını yakmak istemeyen bir pervane böceğiymiş gibi uzak duruyordu.

"Ama sonra? Yolda gelirken neler öğrendik unuttunuz mu? İtalya bir kazan gibi kaynıyormuş. İsyanlar, kargaşalıklar, yol kesen haydutlar, neler de neler... Kimse yasalara saygı göstermiyormuş. Ne devlet otoritesi kalmış, ne de bir disiplin."

"Sizi duyan da Meksika'dan söz ediyorsunuz zannedecek. Bana göre İtalya kendi dirliği için savaşan, şeref, haysiyet ve itibarını korumaya çalışan bir harikalar ülkesidir. Sanırım nerdeyse buna erişmek üzere de... Bu da halkının ne kadar bilinçli ve soylu olduğunu göstermez mi?"

"Pekâlâ diye homurdandı Hugo, şimdi politikadan konuşmanın sırası değil... Yalnız, şurasını belirtmek isterim bir ülkenin halk için ulusal haysiyet, şeref filan gibi lakırdılar havadır. Halk, sadece rahatı bozulmasın, bir de karnı doysun ister. Ben sizin durumunuzun üstünde şunun için durdum: Domodossola'da sizden ayrılacağım ama içimi hep kurt yiyecek. Milano otoriteleri başka telden çalar. Floransa başka, Milano başka, Napoli başka.. Tutar bir sivri akıllı çıkar, durumunuzdan kuşkulanırsa hapsi boylamanız işten değildir. İtalya'nın bu durumunda, pasaportsuz seyahatten de olsa bir kez hapsi boyladınız mı, orada yıllarca unutulur gidersiniz. Kim haber alacak, kim meşgul olacak, uğraşacak da sizi hapisten kurtaracak? Hatta bir ara ben de geleyim sizinle birlikte İtalya'ya diye düşündüm... Bu daha akıllıca bir şey olurdu belki..."

"Delirdiniz mi? Tahsilinizi yarım mı bırakacaktınız? En az bir yıl kaybederdiniz? Hem sonra aileniz? Bay Blanvalet kendisine emanet edilen pansiyonerin ailesine ne cevap verirdi sonra?"

Delikanlı tekrar yatağa yaklaştı:

"Kafanızı bunlarla yormayın artık Julie. Yarın sabah, general Pallovicino size, Floransa kralı Victor Emmanuel'in başlıklı kâğıdına bir geçiş izni imzalayarak verecek, hem de resmi mührünü basarak. Böyle bir kâğıt oldu mu elinizde hiç korkusuzca bütün İtalya'yı geçip Sicilya'ya kadar elinizi kolunuzu sallaya salaya gidersiniz... "

Hugo, bunları anlatırken hem mutlu hem de üzüntülü görünüyordu. Julie ise hayretten donakalmıştı. İçinden taşan ani bir minnet ve şefkat duygusu ile elini yorgandan çıkararak delikanlının elini tuttu, kuvvetle sıktı. O kadar heyecanlanmıştı ki konuşamıyor, teşekkürünü ancak böyle ifade edebiliyordu.

"İşte böyle, dedi Hugo... Sanırım şimdi artık rahatça uyuyabilirsiniz..."

Pelerinini yaydığı taş zemine doğru gidiyordu ki Julie seslendi:

"Hugo..."

Delikanlı döndü.

"Efendim."

"Yanı başıma uzanıp uyumayı adeta suçmuş gibi görür bir haliniz var. Pekâlâ, yorganın üzerine uzanır, iki pelerini de üstünüze örtersiniz, olur biter... Taşların üstünde sabaha kadar, bu soğukta donar insan... Üzülmeyin, beni rahatsız etmiş olmazsınız. Aramızda kalın bir yorgan var..."

Aynı anda da mum son nefesini verdi. Sönmek üzere olan ocak ateşi hafif bir aydınlık veriyor, etraf iyice soğuyor-

du. Julie'nin yanakları soğuktan buz kesmişti... Ama... bütün vücudunu garip bir ateş kaplamıştı.

Hugo, sessizce Julie'nin dediğini yerine getirdi. Gelip, yorganın üstüne uzandığı vakit de karyolanın yayları hafifçe gıcırdamış, Julie ise yorganın altında iyice büzülerek hareketsiz kalmıştı. Gözlerini kapatıp, iyi şeyler düşünmeye çalışıyordu. Sanki evcil bir hayvan kendisini uykudayken kollamak üzere, gelip yanına kıvrılmıştı. Böylece içi rahatlayan genç kız hemen uyuyuverdi... Ayaz uyandırmıştı onu. Bir bıçağın keskin yüzü gibi kesen korkunç bir soğuk, Uyurken açılmış olmalıydı. Tekrar örtünüp, yorganın altına büzülmek isterken buz gibi bir ele süründü. Hugo'nun eliydi bu! Bir ölü eli gibi hareketsiz ve buz kesmiş... Doğruldu. Pelerinler yere kaymıştı. Çocuk soğuktan donabilirdi. Titrediğini hissetti. Usulca seslendi. Cevap yok. Yoksa gerçekten donup ölmüş müydü çocuk? Dehşetle ve kısık bir sesle haykırdı:

"Hugo..."

Çok şükür sağdı. Kıpırdandı ve başını çevirdi.

"Böyle yatamazsınız Hugo..."

Yorganın ucunu açtı ve ekledi.

...Gelin, ısının burada...

Gerçekten de, delikanlının her tarafı soğuktan uyuşmuş, buz kesmişti. Bir çocuğa ihtimam edercesine onu usulca yorganın altına aldı. Biraz sonra ısınmaya başlamıştı çocuk. Yorganın içindeki ılıklık, yanı başındaki kızın vücudundan yayılan hararet etkisini gösteriyordu. Julie tekrar uyumak istedi ve büzülerek sırtını çocuğa döndü. Fakat bu hareketi delikanlının vücuduna daha çok yapışmasına sebep olmuştu. Çukur ve çıkıntılı yerler birbirine uyunca tek vücut gibi bitişmiş, kaynamışlardı. Bu temas, Julie de sebepsiz bir yakınlık ve anlaşılması güç bir heyecan yarattı. İlk kez aynı

yatakta bir erkekle birlikte uyuyordu. Birdenbire çakan bir şimşek gibi, sıcaklığı sıcaklığına, nefesi nefesine karışan böyle bir erkekle iç içe yaşamadığı sürece hayatının hiçbir anlamı olamayacağını hissetti. Bir yabancı erkek bile böyle bir mutluluk ve haz verdiğine göre, kim bilir sevgilisiyle birlikte aynı yastığa baş koymak ne kadar büyük bir saadetti.

Melek yüzlü Hugo, şimdi gerçek olmaktan çok bir sembolü canlandırır gibiydi. Büyük bir huzur kapladı içini Julie'nin. Tıpkı mutlu bir sevişmeden sonraki duyguya benziyordu bu. Sonunda uyuyakaldı. Derin ve kurtarıcı bir uyku... O kadar ki Hugo'nun sımsıkı sarılmasından elini arayıp tutmasından kaçınmadı bile.

Julie, öyle tatlı rüyalar görerek öyle mışıl mışıl uyuyordu ki, delikanlının da derin uyku içinde sabaha kadar her tarafını bilinçsizce okşayıp öpmesini duymamıştı. Zaten çocuk da uyansa hatırlayamazdı yaptıklarını. Neden sonra derinden gelen bir org müziği ve ilahiler söyleyen bir koro sesiyle uyandı genç kız.

Önce, nerede olduğunu anlayamadı. Sanki rüyası devam ediyordu. Uzaktan uzağa duyulan ilahilerle yanı başında hararet saçan bir erkeğin hayvansı sıcaklığının teşkil ettiği çelişiklik rüyada olduğu fikrini pekiştiriyordu. Başının delikanlının omuzunda olduğunu ve keskin bir erkek kokusunun burnuna dolduğunu hissedince biraz ayılır gibi oldu. Evet, büyük bir manastırın duvarları arasında ve bir Alman delikanlısının koynundaydı. Daha dün tanıdığı bu çocuk onu İsviçre'den İtalya'nın Piemonte'sine geçirmekle görevliydi. Uyurken sırtını çevirdiğini hatırladı. Ama şimdi yüzünü ona dönmüş ve çocuğa sıkı sıkı sarılmıştı. Ona, yanında yatması için ısrar ettiğini de hatırladı. Her ihtimale karşı, kendini şöy-

le bir yokladı ve geceyi tamamen masum bir uyku içinde geçirdiğini görerek rahatladı.

Şafak sökmüş, soluk bir gün pencereden içerisini hafifçe aydınlatmıştı. "Sabah olmuş" diye düşündü Julie ve çocuğu uyandırıp uyandırmamakta biran tereddüt etti. Bu sırada Hugo iç çekerek biraz kımıldayınca genç kız bundan yararlanıp sıyrıldı ve toparlandı. Garip bir yakınlık ve olağanüstü bir samimiyet doğmuştu aralarında. Birbirine karışan hareketleri de bu yakınlığı yoğunlaştırıyordu. Julie, bir süre Hugo Von Wolfenstein'ın düzgün hatlarla kaplı melek yüzünü seyretti. Uykusundan yararlanıp usulca kalkarak giyinebilirdi... Ama çocuğun bu masum uyuyuşundan büyülenmişçesine kıpırdayamadı. Uyanırken olgun bir erkek gibi davranan delikanlı, şimdi uykunun elinde küçük bir çocuk gibi saflaşmıştı. Bununla birlikte, uykusunda bile genç kızı korumak ister gibi döndü ve sarıldı. Julie aklını başına toplayıp "Mutlaka kalkmalıyım" diye düşündü. Sonra, delikanlının kendisini dudaklarından öpmeye dahi teşebbüs etmeyecek kadar çekingen olduğunu hatırlayıp eğildi ve uyuyan çocuğun ağzına bir şefkat ve teşekkür busesi kondurdu.

Meğer bunu yapmaması gerekiyormuş. Bu masum öpücük, Hugo'yu rüya âleminden gerçek dünyaya çekmeye yetmişti. Gerçek ise rüyadan daha tatlıydı. Uzun saçlı genç bir kız, bacakları bacaklarına kenetlenmiş onu öpüp okşuyordu. En tatlı yerleri, delikanlının vücuduna yapışmış, adeta ona haz nakli yapıyordu. Saygı, çekingenlik, soğuk, yorgunluk... Hangisi delikanlıyı bütün gece hareketsiz bırakmıştı? Belki hepsi de bir arada... Evet, gerçi uyku arasında, yapışmış taze vücutlar birbirini öpüp okşamıştı ama hepsi de çocukça, saf şeylerdi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ne var ki bu masum gecenin sabahı hiç de böyle olmadı. Belki ikisinin şuuraltında da adamakıllı bir birikim, olmuş, oradan dolup taşan bu birikim, şimdi şuurlarını da kaplamaya, akıl ve dengelerini yok etmeye başlamıştı. Hugo, artık o melek yüzlü delikanlı değil, kızlara ve sağlıklı, genç hizmetçilere yiyecek gibi bakan bir üniversiteliydi. Julie, bunu farkettiği vakit iş işten geçmişti. Yani başlayan dostluklarını mühürlemek isteyen o teşekkür busesine pişman olmuştu. Şimdi iyice yükselen dinsel müziğe, başlayan sabah çanlarına, bulundukları kutsal yere rağmen, akıl ve mantıkları durmuş, özgürlüğünü ilân eden vücutları haklarını aramaya başlamıştı. Konuşma sırası onlardaydı şimdi! Vücutların konuşması ise öyle aklın konuşmasına hiç benzemiyordu. Konuştu mu adamakıllı konuşuyor, sesini yere göğe dinletiyordu. İnsanoğlu adetlerle, ahlâk kaideleri ile yasalarla tabiatın bu çağlayan sesini ne kadar gırtlaklarsa gırtlaklasın biraz meydanı boş buldu mu kendi sesini duyurabiliyordu gene de... İşte bu nedenledir ki Hugo, kırk yıllık usta âşık misali Julie'nin üstündeki gömleği sıyırıp alabildi. Gene aynı nedenle Julie buna karşı koyamadı. Alman delikanlısı şimdi genç kızı boğulmak üzereyken denizden kurtardığı birini tutar gibi sıkı sıkı kavramıştı.

Julie ise önce, âdet yerini bulsun gibilerden, biraz karşı koydu ama sonra delikanlının dudaklarına yapışıp nefes kesici öpücükleri karısında güneş görmüş kar gibi eriyiverdi. Hatta biraz sonra o da Hugo'nun öpücüklerine aynı şekilde cevap vermeye başladı. Alman delikanlısı bindiği uyuşuk atı şahlandırmayı başarmıştı. Hele iki öpücük arasında söylediği o tatlı sözler:

"Sizi seviyorum... Tapıyorum size... Hayatımda sizin kadar mükemmel bir varlık görmedim... Daha dün gece çarpıl-

dım size... Ama gözlerimde size sarılmak isteğini okumayasınız diye yüzüne bakamadım bile... Korktum, çekindim sizden... Gülünç düşünmekten korktum."

Julie, elinde olmadan, bu sözlerle büyük bir haz banyosu yapar gibiydi. Delikanlının ısırmalarını bile duymuyordu artık. Son bir çaresizlikle:

"Hayır Hugo, hayır... İstemiyorum... Olmaz diye mırıldanabildi."

Fakat, hizmetçisi Antoinette'den aldığı dantelli külotu, delikanlının kolayca sıyırabilmesi için dirseklerinin üzerinde hafifçe doğrulup kalçasını yukarı almayı da bu arada ihmal etmemişti.

Çan sesleri gittikçe kuvvetlenmiş, koridorda sesler bile duyulmaya başlamıştı ama ikisinin de duyacak hali yoktu. Delikanlı burada aşkın ve kadının çifte sırrını yeni keşfeder gibiydi. Julie tecrübesiyle sezmişti ki Hugo ilk kez bir kadınla yatıyordu. Ona yardım etmeye bile meydan kalmadan can acısıyla boğuk bir feryat kopardı... Kendine geldiği vakit, sarışın çocuk yüzünü Julie'nin saçlarına gömmüş ve üstünde öylece hareketsiz kalmıştı. Olan bitenden büyük bir dehşete kapılmışçasına bir süre Julie'yi öylece altında tutarak durdu. O zaman Julie, bütün kabahatin kendisinde olduğu bilincine varabildi. Onunla bu odaya kapanır kapanmaz bu sonucu şuuraltı arzulamıştı. Arzusuna erişmek üzere bulduğu bahaneler ise çevirdiği manevraları mazur göstermek isteyen acıma gibi, şefkat gibi insancıl şeylerdi. Oysa Julie, kasayı soydukları o gece ırzına geçen Maksim'le birlikte yeni bir şey keşfetmişti. Bir kadın, sevmediği bir erkekle de en büyük hazza erişebiliyordu. Bilinçaltına yerleşen bu keşif, artık onu yepyeni bir Julie yapmıştı. Bunun delili işte ortadaydı. İlk fırsatta aynı şeyin olup olmayacağını hemen denememiş miy-

di? Denemiş ve keşfinin doğru olduğunu bir kez daha anlamıştı. Belki Maksim o gece ona kadınlığını hatırlatmasaydı, o da kim bilir daha ne kadar kendiliğinden hatırlamayacak ve böyle bir istek duymayacaktı.

Kapının vurulması ile ayrıldılar:

"Öğrenci baylar, posta arabası bir saate kadar yola çıkıyor. Kahvaltınız büyük salonda hazırdır."

'Öğrenci baylar' salona indikleri vakit arabanın öteki yolcuları kahvaltılarını bitirmek üzereydiler. Hepsi de ayrı ayrı nezaketen 'delikanlılara!' geceyi nasıl geçirdiklerini sordular. Sağlıkları iyi olmalıydı, zira ikisinin yanaklarından da kan fışkırıyordu adeta. Yolcuların neşesi dünden daha iyiydi. Çünkü vadiye inen yolun tamamen açılıp temizlendiğini öğrenmişlerdi. Artık arabalar rahatça İtalya'da İsviçre'ye de gidebilirdi.

General Pallavicino'nun adamları emir bekliyor, posta arabacısının sürücüsü de yolcularıyla dalga geçip şakalaşıyordu. İki General, Prusyalı ve İtalyan, biraz ayrı bir köşeye oturmuşlardı. Sinekkaydı tıraşları ve ütülü elbiseleri ile ayrıcalıkları hemen belli oluyordu.

Julie, kimseye bakmamaya çalışıyor ve ağabeyinin! Hazırlayıp uzattığı tereyağlı reçelli ekmekleri sıcak kahveyle birlikte gövdeye indiriyordu.

General Pallavicino, pelerine iyice bürünmüş olan "Klaus Von Wolfenstein" namı değer Julie Crevecoeur'e şimdi yepyeni bir gözle bakıyordu. Dün akşam onları karşılayan uşak içeriye boynunda konyak fıçıcıkları taşıyan Saint-Bernard köpeklerini soktu. Kızıllı kahverengili baygın ve kederli bakışlı iri hayvanlardı hepsi de.

Her yolcu veda ederken, kesesine göre uşağa bir yardımda bulundu. Çünkü adam, rahiplerin konaklama karşılığında hiçbir ücret almadıklarını belirtmişti.

General Pallavicino herkesin yola çıkma telaşından yararlanıp Julie'ye sokuldu ve:

"Sizinle biraz görüşebilir miyim?" dedi.

Yemekhanenin bitişiğindeki küçük bir odaya girdiler. Bu oda duvarları dağ başında nice hayat kurtaran köpeklere ait belgelerle kaplı, kasvetli bir yerdi.

"Evladım, dedi general genç Von Wolfenstein bana durumunuzu anlattı ve hiçbir politik entrikayla ilişiğiniz olmadığına dair şeref yemini verdi... Birlikte yolculuk ettiğimiz Prusyalı general ise sözde ağabeyiniz olan delikanlı hakkında bana çok övücü sözler söyledi. Bunun üzerine ben de size bir serbest geçiş kâğıdı hazırladım. Bu kâğıtla, Sicilya'ya gitmek üzere gemiye binebileceğiniz limana hiç güçlük çekmeden varabilirsiniz. Galiba Palermo'da aileniz varmış..."

Julie, sesi heyecandan kısılarak:

"Evet, efendim, diye kekeledi."

Çünkü ilk kez birisi ailesinden sözediyordu.

"Acaba ailenizin kimler olduğunu sormamda bir sakınca var mı?"

Julie, güçlükle cevap verebildi:

"Massamo Villabianca'lar..."

Bu adı söylemişti ama hemen de pişman olmuştu. Ama yarattığı tepki şaşırtıcıydı: Pallavicino doğruldu ve Julie'ye yoğun bir merakla gözlerini dikti. Bu bakışlarda en çelişik duygular okunuyordu.

"Bir Villabianca, diye mırıldandı. Alman öğrencisi kılığına girmiş bir Villabianca ha! İşte buna hiç şaşmamam gerekirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra Julie'nin elini alıp dudaklarına götürdü:

"Gene de bu rastlantıya çok memnun oldum azizem..."

Julie, bu acayip tepkiden bir şey anlamamıştı. "Aslında bakalım, ben gerçekten bir Villabianca mıyım?" diye geçirdi içinden. "Ya Prens Tancrede'de den bir gün Pallavicino'ya yapılan bu açıklamayı öğrenecek olursa?"

Ama sonra hemen kovdu bu düşünceleri kafasından. Çünkü Palermo'da ya da başka bir yerde bulunan Villabianca'ların kulağına bu dedikodular varmadan önce çoktan Sicilya'ya inmiş olacaktı...

Birisi, bulundukları odanın kapısını açtı:

"Posta arabası gidiyor..."

"Momento, per favore! (Bir dakika lütfen!) General Pallavicino biraz da öfkeyle İtalyanca bağırınca kapı tekrar kapandı."

Julie, kendisine verilen parşömen izin kâğıdını ihtimamla katladı.

"Bir gün bu iyiliğinize teşekkür etmek olanağını bulacağımı umarım general diye mırıldandı."

İtalyan eğilerek selâmladı:

"En yüce isteğim sizi bir gün bu kılıktan başka bir kılıkta görmektir. O zaman belki, pek anlam veremediğim bu esrarlı halinizi bana açıklamak şerefini bahşedersiniz..."

Geçiş izni "Julie Crevecoeur" adına imzalanıp mühürlenmiştir. Allahaısmarladık matmazel ve iyi şanslar...

Kapıdan çıkacak iken tekrar döndü:

"Sizin yerinizde olsam Semplon kentine varınca araba değiştirirdim. Orada sizi Milano'ya hatta Floransa'ya kadar sıkıntı çekmeden götürecek İtalyan arabaları vardır. Tabiî, istedikleri ücreti vermeniz şartı ile..."

"Vereceğim general..."

Biraz sonra Hugo'yu General Von Schönfeld'in yanında buldu. Onlar da vedalaşıyorlardı. General, gıcır gıcır parlatılmış arabaya binerken, Julie'nin elini de sıktı. Gök masmaviydi, güneş karların ve buzların üstüne vurarak göz alıcı yansımalar yapıyordu.

Julie, büyük bir sevinçle, derin derin nefes aldı. Şampanya içmiş gibi başı dönüyordu. Sabahleyin, manastır yatağında olup bitenler ona şimdi gerçek dışı geliyordu. Tıpkı Hugo Von Wolfenstein'ın altın sarısı saçları, soluk mavi gözleriyle karşısında duruşu gibi gerçek dışı...

Etraflarındaki kişiler, onları ağabey kardeş rollerini sürdürmek zorunda bırakıyor bu da Julie'nin işine geliyordu. Çünkü o hararetli sevişmeden sonra delikanlıya hâlâ şefkat, kardeşlik ve dostluk hissi duyabiliyor, bunu belli etmekten korkuyordu. "Henüz on sekiz yaşıma bile basmadığım halde, olgun kadınlar gibi delikanlılara karşı analık hisleri duyuyorum. Uzaktan, aşka da benziyor bu..."

Araba, kızakları üstünde uçar gibi kayarak, yarım saat kadar sonra kasabanın merkezine girdi ve posta arabalarının konak yerinde durdu.

Julie, sırt çantasına yapıştı. Hugo'ya dönerek alçak sesle:

"Biraz gelin Hugo, size bir şey söyleyeceğim..."

Kasaba'nın odundan yapılma evleriyle bir tek ana caddesi vardı. Bahara benzeyen ılık bir hava karları eritmiş, her taraf çamur içinde kalmıştı. İtalya'ya doğru yola devam edecek arabaların kızaklarını çıkarıp tekrar tekerlek takıyorlardı. Konaklama yerinde arabacılar hanı, ahırlar ve tamirciler vardı.

Kimse iki öğrenciye dikkat bile etmedi. Çünkü yazın olsun kışın olsun bu kasabadan yüzlerce yabancı turist geçerdi. Arabanın öteki yolcuları da moladan yararlanıp sağa sola dağılmışlardı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Artık ayrılmamız gerekiyor burada Hugo.."

"Julie..."

Alman delikanlısı allak bullak olmuş, şaşkına dönmüştü. Herkesin ortasında herhangi bir hareket yapmaya da cesaret edemiyordu. Ama bakışları her şeyi ele veriyordu. Gözleri dolmuştu:

"Beni bağışlayın, diye kekeledi. Herhalde beni çok iğrenç buldunuz... Emanete hıyanet eden bir alçak, pis bir herif..."

Julie, hemen sözünü kesti:

"Hayır, Hugo hayır. Size kızmadım. Aslında, ortada bir kabahat varsa bunun sorumlusu benim. Ben istemeseydim bunların hiçbiri olmazdı. Ama ben İstedim ve pişman da değilim. Zira pişmanlık bence budalaca bir duygudur. Hem sonra size karşı ben de... Yani dostluğunuzdan, arkadaşlığınızdan çok memnun kaldım demek istiyorum. Evet. Şu güç anlarımda bana büyük yardımınız dokundu. Gerçek bir ağabey gibi öğütlerinizle, yardımınızla bana destek oldunuz. Siz olmasaydınız, beni Sicilya'ya kadar sağ selamet eriştirecek şu izin belgesini elde edebilir miydim?"

"Niçin, sizinle aşağı vadiye kadar inmeme izin vermiyorsunuz?"

Julie, elini delikanlının omuzuna koydu:

"Bir an önce Cenevre'ye dönmenizi ve Bay Blanvalet'yi daha fazla merak içinde bırakmamanızı istiyorum."

Profesör zaten hasta bir adam. Onu daha fazla endişeye düşürmeye hakkımız yok. General Pallavicino, buradan Floransa'ya kadar götürecek bir araba bulabileceğimi söyledi...

"Ben de sizinle birlikte gelmek istiyordum..."

"Hayır, Hugo hayır! Sakın ha!"

Öyle hırsla bağırmıştı ki etraftan dönüp bakanlar oldu. Julie, bagajını aldı:

"Burada bekleyin beni..."

"Nereye gidiyorsunuz Julie?"

"Burada bekleyin beni dedim size!"

Hugo kabahatli bir çocuk gibi boynunu büktü.

"Peki, peki... Bekliyorum..."

Julie, çocuğu böyle etkisi altına alabilmesinden kendi de şaşırmıştı.

Kiralamak istediğim araba hakkında bilgi alabilir misiniz? Fazla vaktim yok...

Sesi tekrar tatlılaşmıştı. Handaki tezgâhta bulunan iri bir kadına doğru yürüdü, giderken de kasketini çıkarıp saçlarını serbest bıraktı.

Hancı kadın:

"Aman yarabbi! diye bağırdı. Ben de sizi oğlan çocuğu sanıyordum."

Julie sıkılarak:

"Dağ yolculuğu için girmiştim bu kılığa. Ama şimdi İtalya'ya doğru yola devam etmek için elbise değiştirip banyo yapmak istiyorum."

Hancı kadın, tezgâhı bırakıp Julie'yi bir odaya götürdü. Burası bagajlar, tahta kasalar, posta paketleriyle dolu depo gibi bir yerdi. Ama bir masa, ayna, leğen, su dolu bir ibrik ve banyo küveti bulunuyordu.

"Kapının arkadan sürgüsü vardır."

Julie de sırt çantasına yerleştirdiği elbiselerini, yün fanilalarını, çıkarmadan önce kapıyı sürgüledi.

Bir çeyrek kadar sonra, hanın bekleme salonuna sarışın, cici bir kız girdiğinde başlar elde olmadan ona döndü.

Araba sürücüsü kılıklı, kalın pelerinli ve silindir şapkalı bir adamla konuşmakta olan Hugo, genç kızı görünce koştu:

"Bu adam sizi Milano'ya kadar götürebileceğini söylüyor, hem de derhal yola çıkabilirmiş."

Arabacı, genç kızı görünce armalı şapkasını çıkarıp selâmladı:

"İki bin liret alırım sinyorina. Ama birkaç yolcu daha almamı bekleyebilirseniz, o zaman bu ücreti aranızda bölüşerek ödemeniz mümkün olur."

Fakat vakit kaybetmek istemeyen ve tek başına yolculuk etmeği daha uygun bulan Julie:

"Hemen yola çıkmak zorundayım" diye cevap verdi.

"O halde sizi araba meydanında bekliyorum."

Kırbacının ucu ile ilerde duran çift atlı kapalı ve yeni bir arabayı gösterdi. General Pallavicino'nun arabası gibi bakımlı, hayvanları da onunkiler gibi besili ve sağlıklıydı.

Hugo:

"Milano'dan trene biner, birkaç gün sonra da Napoli'de olursunuz diye mırıldandı..."

Julie hancı kadının yanından geçerken durdu:

"Bana Amerikan doları bozarak yerine liret, duka, ya da İtalya'da geçen herhangi bir para verebilir misiniz?"

Kadın, tel çerçeveli bir gözlüğü burnuna yerleştirerek sordu:

"Amerikan doları mı, dediniz?"

Hugo atıldı:

"Bu işi bana bırakın... Ben size meydanda yetişirim. Julie, Alman delikanlısına iki banknot uzattı ve dışarı çıktı. Arabaların toplandığı meydan, hanın hemen arkasındaydı. Arabacı sordu:

"Bagajınız sinyorina?"

"Bagajım yok."

On dakika sonra Hugo, küçük bir kese içinde gümüş bozukluklar ve kâğıt paralarla geldi.

"İsviçreli bir banker gibi davranıp, dolarlarınızı en iyi fiyata bozdurdum."

"Bundan kuşkum yok."

Sarı siyah lâke boyalı ve pırıl pırıl parlayan bakır aksamıyla cici bir arabanın yanında durmuş konuşuyorlardı. Julie, sırt çantasını yere bırakarak:

"Genç Klaus Von Wolfenstein'in elbiselerini devşirip içine koydum" dedi.

Birdenbire iki kuvvetli kolun vücuduna sarıldığını hissetti. Ne olduğunu anlamaya vakit kalmadan, delikanlının ağzını dudaklarında bulmuştu.

"Hugo, kendinize gelin..."

Fakat çocuk onu durmadan öpüyordu.

"Yalvarırım beni bağışlayın Julie..."

"Size, kızmadım dedim ya..."

Delikanlı onu, göğsüne bastırmış bırakmıyordu.

"Babama yazacağım... Cenevre'ye döner dönmez Profesör Blanvalet'ye de anlatacağım."

Julie, ne olup bittiğini anlayamıyordu. Delikanlı onu hem öpücük yağmuruna tutuyor hem de sözlerini sürdürüyordu:

"Eminim bu ilahi bir rastlantıydı... Berlin'e geleceksiniz... Annem size bayılacak..."

"Kuzum, neden bahsediyorsunuz siz Hugo?"

"İkimizden... Kafamda bir tek düşünce var: Sizinle evlenmek!..."

Julie, apışıp kalmıştı. İlk defa kendisine izdivaç teklifinde bulunuluyordu.

Hem de bir hanın avlusunda, çamur içinde, kar, buz arasında...

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ne yaşantım ne de ailem hakkında bir bilginiz var. Şöyle gözlerimin içine iyice bakın bakayım, hislerinizden emin misiniz? Açık söylüyorum Hugo, kadınları iyi tanıyor musunuz? Kaç kadın girdi şimdiye kadar hayatınıza?"

Julie, kendisinden önce bir genç Alman'ın aşk hakkında sadece nazari bilgisi olduğuna emindi. Kadının ne olduğunu ancak manastırdaki yatakta anlamıştı. Onu böyle sabırsız kılan da buydu.

"Ya siz Julie? Siz kaç erkek tanıdınız?

"Ben mi?"

Bu soruyu hiç beklemiyordu. Başını kaldırıp delikanlıya baktı:

"Hugo, sizinle aşağı yukarı aynı yaşta sayılırız. Ancak şu var ki ben kendimi sizden çok yaşlı hissediyorum. Evet, âşıklarım vardı ve... ve daha henüz on altı yaşındayken büyük bir aşk yaşadım. Şimdi kendimi kırılmış, paramparça olmuş hissediyorum... Belki de bu, kendimden çok şey verip karşılığında hiçbir şey almamış olmamdan ileri geliyor. Allahaısmarladık, aziz dost... Elveda, sevgili Hugo... Bu kadar kısa zamanda bana verdiğiniz nice şey içinde çok teşekkürler..."

Sonra, arabanın kapısını açıp içeri atladı ve arabacıya haykırdı:

"Hemen çekin, çok acelem var!"

Hugo Von Wolfenstein, yıldırımla çarpılmış gibi öylece avlunun ortasında kalakalmıştı. Julie'nin bir nefeste, anlattığı şeyleri henüz hazmedememiş görünüyordu. Arabacı kamçısını şaklatmış ve arabasını avludan yola çıkarmak üzere manevra yaptırmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Julie, diye haykırdı delikanlı, Julie!"

Genç kız, pencerenin camını indirdi:

"Elveda Hugo..."

Arabacı, el frenini gevşetip atlara seslendi:

"Avanti! Avanti!"

Sarı, siyah araba dönmüş ve ileri atılmıştı.

"Julie... Size yazacağım... Seviyorum sizi..."

Delikanlı, bu saçı başı dağılmış, çılgın gibi bir kız adı haykırarak yırtınan öğrenci için etraftan ne diyeceklerine zerre kadar aldırmadan arabanın yanı sıra koşuyordu.

Araba, vadiye inen anayola girince hızlandı. Genç kız geriye dönüp arka pencereden bakınca, Hugo'nun veda işareti olarak sırt çantasını sallaya sallaya hâlâ koşmakta olduğunu gördü. Biraz sonra da iyice geride kaldı ve küçülerek kayboldu...

Genç kız, arabanın rahat kanepesinde, ayaklarını altına toplayıp büzüldü ve içerde bulduğu tiftik keçisi kılından yapılma battaniyeyi dizlerine örttü. Bir süre sonra da gözlerini kapattı. Tekrar açtığı vakit, karlı manzaralar kaybolmuş, her taraf ilkbaharın tatlı yeşiline bürünmüştü. Hava ılık, gök berrak, ağaçlar çiçek açmıştı. Her şeyde bir tatlılık, bir canlılık, bir neşe vardı. Evet, İtalya'daydı artık.

Sınır karakolu, pek uzakta olmamalıydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kızıl Kontes

Julie, Milano'ya ertesi günün akşamı varmıştı. Geceyi Varese'de temiz bir otelde geçirmiş, şafakla birlikte yola çıkmışlardı.

Milano'ya girdikleri vakit canım araba toz toprak içinde kalmış, atlar ise burunlarından solumaktaydı. Fakat Milano sanki ilkbaharı yaşıyordu. Açık lando arabaları, sekiz yaylı kaleş arabalarının arasında başka diyarlardan geldikleri belli oluyor, gözler Julie'nin kapalı, tozlu arabasına çevriliyordu.

Gürültü, kalabalık, herşey, genç kıza baş döndürücü geliyordu. Şimdi geniş bir caddeye dalmışlardı. Sağlı sollu şık kahvehaneler, önünde kibar kimselerin toplandığı lüks mağazalar sıralanmıştı bu caddede.

Julie elbisesine baktı ve yüzünü buruşturdu. Yolculuk sırasında iyice hırpalanmıştı. "Palermo'ya indiğimde neye benzeyeceğim bu kılıkla?" diye geçirdi içinden.

Araladığı pencereden bahar kokuları giriyordu.

Beni burada bırakın! diye seslendi arabacıya.

Su geçirmez yağmurluğunu bir çıkın yaparak yanına aldığı öteberisini içine koymuştu: Minyatür portre, mektup, birkaç tuvalet eşyası ve Blanche d'Antigny'nin Smith Wesson tabancası... Dün sabah İsella kasabasında, Piemonte'li jandarmalar arabanın kapısını açtıkları vakit, Julie bir gümrükçünün arabanın içine dalıp öteberiyi yokladığında, bu tabancanın ele geçmesinden çok korkmuştu. Fakat General Pallavicino'nun serbest geçiş kâğıdını gösterince aramaktan vazgeçip selâm durmuşlar ve yol açmışlardı. Yoksa bu küçük tabanca başına bir iş açabilirdi. Ondan sonra da işin yoksa ayıkla pirincin taşını!

Araba şık bir mağazanın önünde durdu. Her tarafta pırıl pırıl havagazı lambaları yanıyordu. Pembe ve menekşe rengi ışıklar altında Milano dilberleri "Samimiyet" kahvehanesinin söğüt yeşili halılarında, kap ya da kürklerini tutan uşakların eşliğinde yürüyorlar sağa sola şuh gülücükler yağdırıyorlardı.

Julie, ne yapıp edeceğine pek de karar vermeden, arabacıya ücretini ödedi. Belki de önce gara gidip Floransa, Roma üzerinden Napoli'ye hareket edecek trenlerin saatini öğrenmesi daha akıllıca olacaktı. Fakat mağazaların ışıkları, kelebekleri çeken alevler gibi Julie'yi cezbetmişti.

Yaşadığı güç aylar boyunca, çoğu kez giyim eşyalarının yokluğundan sıkıntı, çekmişti. Yeni Orlean'da aldıklarından sadece yağmurluk ve Maksim'in sustalısı ile lime lime ettiği şeyler kalmıştı. Onların da giyilecek hâli yoktu artık.. Eski hizmetçisi Antoinette'den öteberi tedarik etmeseydi, ayağında külotu bile kalmayacaktı.

Julie, şöyle bir bakındı, sonra her tarafından lüks taşan bir mağazaya girdi. Fakir düşmüş bir düşes tavırlı satıcı kadın, tam kapanış saatinde içeri girip de potinini çözen ve oradan kâğıt para çıkaran garip müşteriyi görünce gözlerine inanamadı...

"Dolar vereceğim... İşinize gelir mi?"

Yarım saat sonra, mağazanın çırağı bu garip "Amerikalı" için bir araba çevirdiği vakit, mağazanın kapısından siyah taftadan bir eteklik, siyah kehribar boncuklarla işlemeli parlak bir ceket giymiş olan sarışın, güzel bir kız çıkıyordu. İç çamaşırlarına varıncaya kadar baştan aşağı yepyeni giyinmişti.

Böylece, iki dirhem bir çekirdek gara varan Julie, az sonra Floransa'ya hareket eden bir tren olduğunu öğrendi. Kendini bir kompartımana atacak vakti ancak bulabilmişti. Elinde yeni aldığı yumuşak deriden ve bronz fermuarlı şık bir seyahat çantası vardı...

Hafta sonunda Naopli'ye inmişti. Günlerce süren bu tren yolculuğunda Floransa ve Roma'dan geçmiş fakat gördüğü şeyler bina damları ve çan kulelerinden başka bir şey olmamıştı. Manzara kâh monoton, kâh ilgi çekici, kâh zengin, kâh kısır bir görüntü kazanmış, fakat güneye indikçe cennet gibi bir tabiat başlamıştı.

Napoli'de tam bir şamata hüküm sürüyordu. Gürültücü kalabalık Julie'yi şaşkına çevirmişti. Limana doğru yollanırken en iğrenç sefaletin iç içe yaşadığı başka bir şehir görmediğini hatırladı. Bütün Napoli şehri sanki limana doğru yöneliyordu.

Bağrışmalar, itişmeler, kalkışmalar, bir hay huydur gidiyordu. Rabattino denizcilik kumpanyasının bürosunda ona

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Fransızca olarak Sicilya'ya hareket edecek gemilere dair bilgi verdiler.

1866 Martının bir sabahı, La Valetta adlı gemi, Lipari adaları açıklarında şiddetli bir keşişleme rüzgârı atlattıktan sonra, sakin bir havada süt liman olan Palermo'ya girdi. Peninsular Oriental Company'ye ait bu gemi Southampton'dan geliyordu. Rutubet kokan eski kamarasında Julie hayatının en önemli saatleri için hazırlanmak istemişti. Böyle yapacağı yerde, yirmi yılda Palermo'da ne kadar çok şeyin değişmiş ve belki de Villabianca ailesinin İtalya'nın dört bucağına dağılmış olabileceği düşüncesiyle kıvrandı durdu. Yol boyunca tanıştığı kimselerden öğrendiğine göre iki Sicilya'nın eski krallık merkezi Mezzogiorno büyük değişikliklere maruz kalmış, Burbon taraftarları altı yıl önce oradan kovulmuşlar, sürülmüşlerdi. "Prens Tancrede gibi bir adam da aynı hanedana ve son kralı II. François'ya bağlı olmalıydı. O halde o da ailesi Villabianca'ları alıp sürgüne gitmiş olamaz mıydı?"

Bulutlar dağılmış, dağlar görünmüştü. Julie'ye öyle geldi ki Palermo yabani görünüşlü, uyuşuk, kasvetli ve hiç de davetkâr olmayan bir kentti. Limana demirlenmiş savaş gemileri bu yabaniliği daha da pekiştiriyordu. Bununla birlikte rıhtımdaki canlılık, pek ilgi çekici olmasa da gene de Napoli'yi andırıyordu. Julie, etrafa yayılan sefalet ve pislikten hayrete kapılmıştı. Ama bulutlar aralanıp da güneş çıkınca bir dakika önce iğrenç görünen bir şey derhal güzel bir görünüm kazanıyordu.

Julie'yi ne kadar çabalasa, yenmeyi başaramadığı bir sıkıntı kaplamıştı. Hiç böylesine yabancı, anlaşılmaz bir dille konuşan bir kalabalığın ortasında dikilip kalmamıştı.

Yalnızlığı ona, dayanılmaz, insanlık dışı ve korkunç geliyordu. Boşu boşuna bu adanın gerçek vatanı olduğunu, kö-

künün burada bulunduğunu ve belki de biraz yürüse tanıdık birilerinin çıkıp selâm vereceğini düşünmeye çalışıyor, istikbâl endişesi ile şimdiki hâlinin hafakanlarından kurtulmağa can atıyordu.

İlk işi, Massamo Villabianca ailesinin nerede oturduğunu öğrenmekti.

Gelgelelim Fransızca konuşan tek kişi bulamıyordu. Karanlık bakışlı bir takım insanlar vücuduna, elbisesine ve seyahat çantasına garip garip bakıp geçiyorlardı.

Julie, uzun Amerika macerasında bu bakışlara aldırış etmemeyi öğrenmişti ama şimdi öyle zayıf hissediyordu ki kendini, en ufak bir şey derin yaralar açıyordu içinde. Havanın ılıklığına rağmen, bir süre sonra iri damlalar halinde yağmur yağmağa başladı. Julie, ne yapacağını pek de kestiremeden öylece rastgele yürümeye başladı. Dayanacak bir kol, bir varlık, bir dayanak olsaydı yanında! Raoul de Saint Cerre'in bu yolculukta eşlik etmek teklifini keşke kabul etseydi. Yürüdüğü rıhtım boyundan bir balıkçı koyuna girdi. Yarı terkedilmiş, çürümüş sandallar, pis bir su üzerinde beyaz ve basık evlerin bulunduğu bir sokağa saptı. Biraz ilerleyince kısa aralıklarla, koca koca kubbeli kiliseler göze çarpıyordu. Hepsi de durmadan çanlarını tıngırdattığından Julie'ye öyle geldi ki, liman mahallelerinin dışında bütün Palermo bitmez tükenmez bir ibadete dalmıştı. Sokağın bitiminde ellerini cüppesinin cebine sokmuş bir rahip göründü. Sekerek ilerleyen adama seslendi:

"Aziz peder..."

Rahip şaşırarak durdu:

"Rahip efendi, dedi Julie, rica ederim lütfen yardım, edin bana... Fransızca biliyor musunuz?"

Rahip gülerek başıyla tasdik etti.

"Birisini arıyorum... daha doğrusu, Massamo Villabianca ailesinin Palermo'da nerede oturduğunu öğrenmek istiyorum... Bu işim size bir şey ifade ediyor mu?"

Tanrı adamı, koyu bir aksan ile cevap verdi:

"Gayet tabiî evladım, gayet tabiî..."

Fakat sesinde tereddüte benzer garip bir tutukluk vardı ki, Julie buna çok önem verdi.

"Bunun en iyisi, doğrudan doğruya Villabianca sarayına başvurmanızdır..."

Bu cevap Julie'ye tuhaf geldi ama prenslerin sarayda oturmaları tabii değil miydi?

"Alışmam gerekli" diye düşündü.

Cizvit papazının ciddî bakışlarında merhamete benzer bir anlam vardı.

"Orada hiç değilse kâhyayı bulursunuz o size bilgi verebilir, diye ekledi. Palermo'yu biliyor musunuz?"

"Hayır! İlk defa geliyorum."

"Şu sokaktan doğru gidin... Sonra sola sapın... Maquede kapısına doğru... Dağ keşişlerinin manastır ile Porte Croix arasında bulunan Stigmates kilisesine kadar yürüyün..."

Rahip, büyük jestlerle tarif ediyor ve nirengi noktaları olarak da durmadan kilise, manastır, ayazma isimleri sayıyordu.

Genç kız, tarif edilen yöne doğru yürümeye başladı. "Ouattro Canti di Campagna" kahvehanesinin önünden geçerken, ceketlerini omuzlarına atmış, şerbet yudumlayan askerler gördü. Bunlar, genç kız geçerken selama durdular ve İtalyanca laflar attılar. Her şey Julie'ye gerçekdışı geliyordu. Ciddiyetle hafifliğin, kutsallıkla iğrençliğin iç içe yaşadığı başka bir ülke daha var mıydı acaba böyle?

Sanki Palermo'nun soyluları, bu aşağılık ayak takımına karışmamak için pencerelerini, perdelerini, panjurlarını sıkı sıkı örtüp evlere kapanmışlardı. Sokakta yer yer delikler açılmış ve bu deliklerden pis, çamurlu sular fışkırıyordu. Julie, çamurlara ve çöplere basmamaya dikkat ederek seke seke ilerleyebiliyordu.

Sonunda çıkmaz bir yola girdi. Karşısında sarmaşıklarla kaplı büyük bir duvar ve bu duvara gömülü bir kapı vardı. Julie kapının tokmağını, ya da bir zil ipi aradı, sonra kanatlardan birinin aralık olduğunu görerek, itti ve girdi içeri. Önce, üstü kemerli bir örtü ile kapanmış, tünel gibi geniş bir yerden geçti, onun bitiminde de kendini malta taşı döşeli uçsuz bucaksız bir avluda buldu. Karşıda geniş basamaklı merdivenleriyle sarayın önyüzü görünüyordu. Taşların arasından yabani otlar fışkırmıştı. Julie'ye gözetleniyormuş gibi geldiyse de ortalıkta kimsecikler yoktu. Zemin katındaki yüksek pencereler; kasvet verici kalın demir parmaklıklarla örülmüştü. Genç kız, hiçbir hırsızın buradan girme şansının bulunmadığını düşünmekten kendini alamadı. Demek Villabianca'ların evi burasıydı. Burada doğmuş, burada büyümüştü annesi Ornella. Burada ve biraz da, Cenevre'li şair Henri Blanvalet'nin heyecanla anlattığı Alta Reale şatosunda...

Avlu, arabalar ile atlılara ayrılmıştı. Yaya bir insan, bu kocaman avluda pire gibi küçük hissediyordu kendisini. Genç kız, içinde pek bir şey olmasa da el çantasının kurşun gibi ağırlaştığını görerek bir an durdu ve çantayı yere bıraktı. Sanki hiçbir vakit binanın kapısına varamayacaktı. Ortalıkta in cin top oynadığına göre, konuşacak, görüşecek kimse de bulamayacaktı demek! Böyle, kara kara düşünürken taş merdiven üstünden bir adam peydah oldu ve İtalyanca bir şeyler haykırdı. Julie yaklaştı ve gümüş sırmalı, gümüş düğmeli

üniformalı, ufak tefek yaşlı bir adam gördü. Ayakta güçlükle durabilen ihtiyar, yarı kavasa, yarı operet generallerine benziyordu. Julie Crevecoeur'ün görünümünden fena Halde etkilenmiş gibi bir hali vardı.

Kirden donuklaşmış, madeni çerçeveli gözlüğünü taktı. Kızı inceledi. Julie, adamın yüzünde komik bir şaşkınlık ifadesi okuyabildi. Adam ona yaklaşarak, dokunmak ister gibi kolunu uzattı. Hiç kuşkusuz, bir hayaletle karşılaşıp karşılaşmadığını anlamak ister gibiydi. İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Julie'de, efendisinin yirmi yıl önceki kızının hayalini gördüğü anlaşılıyordu. Böylesine acayip, münasebetsiz bir benzerliği kafasından kovmak ister gibi başını salladı. Ama gene de gözlerini genç kızdan ayıramıyordu. Julie, konuşmaya çalıştı ama beceremedi. Yâni, anlaşılır bir cümle kurmakta zorluk çekti. Ornella Villabianca'nın ya da prens Tancrede'in adını telâffuz etmeye gayret ediyordu. Belki ihtiyarı biraz kendine getirebilirdi böylelikle... Bir yerlerde bir kilise çanı çaldı... Şato hep öyle ıssız duruyordu...

Sonunda Julie:

"İtalyanca bilmiyorum, diye kekeledi."

İhtiyar, elini kulağına götürerek başını salladı:

"Bir arzunuz mu vardı sinyorina?"

Julie, merdivenden çıkmaya başladı.

"Birisini... aileden birisini görmek istiyordum..."

Acıklı, yorgun bir sesle söylemişti bunu. Adamcağız, ellerini havaya doğru kaldırdı:

"Aileden birini mi? Ama sinyorina, ekselansları Turin'e gitti. Büyük bir doktora, bir uzmana görünecek."

"Ekselansları mı? Yâni rens Tancrede mi demek istiyorsunuz?"

Bu soru, ihtiyarı eğlendirmiş gibiydi:

"Burada başka kimi bulabileceğinizi umuyordunuz sinyorina?"

"Bilmiyorum..."

Sonuna kadar gitmeye zorladı kendini.

"Belki de madam... yahut matmazel Ornella'yı..."

Rahibin dediği kâhya olması gereken adam, kendine doğru gelen Julie'ye kıpırdamadan bakıyordu:

"Onu burada bulamazsınız... Hayır matmazel, burada bulunmaz kendisi... Palarmo'ya şeyden beri gelmiyor..."

Sanki fazla ileri gitmişçesine birdenbire sustu. Sonra döndü ve içeri girmeye hazırlandı.

"Bir dakika, rica ederim!"

Julie'nin sesi bıçak gibi keskin, net ve berrak olmuştu birdenbire. Bir darbeye maruz kalmış gibi başını kısan ihtiyar bu sesle etkilendi ve durakladı:

"Siz buranın kâhyası değil misiniz?"

"Evet. Adım Don Gaetano... Elli yıldır ekselanslarının hizmetindeyim..."

"Öyleyse don Gaetano, lütfen bana, Ornella Massamo Villabianca'yı nerede bulabilirim, söyler misiniz?"

Yukardan alan edası etkisini göstermişti. Kâhya, gözlüklerini çıkarıp sildi ve tekrar taktı, sonra da:

"Onu, villa Roccafonde'de bulabileceğinizi umarım, oradan hiç ayrılmaz, diye cevap verdi."

Prens Tancrede'in kızından sözederken garip bir "Onu" deyişi vardı.

Julie, hemen çekip gitmek istedi ama burasını bulmak için bile çektiği zahmeti hatırlayıp durakladı. Ezilip büzülen ihtiyar da onun gitmesini bekler gibi kıpırdamadan, duruyordu:

"Villa Roccafonde buraya uzak mı?"

"Uzak... uzak... Yani uzaklığı verdiğiniz anlama göre değişir sinyorina, Maqueda kapısından çıkıp Monreale yoluna sapmak gerekir... Arabanız var mı?"

Bu soru Julie'ye pek anlamsız geldi. Çünkü avluya yaya olarak girdiğini görmüştü ihtiyar.

"Don Gaetano, lütfen söyler misiniz nereden bulabilirim bir araba?"

İhtiyar cevap vereceği yerde sola doğru dönerek seslenmeye başladı:

"Mimi! Mimi!"

Julie, ürkek bir hizmetkâr gelecek diye beklerken tam tersine iriyarı, kadife ceketli bir adam koşarak yaklaştı. Kılığı, bir avcıyı andırıyordu. Kâhya ona acele acele bir şeyler söyledi ve Mimi adlı adam da ona çok ölçülü bir saygı ile cevap verdi.

"Peki, don Gaetano, başüstüne..."

Omuzunda bir tüfek vardı ve bekçi olduğu anlaşılıyordu:

"Mimi, kont hazretlerinin köpeklerinden birini tedavi etmek üzere villa Roccafonde'ye gidecekti bugün... Eğer sinyorina servis arabası ile yolculuk etmekte bir sakınca görmezse..."

Julie, yere bıraktığı, gezi çantasını kucaklayarak:

"Hiçbir sakınca yok, diye cevap verdi."

Bekçi onu durdurarak:

"Prego, sinyorina" dedi.

Kâhya, içeri girmişti bile. Kapıda duran pudralı peruka giymiş bir uşak o geçerken, saygı duruşunda bulunmuş, sonra da pür ciddiyet kapıyı kapatmıştı.

Bu dekor ve kişiler Julie'ye öyle çağdışı gelmişti ki, bu eski şato görünümündeki saray yavrusunda bir dakika bile yaşayamayacağını düşünmekten kendini alamadı. Hem de-

desi tarafından karşılanmayışının düş kırıklığı, hem de işin sonuna bir türlü gelememenin sabırsızlığı içindeydi.

İki tekerlekli araba ile sarsıla sarsıla yola düşünce, Julie bu küçük arabanın tahtalarını süsleyen manzara resimlerini seyretmeye başladı. Ağaçlar, bitkiler, bulutlar, tıpkı minyatürün fonunu kaplayan manzaraya benziyordu. Nitekim şimdi şehirden çıkıp da kır yollarında ilerlerken aynı ağaçları, yeşillikleri, gür ve sık fundalıkları gördü. Bulutlar aralanmış, masmavi bir gökyüzü çıkmıştı ortaya. Daha ilkbaharın başında ortalık yaz mevsimini andırıyordu Güneş yakıcıydı. Üzüm bağlarının, badem ağaçlarının arasından kıvrıla kıvrıla giden taşlı bir yolda ilerliyorlardı.

Julie derin bir nefes aldı. Sanki bu nefis manzarayı içmek, içine çekmek ister gibiydi. Garip bir mutluluk duygusu içini doldurmuş, ömründe bu kadar saf ve temiz bir havayı ciğerlerine çekmediğini farketmişti.

Adam, ilerde uzanan yemyeşil dağları işaret ederek:

"La Conca d'Oro!" dedi.

Julie, arabacının yanına oturmuş, onun gibi ayaklarını aşağı sarkıtmıştı. Bir koyun postunun üstüne oturmasına rağmen, sert tahtadan ve yaysız arabanın sarsıntısından rahatsız olmuştu.

Yol, boyuna yükseliyordu. Sağda solda, yüksek duvarlarla çevrili evler görünmeye başlamıştı. Hepsi de şatafatlı fakat bakımsızlıktan yıkılmaya yüz tutmuş gibiydi. Ortaçağda, büyücü cadıların, genel alanlara, yakılmak üzere götürülürken böyle iki tekerlekli arabalara, bindirildiğini hatırlamaktan kendini alamadı.

Nihayet, Mimi adlı bekçi, ilerde bir yeri işaret ederek:

"İşte villa Roccafonde!" dedi.

Biraz sonra da bir bahçe kapısının önünde durdular. Julie hemen aşağı atladı. Manolyalar ve sarmaşıklar arasında duran şirin beyaz evi görünce öyle heyecanlanmıştı ki seyahat çantasını oracıkta bırakarak yürümeye başladı. Annesinin yanına sığınmaya gelmiyordu. Kendini yetişkin, kendinden ve davranışlarından sorumlu hissediyordu. Ara sıra cesaretini kaybeder gibi de olsa, meselelerini bizzat çözümleyecek yapıdaydı. Şu anda Julie için önemli olan şey dünyaya gelişi hakkında bütün gerçeği öğrenmek, hayatının üstüne bir ağırlık gibi çöken esrar perdesini kaldırmaktı. Kuşkusuz benliğinin derinliklerinde bir şefkat ihtiyacı da vardı. Kendisini bugün duygusuz kılan maceralardan sonra o da adaşları gibi sevmek ve sevilmek imkânına tekrar kavuşmak istiyordu. Muhakkak ki zayıf yaradılışlı bir insan sayılmazdı. Ama şimdiye kadar hiç tatmadığı bir şeyin özlemini çekiyordu. Ana-kız arasında kalan anlayışlı bir gülümseyiş, başkalarına karşı birleşen ortak bir duygu, aynı et ve kandan olmanın sağlam dayanışması...

Bu düşünceler onu evin teras kapısına kadar götürdü. Kapı ardına kadar açıktı. Bir köpek hırsla havlıyordu. Julie eve girdi. Etrafta kimsecikler görünmüyordu.

Bol ışıktan loş bir yere birdenbire girince, Julie önce bu koskoca salonda pek bir şey farkedememişti. Ama yavaş yavaş gözleri alışınca yere döşenen beyazımsı parkede çıplak mitolojik varlıkların figürlerini gördü. Aynı figürler tavandaki fresklerde de vardı. Salon karmakarışık barok üslûbunda döşenmişti... İpek örtülerle kaplı geniş divanlar vardı. Birdenbire kapıdan beş yaşlarında küçük bir çocuk koşarak girdi.

"Mama! Mama!"

Julie, olduğu yerde donup kalmıştı. Kestane saçlı çocuğun canlı bakışları ile karşılaşmıştı.

Genç kız, açıklayamadığı bir nedenle, Ornella'nın böyle çocukları olabileceğini aklına bile getirmediğini düşündü. Bunun gibi cıvıl cıvıl güzel çocukların, annelerinin dizi dibinde yaşaması ve sabırsızlıkla:

"Mama! Mama! diye bağrışmaları hiç normal gelmiyordu genç kıza nedense!"

Julie, ilerlemiyor öylece durup bakıyordu. Dünyanın bütün dillerinde hemen hemen aynı vurgu ve aynı heyecanla söylenen bu "Mama!" "Anne!" kelimesini kendisi bir defa bile söyleyememişti. Bu yabancı güzel kızın karşısında donup kalan çocuktan gözlerini ayıramıyordu.

Gerisi, kendiliğinden ve çorap söküğü gibi gitti.

"Beppino!.."

Julie titredi.

Küçük çocuk, adının seslenildiği yere doğru koştu. Dipteki kapı açılmış ve bir kadın içeri süzülmüştü. Onun bir hayalet gibi salona girişi Julie'ye öylesine olağan dışı gelmişti ki nefesinin kesildiğini hissetti. Tüylü bir sombrero yüzünü sakladığı için önce pek bir şey göremedi. Küçük çocuk anasının kollarına atılıp başını, omuzdan düğmeli beyaz bir Rus tuniğinin içine gömdü. Sombrerolu kadın çocuğu kucaklayınca başını kaldırdı. İşte o zaman Julie, kendisine tıpatıp benzeyen kadının biraz geçkince yüzünü görebildi. Ağzının kenarında iki çizgi, çıkık elmacık kemikleri ve erkeğimsi sivri çenesiyle olgun bir Julie idi bu. Hatları olanca ahengini korumuştu. Derim ve pırıltılı bir bakışı vardı. Ama bu bakışlarda sevgi, yumuşaklık yerine zekâ ve merak vardı. Tatlılık yerini, irade ve kuvvet belirtisine bırakmıştı.

Çocuk, büyülenmiş gibi donup kalan Julie'nin bulunduğu yere doğru yürüyen annesine sımsıkı sarılmıştı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Genç kız, son yıllarda Sicilya'yı sarsan olayları yeter derecede bilmediği için, kendisine doğru gelen kadının niçin böyle Güney Amerika ihtilâlcileri gibi giyindiğini anlayamamıştı. Meksika sombrerosu, göğüsleri usulca kavrayan Rus stili gömlek, külot pantolon ve şıkır şıkır mahmuzları ile çizmeler...

Bu ilk karşılaşma anı, herkesin, hayatında unutamayacağı o ender anlardan biriydi. Kadın, onun önünde durarak şöyle bir süzdü. Bu bakışta keskin bir meraktan başka bir şey okunmuyordu. Kırk yaşlarındaki bir kadın, değerli bir mücevher gibi gördüğü gençliğe nasıl bakarsa, Ornella da Julie'ye öyle bakıyordu.

Ve sonra yavaş yavaş bu merak yerini başka bir duyguya bıraktı. Julie çelişmeli intibalar içindeydi. Karşısındaki kadın da aynı durumda olmalıydı. İkisi de birbirini tanımıyor, fakat ikisi de birbirlerinde tanıdık çizgiler görüyor, ortak taraflar buluyordu. Fakat, kadın sarsıldığını belli etmeden hemen kendine hâkim oldu. Kendisine sıkı sıkı sarılan çocuğun kollarını gevşeterek az önce girdiği kapıya doğru döndü ve otoriter bir tavırla Fransızca seslendi:

"Matmazel!"

Kendisine hemen cevap verilmediği için biraz da sabırsızlık kokan bir tonda tekrar seslendi:

"Matmazel!"

Koşa koşa bir dadı girdi içeri.

"Geldim, kontes hazretleri, geldim..."

"İşte burada sizinki, öyle dehşete kapılmayın hemen kaybolmuş gibi..."

Ve anne, oğlunu Fransız dadısına doğru iterek İtalyanca bir şeyler söyledi.

"Beni heyecan içinde koşturup duruyorsunuz küçük bey... Hiç yakışmıyor size..."

Dadı "matmazel" onu komik bir saygı ile azarlıyordu. Çocuğu elinden tuttu ve kapıdan çıkarken dönüp reverans; yaptı:

"Pardon kontes hazretleri..."

Ornella Villabianca, soğukkanlılığını korumaya çalışan,, ama bunu pek de başaramayan Julie'ye doğru sokuldu. Genç kız, bu kadının varlığı ile büyüleniyor, zıt ve altüst edici bir yığın çapraşık duyguların altında eziliyordu.

Sonunda:

"Güzel... güzel bir çocuk diye fısıldayabildi."

Sarfettiği bu birkaç kelimelik Fransızca cümle, Ornella'nın yüzündeki merak ifadesini hemen kuşkuya çeviriverdi.

Niyetlerini gizlemek isteyen ve avının üzerine zamanı gelince atlamak üzere tetikte olan vahşi bir hayvan gibi gözlerini kısmıştı. Julie kıpırdamadı. Sanki olduğu yere çakılmıştı. Herhangi bir davranışta bulunmak, hiç değilse yıllardır içinde biriken herşeyi boşaltmak üzere haykıra haykıra ağlamak kabiliyetini kaybetmiş gibiydi. Oysa bu şefkat özentisi, yuvasını umutsuzca arayış bütün benliğini sarıp sarmalamıştı. Kendini evinde, sevildiği, anlaşıldığı, kabul edildiği öz yuvasında görmek ihtiyacındaydı:

"Kimsiniz?"

Ornella, bu şifreyi çözmek ister gibi ona daha da yaklaşmıştı. Yukardaki soruyu belli belirsiz bir kaygı kokan boğuk bir sesle sormuştu. Belki de Julie sâdece böyle düpedüz görünmesiyle, kimliğinin bir bomba gibi patlayacağını ummuştu.

Gerçekten de Ornella, Julie'nin karşısına birdenbire böyle dikilişiyle hayli şaşırmış görünüyordu. Belki de bir aynada kendi on sekiz yaşını görür gibiydi.

Sorusunu tekrarladı:

"Kimsiniz?"

Saçma bir şeydi bu! Dünya pek saçma görünüyordu:

Şimdi Julie Crevecoeur'e. Annesiyle karşı karşıya gelince, çapraşık duygulara kapıldığı muhakkaktı, fakat bunu hiç beklememişti, ummamıştı. Bu "Kimsiniz?" sorusu her şeyi askıda bırakıyordu. Yüzüp yüzüp kuyruğuna getirdiği bu mesele böyle mi sonuçlanacaktı?

"Bu kadın için bir yabancıdan başka neyim ben? Onların bir kurulu düzeni, saat gibi işleyen hayatları, başka sevgileri var. Oysa ben şimdi, ansızın karşısına dikilip bu kurulu düzeni bozmuyor muyum?" diye düşünüyordu Julie. "Kimsiniz?" diye sorulan bir soru, genç kızı tekrar o yalnızlık dünyasına, kırılmış gururunun âlemine fırlatıvermişti. Ama sonra aklını başına topladı. "Onu anlamak gerekir. Hiç değilse anlamaya çalışmak gerekir" diye geçirdi aklından. Beni vaktiyle niçin terkettiğini bile bilmeden ansızın dikiliverdim karşısına. Onun kızı olduğumu ve buraya kurulu düzenini bozmaya gelmediğimi anlaması için ona biraz vakit kazandırmalıyım... Ona kötülük etmek, sitemde bulunmak değil amacım... Hayır... Katiyen... Yok böyle bir niyetim. Ondan, kendisinden başka bir şey istemeye gelmediğimi anlaması gerek. Bir anne. Az önce küçük çocuğun seslendiği gibi, benim de "Anne" diye çağırabileceğim birini arıyorum sâdece... O kadar..."

Julie, yağmurluğunun cebinden minyatür portreyi çıkararak Ornella Villabianca'ya uzattı. Kadın, portreye bakakalmıştı. Kanı buz kesmiş gibi bir süre dondu kaldı öylece. Sonra gözlerini Julie'ye doğru kaldırıp fısıldadı:

"İmkânsız bu... imkânsız..."

Julie boğuk bir sesle:

"Palermo'dan geliyorum, dedi. Bu sabah gemiden indim. Villabianca sarayının kâhyası don Gaetano bana bir araba bulmuştu... Ona binip..."

Cümlesini tamamlayamamıştı. Sanki ne söyleyeceğini bilemiyor, kelime bulamıyordu. Zaten Ornella da onu dinlemez gibiydi. Sâdece Julie'ye dik dik bakıyor ve bu bakışta heyecan dışında her türlü şey okunuyordu. Genç kız bunu farkettiği için cümlesini tamamlayamamıştı.

Ornella, uzun yıllar önce geçmişe gömdüğü anılarının içinden fışkırıp gelen genç kızı, uzun uzun inceleyecek vakti bulabilmişti. Hiç acele etmeksizin ve kendinden son derece emin hareketlerle kapıların kapalı olup olmadığını kontrol etti ve sonra bahçeye açılan kapıyı da çekip kapattı. Ellerini arkasına bağlayıp salonda şöyle bir volta attıktan sonra kızın karşısına dikildi tekrar:

"Niçin geldiniz buraya?"

Fransızcayı garip bir aksanla konuştuğu için her kelimeyi tek tek telâffuz ediyor, bu da sözlerini daha yakıcı yapıyordu. Julie, Ornella'nın inceleyen bakışlarını yakalamak için başını kaldırdı ve:

"Bu soruyu bana nasıl sorabiliyorsunuz? diye haykırdı. Bir kızın, günün birinde, anasının nasıl bir şey olduğunu anlamak ihtiyacını duyması size bu kadar anormal mi geliyor?"

Bu söz üzerine Ornella küçük bir koltuğa oturarak erkekler gibi ayak ayaküstüne attı ve şöyle dedi:

"O halde buyurun bakın bakalım, nasıl bir şeymişim! Nasıl, memnun oldunuz mu Julie?"

Tam bir rahatlık ve bir çeşit alay ile söylenen bu küçük cümle genç kızın aklını başından aldı. Annesini ikinci defa, hem de bu sefer ebediyen kaybetmiş gibi geldi ona. Ama Julie'nin o anda duyduğu ne nefret ne de iğrenmeydi. Bütün benliği ile bu müthiş karakteri, kendisine hem çok yakın, hem uzak olan bu kadını anlamaya çalışıyordu.

Anneyi kızından ayıran, uzak sınırlardan ve iklimlerden çok, birinde çok az, ötekinde pek çok olan gönül yüceliğiydi. Julie, yediği sillelere rağmen sevilmeye muhtaçtı. Mademki dünya sevgi dünyasıydı, bu sevgiyi annesi veremez miydi? Ama vermiyor, veremiyordu işte! Ornella da vaktiyle etiyle de ruhu ile de ıstırap çekmişti ama şimdi her duyguya, her türlü duygulanmaya kapılarını sıkı sıkı kapamıştı. Bununla birlikte o küçük çocuk, Beppino ve onun candan feryadı vardı: Anne!

Mümkündü, çok mümkündü ki bu güzel varlık da bir aşkın mahsulü olsun!

"O halde diye düşündü Julie, bu durumda annem seviyor ve seviliyorsa neden böylesine şiddet gösteriyor? Neden, oğlu Beppino gibi evlâdı olan ben kızına böylesine bir yabancılık gösteriyor?"

Julie sarsılmıştı. Ama yenilgiyi kabullenmek istemedi. "Anneme ihtiyacım var, diye geçirdi içinden, gerçekten de hiç yaşamadığım bir çocukluğa kavuşmak ihtiyacındayım... Ama o... Onun bana ihtiyacı var mı? Besbelli ki yok!"

Bu sonuç, genç kızın içini sonsuz bir kederle doldurdu.

"Böyle bir karşılanışı beklemiyordum, diye mırıldandı..."

"Ne bekliyordunuz ya?"

Julie, yer döşemesinden tavana kadar yükselen bulutlar içindeki tanrı ve tanrıça resimleri arasından ağır ağır ilerledi. Annesi olacak bu acayip ve yüce yaratık sanki bir opera de-

koru içine yerleşmiş hayali ve bir rüya varlığı gibi öylece duruyordu.

"Ne mi bekliyordum? diye alçak sesle tekrarladı. Öyle tahmin ediyorum ki yalnızlık nedir bilmiyorsunuz siz? İnsanın etrafında, görgü kurallarını öğretecek, yedirip içirecek, yatırıp uyutacak, kısaca her şeyiyle meşgul olacak insanlar da olsa insan gene yapayalnızdır. Çünkü bu kimseler para ile tutulmuş hizmetkârlardır... Buraya niçin geldiğimi soruyorsunuz değil mi? Öyle çok neden vardı ki buna? Ama bakın, şimdi bunları sayıp dökmeye bile cesaretim kalmadı."

Annesinin oturduğu koltuğa yaklaştı:

"Ne cesaretim ne de isteğim. Oysa size diyebilirdim ki ben buraya küçük bir çocuğun "Anne!" diye seslenerek kucağınıza atılmasını ve sizi öpücüklere boğmasını görmeye geldim. Ama bu doğru olmazdı tabii. Çocuklarınızdan bağrınıza bastıklarınızı kastediyorum yâni. Çünkü siz benim hayalimde portrede görülen o yüce bakışlı genç kızsınız hâlâ... Prens Tancrede'in o tapılası kızı. Alta Reale şatosunda, tıpkı peri masallarındaki gibi size hayran delikanlılarla çepeçevre çevrili o güzel genç kız..."

Ornella birdenbire ayağa dikilmişti:

"Kim anlattı bunları size?"

"Ne önemi var?"

Julie, içini döktüğü için rahattı. Tıpkı bir odadan çıkılır gibi, bir an için içinden ayrıldığı bir yaşamı yeniden canlandırır gibi olmuştu. Annesi ile bu karşılaşmasının bir başka türlü cereyan edeceğini zannettiği için kendi kendine kızıyordu. İnsan, doğar doğmaz terkettiği yavrusunu bir daha hiç aramamak için bir başka türlü yaratılmış olmalı. Bu Ornella ne biçim bir kadındı ki kendi öz yavrusuna bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Yarı asker kılığı içinde, koltuğa

rahatça kurulmuş, Sicilyalı soylu ailelere has bir soğukluk içinde karşısındaki Julie'ye herhangi bir genç kız muamelesi yapıyordu.

Ornella, gene hep yukardan alan o soğuk ve kibirli haliyle:

"Rahat ve imtiyazlı bir yaşama kavuşmanız, sıkıntı çekmeden yaşamanız için her şeyi yaptığımı sanıyordum, dedi. Yalnız bilmem şu sözüm sizi teselli edebilecek mi? Eğer sizi yanımda alıkoysaydım burada bulacağınız şey bir aile mutluluğu, sıcak ve şefkatli bir yuva değil sadece ve sadece nefret olacaktı! Nefret diyorum çünkü dünyaya gelmeniz benim için ölümden de beter bir şey olmuştu."

Julie, ona anlamaksızın bakıyordu. Kadın sözlerini sürdürdü:

O çağlarda pek cesaretli değildim. Her şeyin kendi lehime, her alanda başarı kazanacağıma inanıyordum.

Durdu, yutkundu, Başkalarına olduğu kadar kendine karşı da acımasız görünüyordu.

"Vücudumu ve kişiliğimi ortaya koyarak olayları ve insanları kendime kolaylıkla tabi kılabiliyordum. Kendimi bütün çirkin ve adi şeylerin üstünde tutuyordum. Lekelenme, çamur atma, utanç, kan, ıstırap sanki Ornella Villabianca için değil, yalnız başkalarına özgü şeylerdi. Kendimi böylesine dünyanın merkezi zannetmemde başta babam olmak üzere etrafımda pervane kesilen bütün erkekler sorumluydu. Kendi kişiliğimi şişirip, bu efsaneye inanmamda onların zorlaması rol oynamıştı. Hiçbir şey benim için çok güzel ya da çok saf değildi. Günün birinde seveceğim erkeğin de bir sihirbaz değneği dokunmuşçasına prens Tancrede'in kızının seviyesine yükselerek soylu, mükemmel bir insan olabileceğini düşünüyordum... Bana gözlerini dikmeye cüret edecek

bir erkek böyle bir değişime uğrayacak gibi geliyordu. Eee işte yavrum, böyle bir erkek sonunda çıktı karşıma ve sevdim onu."

Her şeyimi verdim. Sonunda onun da öteki erkeklerden hiçbir başkalığı bulunmadığını, hatta onlardan daha da kötü olduğunu farkettiğim vakit ise iş işten geçmişti. Lütfen inanın bana insan on sekiz yaşındayken hayatı, her gün şekli bozulan bir vücutla tanımaya başlarsa bu çok güç oluyor... Karnının gitgide büyümesi dehşete düşürüyor insanı... Diyeceksiniz ki bu, âşığı olan bütün genç kızların başına gelebilir. Anlattım ya, kendimi çok başka türlü, imtiyazlı buluyordum. Sanki memelerim de, kalçalarım da, kıçım da onun bildiklerinden apayrı şeylerdi... Hayatımın bu dokuz ayında herşeyi, özellikle nefreti öğrendim. Şimdi anladınız mı bana niçin fazla kızmamak gerekir matmazel Crevecoeur!

Julie, annesi Ornella'nın söylediklerine inanmayı reddeder gibi başını salladı. Sevdiği adama karşı yirmi yıl sonra duyduğu nefretin güçlülüğü karşısında şaşırmıştı. Her şeyi ameliyat eder gibi nasıl kesip biçip anlatıyordu!

"Öyleyse, diye düşündü Julie, annem sevmeye kabiliyetli bir kadın. Bu onu ispat ediyor. Çünkü böylesine bir nefret ancak büyük aşklardan doğar."

O zaman bu sert ve acımasız kadına karşı derin bir ilgi duyar gibi oldu. Ornella, bu olağanüstü, hemen hemen efsanevi kadın, annesiydi. Julie'nin hem itici hem çekici bulduğu bir çılgınlık vardı onda. Gerçekte durum şuydu: Julie tamamen çelişik duygulara bölünmüştü. Ornella'ya karşı hınç duymakla birlikte onu anlamıyor da değildi. Çünkü nihayet karşısında değişmez bir karakter, kişiliği oturmuş bir kadın vardı.

Julie için insanlar iyi ya da kötü olsalar da, asıl önemli olan karakterli bulunmalarıydı. Annesinde ise karakterin daniskası vardı! Onun acımasız kişiliğine karşı da genç kız iyi silahlanmıştı. Altta kalacak değildi. Madem işin burasına gelip dayanmıştı, o halde ne yapıp ne edip babasının da kim olduğunu öğrenmeliydi. Bu karanlık geçmişi iyice aydınlatıp her şeyi meydana çıkarmalıydı.

"Fakat ne de olsa bir erkeğe âşık olup ondan bir çocuk peydahlamak bir suç olmasa gerek diye mırıldandı..."

"Suç değil mi? Emin misiniz? Kontesin sesinde alaycı bir eda vardı."

Suç değil ha?. Hele bu adam bir yabancı, Sicilya'ya sürgüne yollanmış bir maceraperest, adı bile takma, meteliksiz biri ise de mi? Hele Sicilya'da. O Sicilya'daki insanların sadece doğduğu yere, adına ve parasına bakarlar. Massamo Villabianca'ların kızının ne idüğü belirsiz bir zibididen gebe kalması, yirmi yıl önce cinayetten de öte bir şeydi. Zavallı babacığım yirmi yıl önce beni soylu bir prensle, bir kontla, bir dükle evlendirmek isterdi.

Julie onun sözünü kesmemeye çalıştı. İnanıyordu ki az sonra babasının kimliğini öğrenecekti. Çünkü Ornella'nın belki de ilk defa açık yüreklilikle konuştuğunu anlamış, bir hırsız gibi bu beyaz villaya süzülüp girdiğine, Julie, artık pişman olmamıştı.

Kontes, tatlı bir sesle:

"Babanızı seviyordum" dedi.

"Korkunç bir tatlılık gerçekte!" diye düşündü Julie.

"Ve hep o kibirliliğimle aşkın kerametine inanıyordum. Bu adam soylu bir adamdı. Eşsiz biri olmasaydı hiç aşkıma lâyık bulunabilir miydi? Eşsizliğine eşsizdi, kuşkusuz. Ama ona bir çocuk doğuracağımı söylediğim gün bu yüceli-

ğini derhal bırakıverdi. Onunla birlikte kaçmak istiyordum. İtalya'ya siyasal bir görevle geldiğini ve kuyruğuna bir de kadın takıp işini güçleştirmek istemediğini söyleyerek kesinlikle reddetti! Yalnız bu kadar da değil. O güne kadar bir kadını sevdiği erkeğe bağlayan altın zincirle, fizik ve moral mükemmellikle bir yeryüzü cennetinde yaşıyordum. Bunu hiçbir gücün yıkamayacağını sanıyordum. Babanızla ben aynı etten aynı ruhtan yapılmıştık sanki... Bu ebedî bir sarhoşluk, farkına varmadan birlikte ihtiyarlamaktı... Birbirimizi hep arzulayacak, başkalarının nazarında çılgın, kendi gözümüzde akıllı uslu yaşayacaktık güya!... Ne korkunç bir kuruntu! Aşk romanım nasıl bitti tasavvur edemezsiniz... Şüphe ile... Evet, bir kuşku ile sona erdi bu roman. En iğrenç, en bayağı, kuşkuların en korkunç olanı ile... Beni en gerçek ve en derin anlamıyla kadınlaştıran adam, beni kendi küçüklük seviyesine indirerek, başka bir âşığım olmasından kuşkulandığını ileri sürdü. Oysa beni babamdan bile iyi tanıması, ondan başkasına kızlığımı veremeyeceğimi anlaması gerekirdi. Belki anlamıştı da işine gelmediği için şimdi olmadık bahaneler uydurup çamura yatıyordu. Sözde karnımdaki çocuk başkasına da ait olabilirmiş. Ne malummuş ondan olduğu falan filân..."

Julie irkilmişti. Kontes, onun bu irkilişini farketti:

"Ne isyan ettirici, iğrenç bir şey değil mi? Üstelik kuşkularını mazur gösterecek şeyler de vardı. Etrafımda pervane kesilen ve bana durup durmaksızın kur yapan güzel, zarif, zeki iki delikanlı daha vardı. Çılgın olduğum su götürmezdi. Ne de olsa sizin şimdiki yaşınızdaydım... Ama işte o kadar. Öteki ile girişiğim ilişkiler onlar için söz konusu olamazdı. Bütün tutucu çevrelere başkaldırmış olmama rağmen, bu adama tutulduğum için onun kuşkuları bir bıçak gibi taa ciğerime saplandı. Başka birine de teslim olmakla itham etme-

si beni kahretmeye, öldürmeye yetmişti. Alta Reale'de süren cennet hayatı bir anda korkunç bir cehenneme dönüştü..."

Birdenbire bir kapı açıldı.

Kontes döndü, sonra son derece öfke ile ayağa fırladı. Bir iki özür cümlesi mırıldanarak içeri giren kimseye İtalyanca sert sert bir şeyler söyledi. Bu Julie'ye saygısız bir merakla bakan ufak tefek bir adamdı. Darmadağınık sakallı, kabak kafalıydı. Açık yeşil patlak gözleri, kıpkırmızı dudaklarında dolaşan hayâsız görünümlü bir dili vardı.

Julie, bu adamı iğrenç bularak elinde olmadan bir adım geriledi. Ornella'nın sesiyle de olduğu yere çakılıp kaldı:

"Size kocam kont Filippo della Roccafonde'yi, takdim ederim..."

Kont Filippo'nun aşağılık bir herif olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Julie, kendi kendine soru soracak vakit bulamamıştı. Bir el, elini yakalamış ve bir öpücük yapıştırmıştı üstüne. Genç kız, elini arı sokmuşçasına çekiverdi. Kont, tepeden tırnağa bergamot ve lavanta çiçeği kolonyası kokuyordu. Sarı pantolonu, kahverengi redingotu ile aşırı bir şıklık içindeydi.

Kontes kısaca açıkladı:

"Bu küçük hanım Palermo'ya gezmeye gelmiş."

Julie, annesinin bu rahatlığına hayran olmaktan kendini alamadı. Çünkü durum oldukça can sıkıcıydı.

Kont della Roccafonde Fransızca:

"Müşerref oldum matmazel diye kekeledi."

Ve başkaca bir şey sormamakla, kontesin de ek bilgi vermemesiyle Julie şaşırmış kalmıştı.

Ornella ona soğuk bir tarzda:

"Bizi rahatsız etmeyin dostum diye ekledi sadece."

Adam kekeleyerek özür dilemeye çalışırken Kontes sert bir sesle kısa kesti:

"Basta Filippo! (Defol Filippo!)"

Bunun üzerine adam Julie'ye gülücükler yağdırarak "Ne yapalım, karım böyle yaratılmış!" gibilerden gözler atarak, el kol işaretleri yaparak geri geri çekildi ve çıktı gitti.

Bu gülünç adamın görünüp kaybolması öyle sıkıntılı bir hava yaratmıştı ki Julie sonradan pişman olacağı bir şeyi sormaktan kendini alamadı:

"Bu... bu adam Beppino'nun babası mı?"

Bu sorusu Kontes Ornella'nın gözlerinde şimşek çaktırmıştı. Fakat duymazlıktan gelmeyi tercih etti. Yüzü tekrar ifadesiz bir anlama bürünürken:

"Buraya gelmeğe hakkınız yoktu, dedi. Uzun zamandır kabuk bağladığını sandığım yaralarımı tekrar kanattınız. Yalnız özellikle ısrar ediyorum, yaptıklarımdan en ufak bir pişmanlık duygusuna kapılmış değilim. Böyle bir şey yanlıştır, anlıyor musunuz, yanlış! Pişmanlık duyacağımı özellikle sanmayın! Hataya düşersiniz, hataya!

Bir çığlık halinde patlayan bu "Hayata düşersiniz, hataya!" cümlesi Julie'ye tam aksini inandırmıştı. Ama genç kız bunun üzerinde durmamayı daha doğru buldu. Ornella'nın genç kızlık ihtirasını çok pahalı ödediğini anlamıştı. Julie, Alain Delatonche'un yanında yaşadığı şeyleri, annesinin de yirmi yıl önce yaşadığını düşünerek kendi yarasını da deşmemek için iyi tuttu kendini. Oysa annesine bu ortak yanlarını açıklamak isterdi... Ama bunu gereksiz buldu.

Sâdece, kısık bir sesle:

"Demek Palermo'da dünyaya geldim, öyle mi? dedi."

"Hayır. Argivocale denilen ve gözalabildiğine buğday tarlalarının uzandığı bir memlekette doğdun sen... Eski bir manastırı olan küçük bir kasabada."

Ornella, ilk defa kızına, "Sen" diye hitap ediyordu ve Julie'yi etkilemişti bu!

"İşte o eski manastırda mütevazı Saint Esprit rahibelerinin arasında doğurdum. Onların yanında güvenilir bir sığınak bulmuştum. Ayrıntıları atlıyorum. Yalnız şunu söyleyebilirim, manastırın baş rahibesi uzaktan akrabamız oluyordu. Herkes saf bir aşk acısı ile bir süre bir kenara çekildiğimi sanıyordu... Hiç değilse meraklı tazeler..."

"Ya babanız? Prens Tancrede?"

Ornella usulca güldü:

"Biliyor musun, babam hiçbir şeyden şüphelenmedi. Sana daha önce de söyledim: Onun nazarında ben saflığın ve mükemmelliğin ta kendisiydim. Hem sonra senden ne saklıyayım, deden biraz kaçık olduğu için bütün kaçıklar gibi kendi yarattığı hayal âleminde yaşar ve gözleri dünyayı görmezdi. İnan bana, hayata bir prizmadan bakmak daima rahattır. İtiraf edeyim, başıma gelen felâketlerden sonra epeyce erkeğin canını yaktım ben de... Hepsini de aldattım. Hem de sevinçten eteklerim zil çalarak... Ama dedeni aldattığım kadar kimseyi aldatmamışımdır. İşte yalnız ona üzülürüm.

"Onu tanımayı çok isterdim diye mırıldandı Julie."

Kontes ona seri ve keskin bir azar fırlattı:

"Şimdi adamakıllı yaşlandı. Her şeyi birbirine karıştırıyor: Olayları, insanları, her şeyi... Hatta ara sıra beni eski metreslerinden biri zannettiği bile oluyor. Çok acıklı bir şey..."

Sesinin tonu tekrar kişiliğini yitirmişti. Dışardan belli belirsiz gelen gürültülere kulak kabartıyordu. Bir köpek öfkeyle havlıyor, salonun kapısı önünde birileri konuşuyordu:

"Bu... bu görüşmeyi daha fazla uzatmamız doğru olmasa gerek, diye bağladı sözlerini. Yalnız zannetmeyin ki kocamın, sizin ailemizle olan bağınızı keşfetmesinden korkuyorum. Kontun kanaatleri bana vız gelir. Zaten yaşantımı çok iyi bildiğinden hayale kapılmaz. Göründüğünden daha az budaladır. Son derece zengin ve okşanmayı bekleyen bir köpek gibidir. Bu köle ve efendi ilişkilerinden hoşlandığımı sizden saklayacak değilim, yalnız bu ilişkilerden doğan sonuca, yaşanan bu atmosfere dayanabileceğinizi hiç sanmıyorum. Zaten don Filippo sapık bir adamdır; size hemen ve olanca hızı ile sulanmaya başlayacağı muhakkaktır. Zira tam onun tipisiniz. Bundan daha tabiî bir şey de olamaz, çünkü bana çok benziyorsunuz."

Bu son cümleyi söyleyişindeki kendine güven Julie'yi kızdırmıştı:

"Buraya gelirken ben de öyle sanıyordum ama şimdi artık o kadar emin değilim, diye cevap verdi."

Ama işin doğrusu bu değildi. Çünkü ana ile kız arasında büyük benzerlikler vardı. Gene de Julie bunların üstünde durmadı. Bir saatten beri görüp geçirdiği şeyler onu öyle altüst etmişti ki, şimdi kendisine hem korkunç hem de acınacak bir varlık olarak görünen kontes Ornella della Roccafonde'nin kişiliğini tam olarak zihninde bütünleyemiyordu.

"Şahsıma karşı hiçbir merak göstermediniz. Bu yolculuğu neden göze aldığımı sormadınız bile. Bu da tabiî bir şey herhalde, ne dersiniz?"

O da son cümlesini tıpkı annesi gibi aynı alaycı tonda söylemişti. Ornella ona sokuldu ve tıpkı görüşmenin başında olduğu gibi gözlerini gözlerine dikti. Julie başını eğmedi ve içini soğuk bir hırsın kapladığını hissetti:

"Evet, sizin için bundan tabii bir şey olmamalı... Mademki on sekiz yıldır beni ne arayıp ne sordunuz, şimdi de kalkıp gelişimi neden merak edesiniz?"

Fakat kontes, hiç istifini bozmadan tak diye cevap verdi:

"Yanlış! Size dair babalığınız Remy Gaspard'dan muntazaman bilgi ve haber alıyordum. Saklayacak değilim, ben sizi şu anda sevdiğiniz delikanlının peşinden gittiğiniz Amerika'da sanıyordum. Babalığınızı hiç sevmediğinizi de ve bunda haksızlık ettiğinizi de çok iyi biliyorum. O delikanlı ile evlenmenize engel olmakla çok iyi bir iş yaptı. Çünkü çok zengin ve kolay bir avsınız çocuğum... Çılgınlıklarınızdan daima haberim oldu."

Bu sözler Julie'yi iyice şaşırtmıştı. Kontes, ona şöyle bir baktıktan sonra sözünü bağladı;

"Gerçekte buraya gelmekle bir bakıma iyi de ettiniz. Bir işin sonuna kadar gitmek, hiçbir şeyi karanlıkta bırakmamak daima güzel bir şeydir. Şimdi size duygudan yoksun, gayri insanî ve zalim görünüyorsam, bilmelisiniz ki böyle bir insan değildim vaktiyle..."

Julie şiddetle karşılık verdi:

"Bana ne bundan? "Çılgınlıklarım" diye adlandırdığınız şeylerden haberiniz vardı da beni bu çılgınlıklara götüren şeyler neydi diye hiç düşünmek gelmedi mi aklınıza? Babalığım Gaspard'ın, hayal ettiğinizden daha az iyi, daha az mükemmel bir insan da olabileceğini hiç düşünmediniz mi? Gerçek babam olan adamı ise önce göklere yükseltip sonra da yerlere batırmakla ilk hatayı vaktiyle işlemişsiniz. Bay Gaspard için de aynı yanılgıya düşmediğinizi kim söyledi size? Çılgın gibi âşık olduğum için Auteuil'deki evden kaçtığım doğrudur. Ama bu yüzden beni kınaması gereken kişi siz değilsiniz sanırım. Aşığım hakkında, tıpkı sizin gibi yanıl-

gıya düştüğüm de bir başka gerçektir. Ama yanı başımda bir anneciğim olsaydı... ya da çok anlayışlı birisi... acaba gene de Meksika'lara kadar gider miydim? Belki de kendinizden, hayatınızdan anlamlı bir şekilde söz açıp beni uyarmak, fikrimi değiştirebilirdi..".

"Hayır! diye bağırdı Kontes. Gene kafanızın bildiğine giderdiniz! İnsan on sekiz yaşında iken başkalarının tecrübelerine, öğütlerine kulak asmıyor. Aile dediğin nedir azizem, bir aldatmaca, bütün öteki kurumlar gibi bir yalandan başka bir şey değil. Varlıkları yöneten şey, küçükse sadece menfaattir, yüce iseler mistisizmin çeşitli görünümleridir. Bir insanı sevmek, kendini sevmekten vazgeçmek gibi bir şeydir. Çocuklarınız bile biraz palazlanır palazlanmaz sizi yüzüstü bırakırlar, aileleri bir blok halinde tutan şeylerse kavim, kabile ruhu, bencillik ve hâlâ ve daima menfaattir!"

Son derece sinirli bir şekilde salonu arşınlıyor ve yürürken mahmuzları şıkırdıyordu. Şimdiye kadar kimse Julie'ye böyle şeyler söylememişti.

"O halde, dedi genç kız, bana babalık etmek üzere görevlendirdiğiniz Bay Remy Gaspard'ın, menfaati için beni öldürtmeye kalkışmasını söylersem hayret etmeyeceksiniz. Aylardan beri Paris'te, babalığımın hesabına beni ele geçirmeye çalışanlardan saklanıp duruyordum. Hani şu güven ve dostluğunuzla şereflendirdiğiniz o eşsiz babalığımın..."

Ornella yürümesini kesti; sanki kızı ile değil de kendi kendine konuşuyormuşçasına alçak sesle:

"Demek doğruymuş dedi."

"Neymiş doğru olan?"

"Remy Gaspard bana, sizin için çok kaygılandığını, itibarlı ve namuslu kimseler tarafından elde ettiği raporlardan öğrendiğine göre ona karşı duyduğunuz nefret yüzünden ol-

mayacak kuşkulara düştüğünüzü, babalığınızın sâdece paranıza değil, hayatınıza da göz diktiği kuruntusuna kapıldığınızı yazmıştı!"

Julie, iyice afallamış kalmıştı. Sanki kafasına bir tokmak yemişti. Ornella'ya yazdığı bu haberler, Banker Gaspard'ın cüret ve rezilliğinin havsala almayacak dereceye ulaştığını gösteriyordu:

"Babalığınız beni çok iyi tanır, diye ekledi Ornella... Zavallı dedenizi de iyi tanırdı... Remy Gaspard son derece büyük bir incelik ve ustalıkla, damarlarınızda Villabianca ailesinin çılgın, dengesiz kanının dolaştığını ima etmişti bana... Hasılı, nezaketle diyordu ki, ailemize has evham ve kuruntular sizde de aynen belirmiş, kendi yarattığınız hayali varlıklardan korkar olmuştunuz. Bundan beş yıl önce babam da buna benzer evhamlara kapılmış General Garibaldi'nin dostları tarafından öldürüleceği fikrine saplanmıştı. Kendi öz kızı olan benden bile kuşkulanıyordu. Sözde ben Crispie'nin dostu, üstelik Beppino'nun çok yakını imişim!"

"Beppino mu? Küçük oğlunuz mu?"

"Hayır! General Garibaldi. Onun öteki adı Beppino'dur. Bu kadarla kalsa gene iyi. Burbon hanedanı kovulduktan sonra Garibaldi Sicilya diktatörü olunca onu tutmaya başladı ve bütün muhalif ve muarızlarına karşı onun koruyucusu kesilerek herkese adada düzeni sağlayacak adamın Garibaldi olduğunu yaymaya başladı. Fakat bu defa da Napoli'de ihtilâle karşı olan Burbon çeteleri silahlı birlikler kurunca, tutturdu "bana suikast yapacak bunlar" diye. Sözde adaya çıkacaklar, mallarını elinden alacaklar ve onu, kurşuna dizeceklermiş. İşte bu yüzden babam prens Tancrede'i Turin'e hekim kontrolü altında yaşamaya gönderdiğimi sizden saklayacak değilim. Yoksa bu manyak şüpheleri ile yaşaması imkânsızdı."

"Ne demek istiyorsunuz? diye haykırdı Julie. Ben dedem gibi manyak mıyım? Size evham, kuruntularla dolu yarı çılgın biri olmadığımı ispat edebilirim. Ben, iki ayağı sıkı sıkı yere basan normal ve aklı başında bir insanım. Hele öksüz ve yetim bir kız olduğum için çok erken karşılaştım katı gerçeklerle... Bu yüzden de daima uyanık ve aklım başımda olmam gerekiyor."

Kontes, ayağı ile yere hırsla vurarak sözünü kesmek istedi, fakat Julie sesinin tonunu yükselterek devam etti:

"Hem sonra madam, ne malûm, size ve ailenize değil de babama çekmediğim? Az önce onun eşsiz bir adam olduğunu ifade etmiyor muydunuz? Kendisine benzediğim o tanımadığım adam, belki siz Villabianca'lardan daha az ateşli, daha az vesveselidir. O halde Bay Gaspard'ın size yazmış olduklarına değil bana inanın lütfen! Ben onu on sekiz yıldır tanırım ve ne mal olduğunu sizden iyi bilirim. Onun kalbi kupkurudur ve menfaati için anasını bile bir pula satar!"

Bu defa Ornella della Roccafonde, Julie'nin sözünü kesmeden dinlemişti. Gittikçe kararan gökyüzüne bakmak üzere teras penceresine yaklaşmıştı. Birdenbire bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı. Manolya yapraklarına, mermer heykellere çarpan yağmur taneleri, bütün tozları yıkayıp götürüyor, Julie'nin ruhu gibi her yer tertemiz Oluyordu.

Kontes, bir boşluğa konuşur gibi:

"Kupa arabasını hazırlatayım da sizi Palermo'ya indirsin" dedi

"Teşekkür ederim, çok iyisiniz."

İğneleyici ve alay dolu bu sözler kontesi irkiltmişti:

"Böyle konuşmayın Julie. Benim canavar olduğumu düşünüyorsunuz değil mi?"

"Evet, dedi Julie."

"O küçük düştüğüm, aşağılandığım, hor görüldüğüm feci devirleri hatırlatıyorsunuz bana. İlk ve son aşkımı gönlümden kovmak için yıllarca uğraştım. Bununla birlikte bir adınız olması için de titizlik göstermekten geri kalmadım. Çünkü adınız gerçekten Julie Crevecoeur'dür. Bunu nasıl elde edebildiğimi sormayın bana, söyleyemem. Şimdi belki yetim bir kızsınız ama piç değilsiniz. Sizi anası babası ölmüş öksüz ve yetim bir kız yaparken, otoriter bir babalığa teslim ettim. Ama ne gam! On sekizini doldurduğunuz gün bu otoriteden kurtulacaksınız. Ne kaldı ki şurada? Annemden bana kalan mirası da size bıraktım. Oldukça büyük bir servet... Bu para Julie Crevecoeur adına Gaspard bankasına yatırılmıştır. Sizin hesabınıza bütün varımı yoğumu bağışladım kızım..."

"Garip şey, diye düşündü Julie, işte şimdi de bu paralara Remy Gaspard konmak istiyor!

"Ya babam?"

"Onu bir daha hiç görmedim."

"Hiç değilse benim varlığımdan haberi var mı?"

"Nerden bilebilirim? Belki babalığınız görüşüyordur onunla..."

"Kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Katiyen! Onun adını söyleyemem. İstemeyin bunu benden. O, benim için ölmüştür. Sizin için de hiç varolmamış olsun, diyelim."

"Böylesi işin kolayına kaçmak tabiî.."

Genç kız iyice bunalmıştı. Kendini dışarı atmak, açık. havaya çıkmak için içinde yenilmez bir istek duydu. Bu,, tanrı ve tanrıçalarla dolu salonda atmosfer nefesini tıkamıştı. Havayı kontrol eden annesinin yanında duruyordu. İkisi de hık demiş birbirlerinin burnundan düşmüşlerdi. Aynı vücut yapısı, aynı hatlar, aynı baş ve yüz...

Kontes mırıldandı:

"Hayatımın bu devresine uzaktan yakından dokunan her şey bana çirkin geliyor. Keşke bu ölü geçmişi hiç canlandırmasaydınız. İnsan hep şimdiki zamanı yaşamalı. Hem de dolu dolu... Unutmayı da öğrenmeli, önce kendinden başlayarak, her şeyi. Kendini unutmak yavrucuğum... Etrafında neler olup bitiyor, onlarla ilgilenmek... Başkalarının felâketi, sefaleti, mutsuzluğu, uğradıkları haksızlıklarla ilgilenmeli... Bu son yıllarda çok gördüm geçirdim. Çok yoğun yaşadım. Sizi temin ederim, az önce gördüğünüz kocam, hayatımda silik bir figürandan başka bir şey değildir. Tekrar sevdim, âşık olmadan tabiî. Mutlu bile oldum. Ve hiç utanıp sıkılmadan... Dünya hızla değişiyor, başka ülkelerde olduğu gibi İtalya'da da, Sicilya'da da birçok şey olupbitti, hepsiyle ilgilendim. Hem de ihtirasla... O kadar ki Palermo sosyetesinin ileri gelenleri benden nefret ederek bana "Kızıl Kontes" adını taktılar..."

"Kızıl Kontes... Bu takma ad ona çok uymuş!" diye düşündü Julie. Bildiğine göre kırmızı, bu renkte gömlek giyen Garibaldi taraftarlarının rengiydi. Birdenbire "Altın Çağ" gemisindeki trajik rastlantıyı hatırladı. Meksika'ya Avusturya birliklerini ve savaş malzemesini götüren geminin makine dairesine bomba koyarak güverteye fırlayan ve Okyanusun sularında kaybolan o garip adamla olan rastlantıyı... Bir İsviçre vatandaşı kimliğinde yolcuların arasına karışan bu adam onu uzun süre göz hapsine almıştı. Julie, bu İtalyan tipli ve şiveli "Bay Mutli" nin kendisine, sırtındaki Garibaldi gömleği yüzünden öyle baktığı sonucunu çıkarmıştı. Sonra da bir ara, Julie'ye sokularak öyle bir şey sormuştu ki genç kız bunu o vakit pek anlamsız bulmuştu. Sonra da Sicilya'da bazı dostları bulunduğunu, bir süre konuk olarak kaldığı bir ailenin bazı hanımlarına benzetir gibi olduğunu eklemişti...

BELONGSTO KAOTIS TEAM

Daha sonra Raoul de Saint Cerre, bu garip yolcunun kişiliği hakkında Julie'yi aydınlatmıştı. Bu adam, Meksika'da Juarez'in başarısı için çalışan bir İtalyan devrimcisi, Garibaldi taraftarı biri olmalıydı...

Bu anıların çağrışımı genç kızın gözü önüne Raoul'ün yüzü ile Bay Mutli'nin dalgalara savrulan hâlini üst üste seriverdi. Raoul, genç kızın Auteuil'den kaçışından beri hemen her haline ortak olmuş, onun peşinden gelmiş, çıkarsız bir sevgi beslediğini her haliyle ispat etmişti. Yakışıklı, güzel, zarif, cesur, yumuşak ve hafif delikanlı Raoul! Tehlikeden korkmaz, yaralı kafası ile günlerce ölümle pençeleştiği vakit de genç kızın merhametini uyandırarak onun tarafından gece gündüz bakılan Raoul...

Julie artık Roccafonde villasından ve bu villayı çepeçevre kuşatan dağ manzarasından kaçıp kurtulmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Kontrolsüz bir hareketle terasa açılan pencere-kapıyı kendine doğru çekti ve kanat, rüzgârın da etkisiyle ardına kadar açıldı. Ornella, biraz şaşırarak geriledi ama Julie yüzünü nefis bir şekilde serinleten yağmura doğru uzandı. Sanki kirlerinden arıtıyordu bu yağmur. Kalın perdeler, yelken gibi şişmişti.

Çekip gitmek... Unutmak her şeyi... Yeniden hayata vermek kendini... Bir adım attı ve kendini bahçede buldu.

Yağmur iyice boşanmıştı, Julie bir anda iliklerine kadar ıslandığını hissetti. Ama aldırmıyor, hatta hoşlanıyor gibiydi. Koluna bir el yapıştı birden. Fırtınaya rağmen Ornella da kızının yanına gelmişti:

"Julie!"

"Bırakın beni..."

Hırsla sıyrıldı kadından ve bahçe kapısına doğru yürüdü. Ferforje kapı ardına kadar açıktı. Bir saat önce geldiği

yola çıktı. Derisine yapışan ıslak siyah tafta eteği ile çingeneler misali yürümeye koyuldu. Saçları darmadağın, perişan haliyle, yürümekten ziyade koşar gibiydi.

Palermo'ya inen yol, yılan gibi zikzaklar yapıyor, birbirine bitişik alçak evlerin arasından sık sık koca kubbeli manastırlar peydah oluyordu. Az sonra bulutların arasından güneş de çıkınca yağmur altın gibi akisler yapmaya, vadilerden buğular tütmeye başladı. Manastırların kubbeleri de parlıyordu şimdi. Göz alıcı, enfes bir manzaraydı. Julie bunu farketmedi bile. Ağlamak istemiyordu ama Roccafonde villası canına okumuştu. Orada kendini epeyce tutmuş olmalı ki bu ıssız yolda boşanıverdi. Hem yürüyor, hem de hüngür hüngür ağlıyordu.

On dakika kadar yürümüştü ki, ardından dörtnala gelen bir araba sesi duydu. Siyah kupa arabasına yol vermek üzere kenara çekilirken araba kendi hizasına gelince durdu. Armalı kapı şiddetle açıldı.

"Binin Julie!"

Genç kız tereddüt etti:

"Binin dedim size..."

Bindi ve Ornella'nın yanına oturdu. Kontes, Julie'nin at arabasında bıraktığı su geçmez pardösüsünü ve bronz kilitli yol çantasını da yanına almıştı:

"Alın şunları diyerek kızının öteberisini uzattı. Julie ses çıkarmadan uzatılanları aldı. Kontes ekledi:"

"Trinacria otelinde bir oda tutacaksınız. İtalya'ya bu akşam ya da yarın sabah hareket edecek vapuru beklerken orada istirahat edersiniz."

Araba portakal ağaçlarının arasından geçerken bir kale kapısından şehre daldı ve limana doğru inmeye başladı. Otel, deniz kenarında bir sokaktaydı. Yağmur kesilmişti. Ju-

lie, Ornella'dan gözlerini kaçırarak eşyalarını yakaladı. İşte o zaman kontes, beklenmedik bir hareket yaptı: Tıpkı kör bir kimsenin bütün duyu gücünü parmaklarının ucunda toplayıp eşyayı bu güçle değerlendirmesi gibi, Ornella da elini uzatıp kızının yüzünü ağır ağır okşadı. Julie:

"Allahaısmarladık madam" diye mırıldandı.

Trinacria otelindeki odasında uyandığı vakit Julie, otele gelirken bulunduğu sersem halden kurtulmuştu. Islak elbiselerini bir iskemlenin üstüne atmış, günlerdir sinirlerini yoran gerginliğin verdiği yorgunlukla yatağa uzanır uzanmaz uyuyuvermişti.

Basık oda, kapanmışlık kokuyordu. Julie kalktı ve denizden gelen havanın bu ağır kokuyu yok edeceği umudu ile pencereyi açtı. Güneş açmış, deniz yeşil akislerle pırıldıyordu. Julie küçük balkonda bir süre durarak soldaki dağ silsilelerine ve daha ötede Roccafonde villasının bulunduğu tepelere doğru baktı...

"Biran önce buralardan uzaklaşmalıyım" diye düşündü.

Otelin defterine kaydını yaptırırken Napoli'ye gidecek gemiler hakkında bilgi aldığını ve ertesi sabahtan önce otel odasında bir gün daha kalmak düşüncesi onu çılgına çeviriyordu. Güneş ve denizle biraz ferahlamış, fakat geriye itilen sıkıntıları, karabasan misali tekrar gırtlağına yapışmıştı. Ne pahasına olursa olsun savaşmalıydı. Dayanmak, göğüs germek ve karşı harekete geçmek... İşi oluruna bırakmamak... Eski ve tozlu odaya döndü yeniden... Duvarları kaplayan solmuş kumaşta yer yer pis lekeler vardı. Julie, Palermo'dan ve gülünç bir ahlâk anlayışını yansıtan manastırların loş kitlelerinden nefret ediyordu. Büyük ve geniş kapsamlı fikirlerden, insan sevgisinden hoşlanan genç kız, burada egemen

olan bağnazlık ve ikiyüzlülükten kendini baskı altında hissediyordu.

Yatağına oturup bağdaş kurdu. Dizlerini çenesine çekerek, o kendine has pozunu aldı ve serinkanlılıkla durum muhakemesi yapmaya çalıştı. On sekiz yaşını doldurmasına birkaç hafta kalmıştı. Bu önemli tarihten önce Paris'e dönmesi cüretten de öte bir şey olurdu. Babalığı Remy Gaspard'a sarsılmaz güveni bulunan annesinden hayır bekleyemezdi. Gerçek babasının kim olduğunu da hâlâ öğrenememişti ama İsviçre'li şair Henri Blanvalet sayesinde varlığından haberdar olduğu ressam Auguste Voumard'ı ya da o vakitlerin delikanlı ve en esrarlı kişi olarak kalan üçüncü adamı bulması gerekiyordu.

Niyeti, Napoli'ye gidip orada uzun süre çalışmış olan, minyatürün ressamını bulmaktı. Birdenbire, villadan bu değerli eşyayı almadan ayrıldığını hatırladı. Hemen çantasına sarılıp hırsla didiklemeye başladı. Nitekim minyatür portre oradaydı. Demek ki Ornella kızını ondan yoksun bırakmak istememişti. Çanta öncekinden daha ağır görünüyordu. Sabırsız bir davranışla içindekileri yatağın üstüne boşalttı. İşte o zaman, üstüne "O" markası işlenmiş olan ipek bir mendile sarılmış bir şey gördü. Hemen açtı ve gördüğü manzara karşısında hafif bir hayret çığlığı atmaktan kendini alamadı. Mendilin içinde, ressam Auguste Voumard'ın yaptığı portrede annesinin başında görülen taç vardı. Üstündeki değerli taşlar Palermo'nun ilkbahar güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Julie, bu mücevheri çekine çekine aldı ve seyre koyuldu. Ağır, som altından bir çerçevenin üstüne, ustalıkla yontulmuş elmaslar, pırlantalar yerleştirilmişti...

Julie'nin aklına gelen ilk şey derhal birini bulup mücevheri geri göndermek oldu. Bu tam Julie Crevecoeur'e has,

fevkalâde bir jest olacaktı. Ama genç kız New York kaldırımlarında parasız pulsuz kaldığı günden beri başka türlü bir akıllılığa ermişti. Nihayet Ornella annesi değil miydi? Hem sonra annelerin kızlarına, gene kendi annelerinden kalan bir mücevheri çeyiz olarak vermeleri âdet değil miydi?.. Bu arada Julie, reşit olma vaktinin yaklaştığını ve hâli hazırdaki servetinin Bay Gaspard tarafından çarçur edilip edilmediğini bilmediğini düşündü.

İçini çekerek, yeni bir dünyanın özlemiyle dişlerini gıcırdattı. Bu yenidünyada kadınlar da erkekler gibi her türlü işte çalışabilecek, ailelerinin ya da kocalarının esaretinden kurtulabilecekti... Ama böyle bir şey henüz ufukta bile görünmüyordu. O halde bu mücevheri alıkoymak daha akıllıca olacaktı. Tacı tekrar mendile sarıp çantasının dibine, Smith Wesson tabancasının yanına yerleştirdi...

"Benim de ne garip eşyalarım var!" diye düşündü.

Sonra tuvalet masasına geçip, sırları yer yer dökülmüş aynaya baktı. Saçlarını düzelterek, tekrar içine hafakanlar basmadan, geri kalan vakti nasıl geçireceğini düşündü.

Biraz sonra da aradığını buldu.

Öğleden sonra dörde doğru Villabianca sarayının kapısında arzı endam etti! Bu defa dedesinin sarayını kolayca: bulmuştu. Sabahki gibi uçsuz bucaksız avluyu geçerken mermer basamakları tırmandı. Perukası pudralı, üniforması sırmalı bir uşak onu perdeleri çekili loş bir salona aldı. Duvarlarda tabii büyüklükte portreler asılıydı. Her tarafta dantelli abajurlarla kaplı petrol lambaları vardı.

Az sonra da sarayın emektar mabeyincisi Don Gaetano telaşlı, endişeli, kuşkulu bir hava içinde göründü:

"Ne oldu matmazel? Ne oldu? Size açıklamıştım sanırım... Ekselansları yazdan önce dönmeyecekler... Roccafon-

de villasında da söylemiş olmalılar size... Söylemediler mi yoksa?"

"Söylediler Don Gaetano... Bana tepelere kadar çıkmak imkânını bahşetmek lütfunda bulunduğunuz için size teşekkür etmeye geldim de... Beni oraya kadar götüren ev bekçisini tekrar göremedim... Ona da ayrıca..."

Avucunda hazırladığı birkaç altını mabeyincinin eline sıkıştırdı.

İhtiyar, kekeleyerek:

"Mimi, sinyorinanın bu jestinden minnettar kalacaktır. Kendisini çağırtmamı ister miydiniz?"

"Hayır, Don Gaetano. Pek vaktim yok: Yalnız, bildiğinizi umduğum bir hususta bana biraz bilgi verebileceğinize eminim."

Ayağa kalktı ve Don Gaetano'nun onun fazla kalmaya niyetli olmayışından rahat bir nefes aldığını farketti. Emektar mabeyinci, kendisine hiç yabancı gelmeyen genç kızı belli etmeden tepeden tırnağa süzüyordu:

"Napoli'de birini arıyordum diye ekledi Julie. Prens Tancrede'in hesabına da çalışmış olan bir Fransız sanatçısı... Epey uzun yıllar önce... Ama umarım gene de hatırlarsınız..."

"Bir sanatçı mı? Ekselansları, sanatçıları daima sevmiş ve korumuştur. Burada ve ekselans Tancrede'in yaz aylarını geçirdiği Alta Reale şatosunda birçok sanatçıyı konuk etmişizdir..."

"Biliyorum diye mırıldandı Julie. Benim aradığım sanatçı bir ressamdır. Adı da Voumard... Augusto Voumard..."

Yeşil mermer bir çerçeve ile çevrili büyük kapıya doğru acele etmeksizin yürüyordu. Onun yanısıra yürümekte olan Don Gaetano duraladı:

"Augusto mu? Aradığınız kimse don Augusto mu?"

"Evet..."

Julie, karşı koyamadığı ani bir heyecanla nefesinin kesildiğini hissetti:

"Nasıl oldu da kendisine, yukarda, Roccafonde villasında rastlamadınız hayret ediyorum... Bütün gün orada bulunur..."

Julie yanlış anladığını zannetti:

"Yanılmış olmalısınız Don Gaetano. Size bahsettiğim bu ressam, vaktiyle Villabianca'ların konuğu olarak Alta Reale şatosunda kalmıştı. Yani yirmi yıl kadar önce..."

"Ben de aksini söylemiyorum matmazel. Ekselansları ve madam la kontes onunla hâlâ görüşmektedir. Napoli'de olsun, Turin'de, Floransa'da ve hatta Roma'da olsun don Augusto'dan çok bahsedilmektedir. Ve şeyden beri de... eee... 1861 yılı olaylarından bu yana da don Agusto Voumard, diktatörle olan yakın ilişkisi dolayısı ile Palermo'da onun himayesindedir..."

"Diktatörün mü? Hangi diktatörün?."

"Diktatör ekselans General Garibaldi'nin canım Julie, şaşkınlıkla ihtiyarın koluna yapıştı:"

"Don Gaetano, bana sözünü ettiğiniz delikanlı, ressam Auguste Voumard olamaz. O şimdi elli yaşlarında olsa gerek."

"Elbette öyle matmazel... Elbette öyle... Don Augusto hâlâ delikanlıdır. Ve müsaadenizle matmazel, hâlâ çapkının biridir!"

Julie, düşüncelerini biraz düzene sokmaya çalıştı. Eğer yirmi yıl önce Ornella Villabianca'ya, Remy Gaspard ve David X ile birlikte kur yapan Auguste Voumard, bu mabeyincinin sözünü ettiği kimse ise, o halde Kızıl Kontesin o çağ-

dan beri nefretini sürdüren ve bir daha da hiç görmediğini iddia ettiği âşığı değil demekti.

"Bu adamı derhal bulmalıyım, diye haykırdı Julie. "

Prens Tancrede'in emektar hizmetkârı başını salladı:

"Eğer don Augusto hâlâ demirli ise bu gayet kolay. Matmazel beni terasa kadar izleyebilirler mi?"

Julie, ihtiyarın garip Fransızcası ile söylediği bu muammalı sözlerden bir şeyler anlamamıştı. Birisinin terasta demirli bulunması çok saçma bir şeydi ama Julie artık bunları düşünecek hâlde değildi. Öyle garip şeyler duymuş, öyle acayip şeyler gelmişti ki başına, kurulu bir otomat gibi ihtiyarın peşine düştü. Küçük küçük pencereli uzun bir koridordan geçtiler. Bir avludan döne döne yükselen bir merdiveni çıkıp büyük bir terasa vardılar. Grek taklidi heykeller, yumuşak minderlerle süslü, mermer sıralar vardı.

Burada rüzgâr sert estiğinden, yaşlı mabeyinci redingotunun düğmelerini iliklemek zorunda kaldı. Beyaz saçları buruşuk şakaklarını kamçılıyordu. Terasın parmaklığına yaslanıp elini gözüne siper ederek, güneşi yansıtan denize doğru baktı. Damların üstünden liman tabak gibi görünüyordu. Julie, ihtiyarın yakını göremediği halde uzağı iyi seçtiğini farketti. Nitekim limanın solundaki bir mendireği işaret eden adam:

"Orada! diye bağırdı. "Vefasız" limanda ise don Augusto da uzaklarda değil demektir."

Julie adamın gösterdiği yere bakınca küçük tonajda balık ve tenezzüh tekneleri gördü.

"İşte sinyorine, bakın şu beyaz tekne."

Gösterilen tekne, çift yelkenli bir gezinti yatıydı. "Altın Çağ" gemisinden kurtarıldığı zaman bir İngiliz zırhlısında Kuzey Atlantik'i aşarken hemen bütün gemi tiplerini öğ-

renmişti. Bu enfes yata hayran olmuştu ama şimdi onu, tekneden çok onun sahibi ilgilendiriyordu. Öğrendiği, öyle beklenmedik bir şeydi ki bu Don Augusto'nun ne biçim bir kişi olduğunu bir an önce görmek ve onun gerçekten de ressam Auguste Voumard olup olmadığını anlamakta sabırsızlandı. İhtiyara hararetle teşekkür edip onu orada öylece bıraktı:

"Yolu bulurum ben don Gaetano... Merdivenleri uçar gibi indi, koridorları koşarak geçti ve yolunu şaşırmadan bahçe kapısını bulabildi. Dar ve loş sokaklardan geçerek limana inmesi on dakikasını almıştı. Hava iyice açmıştı ama deniz çalkantılıydı ve dalgalar demirli teknelerin bordalarını dövüyordu."

"Vefasız" adlı yat, ince uzun şık bir tekneydi. Bakır aksamı ve galvanize demirleri şıkır şıkırdı.

Dalgakırandan teknenin bembeyaz güvertesine daracık bir iskeleden geçiyordu. Genç kız hiç tereddüt etmeden yürüyüp gemiye ayakbastı. Tekrar eski cüretkârlığına kavuşmuştu.

Vefasızın güvertesinde kimseler yoktu. Üstünde iki kadehle yarım bir şarap şişesi bulunan bir masanın etrafında Hint hurması ağacından yapılma acayip şekilli iskemleler görülüyordu. Tekne hafif hafif sallanıyor, fakat geçmişte öyle şiddetli yalpalamalar görmüş olan genç kıza vız geliyordu bu. Seslendi:

"Kimse yok mu?"

Hiçbir cevap alamamıştı. "Tuhaf şey" diyerek geminin kıçına doğru ilerledi. Orada aşağı inen dar bir merdiven ağzı vardı. Eğilerek tekrar seslendi:

"Kimse yok mu?"

Derinden boğuk ve alaycı bir erkek sesi Fransızca cevap verdi:

"Aşağı inmeye cesaretiniz varsa kimse olup olmadığını görürsünüz."

"Cesaret mi gerekir? İniyorum."

Dar bir merdivenden dört köşe bir kamaraya indi. Çepeçevre geniş bir divanın üstüne renkli yastıklar serpiştirilmişti.

Gördüğü manzara epeyce şaşırtıcıydı. Yumuşak yastıkların arasına kumral ve dağınık saçlı bir yaratık uzanmıştı. Simsiyah gözlü, güzel, kendi gibi bir kızdı bu. Çırılçıplak vücuduna ince bir gemici gömleği giyinmişti. Göğüs kısmı olduğu gibi açık gömlekten, pembe uçlu nefis bir çift meme görünce Julie Crevecoeur olduğu yerde dondu kaldı.

"Pardon diye mırıldandı Julie. Özür dilerim... Bilmiyordum..."

Bir adam kamaranın ortasında ayakta duruyor, başı neredeyse tavana değiyordu. Güçlü kuvvetli, sert adaleli, saçı sakalı grileşmiş, neşeli, güler yüzlü, her tarafından iyilik akan güzel bir adamdı. Beyaz pantolon, beyaz gömlek giymiş, siyah satenden geniş bir kravat takmıştı. Bir şeyler söylemek istedi, fakat Julie Crevecoeur'ü iyice görünce şaşaladı, durdu, sonunda gülümseyerek:

"Allah Allah! dedi. Bir yaşıma daha bastım. Ya da birdenbire yirmi yaş geriye gittim."

Julie, garip bir heyecanla:

"Mösyö Augusto Voumard mısınız?" diye sordu.

Adam divana doğru döndü.

"Amiral, dedi, lütfen gömleğinizi düğmeleyip, ziyaretçimizin şerefine bize soğuk bir içki hazırlar mısınız?"

Dişi kedi doğrularak, koyu bir şive ile cevap verdi.

"Tabii Auguste'cüğüm.."

Yere atlayıp, çıplak ayaklarla Julie'nin yanından geçti:

"Adı Pompon'dur diye mırıldandı ressam. Paris'te çalıştığı kabareyi biraz benim, biraz da deniz aşkından terketti..."

Bu sözleri sanki kendini mazur göstermek için söylemişti. Matmazel Pompon on yedisinde var yoktu. Ressam ise elli yaşlarında görünüyordu. Julie'ye öyle geliyordu ki, tanımayı o kadar arzuladığı kimseleri bulup görüştükçe geçmişine ait sırlar aydınlanıyordu ama bu defa da ortaya yeni meseleler çıkıyordu: Bu varlıkların kişilikleri, davranışları, birbirleriyle olan ilişkilerinin karmaşıklığı...

"Sanırım benden söz edildiğini hiç duymamışsınızdır mösyö. Adım Julie Crevecoeur'dur."

Ressam ona yaklaştı:

"Adınızı ilk defa duyuyorum ama yüzünüz bana son derecede tanıdık geliyor."

Kamaranın orta yerinde alçak bir masa ve etrafında rahat puflar vardı. Julie, kendini hiç iyi hissetmiyordu. Bu haline kızarak hiç âdeti olmayan bir şey yaptı. Kendini bu puflardan birine bırakarak başını ellerinin arasına aldı. Trinacria otelinden çıkarken bulduğu eski enerjisi ve canlılığı ressam Auguste Voumard'ın karşısında tükenivermişti. İri bir el, büyük bir yumuşaklık ve şefkatle omuzuna dokunmuştu. Bu dost ve güvenilir bir eldi:

"Ben de allak bullak oldum diye mırıldandı adam. Öyle görünüyor ki son derece sevdiğim... şeyin... bir hanımın akrabası olmalısınız... Tahmin ederim ki kimden söz-ettiğimi anlamışsınızdır..."

Julie, gözyaşı içinde kalan yüzünü göstermemek üzere başını kaldırmamaya çalışıyordu. Sadece "Evet" anlamında başını salladı:

"Size ne gibi bir yardımım dokunabilir yavrucuğum?"

O da masanın öbür ucundaki bir pufa oturmuştu. Matmazel Pompon merdivenlerden keklik gibi sekerek inmiş, elindeki tepsiyi masaya bırakmıştı. Ressam:

"Bizi biraz yalnız bırak! diye mırıldandı. Bu söz üzerine Pompon çekildi."

Julie başını kaldırarak, doğruldu:

"Beni bağışlayın ve size birkaç soru sormama izin verin lütfen. Bana mutlaka cevap vermeye zorlayacak değilim sizi. Kendimden söz açacak da değilim. Çünkü istesem de yapamam. Takatim kesildi artık... Yalnız çok rica ederim bana böyle bakmayın... Daya... dayanamıyorum..."

Adam, başını çevirerek:

"Akıl almaz bir şey" dedi.

Julie, duygusuz bir sesle konuşmaya çaba göstererek:

"Siz üç arkadaştınız..." diye kekeledi.

Ama heyecanlı olduğu, Auguste Voumard'ın bu üç arkadaştan biri olduğu kadar meydandaydı. Julie, bir insanın iyilik dolu bakışlarına çok hassastı. Hele dış görünüşlere hiç önem vermezdi. Bu kamaraya iner inmez gördüğü orta yaşlı bir adam ile memeleri meydanda genç bir kız onu hiç utandırmamıştı. Çünkü artık böyle şeyleri ayıplamayacak bir olgunluğa ermiş, insanları iyi, kötü, saf karışık, namuslu, namussuz diye sert sıfatlarla etiketlememeyi öğrenmişti.

"Üç arkadaş olduğumuzu söylüyordunuz..."

Voumard, huzursuz görünüyordu, Julie gözlerini ondan ayırmadan:

"Evet, dedi. Üç arkadaş, Fransız, Bonapartçı ve Carbonari. Herşey, yirmi yıl kadar önce, burada, bu adada cereyan etmişti. Prans Tancrede'in konuğu olarak Alta Reale şatosunda bulunuyordunuz...

Ressam cevap vermedi. Gözlerini Juile Crevecoeur'den ayırmamakla yetindi:

"Ev sahibinizin kızına tutulmuştunuz... Üçünüz de... Ama o, içinizden sâdece birine âşık oldu... Hanginizdi bu?"

"Benden nasıl bir cevap bekliyorsunuz?"

"Gerek olanı."

"Dediğiniz gibi üç arkadaştık. O halde ortada üç gerçek var."

"Sizinkini öğrenebilir miyim?"

Ressam, hasırlı şişeyi alıp, gümüş zarflı ağır iki kadehe, koyu bir şarap doldurdu. Bir yudum içti. Julie de onu taklit etti. Şarap, lezzetli, güç verici fakat sertti:

"Öğrenebilirsiniz. Benim gerçeğim biraz komiktir."

Bardağını sonuna kadar dikip tekrar doldurdu:

"Yirmi yaşlarında kadardım, diye mırıldandı. Yakışıklı çocuktum ve bugünkü kadar tecrübeliydim kadınlar konusunda. Belki de o vakitler daha da ustaydım. Aşk biraz da resim sanatına benzer. Önemli olan boyanın tazeliğidir. Diyebilirim ki yirmi yıl önce daha taze fakat daha az meslektendim. Bazı kadınlardan pek güçlükle elde edilen şeyleri ondan almağı becermek şansım iyi gitti... Zekâsı ve duygululuğu işin içine karıştıranlar, biraz hayvanların iştahını çeken kadınların o canım vücutlarını, hatta onların gerçekten ne olduklarını bile fark edemezler. Beni anlıyor musunuz?"

"Hayır, dedi Julie ve bardağını dikti."

Ressam:

"Anlamadınız demek diye sürdürdü sözünü. Anlama genç kızı Ornella'nın portresinin canlı bir modeli olduğunuz için değil... Yüzlerin, gözlerin ardındakileri bulmaya çalışan, derinde kalan anlamları umutsuzca keşfetmeye çalışan res-

şamlık tarafımın hoşuna gittiniz... Ben ruhların resmini yaparım, anlıyor musunuz?"

"Hem de çok iyi. Peki, ondan ne elde ettiniz gerçekte?"

"Güvenini, matmazel... Güvenini."

"Bununla birlikte onu seviyordunuz tabii?"

"Delicesine. Ama ona saygım vardı. Hem de olağanüstü bir saygı. O çağlarda Ornella'ya karşı cinsel bir coşku içindeydim. Hepimiz öyleydik zaten... Ancak neden sonradır ki..."

"Neden sonra mı? Yani?"

"Yani, demek istediğim şu: Palermo'da herkes bilir bunu. Sizin de anladığınızı tahmin ederim. Zaten bunu gizlemeye kalkışmadık bile..."

Julie'nin içtiği şarap garip bir tesir gösteriyordu. Duyarlığını kaybetmiş gibi hafif, maddesini bırakmış, ruh misali bir şey olmuştu. Ressamın o zamanlar Ornella'nın sevgilisi olmadığını anlamıştı. Gittikçe büyüyen bir hayretle onun anlattıklarını dinlerken Ornella'nın kişiliği daha iyi canlanıyordu gözlerinin önünde... Bu kişilik oldukça şaşırtıcıydı...

"Garibaldi, bir maceraydı... Büyük bir macera diye devam etti Voumard. Bu ceryana gözü kapalı atıldım. Kontes Ornella della Roccafonde de aynı şeyi yaptı. Bu sadece, o kadar nefret ettiği Palermo sosyetesine oyun oynamak için değil, İtalyan vatanseverliğinin samimiyetinden de ileri geliyordu. İki Sicilya krallığının çağını doldurduğuna ve Burbonya'lıların artık sonu geldiğine inanıyordu. Neyse, gerçek nedenlerin, ayrıntıların pek önemi yok... Ornella cömert bir insandı... On beş yıl önce ondan istemeye cesaret edemediğim şeyi on beş yıl sonra o bana kendiliğinden verdi. Çünkü kan, barut ve ateş arasında çılgınlar gibi sevişiyorduk... Belki de, 1861 yılı haziranında zaferi kazanarak krali-

yet sarayına yerleşen General Garibaldi'nin kollarına sevgili Ornella'm düşmeseydi, şimdi ben demin gördüğünüz kız yanımda olmadan, tek başıma bulunacaktım bu teknede.

Julie başının döndüğünü hissetti ve az kalsın babası olacak adamın doldurduğu kadehi geri çevirmeye cesaret edemedi. Ressam devam ediyordu:

"Bütün bu anlattıklarımın üzerinden henüz beş yıl geçti ama daha şimdiden eski bir hikâye oldu çıktı. Ve sanırım General Giuseppe Garibaldi'nin metresini ele vermek onun için aşağılatıcı bir şey olmasa gerek. Ne olursa olsun, onu ve beni bağlayan duygular öylesine başkaydı ki, ondan sonra da gene dost kaldık ve hep öyle kalacağız... Ben onun âşıklarını sineye çekiyorum, o da benim tekneme attığım kızları... Buna ne derler biliyor musunuz yavrum?"

"Ha... hayır bilmiyorum diye kekeledi genç kız..."

"Yaşlılığın ilk belirtileri... Zira filozof olmak için yaşını başını almış olmak gerekir... Tabii filozof olmak da, sevdiklerinin âşıklarını, sevgililerini kabullenmek demektir..."

"Evet... evet... tabiî..."

Julie kalkmaya çalıştı ama başaramadı. O âna kadar teknenin yalpalamasını duymamıştı bile. Oysa şimdi kendisi merkez olmuş, her şey onun etrafında dönüyordu. Ressamın sesi bile uzaklardan geliyordu:

"Neniz var evlâdım?"

"Bir şey değil, geçer şimdi. Biraz başım... Cümlesini tamamlayamadı. Ayağa kalkabilmişti, fakat birdenbire boylu boyunca uzandı."

"Fırtına, fırtına diye mırıldandı."

"Hayır, "Marsala" şarabının tesiri..."

Ressam onu kucaklayıp geniş divana yatırdı. Sonra birdenbire bir şey hatırlamış gibi:

"Karnınız aç mıydı?" diye sordu.

"Bil... bilmem, hatırlamıyorum."

Ve kendinden geçti.

Aç karına içtiği sert şarap çarpmıştı. Gözlerini tekrar açtığı vakit ressamı başucuna oturmuş gülümseyerek kendini seyrederken buldu. "Amiral" dediği küçük sevgilisi kız da kamarada oraya buraya koşuşup bir şeyler yapıyordu.

Nefis bir balık çorbası kokusu Julie' ye günlük hayatın gereksinmelerini hatırlattı. Ama kafasını henüz toparlayamıyordu. Ressamın kim olduğunu, burada ne aradığını neden sonra çıkarabilmişti. Sonra birdenbire esrar perdesi yırtıldı ve üçüncü adam David'in gerçek babası olduğunu tamamen anladı. Çünkü Ornella, ancak on beş yıl sonra Voumard'ın metresi olmuş, bu arada Kont Della Roccafonde ile evlenmişti.

İşte o zaman bu bayılmasını tanrının bir lütfu olarak gördü. Katı gerçeklerin karşısına tekrar Julie Crevecoeur olarak dikilebilmesi için bir duraklamaya, bir anlık yok olmaya, geçici bir ölüme ihtiyacı vardı.

Ama kafasını kurcalayan meselelere tekrar dönebilmek için, güvertede yenilen yemeğin sona ermesini bekledi. Hava ılıktı, rüzgâr da kesilmişti. Bu arada, "Vefasız" adlı teknenin gölge gibi sessiz tayfaları olduğunu da keşfetmişti. Onlardan biri, son derece kibar fakat gene de güney denizlerinin korsanlarını andırır bir hava içinde sofrada servis yapıyordu. "Amiral" ise her şeyin usulünce yapılmasına, nezaret ediyordu.

"Ressam da olsa, bohem yaradılışlı da olsa, Voumard gene de görkemli bir hayat sürüyordu" diye düşünmekten kendini alamadı Julie. Sanıyordu ki artistler genellikle sıkıntı içinde yaşayan kendini koyuvermiş insanlardır.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Matmazel Pompon, Voumard ona "Amiral" diye takılıyordu ressamın özellikle önem verdiği kahve pişirme işiyle bizzat meşgul olmaya gitmişti. Voumard, Julie'ye dönerek:

"Sicilya'ya ne yapmaya geldiğinizi sormuyorum, dedi. Hatta aslında kim olduğunuzu, kimin nesi bulunduğunuzu da sormadım size."

Julie sustu. Adam yaktığı sigaradan derin bir nefes çekti ve ekledi:

"Gayet tabiidir ki bu konuda anlayacağımı anladım bile"

"O halde, lütfen bana üçüncü arkadaşın gerçek adını ve kendisini nerede bulabileceğimi söyler misiniz?"

Voumard, sigaranın dumanları arasından genç kıza baktı:

"Adı mı? Üçümüzden, Voumard adını hâlâ taşımakta olan yalnız benim. Öteki ikisine gelince, Remy, Fransa'dan sürülen bütün öteki Karbonari'ler gibi takma bir ad almıştı. Nedense Saint Clair soyadını seçmişti. Remy Saint Clair. David'e gelince, o da Thibaud soyadını almıştı. Pekâlâ, Martin ya da Dupont soyadını alabileceği gibi... Kimse kimsenin gerçek aile adını bilmiyordu. Zaten kuraldı bu. Aile sırları gizli tutulacaktı."

"Thibaud diye mırıldandı Julie, David Thibaud..."

"İki arkadaşımı, yani Remy'yi de, David'i de göremedim ondan sonra bir daha... Şimdi neredediler, ne yaparlar bilemeyeceğim için bir şey söyleyemem size..."

Julie, bir an, bu hem çok güçlü hem çok güçsüz adama babalığından sözetmek istediyse de sonra vazgeçti. Bilinçsiz de olsa hissediyordu ki böyle davranmasında rol oynayan sebep, annesi Ornella'nın âşığı Voumard'a hiçbir zaman, on sekiz yıl önce David Thibaut'nun kolları arasında yaşadığı büyük aşkı açıkça anlatmamış olduğunu hissetme-

siydi. David ve Ornella'nın gayri meşru kızı Julie'nin babalığını yapmış olan Remy Gaspard'ın adını da bu yüzden verememişti. Dudaklarının ucuna geldiği halde hem de... Ornella, mazisini gerçekten gömmüş ve Julie, karanlık sebeplerle, o kadar nefret duyduğu annesinin bu sırrına saygı göstermeyi bir görev bilmişti.

"Sizi tanımış olmakla çok mutluyum mösyö dedi Julie. Çok beğendiğim bir davranışınız var. Size bir itirafta bulunmam gerekiyor: Babamı hiç görmedim ama gene de sizin gibi bir babam olmasını isterdim. Sizinle mükemmel bir şekilde anlaşabileceğimizi sanıyorum..."

Ressam kalktı, masanın çevresinden döndü ve doğrulmuş olan Julie'ye yaklaştı. Onu omuzlarından tutup gözlerini gözlerine daldırdı. Sevinçten ağzı kulaklarına varmış gibiydi:

"Şimdiye kadar duyduğum en güzel şey bu, diye haykırdı. Ve Julie'yi duygulandıran bir şefkat öpücüğü kondurdu yanağına."

"Artık gitmeliyim mösyö. Biletimle meşgul olmam gerekiyor. Napoli'ye hemen bugün gitmek istiyordum ama otelde yarından önce gemi olmadığını söylediler..."

"Yanlış! Bugün giden gemi de var... Hem de şimdi, derhâl..."

"Nasıl? Şaka yapmıyorsunuz ya?"

"Vefasız" denize açılmaya hazır. Böyle şeylere alışıktır. Siz benim kamarama yerleşirsiniz. En güzel kamaradır. Çünkü başka kamara yoktur. Amiral ile ben şu divanda yatarız... Sakın itiraz etmeye kalkışmayın... Bu işe çok alışığız ve hatta bundan zevk bile alırız...

Bütün yelkenlerini fora eden Vefasız pupa yelken açıldı. Tayfalardan biri Trinacria oteline giderek Julie'nin ötberisini getirmişti.

Genç kız, bu adamın, getirdiği çantanın içinde ömründe hiç görmediği ve göremeyeceği bir hazine bulunduğunu aklından bile geçiremeyeceğini düşündü...

Auguste Voumard ve onun amirali eşliğinde yaptığı gezi Julie için çok hoş bir sürpriz oldu. Auteuil'deki evden kaçışından beri kilometreleri yutarken ne zahmetli günler geçirmişti. Oysa şimdi güneşli ve ılık Akdeniz'de bu yolculuk baştanbaşa bir zevkti. Yolculuk sırasında Julie kendisi ve başkaları üzerinde uzun uzun düşünmek fırsatını buldu. Annesinin gençlik dostu ressamı yakından tanıyıp, tutkularının esiri olan bu adamın her türlü önyargıdan uzak hâli ve gizlemediği hafifliğiyle nasıl bir insan bulunduğunu gördükçe, aile bağları denilen şeylerin gülünçlüğünü daha iyi anlıyordu. "Önemli olan diye düşünüyordu, gönül zenginliği, gönül gençliği ve gönül atılımıdır..."

Bu nedenle de bir yıl önce Meksika'ya doğru gizlice yola çıkışından hiç pişman olmuyordu. Alain'in o büyük aşkına ihanetinden bu yana duyduğu derin umutsuzluğu yenebilmişti.

"İnsan, böyle bir aşkı hayatta bir defa tadabilir, düşüncesine vardı sonunda. Ve ben bu aşkı dolu dolu, sapına, kadar, sindire sindire yaşadım!"

Sonra kendi kendisiyle daha samimi olup, umutsuzlukla sonuçlanan o uzun yolculuğu sırasında rastladığı kimseleri düşündü. Nasıl unutabilirdi bu rastlantıları? Ve bir defa daha genç gazeteci Raoul de Saint Cerre'in o canlı, neşeli, sinirli, âşık halleri belirdi gözlerinin önünde. "Vefasız" adlı teknenin dar kamarasında, Altın çağın kamarasını ve o batarken

de küçük yatakta yaklaşan ölümün umutsuzluğuyla nasıl birbirlerinin olduklarını hatırladı. Akdeniz'in sularında kayarlarken Julie, Sicilya'da geçirdiği o önemli saatler sırasında iki defa Raoul'ün hayaliyle dolup taştığını düşündü. Bu düşünce ile de şimdi onun ansızın karşısına dikilmesini, o tatlı sesini bir defa daha duymayı arzuladı. Onun güven verici omuzlarına başını koyup gözlerini kapatmalı, her şeyi unutmalıydı...

Fransa'ya dönmeye kararlıydı. Mart ayının sonu gelmişti ve Nisan'da Julie on sekiz yaşını doldurmuş olacaktı... Paris'e tam o gün girmeyi istiyordu ama bunu nasıl ayarlayabileceğini bilmiyordu.

Vefasız'ın güvertesinde geçen saatler enfesti ve Julie, ressam Voumard ile yaptığı uzun konuşmalardan çok hoşlanıyordu. Amiral ise son derece ağzı sıkı bir kızdı. Sanki âşığı onu susup oturması için gemisine almıştı. Gemide yalınayak başıkabak dolaşmadığı zamanlar da divana sere-serpe uzanıyordu. Sanki lüks bir süs hayvanıydı. Zaten ressam da ona bu gözle bakıyordu ya!

Bununla birlikte Julie, gene de belli etmediği hâlde kaygı içindeydi... Çünkü ressam Voumard meraksız da görünse, herhangi bir soru sormasa da genç kızı konuşmaya, içini dökmeye teşvik ediyordu... Sonunda konuştu. Kenarından köşesinden de olsa bir şeyler anlattı. O zaman anladı ki Auguste, samimi fakat yanılmadan sevdiği Ornella'nın geçmişine dair söylemek istemediğinden fazlasını biliyordu. Remy Gaspard'ın kişiliğine gelince, onu fazla hoş görüye kapılmadan ele alarak şöyle diyordu:

"Üçümüzden hiçbiri melek yaradılışlı sayılmazdı. Ama çağımızın çocuklarıydık. Ruhen macera sever, vurdumduymaz, insanlığın mutluluğuna dair belirsiz fikirleri ama kendimizin mutluluğuna dair çok açık seçik fikirleri olan delikan-

lılardık... Ve tutkularımızı, ne pahasına olursa olsun tatmin etmeye kararlıydık..."

Julie, ona David Thibaud'dan da söz açtırmak istedi ama ressam sanki fazla konuşmuş olmaktan korkarcasına garip bir şekilde bu konuda susmayı tercih etti:

"Anlamanız gerekir ki yavrucuğum, bir insan yirmi yıl önce kendisi için olduğu kadar, başkaları için de verdiği hükümlerde daima yanılır... Üstelik üçümüzün içinde en kendini ele vermeyeni, en ketum olanı David idi. Ornella'nın ona âşık olması beni şaşırtmıyor. Nasıl diyeyim, onda öyle bir başkalık vardı ki Remy ile bende olmayan bir şeydi bu. Belki de bizden daha olgundu. Belki yaşça da bizden büyüktü. Pek mümkün... Zaten bir kadının neden filânca erkeği değil de falancayı seçtiğini insan pek sormamalı... Bu öyle dibi bulunmaz bir sırdır ki bütün mantık orada iflâs eder, hevesi kursağında kalır. Gerçekte Julie de iflâs etmiş, hevesi kursağında kalmıştı. Baba olmaktan kaçan bu adamın kişiliği hâlâ karanlıklardaydı:"

"Sanırım diyordu Voumard, Remy Saint Clair... Pardon, Remy Gaspard demek istiyorum... evet ancak babalığınız bilebilir Thibaud'nun nerede bulunduğunu. Kuşkusuz onu aramış, hiç değilse izini bulmuştur. Zaten size bu açıklamayı yapmakta onun borcu. Sizinle birlikte Paris'e gelebilseydim, onu zorla konuştururdum..."

"Niçin gelmiyorsunuz Paris'e?"

Julie, ressamın kendisini babalığına karşı savunacak çapta olduğu düşüncesindeydi:

"Maalesef gelemem diye mırıldandı Auguste. Fransa kıyılarında dolaşabilirim ama Paris'e ayak bastığım günün akşamı mahpushaneyi boylarım..."

"Yaa!... Oysa duyduğuma göre İmparatorla siz vaktiyle..."

Ressam sözünü kesti:

"Louis-Napolyon ile bir vakitler Roma'da tozu dumana katarken, o henüz imparator değildi... Zamanla yollarımız ayrıldı. Bu yollar şimdi birbirine paralel değil kızım..."

Voumard, bu arada Julie'den görünüşte heyecansız bir şekilde, babalığının, imparatorluğun büyük para babalarından biri olduğunu da öğrenmişti. Bu yıllar boyunca Gaspard'ın evlâtlığına pek şefkat göstermeyişine öfkelenmişti. Julie'nin on sekiz yaşından önce Fransa'ya ayak basmaması gerektiğini, bunun bir hayat memat meselesi olduğunu öğrenince de korkunç bir kahkaha patlattı. Ve bütün heybetiyle ayağa dikilerek genç kıza bu süreyi yatta geçirebileceğini bildirdi:

"Akdeniz'de bir geziye çıktık Julie. Nisan başına kadar da gezintimizi sürdüreceğiz. On sekiz yaşını dolduracağınız günlerde sizi Marsilya yakınlarına çıkaracağım. Oradan bir trene atlar, doğru Paris'e geçebilirsiniz..."

Gerçekten de Julie, teknede çok güzel günler geçiriyordu. Artık denizin kaprislerine alışmıştı. Zaten çarşaf gibi deniz, masmavi gökyüzü, insanın içine neşe ve sevinç dolduran güneş Julie'ye o güne kadar tatmadığı bir Akdeniz mutluluğu getiriyordu. "Vefasız" adlı tekne birçok yerlere bu arada Ponziane adalarına da uğradı. Buraya gece yarısı tekneden bir takım sandıklar çıkarıldı.

Julie uyanarak kamaranın lomboz deliğini kapatan perdeyi aralayınca, ressamın, eli silahlı vahşi tavırlı bir takım adamlarla hararetli bir şekilde konuşmakta olduğunu gördü. Adamlardan biri, August'e meşin bir çanta uzattı. Sonra herkes ayrılıp gitti.

Julie, ertesi sabah kahvaltıda:

"İnşallah benim teknede bulunuşum işlerinizi güçleştirmiyordur, dedi. Çalışmalarınıza engel olmaktan korkarım..."

"Yıllardır resim yapmayı bıraktım diye mırıldandı ressam... Silâh satıyorum. Hem de özellikle bol altın para ile tediyede bulunan Burbonya'lıları tercih ediyorum."

Julie, durumu kavrayamamıştı:

"Burbonya'lılara mı? diye haykırmaktan kendini alamadı. İyi ama onlar dostunuz Garibaldi'nin düşmanları değil mi?"

Ressam omuz silkti:

"Dostluk tıpkı özgürlük ya da aşk gibidir Julie: Yalnız insanların hayalinde mevcuttur, o kadar..."

Julie, bu olayı unutmaya çalıştı. Voumard, kendisine öyle iyi davranıyordu ki, onu tenkit etmek elinden gelmedi. Günler, deniz üstünde mutlu, sakin ve huzur içinde akıp gitti.

Nisan ayı gelip çatmıştı.

Bazı öğle sonraları konuşma Ornella'ya dökülünce, ressam eski günleri büyük bir ustalıkla canlandırıp Julie'nin gözleri önüne seriyordu. Böyle bir konuşmadan yararlanan genç kız bir ara fırsat bularak, üvey kardeşi küçük Beppino'nun babası, Kont Filippo'nun son derece çirkin ve tatlı oluşuna hayretini ifade etti. Voumard, birdenbire cevap verememiş öylece donup kalmıştı. O zaman genç kız nazik bir konuya dokunduğunu anladı. Ressam, neden sonra boşalan şarap kadehine gözlerini daldırarak:

"Beppino, diye mırıldandı... Beppino o şahane gözleriyle cidden çok güzel bir çocuk!"

Gerçekten Julie, çocuğun bakışlarında büyüleyici bir gücün bulunduğunu hatırladı. Auguste Voumard yeniden susmuştu.

Sonra birdenbire şöyle dedi:

"General Giuseppe Geribaldi'den almış o gözleri!"

Ve kamaradan çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sayın Bakan Hazretleri

O yılın ilkbaharı, Parisliler için âdeta bir kurtuluş oldu. Daha bir hafta önce Tuileries bahçelerindeki atkestanesi ağaçlarının buz bağladığını, Mart'ta Paris'e lâpa lâpa kar yağıp Şanzelize'yi Newski'ye çevirdiğini, kibar aşüftelerin kızaklarla yokuş aşağı kaydıklarını herkes unutmuş gibiydi.

Ama Parislilerin hatırladığı bir şey vardı: Fakir mahallelerde ısıtma zorlukları, sefalet, hayat pahalılığı... Herkes soğuktan korunmak için göğsüne ve sırtına gazete kâğıtları sokuşturmuştu.

Bu gazetelerden "Figaro" ve "Şarivari" Fransız birliklerinin Meksika'daki bozgunundan çılgıncasına, "Konstitüsyonel" gazetesi ise can sıkıcı bir şekilde sözediyordu...

Bulonya ormanı yeşilleniyor ve göl kenarlarında, mevsimin ilk yarışlarına hazırlanan Longchamp hipodromuna giden ekipler toplanıyordu.

Moda da değişmiş, içi telli geniş çember eteklerin yerini, bele sımsıkı yapışan ve aşağı doğru gevşeyen yumuşak eteklikler almıştı. Bu arada herkesin ağzında siyasal bir dedikodu dolaşıyordu: Fransa, Avusturya'ya karşı İtalya ve Prusya ile anlaşmıştı. Fransa İmparatoru bu meselede hakem rolü oynuyordu. Böylece çatışmadan uzak ve yüce bir yere çıkarak selâmeti sağlıyordu...

Bu arada muhalefet de boş durmuyordu. Keyfi idareyi, politika ve aşk oyunları ile yorgun düşen kralın üzerinde gittikçe artan kraliçenin etkisini sert bir dille eleştiriyorlardı...

Borsa ve para spekülasyonları ile altınlarını küplere dolduran zenginler çoğaldıkça fukaralık da o nispette artıyordu. İşçi gündelikleri rezalet derecesinde azdı. Çalışmaya muhtaç çok kimse olduğu için İşverenler yok fiyatına işçi bulabiliyorlar, onları gece gündüz çalıştırabiliyorlardı. İmparatorluk kartalı ise bu sömürülen yoksul halktan yana çıkmayı düşünmüyordu bile. Ve tabii fukaralar Şanzelize'nin, Bulonya ormanının, Longchamp hipodromunun civarından geçecek halde bile değildiler. Kışı atlattıkları vakit, göğüslerine sokuşturdukları gazete kâğıtlarını çıkartıp güneşli semaya bakarak:

"Çok şükür bahara kavuşturana! diye bağıranlar da tabii gene yoksullardı."

1866 yılının Nisan ayı gelip çatmıştı.

Bol bir bahşiş alan arabacı şapkasını çıkartıp selâmlarken:

"Şu duvarların arkasında oturanlar herhalde para babası olmalı diye mırıldanmaktan kendini alamadı."

"Pek de zannettiğiniz gibi değil diye cevap verdi genç kız."

Araba, Gaspard Bankasının büyük peronlu kapısının önünde durmuştu. Julie, cesaretini toplamak ister gibi önce bir an duraladı sonra kararını verip merdivenlere yürüdü...

İki gün önce, Marsilya civarındaki Cassis'de Fransa topraklarına ayak basmıştı. Akdeniz'deki uzun gezisi sırasında teni esmerleşmiş, saçlarının sarısı daha da altın gibi bir parlaklığa erişmişti, gözleri pırıl pırıl, canlı ve sağlık doluydu. Bu hayat taşan kıza, başka iklimlerden gelen, başka havalar teneffüs etmiş olan bu kıza kimse durup bakmadan geçemiyordu.

Kulaklarında hâlâ Akdeniz'in dalgalarının uğultusu vardı. Paris'in hay huyu, gürültüsü, parfüm, kızarmış patates ve gübre kokusu, kalabalık, türlü şamata... Fakat öylesine yalnızlığına gömülmüştü ki, saydam bir perde her şeyden kendisini ayırıyor, bunları duymuyordu bile... İçinde atkestanelerini çatlatan o tabiî güç vardı. Eski kuvvetini bulmuştu.

Paris'in Lyon garında trenden inince bir an bile tereddüt etmemişti. İki gündür kanunen reşit olduğu için babalığından hiçbir korkusu kalmamıştı. Bir an önce hesaplaşmak istiyordu. Gerçekte onu ilgilendiren servetinden de öte bir şeydi. Çünkü parası son yıllarda ona mutluluktan çok felâket getirmişti. Alain'in aşkı, Julie'nin annesi Ornella Villabianca'nın bıraktığı milyonlarla zehirlenmemiş miydi? Gene bu para babalığı Remy Gaspard'ı cinayete götürmemiş miydi? Julie, mutlak bir huzura ancak gerçek babasının akıbetini öğrenmekle kavuşabileceğini umuyordu. Julie Crevecoeur, doğumunu bilen kimseler arasında bu sırrı muhafaza edenlerden biri ve en önemlisinin babalığı olduğuna emindi.

Bankanın büyük holüne girdiği vakit, kadife bankların hiç değişmemiş olduğunu gördü. Kırım ve İtalyan savaşlarına katılmış göğsü madalyalı Kavas da oturduğu yerde uyuk-

luyordu. Bankaya son gelişinde, bu Kavasla, kendisini babalığına haber verdirtmişti. Bu defa öyle yapmadı Julie. Sayın Başkanın odasının bulunduğu ilk kata çıkan merdivenlere doğru kimseye bir şey söylemeden yürüdü. Bankada genellikle sessiz, saygılı fakat canlı bir hareket olurdu. Ziyaretçiler, müşteriler kapılardan girer çıkar, iki dirhem bir çekirdek memurlar, sırmalı hademeler ellerinde evraklarla gider gelirler, yol gösterirler, ya da hatırlı müşterileri uğurlarlardı.

Oysa bugün bankada anormal bir sessizlik vardı. Ama Julie'nin kafası öyle meşguldü ki bunu farketmedi bile.

"Matmazel!"

Kavas seslenmişti:

"Nereye gidiyorsunuz matmazel?"

"Beni tanımıyor musunuz?"

Kavas, masasının üzerinden eğilip merdivenlere doğru baktı ve eğilerek kekeledi:

"Özür dilerim matmazel... Birdenbire tanıyamadım da... Epeydir gelmiyordunuz..."

"Haber vermenize gerek yok. Hemen odasına çıkıp görüşmem gerek..."

"İyi ama matmazel kimse yok ki!"

Julie, babalığının bankada bulunmayacağını hiç akıl etmemişti.

"Bay Gaspard Paris'te değil mi?"

"Şey matmazel..."

Adamın telaşlı hâli Julie'nin ilgisini çekmişti. Geri dönerek ona doğru yaklaştı:

"Ne var? Bir şey mi oldu?"

"Matmazel... Matmazelin haberi yok mu?"

"Hiçbir şey bilmiyorum. Seyahatteydim... Bay Kergoat odasında mı?"

"Hayır matmazel... Tabii Bay Kergoat da orada şimdi..."

"Orada mı?"

"Evet. Auteuil'de yani..."

Kavas bir an tereddüt etti, sonra boğuk bir sesle ekledi:

"Söylediğine göre Bay Gaspard çok ağır hastaymış!"

Auteuil.

Dört ay önce, "Çakıcı" denilen Maxime adında biriyle aynı yollardan geçerek bu sakin semte gelişini unutması mümkün müydü? Soğuk ve rutubetli bir gecede, kimseye görünmemek için duvarlara yapışa yapışa yürümüştü... Oysa bugün başı dik, alnı açık trenden inerek güpegündüz yürüyordu, dönüp bakanlara,

"Gördünüz mü? Julie Crevecoeur gelmiş..."

"Döndü nihayet ha? diye fısıldaşanlara aldırmıyor, kendisini selamlayanlara mukabele ediyordu. Bankada duyduğu haberin etkisi altında düşüncelerine çeki düzen veremeden, hızlı hızlı yürüyordu. Babalığı hasta, çok hastaydı demek! Günde on saat gık demeden çalışan bu kaya gibi adam geceyi bir baloda geçirir, gece yarısından sonra metresleriyle lüks lokantalarda yer içer, sabahleyin de bankaya herkesten önce gelir de bana mısın demezdi. Elli yaşlarındaki Remy Gaspard, gençleri cebinden çıkaracak kadar sağlıklı ve dinç bir adamdı. Julie bir gün, prenses Mathilde'in, yorgunluk, bezginlik, baş ağrısı nedir bilmeyen bu tür adamlardan "Yıkılmaz kaleler" diye sözettiğini hatırladı. Kadın, içki, tütün, kafa meşguliyeti vızgeliyordu onlara."

Julie "Yıkılmaz Kaleler" den biri olarak gördüğü babalığının, bu nedenle, bir gün yatağa düşeceğini aklının kenarından bile geçirmezdi. Kendi kendine: Yoksa işin içinde başka bir şey mi var? diye düşünüyordu. Remy Gaspard'ın dü-

zenbazlığı, insanın aklına herşeyi getiriyordu. Julie adımlarını daha da sıklaştırdı.

Arabaların girdiği kapının yanında, yeşil mermer üstünde altın harflerle "Gaspard Malikânesi" yazılıydı. Avluda bir sürü araba vardı...

"Matmazel! Matmazel Julie!"

Arabacı Felicien, heyecandan kıpkırmızı kesilmiş o tatlı yüzü ile önüne dikilivermişti.

"Matmazel..."

Gözleri nemliydi. Gözlerine inanamamış bir hali vardı. Çocukluğundan beri tanıdığı, üstüne titrediği, her hafta sonu Beaujon yatılı okulundan onu alıp buraya getirdiği genç kız mıydı bu?

"Matmazeli Amerika'da sanıyorduk... Beyefendi bize, sizin artık hiç dönmeyeceğinizi söylemişti..."

Sesi boğuklaştı. Hıçkırıyordu...

"Felicien, benim hakikatli Felicien'im..."

Julie bir an başını yaşlı arabacının omuzuna dayadı

"Babalığıma ne oldu?"

"Anlatması çok güç matmazel. Bir süredir beyefendi avuç avuç çeşitli ilâçlar yutar olmuştu... Zaten bir insan vakitli vakitsiz olmadık yerlerde, olmadık yemekler yerse böyle olur. Oysa bizim aşçımız Celeste, beyefendi eve gelse de ona yemeklerin âlâsını pişirsem diye bekler dururdu... Ama matmazelin gidişinden sonra beyefendi buraya, Auteuil'e hemen hemen hiç gelmez oldu... Sonra beyefendinin işleri hakkında çıkan dedikodular... Üstelik o soygun işi..."

Julie, emektar arabacının eşliğinde çocukluğunu geçirdiği eve girerken duyulur duyulmaz bir sesle.

"Soygun mu dediniz Felicien?" diye sordu.

"Evet matmazel, bir soygun! Hırsız köpekler öyle sinsi girmişler ki eve bizim ruhumuz duymamış. Ne çaldıklarını bilmiyoruz ama bu soygun beyefendiyi mahvetti. Ondan önce de pek iyi sayılmazdı ama soygundan sonra büsbütün kötüledi... Ah matmazel, keşke hiç gitmeseydiniz buradan!"

"Böyle söyleme Felicien. Hatırlasana ben burada iken de bay Gaspard Auteuil'e pek sık gelmezdi."

"O da doğru ya! Ama ne de olsa matmazel burada iken, burası atlarla uğraşılması zevk olan bir yerdi."

Atlar...

Julie, babalığının, sevgili atı Sultan'ı satıp satmadığını düşündü. Bunu tam yaşlı arabacıya soracaktı ki, sırası olmadığını düşünerek vazgeçti. Hatta kendine biraz da kızdı bu yüzden. Böyle bir anda, babalığının on yedi yaşına bastığı gün hediye ettiği ve ayrılacağı son güne kadar biricik yoldaşı olan al kısrağa karşı sevgisini dile getirmek biraz tuhaf olmayacak mıydı?

"Julie!"

Patrice Kergoat, kütüphaneden, matruş ve redingotunun yakasında Legion d'honneur nişanı taşıyan bir adamla birlikte çıkıyordu.

"İki genç birbirlerine uzun uzun baktılar. Julie Patrice'in bakışlarında derin bir rahatlık okuyabilmişti:"

"Julie..."

Genç kızı derin bir aşkla seven delikanlı haftalardır kaygı içinde ondan bir haber beklemişti.

"Size Profesör Trousseau'yu takdim ederim. Az önce babalığınızı muayene etti."

Profesör, bankerin evlâtlığı önünde eğildi:

"Bay Gaspard'ın aile doktoru meslektaşım Dubois tarafından bir konsültasyona çağrılmıştım da... Bay Dubois hârika bir pratisyen... İyi bir doktor doğrusu..."

Sıkılmış bir hâli vardı.

Julie atılarak:

"Babalığım hastalık nedir bilmez sağlam bir insandır."

"Haklısınız... Ne var ki önüne gelen ilâcı rastgele içmek gibi garip bir merakı var. Ecza dolabı ve banyo dairesi içtiği yığınla ilâçla dolu..."

Şu meşhur banyo dairesi...

"Banyo dairesini hiç bilmem diye mırıldandı genç kız."

"Bay Kergoat'ya da açıkladım diye sürdürdü sözlerini profesör Trousseau, öyle endişeye düşürecek bir durum yok henüz ortada. Belki ilerde cerrahi bir müdahale gerekecek ama şimdi değil. Hayır! Hemen olmaz bu! Karaciğerde bir büyüme var, fakat bir tıkanıklık, ya da hücre bozukluğuna dair emare yok. Bu da iyi bir işarettir. Diyebileceğim tek şey babalığınız bitkin bir insan. Evet, yanlış anlamadınız, bitkin ve harap! Bütün organizma yorgunluktan bitmiş. Suiistimal, kendine iyi bakmamak... Hastamıza şimdi en gerekli şey bol bol istirahat..."

Biraz geride, profesörün mevsimlik paltosunu tutan uşak Clovis duruyordu. Profesör Troussean alışkın bir jestle kollarını geriye atıp, tutulan paltoyu giydi. Altın saplı bastonunu, domuz derisi eldivenlerini uzatan uşağa yüklü bir bahşiş verdi ve:

"Yarın tekrar geleceğim" dedi.

Camlı giriş kapısına doğru yürüdü. Aşağıda Berlin tipi lüks arabası bekliyor, bir uşak kapıyı açmış alesta duruyordu.

Profesör, Julie'ye dönerek alçak sesle ekledi:

"İşin gerçeğine bakılırsa matmazel, kati bir karar verebilmek için on beş gün daha beklemek gerekir..."

Sonra arabasına binerek gitti.

Julie, uşak Clovis'in elini sıktı, aşçı kadın Celeste'i de, yanaklarından öptü. Felicien'in haber vermesiyle şişko kadın zemin katındaki mutfaktan çıkarak yuvaya dönen küçük hanımı selâmlamağa gelmişti. Gözlerinden sevinç yaşları süzülüyordu.

"Ne felâket matmazel, ne felâket..."

Soluk benizli, siyah elbiseli, beyaz önlüklü, kolalı başlıklı yeni bir hizmetçi kız, Julie'nin önünde durarak reverans yaptı.

Clovis açıkladı:

"Yeni hizmetçi kız Georgette."

Julie içinden: "Demek babalığım sevgili Antoinette'imi kapı dışarı ettikten sonra bunu almış" diye söyledi. Hiçbir şeyden haberi olmayan kızcağıza gülümsemek için kendini zorlamaya mecbur kalmıştı.

Julie, etrafını böyle evin hizmetkârları ile çepçevre görünce garip bir duyguya kapıldı.

Aşçı kadın, yeni hizmetçi Georgette'e dönerek:

"İşte kızım, bizim hanımımız odur, matmazel Julie'dir" diyordu.

Genç kız yanında sessizce duran Patrice'le birlikte, hizmetkârların yanından ayrılıp merdivenlere doğru yürüdü. O sırada haberi duyup koşuşan bahçıvan ile seyisin de gönlünü almayı ihmal etmemişti. Artık geldiğini duymayan kalmamıştı.

Julie, yanında Maksim olduğu halde aynı merdivenlerden çıktığı o korkunç şubat gecesini hatırladı tekrar... Profesyonel soyguncuyu, Bay Gaspard'ın odasına ve gizli kasaya

doğru götürüyordu... Çektiği bütün ıstıraplara rağmen hem de bunlara yalnız ve yalnız babalığı sebep olduğu halde bu soygunu hazırlattığı için kendi kendine kızıyordu.

Patrice bir uyarma yapmak gereğini duydu:

"Bakın önceden söyleyeyim size babalığınız adeta tanınmayacak bir durumdadır. Bir insanın birkaç haftada bu hale gelebileceğine dünyada inanmazdım. Bir süredir mide bulantılarından, baş dönmelerinden, mide ve baş ağrılarından şikâyet ediyordu... Bir gece Blanche korkudan çılgın gibi evime geldi. O gece bay Gaspard onun Marbeuf sokağındaki evinde geceyi geçirirken birdenbire ateşlenmiş ve nöbetten titremeye başlamış. Hemen koşup Doktor Dubois'ye getirdim. Muayene etti ye tek başına bir karar veremeyeceğini, konsültasyon için mutlaka profesör Trusseau'nun çağrılması gerektiğini söyledi. Matmazel Blanche d'Antigny ile birlikte düşünüp taşındık, onu buraya, Auteuil'e nakletmeye karar verdik. Bu, bir hafta kadar oluyor. Ama her gün daha da kötüleşiyor ve işin fenası, hastalığına kati bir teşhis konulamıyor. Clovis'in söylediğine göre, bu sabah terden sırılsıklam uyanmış, yastığında ve yanağında kan varmış. Bunu duyar duymaz derhal Profesör Trousseau'yu getirttim. Neler söylediğini duydunuz... Kendisi Avrupa'nın en büyük mide hastalıkları uzmanlarından biridir!

Julie, kin ve nefretini unutarak, koridorun dibindeki kapıyı kaygıyla itti. Sonra tereddütle duraladı ve Patrice'e dönerek fısıldadı:

"Acaba önce kendisine bir haber mi verseydik? Belki görüşmek istemez benimle! Böyle birdenbire karşısına dikilmem sanki bana olan borcunu istemeye gelmişim gibi kötü bir anlama gelmesin? Ben buraya hesaplaşmaya değil, kafamı kurcalayan ve cevabını ancak onun verebileceği bir şeyi

sormaya gelmiştim. Karşılıklı bir görüşmeye hazırlanmıştım ama bu şekilde değil... Hayır, bu şekilde değil!"

Kırmızı kadife ile kaplı duvara dayandı. Patrice karşısında duruyordu. Bu saray misali koskoca ev, ihtişamı, zenginliği ve tarife sığmaz lüksü ile onları âdeta eziyordu.

Bankerin sekreteri mırıldandı:

"Geldiğinizi haber vermek... gereksiz sanırım. Çünkü zaten bekliyordu sizi Julie..."

Söylediklerine bir şey daha eklemek istercesine bir an duralamıştı. Sonra birdenbire merdivene doğru yürüdü. Julie bir an öylece kalakaldı gözleriyle delikanlının gidişini izledi. Patrice bunun farkındaymış gibi merdiven ağzında durdu, bir eli tırabzana dayalı konuştu:

"Ben kütüphanedeyim. Evraklarını tanzim etmek istiyorum biraz..."

Julie kapıyı itti. Gerçi daha önce kapıya vurmuş, fakat hiçbir cevap alamamıştı. Ve daldı odaya...

Perdeler sıkı sıkı örtülmüştü. Yatağın üstündeki yağ kandili yanıyordu. Kalın yastıklara başı gömülmüş ve yarı doğrulmuş gibi yatan babalığı uyur görünüyordu. Julie bir iki adım attı. Patrice haklıydı: Bir yıldır görmediği Remy Gaspard'ı tanımakta güçlük çekti. Amerika'ya hareket edeceği sıralarda, babalığının şakakları ağarmıştı ama bu gri favoriler onu yaşlı göstereceği yerde gençleştiriyordu. Çünkü kestane rengi sık, kıvırcık saçlarıyla şeytani bir Sezar suratını andıran yüzü kanlı canlı ve dipdiriydi. Parlak gözleri, kuvvet timsali sivri ve sağlam çenesi, kartal gagası gibi eğik fakat düzgün, güzel burnu sağlık ve zindelikle dolu olduğunun belirtileriydi.

Julie, babalığının saçlarının hem beyazlaştığını hem de seyrelmiş olduğunu hayretle gördü. Yüzü yeşilimtırak bir renk bağlamıştı. Gözlerinin altı torba torba sarkmış, yanak-

ları çökmüş, burnu incelmiş ve çirkinleşmiş, çenesi düşmüştü. Etrafına enerji saçardı, bastığı yerleri titreten bu eski kaplan şimdi uyuz bir tazıya dönmüştü.

"Sen misin Clovis?"

Julie, olduğu yere çakılıp kalmıştı. Ses çıkarmayışı, bankerin kafasını hafifçe kendisine doğru çevirmesine sebep olmuştu.

"Oh!..."

Doğrulmaya çalıştı şöyle bir kalkar gibi oldu, fakat sonra tekrar yastığına düştü başı. Julie, gözlerini hastadan ayırmadan yatağa doğru ilerledi. Onun böyle çöküşü ile hem dehşete kapılmış hem de büyülenmişti.

"Size tekrar kavuşabilmek için... elimden gelen her şeyi yaptım Julie!"

Sesi bile değişmişti. Boğuklaşmış, zor duyulur olmuştu.

"Biliyorum, diye mırıldandı genç kız."

Önce heyecandan bir kelime bile konuşamayacağını sanmıştı Julie. Ama böyle kolu kanadı kırılmış bir yarı cesetle karşılaşınca, ona öyle geldi ki sanki şu yatakta yatan babalığı değil de tamamen başka birisiydi. Bununla birlikte, kızarmış ve yarı kapalı gözkapaklarının arasından süzülen o batıcı, tepeden tırnağa eleştirici ve alaycı bakışlar Remy Gaspard'ın bakışlarıydı:

"Kuşkusuz, tekrar bir araya gelişimizin, hiç değilse benim için daha iyi, daha hoş şartlar altında olmasını tercih ederdim... ama..."

Devam edemedi. Bir öksürük nöbetine yakalanmıştı. Neden sonra tekrar konuşabildi:

"Beni bağışlayın yavrum. Şu durumum hiç de iç açıcı değil... Öyle mi? Peki... hasta olduğumu nereden haber aldınız?"

"Hiçbir yerden! Paris'e daha bu sabah geldim. Gelir gelmez de ilk işim doğru bankanıza uğramak oldu..."

"Ya!... Yoksa beni düelloya davet etmek miydi niyetiniz?"

Kendi yaptığı espriye kendi gülmek isterken yeni bir öksürük krizine yakalanmıştı.

Julie hiç de aşağıdan almayan bir tavırla:

"Hayır efendim, diye mırıldandı. Çünkü böyle bir şeye gerek görmeyecek kadar kuvvetliyim artık."

Fakat hemen de bunu söylediğine pişman oldu. Bu üst perdeden atışı hastanın üstünde kurtarıcı bir etki yapmıştı. Evlatlığının böyle mücadeleci dikilişinden kuvvet bulmuş gibiydi. Hafifçe gülümsedi ve Julie bir anda bu gülümseyişin onun göz kenarlarını binlerce kırışıklıkla doldurduğunu gördü

"Hayatıma giren kadınlar hep güçlü iradeli kadınlardı küçük Julie. Onları elimin altında tuttuğumu sanırdım, ama bu sadece bir kuruntuydu."

Sanki Demiryolları Kulübünde erkek erkeğe yenilen bir öğle yemeğindeymiş gibi şaka yapacak gücü bulabiliyordu.

Julie, alçak sesle cevap verdi:

"Ben aksini düşünüyorum. Her yerde ve her hususta işin içinden galip çıkan siz oldunuz. Bu defa gene rakibinizi alt edeceksiniz..."

"Heyhat! Maalesef Julie. Rakibim bu defa çok üstün."

Nihayet yatağında doğrulabilmişti. Julie'ye yaklaşması için bir işaret yaptı. Genç kız, belirsiz bir duraklamadan sonra yaklaştı.

"Benden korkuyor musunuz Julie?"

Genç kız cevap vermedi. Gaspard sık sık nefes alıp veriyordu. Soluğu kesilerek ekledi:

"Hastalık hem çok berbat hem de çok uyandırıcı bir şey. Bazılarını ıstırap çektikleri derdin ne olduğunu, kendilerinin nasıl bir insan olduğunu görmeyecek derecede kör ederken, benim gibi bazılarını da çöküşünden haberdar ediyor, her şeyi bütün açıklığı ile gösteriyor onlara..."

Bu sözleri ile nereye gelmek istiyordu?

Hayatımı geniş bir manzara gibi görüyorum Julie. Alçaktan uçar bir balona binmişim gibi her şeyi açık-seçik görüyorum. İnsanlar gidiyor ve geliyorlar. Başlarını bana doğru kaldırıyorlar... Yüzlerinde korku, gıpta, hayranlık, abartılmış bir saygı ya da kayıtsızlık okuyorum. Ama hiçbirinde, hiçbirinde gerçek saygı, şefkat ve sevgiden eser yok!

Julie cevap vermeye cesaret edemedi.

Buraya sadece onu David Thibaud hakkında bildiklerini açıklamaya zorlamak üzere gelmişti. Ornella'nın sırrını paylaşan tek kimse kuşkusuz o idi. Bu yüzden de Julie, bunu elde etmeden odadan ayrılmamaya kararlıydı. Öyleyse sıfırı tüketmek üzere olan bu adamın söylediklerini dinlemeliydi. Cevap vermeden hem de... Yoksa "Buna müstahaksın, ne ektiysen hayatta, onu biçiyorsun!" diye haykırması işten değildi.

Odada sırtını ürperten soğuk ve ölümcül bir hava vardı. Etrafına bakınmaktan kendini alamadı. Her şey, kasa hırsızı Maksim'le buraya geldiği geceki gibi yerli yerinde duruyordu. İpekle kaplı duvarlar, nadide ağaçlardan yapılma mobilyalar, şöminenin üstündeki sarkaçlı saat ve "Keçi ayaklı bir Satir tarafından kaçırılan melekler" adlı tabloyu ziyaretçilerin gözünden gizleyen yaldızlı bambudan paravan...

Babalığının tükenmiş sesiyle Julie tekrar bulunduğu âna döndü. Önce saçmalıyor zannetmişti.

"Gizli kasamın şifresi beş harflik bir tek kelimeden ibaretti yavrucuğum hâlâ da öyle ya! Başka bir kelime de seçe-

bilirdim ama nedense o kelimeyi seçtim. Sizin... nasıl diyeyim... Sizin İş ortağınız bu kelimeyi mükemmelen oturtarak kasayı açabilmiş: Kelime aşk anlamına gelen İtalyanca Amore idi. İçinde bir kadın portresi bulunan ve aşk sözcüğü ile açılan bir kasa... Benim karakterime hiç uymuyor, ne dersiniz, değil mi?"

Julie, şaşkın bir tavırla:

"Demek bu odada yapılan soygunun tek sorumlu ve kışkırtıcısı olduğumu keşfettiniz?" diye sordu.

"Bir öksürük nöbeti daha bankeri sarsmıştı:

"Bir anda keşfedemedim diye, tıkanarak cevap verdi. Önce, Maksim denilen adamın suç ortağını o küçük kız, hani evden kovduğum hizmetçi kız zannetmiştim... Neydi adı onun?"

"Antoinette..."

"Hah, Antoinette! Sizi severdi sanırım?"

"Evet efendim..."

"Kendisini bulmak öyle pek kolay olmadı. Ama bilirsiniz İmparatorun mükemmel bir polis teşkilâtı vardır..."

Julie'nin nefesi kesilmişti:

"Yoksa... yoksa Antoinette tutuklandı mı?" diye bağırabildi.

"Gayet tabii yavrum..."

Genç kız dehşete kapılarak gözlerini yumdu:

"Ama bu büyük bir haksızlık... Onun hiçbir suçu yok ki... Burada, Auteuil'de geçirdiğim uzun yıllar boyunca Antoinette bana büyük bir bağlılık göstermiş, neşesi, canlılığı ile sıkıntılarımı, yalnızlığımı unuttturmaya çalışmış saf ve temiz bir kızdır... Açıkça söyleyebilirim ki mösyö sonsuz umutsuzluk ve keder saatlerini onun sayesinde atlatabilmişimdir. Burada "adamlarım" dediğiniz kimselerden başka dostum olmadığını

unuttunuz mu? Antoinette'in sayesindedir ki onların yaşayışlarındaki saçma durumu görebildim. Belki sizi hayrete düşüreceğim ama bana göre Antoinette, sizin salonlarda ya da İmparatorun av partilerinde karşılaştığınız nice soylu hanımdan daha zeki daha duygulu, daha samimi bir kızdır."

"Hayır! Hayret etmem buna. Böyle konuşmakla beni şaşırtmıyorsunuz artık..."

Julie, asıl kendisi hayrete düşerek, ilk defa babalığının sözlerinde alaylı bir ifade bulunmadığını görmüştü. Aksine, onda hiç alışık olmadığı bir şey, bir melankoli seziliyordu.

"Ayak takımı arasında "Çakıcı" diye tanınan Maksim, diye sözlerini sürdürüyordu babalığı, Antoinette ile yüzleştirilince "Hayır, bana yol gösteren kız bu değil!" dedi. Kendisine, suç ortağının eşkâli sorulunca da öyle bir tarif etti ki sizi tanımakta hiçbir güçlük çekmedim yavrucuğum...

"Peki, Antoinette ne oldu?"

"Derhal serbest bırakıldı tabii. Zaten soygun gecesi başka yerde bulunduğunu da mükemmelen ispat etmişti."

Julie, rahat bir nefes alabildi. Sonra:

"Sanırım bu Maksim denilen adam hâlâ hapishanede değil mi?" diye sordu.

"Kolay kolay da çıkamaz artık oradan. Yirmi yılla kurtarabilirse şükretsin."

"Yirmi yıllık kürek mahkûmiyeti... Ölümden de beter bir şey bu!" diye geçirdi içinden Julie. Bu adamla geçirdiği o korkunç geceyi nasıl unutabilirdi? Bu toplumdışı, yarı insan, yarı hayvan, şaşılacak derecede yumuşaklıkla hareket eden artist elli adamı unutması olanaksız bir şeydi zaten...

Tarafsız bir sesle konuşmaya çalışarak:

"Bu da haksızlık dedi. O adamın ne suçu var? Onu kışkırtan, yolu gösteren, emri veren bendim... Bu kadar ağır bir cezaya müstahak sayılamaz..."

Remy Gaspard, kemikleri çıkmış, adeta saydamlaşmış elini kaldırdı ve:

"Adalete hiç mi inancınız yok Julie" dedi.

"Hayır, diye mırıldandı genç kız."

"Haksızsınız. Şu halime bakın rica ederim... Kendimin sadece bir gölgesi değil miyim? Beni bu hale getiren şeyde siz bir adalet görmüyor musunuz?"

Bu itirafta bulunmak için harcadığı çaba onu güçsüz düşürmüş olmalıydı. Soluğunu almaya çalışıyordu. Ateşi yükselmişti çeneleri titriyor, yanakları kızarıyordu.

"Biraz istirahat edin mösyö dedi Julie."

"Daha... daha sırası gelmedi... Anlamanız gerekir ki... beni yiyip bitiren hastalık... çok acı da çektirse... bir çeşit ruh tedavisi oluyor... Vücudum gitgide... sıfırı tükettikçe ruhum güçleniyor, bedenim dağıldıkça, ruhumun bütünleştiğini görüyorum... Ne eğlenceli bir şey, değil mi?"

Julie, elinde olmadan duygulanmaya başladığını hissetti. Babalığının bu şekilde konuşacak hale gelebileceğine dünyada inanmazdı:

"O halde, diye devam etti Gaspard, hepimizin boyun eğmeğe zorunlu olduğumuz er geç kabul ettiğimiz bir çeşit adalet var..."

Elini, avuç açan bir dilenci gibi uzattı:

"Biraz daha yaklaşın lütfen..."

Genç kız isteneni yaptı. Babalığının sesi gittikçe tanınmaz bir hal alıyordu... Boğuk, tek düzenli, garip bir titreşimle:

"Kötü davrandım, dedi. Bugün varabildim bunun bilincine... Bir kör gibi sizin safınıza geçtim bugün... Size kar-

şı duyduğum hisler beni şerefsiz kılıyordu... Zira babanız olsaydım kuşkusuz sizi çok, ama pek çok sevecektim... Ama siz, taparcasına âşık olduğum, fakat beni değil de başkasını tercih eden bir kadının kızıydınız... Size sadece, mükemmel bir iş gözü ile baktım, o kadar. Annenizin serveti... Sizin servetiniz yani bana bir takım işler çevirmek imkânı verdi... Ve işte bugün bu serveti geri istemek sizin en tabii hakkınız yavrucuğum... Hem sonra... faizleri de var..."

Julie, onun sözünü şiddetle kesti:

"Hayır mösyö! Buraya herhangi bir hak talebinde bulunmaya gelmiş değilim. Lütfen şimdi bana blânço çıkartmaya kalkışmayın..."

"Gerçeği olduğu gibi öğrenecek olursanız korkarım beni asla affetmeyeceksiniz..."

Julie cevap verdi:

"Hiçbir zaman gerçeğin bir tek yüzü yoktur. Geçirdiğim şu son bir yıl süresince, işte bunu öğrendim ben... Gerçek değil, bir sürü gerçekler var... İnsan başkalarına karşı hoşgörülü olmalı, kendine karşı aman vermemeli... Sizi böyle görmek için gelmedim buraya mösyö. Bakkal hesabı yapmaya da gelmedim. Milyonlarımın ne olduğunu elbette öğreniriz bir gün. Ama bugün değil... Eğer onlar eridi gitti diyorsanız, o da vız gelir... Benim asıl öğrenmek istediğim öteki gerçeklerin arasında kafama musallat olan bir başka gerçektir. Şu paravanın ardındaki özel kasanız bana bu gerçeğin bir kısmını aydınlattı. Ama sadece bir parçasını... Hepsini öğrenmem için lütfen bana yardım ediniz. Söyleyin bana, dostunuz David Thibaud'nun adı arkasına saklanan adam kimdir? Hâlâ hayatta mı, onu nerede bulabilirim, söyleyin bana."

Julie, nihayet sustu.

Bir an, babalığının komaya girdiğini zannetti. Teni sapsarı kesilmişti. Yastığında hareketsiz duran başı, kaskatı kesilmiş, gözleri kapanmıştı. Belli belirsiz nefes alıyordu. Julie, ona doğru eğildi:

"Beni duyuyor musunuz?"

Remy Gaspard, gözlerini araladı ve zayıf bir sesle mırıldandı:

"Evet Julie, duyuyorum. Bana lütfen bir kalem ile bir kâğıt verir misiniz? Şurada, masada olacak..."

Julie, siyah masaya doğru gitti. Krem renkli ve başlıklı ipek kâğıtlar ile bronz kalemlikte çeşitli kalemler vardı. O hırsızlık gecesi bunlar aynı yerde duruyordu. Kalem ve kâğıtları alıp nefes nefese kalmak pahasına yatağında biraz doğrulmayı başaran babalığına uzattı. Adam, titreyen elleriyle kâğıdın birine bir şeyler karalayıp uzattı:

"İşte istediğiniz şey ve unutmayınız ki bu ev içindeki her şeyle birlikte size aittir... Böyle olması için her türlü muameleyi de yaptırdım. Eğer ahırlara doğru da şöyle bir uzanacak olursanız göreceksiniz ki Sultan'ın sağlığı yerindedir ve sizi bekliyordur... Belki biraz şişmanlamıştır, o kadar."

Julie, uzatılan kâğıdı aldı.

Babalığı, gözlerini kapatarak:

"Hadi gidin artık yavrucuğum, dedi. Görüyorsunuz ki uyur gibi yapıyorum..."

Kâğıdı sıkı sıkı tutarak odadan çıktı. Koridorda durup kâğıdı açıp baktı. Titrek bir yazı ile banker, bir isim ve bir adres yazmıştı. Julie, çocukluğundan beri yaptığı gibi bir elini tırabzanın üstünden kaydırarak merdivenden ağır ağır indi. Kaygan demirin soğuk teması onu kendine getirmişti. İçinden durmadan babasının adını tekrarlıyordu: David-Axel Dupeyrret... David... Axel... Dupeyrret!

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Bu "Dupeyrret" soyadı ona hiç yabancı gelmiyordu ama nerede duyduğunu çıkaramıyordu şimdi. Holde kimse kalmamıştı şimdi ve kütüphanenin kapısı da yarı aralıktı. Kütüphanede de her şey yerli yerindeydi. Bakır ve sedefle süslü maun ağacından büronun arkasında oturmuş olan Patrice Kergoat etrafına yığdığı bir sürü dosya ile meşguldü.

Genç kızı görünce kalkıp ona doğru ilerledi. Julie, istesin istemesin, birlikte yaşadıkları birçok alayın delikanlı ile kendisini birbirine yaklaştırdığını inkâr edemezdi.

"Eğer herşey yolunda giderse elinize sadece bu malikane kalıyor... Ama geri kalanı..."

Eliyle, "havaya uçtu" gibilerden bir işaret yaptı...

Julie:

"Şu kâğıda bakın dedi."

Bay Gaspard'ın sekreteri kâğıda şöyle bir göz attıktan sonra başını kaldırdı:

"Dupeyrret, Bakın Dupeyrret... Ne olmuş ona, anlayamadım..."

"Bir şey olduğu yok. Bu adam, benim gerçek babamdır. Onunla da görüştükten sonra nihayet bu defteri kapatacağım."

Julie, kütüphaneden çıktıktan sonra holde yeni hizmetçi ile karşılaştı. Onu, bekler gibiydi.

"Matmazelin bana bir ihtiyacı var mı?"

"Hayır, ama seyahat çantamı ne yaptım ben?"

"Matmazelin odasına götürdüm onu ben."

"Odama mı?"

"Evet, Clovis öyle emretti de..."

"Peki, Georgette, peki..."

Herşey, Julie'ye Auteuil'in gerçek yuvası olduğu izlenimini vermek üzere hazırlanmış gibi geldi. Olaylar öyle bir gi-

diş almıştı ki Julie Crevecoeur artık resmen banker Remy Gaspard'ın varisi sayılıyordu. Böyle bir şey adeta talihin acı bir alayıydı. Evlatlığının hayatına kastedip onun servetinin üstüne oturmak isteyen bankerle rollerini değişmişlerdi. Ama eğer banker ölecekse, bunda Julie'nin hiçbir suçu yoktu...

Genç kız odasını adeta hiç el değmemiş gibi buldu. Sanki bu odadan daha dün çıkmıştı. Elbiseleri, çamaşırları, ayakkabıları olduğu gibi intizam içinde duruyordu. Evin bir başka kanadında ise Gaspard ölümle pençeleşiyordu. Ama gerçekten ölüm döşeğinde miydi acaba? Julie bir süre bu soruya taktı kafasını.

Daha sonra banyo yapıp kendine çeki düzen verdi ve hizmetçiyi Felicien'e gönderip arabayı hazırlatmasını emretti. Aşağı indiği vakit de arabayı pırıl pırıl harekete hazır buldu.

"Felicien!"

"Buyurun küçük hanım."

"Neden büyük tören elbisenizi giydiniz?"

"Sizin dönüşünüz şerefine efendim. "

Sonra kırbacını şaklatarak sordu:

"Nereye gidiyoruz?"

"Paris'e..."

Ona, David Axel Dupeyrret'nin adresini verdi. Felicien, belirli bir hazla:

"Ooo... Çok kibar bir semte gidiyoruz dedi. Julie aynı fikirde değildi ama bir şey söylememeyi tercih etti. Yol uzun sürdü. Çünkü havayı iyi gören arabasına atlamış yola çıkmıştı. Caddeler, bulvarlar, arabalardan, yayalardan geçilmez gibiydi. Saint Germain bulvarına bir saatte gelebildiler. Julie, bir anda içinde, Visconti sokağına kadar uzanıp Antoinette'le görüşmek isteği duydu. Zavallı Antoinette onu haftalarca saklamış, bu yüzden de başına neler gelmişti. Hazır bu sem-

te gelmişken koşup sahte Kontes Wittkowska'nın boynuna atılmak, yanaklarından öperek gönlünü almak istiyordu. Ama sonra "Her şeyin bir zamanı var" diye düşündü."

Şimdi yapılacak ilk iş, tesadüfün babası yaptığı adamı ele geçirmek ve onunla baş başa bir görüşmede bulunmaktı. Araba çok büyük bir kapının önünde durdu. Yüksek duvarlar konağın görünmesini engelliyordu. Karanlık basmıştı. Julie Saint Germain'in bu aristokrat mahallesinde belirli bir kaynaşmanın olduğunu farketti.

Arabaların girmesine mahsus çift kanatlı büyük ve yüksek bahçe kapısı ardına kadar açık her taraf pırıl pırıl ışık içindeydi. Yeni yapraklanmış iki sıralı ıhlamur ağaçlarının dizildiği muntazam ve tertemiz bir yol konağa doğru dimdik uzanıyordu. Ağaçlar, bir bahçe ustası tarafından Fransız usulü budanmıştı. Julie, Paris'in göbeğindeki bu büyük bahçeli konağın cephesini görünce hayrete kapılmaktan kendini alamadı. On dördüncü Louis üslubunda, yüksek pencereli ve mimar Mansart'ın elinden çıkmış çok gösterişli, lüks bir binaydı. Ağaçlardan sarkan rengârenk fenerler, ortalığa binbirgece masallarının sarayları havasını vermişti.

Arabacı Felicien, arkaya doğru eğilip:

"Vallahi matmazel, bu konakta bu akşam büyük bir davet var" dedi.

Camlı kapıda duran teşrifatçı heykel gibi kıpırdamadan dikiliyordu. Merdivenin basamaklarına ipekli doğu halıları serilmişti; çizgili bir kapı sundurması da arabalarından inen davetli gruplarını çiseleyen yağmurdan koruyordu. Julie; birdenbire bir paniğe kapıldı. Bu resmi bir davet, bir kabul resmi olmalıydı. Çünkü gruplar arasında yabancı devletlerin üniformaları da görünüyordu.

Genç kız özellikle heybetli bir Macar atına hayran olmuştu. Atın üstünde parlak ipekliden bir başlık ve elbise vardı. Kolanları ve her tarafı altın simli saçaklarla süslenmiş, değerli taşlarla döşenmişti. Bu değerli hayvan başı kırmızı fesli, beyaz elbiseli, siyah sakallı ve elinde Mecidiye plakası tutan bir adamın peşinden geliyordu. Atın ardında da ipekli çarşaflara bürünmüş mücevher içinde bir kadın yürüyordu.

Artık geri dönüş imkânsızdı. Felicien araba kuyruğuna girmişti bile. Julie'yi binaya çıkan merdiven peronunun ağzında bıraktı.

Genç kız, dehşete kapılarak, "Davetiyem yok, beni içeri almazlarsa rezil olurum!" diye düşündü.

Basamakları rüyada gibi çıktı. Üniformalı, perukaları pudralı, beyaz eldivenli uşakların arasından geçerek hole girdi. Salonun kapısında, davetlilerin adını haykırmakla görevli bir başka teşrifatçı duruyordu. Uzun siyah eteklik ve siyah kehribar işlemeli kırmızı kısa bir ceket giymiş olan Julie'nin bu seyahat kıyafetini tepeden tırnağa süzen teşrifatçının şaşkın halini gören genç kız:

"Belki de beni Macaristanlı sanmıştır" diye geçirdi içinden. Çünkü önünde yakışıklı bir Macar subayı vardı. Subay içeri buyur edildikten sonra genç kız teşrifatçının kulağına fısıldadı:

"Matmazel Julie Crevecoeur!"

Teşrifatçı makine gibi haykırdı içeri:

"Matmazel Julie Crevecoeur!"

Davetliler, önce ilk salona alınmışlardı. Asıl kabul salonunun giriş yerinde ise siyah elbiseli, orta boylu bir adam duruyordu. Ceketinin yakası, Julie'nin anlayamadığı bir armayı yarı yarıya örtmüştü. Boynundaki altın zincirde ise küçük madalyalar sallanıyordu. Ama genç kızı etkileyen başka bir

şey vardı: Adamın büyük ve ölçülü bir rahatlık içinde davetlileri karşılayış tarzı. Herkese, mevkiine ve temsil ettiği makama göre muamele ediyor el sıkarken söylediği sözler, beylik şeyler olmaktan uzak çok esprili ve kibar cümleler halinde çıkıyordu ağzından. Bu işin ince bir bilimini yaptığı ve çok alışık olduğu besbelliydi. Julie, hep Macar subayının arkasından yürüyordu.

Ev sahibi olan siyahlı adam Macar subayının elini sıkarken:

"Eee... İtalya'da bir şeyler olacak gibi görünüyor" diye mırıldandı.

Macar subayı cevap verdi:

"İtalya'da daima bir şeyler olur Ekselans."

"Ama hiçbir zaman bizsiz olmaz albayım diye karşıladı bakan."

Albay askerce bir selâm vererek içeri girdi ve şömineye doğru yürüdü. Orada zayıfça ve son derece zarif bir kadın duruyor, herkes sırası ile önünden geçip kendisini selamlıyordu. Ev sahibesi olduğu anlaşılan bu hanım, çok ölçülü ve saygılı bir şekilde öpülmek üzere o incecik elini uzatıyordu.

Julie'yi, bakan hazretleri David Axel Dupeyrret'den ancak iki adım ayırıyordu. Fakat genç kız bu iki adımı atamadı. Çünkü adamın, derin bir hayranlık ve şaşkınlık dolu sert bakışının ağırlığını üstünde hissediyordu. Kendisine böyle bakan bu adam havayı elektrikleyen bir akım saçıyordu.

Julie'ye sorsalar, bu adam için ne yakışıklı, ne çirkin, ne zayıf, ne de şişman diyebilirdi. Fakat öyle bir kişiliği vardı ki bu salonu dolduran bütün erkeklerden onu daha güzel ve daha yakışıklı gösteriyordu. Arkasında bekleşen kalabalığın etkisiyle Julie, babası olan adama yaklaşmak zorunda kaldı.

Bakan mırıldandı:

"Adınızı iyi duymadım matmazel."

"Önemi yok, dedi Julie. Nasıl olsa gerçek adım değildi."

"Gerçek adınız nedir öyleyse?"

"Thibaud Dupeyrret..."

Adam cevap vermedi..

Yüksek ve açık bir alnı vardı ama yüzü çocuk yüzü gibiydi. Böyle bir durum, böyle bir sırada kimi olsa allak bullak ederdi. Muziplik ve kötülükten hiç hoşlanmayan Julie nedense bu, mevkiinden, servetinden, zekâsından son derece emin olan adamı sarsmak istemişti. Bir an uşaklarından biriyle kendisini kapı dışarı ettireceği sanısına kapıldı. Nitekim adamlarından birine işaret etmiş ve hemen birisi koşup gelmişti...

"Matmazeli benim çalışma odama götürün."

"Başüstüne ekselans."

Bakan, bu arada Julie'ye dönerek:

"Aslında adınız bana hiçbir şey ifade etmiyor. Ama yüzünüz... evet yüzünüz... bana birisini hatırlatıyor. Eğer aceleniz yoksa biraz sonra yanınıza gelmeğe çalışacağım."

"Vaktim var diye mırıldandı Julie."

Sonra uşağın peşine takılarak bir takım salonlardan, koridorlardan geçti. Bu öyle büyük bir binaydı ki, bütün oda ve salonlarının kullanılması imkânsızdı. Kabul resimlerinin dışında, yani diğer günlerde sevimsiz ve soğuk olmalıydı.

"Bu taraftan matmazel..."

Çalışma odası, yüksek tavanlı geniş bir yerdi. Pencerelerinden bahçe ve civardaki buna benzer öteki binalar görülüyordu. Duvarlar, vahşi hayvan derileriyle kaplıydı. Her tarafta meşe ağacından yapılma kütüphaneler yükseliyordu. Zamanla, taklidi imkânsız bir pırıltı kazanmışlardı.

Uşak, bir geridonun üstünde duran gaz lambasını yaktıktan sonra genç kızın önünde eğilip çekildi. Julie, uzun bir

bekleyişe hazırlanıyordu. Kütüphaneden rastgele bir kitap çekip aldı. Bu Edgar Allan Poe adlı bir yazarın "Olağanüstü Hikâyeler" kitabıydı. Okumaya çalıştı ama başaramadı. Dışardan gelen her gürültüye kulak kabartıyor, yaklaşan bir adım sesi duyduğunu zannedince de yerinden sıçrıyordu.

Aslında o kadar heyecanlı değildi. Hatta sakindi bile denilebilir. Yaşadığı şeylerin dışında kalmaya çalışıyordu. Ölüm döşeğine serilmiş olan babalığı ile yaptığı görüşme onu epeyce sarsmıştı. Bununla birlikte, Ornella Villabiancs'nın hayatına giren üç adamı yan yana koyup mukayese etmekten kendini gene de alamıyordu; Gaspard, Voumard ve Thibaud... Yirmi yıl önce bu üç adam acaba nasıldı:

Bir kapı açıldı. Bu uşağın Julie'yi içeri soktuğu kapı değildi. Genç kız, kitabını kuru bir gürültüyle kapattı.

"Davetlilerin ardı arkası kesilmedi. Benim yerime karım karşılıyor onları. Tuilerie sarayından gelen bir mesaj mazereti uydurdum. Sabırsızlanmanızı istemedim de..."

"Size, bekleyebileceğimi söylemiştim..."

"Biliyorum. İşin aslına bakılırsa ben de sizinle bir an önce görüşmeye can atıyordum..."

Lambanın ışık çemberi içine girmişti.

O zaman Julie, onun ince yapılı, ufak tefek bir adam olduğunu gördü. Elleri, ayakları da küçük olmasına rağmen, vücuduyla öyle orantılıydı ki büyük gibi görünüyordu. Dimdik, çevik ve canlı bir hali vardı.

Julie, bu çelimsiz adamın nasıl böyle güçlü göründüğünü anlayamıyordu. Anî bir hayalle, onu bir an için Ornella ile yan yana tasavvur etti. İki azgın ve vahşi hayvanı aynı kafese kapatmak gibi bir şey olmalıydı bu. Zekâ ve enerji saçan iki sinirli yaratık.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Biran önce görüşmeye can atıyordum, dedim, çünkü uzun yıllar önce tanıdığım... çok iyi tanıdığım birine benzettim sizi. Hiç değilse bana öyle geldi. Ama aradan uzun yıllar da geçse bazı rastlantıların alevleri öyle kolay kolay sönmez. O halde lütfen izninizle biraz bakayım size şöyle ve kurduğum hayali sürdüreyim. Böyle şeyler her zaman gelmez insanın başına..."

"Doğru... Gelmez mösyö, diye cevap verdi Julie."

Bununla birlikte herhangi bir öfke ya da kırıklık duygusuna kapılmadı. On sekiz yıl bir gecikmeyle karşılaştığı ve kendisine çok şey verebilecek olan vaktiyle tabii bu adama bir şeyler söylemeye gelmişti.

"Hayal kurmayı sonraya bıraksanız daha iyi olur mösyö diye devam etti. Biraz önce kendimi size öyle damdan düşercesine takdim ettiğim için pek üzgünüm. Hem galiba zamanını da iyi seçmemiş olmaktan korkarım. Ama mukadderat da bir kadınla erkeği birleştirdiğinde, ya da bir çocuk peydah ettiğinde zamanını iyi seçebiliyor mu acaba? Ama mademki şimdi burada bulunuyorum, söyleyeceklerimi mutlaka söylemem, sizin de buna engel olmak için zor kullanmamanız gerekir."

Heyecansız, donuk bir sesle söylemişti bunları. Fakat David Axel'in gözlerinde pırıldayan anlam hiç de beklemediği bir şeydi: Sonsuz ve derin bir şefkat! Julie, bu bakıştan kaçınmaya zorluyordu kendini. Sonra hiç tereddüt etmeden, ağır ağır, sindire sindire, yirmi yıl önce Sicilya'da bir şatoda geçen hikâyeyi, prens Tancrede Massamo Villabianca'nın davetlisi olarak bir yazı bu şatoda geçiren üç Fransız delikanlısının hikâyesini anlatmaya koyuldu...

"Üç dost mösyö, aynı ağacın dalları gibi birleşmiş üç arkadaş... Hiç değilse görünüşte böyle... Ama bundan birkaç

hafta önce Palermo limanında bunlardan birinin bana dediği gibi: "Dostluk, aşk gibi yalnız, insanların hayalinde yaşar" David Axel, kendi kendine konuşur gibi mırıldandı:"

"Bu tam Auguste'e göre bir lâf!"

"Evet, o söylemişti. O halde size hatırlatmaya hiç gerek yok ki bu üç arkadaştan biri hayata sımsıkı bağlı bir ressamdı. İkincisi çabuk zengin olmak isteyen bir ahlâksız, üçüncüsü ise politikayı aşktan üstün tutan, başka hiçbir şeye metelik vermeyen bir serüvenciydi!"

Bakan, sözün burasında bir şeyler söylemek istediyse de Julie ona engel oldu. Ve İmparatorluğun en yüksek şahsiyetlerini susturmasını bilen bu adam, gık diyemeden genç kızı dinledi.

"Her üçünün etrafında pervane kesildiği bir genç kız vardı diye devam etti Julie. Prens Tancrede'in kızı. Tanıkların ifadesine göre bir içim su! Onun hakkında, Bay Talleyrand için söylenenler aynen söylenebilir..."

Bakan hazretleri ellerini havaya kaldırdı:

"Tarihi kişileri ona misal mi göstereceksiniz?"

"Gayet tabii. Bilirsiniz Bay Talleyrand için ne derler; İpek bir çorap içinde bok gibidir."

Julie, hızını almış gidiyordu. Artık hiçbir şey, hiç kimse onu durduramazdı.

"Prensin kızı ile genç serüvenci birbirlerine aşkla, bağlandılar. Bu nasıl bir tutkuydu acaba? Nerden bilebilirim mösyö? Başlarında değildim ki! Sâdece o tutkunun meyvesiyim. Onların miskin tutkularının gizli ve ayıp meyvesi. Oyunun kaidesine riayet etmeyen, her şeyi öğrenmek üzere başkaldıran bir meyve... Ve gerçeği, hırsla, umutsuzlukla, dehşetle, parça parça ele geçiren bir meyve..."

Daha fazla devam edemedi.

Bir an sustu. Sonra gücünü tekrar toparlayıp hayatına bir kez daha ışık tutmak ister gibi, izah edilemeyeni izah etmek ister gibi, şefkat ilgi ihtiyacından, yalnızlığından, kafasında üşüşen bütün ağırlıklardan kurtulmak umuduyla sonuna kadar yıkılmadan gitti:

"Her şeyi yavaş yavaş anlamak, perdeler aralandıkça, kapılar açıldıkça, vaktiyle lanetlenmiş olan şeyleri bir bir keşfetmek, gün ışığına bin bir eziyetle kavuşmak çok güç mösyö... Canlılar arasında kendini bir ölü gibi hissetmek, herkesten daha yakın olması gereken ana ve babasına bir yabancı gibi bakmak çok zor... Sadece geçici bir hevese büyük bir tutku nazarıyla bakmak, onu hayal ufuklarında şişirip büyütmek, insanın kendi kendine oynadığı bir komediden başka bir şey olmasa gerek... Ailenin güzel ve kutsal bir müessese olduğunu söylemek de bir budalalıktan başka bir şey değil. Bununla birlikte Balzac'ın bütün romanlarını okudum. Romandır, uydurmadır, hayal ürünüdür dedikleri kitaplarında gerçeğin ta kendisini buldum. Hatta gerçek hayat, romandan da daha ilerdeydi. Belki beni iyi eğitilmemiş bulacaksınız. Olabilir! Çünkü yatılı Okuldan ayrıldıktan sonra kendimi eğittim..."

Ve bir gün anamın babamın, gerçek ailemin neye benzediğini öğrenmek istedim. Benden bucak bucak ve ihtimamla gizlenen bu ana ile baba bir yerlerde mevcuttu elbet! Tıpkı bir polis gibi araştırdım mösyö. İpuçları aradım, buldum ve değerlendirdim... Sonunda önce annemi ele geçirdim... Ah, anam! Az bir zaman önce ilk defa onu gördüm. Yakından hayran olmak imkânını buldum. Gerçekten de enfes bir kadındı. Geçirdiği nice felaketten sonra, mutsuzluğuna ve lâf aramızda çirkin, yaşlı gülünç kocasına rağmen hâlâ da enfes bir kadın. Annemi gördüm ve konuştum onunla. Ama ku-

caklayamadım, öpemedim yanaklarından. Belki bilmiyorsunuz bir melek kadar güzel, ya da müstakbel bir general kadar yakışıklı bir oğlu var. Bu çocuk da âşıklarından birinden olma ve ünlü bir ad taşıyor. Çünkü mösyö, annem hâlâ devrimcilerden vazgeçemiyor... Kızıl Kontes'in beni büyülediğini sizden saklayacak değilim. Şimdiye kadar hiç kimse bana bu kadar ilginç görünmemişti. Ama ne kadar annem olursa olsun bana tamamen yabancı. Bununla birlikte beni büsbütün terk etmeyen de gene o. Hiç değilse maddî bakımdan demek istiyorum.

Julie, gene durdu, soluk aldı ve toparlandıktan sonra sözlerini sürdürdü:

"Sicilya'dan kafamda tek bir düşünceyle ayrıldım. Beni gerçekten ve tamamen terk eden kimseyi ne pahasına olursa olsun bulmak. Ve bir saat önce de sizi bulmayı başardım. Buraya geldim, çünkü öyle gerekiyordu. Hiç değilse gerektiğini sanıyordum. Ama sizi görünce anladım... anladım ki... bu uzun araştırma çok boş ve nafile bir şeymiş. Nereye varabildim ki? Mazi ölmüş artık. Palermo'da son derece güzel bir kadınla karşılaştım. Ama kadının bütün işi, yaşlandığını hissetmenin verdiği umutsuzlukla, o umutsuzluğun enerjisiyle gençliğinin peşinde koşup duruyor. Burada karşılaştığım bay ise güzelliğini hâlâ korumakla birlikte, ellisine ulaşmış kibar bir iskeletten başka bir şey değil..."

David Axel gülümsemesine engel olamadı ama bir şey de demedi.

Julie devam etti:

"Beni hiçbir vakit istememiş olan ailemi tekrar bulmaya çalışmakla büyük bir hata işlemişim mösyö. Ve şuna kaniyim ki şu anda çok korkuyorsunuz. Belli etmiyorsunuz tabii ama içinizden diyorsunuz ki: "Mutlaka benden para is-

temeye gelmiştir. Vermezsem, beni davetlilerin önünde rezil etmekle tehdit edecek." Hiç korkmayın mösyö, böyle bir şey yapacak değilim. Bir daha Julie Crevecoeur'ün adını bile duymayacaksınız."

Kalktı, kapıya doğru yürüdü.

Fakat babası peşinden koşup onu kolundan yakaladı ve şiddetle çevirdi. Çelimsizliği sadece görünüşteydi.

"Dur biraz bakalım!"

Onu zorla oturttu.

"Benim de söyleyeceklerim var. Oturup dinleyeceksin."

Julie, sesini çıkaramadı. Geniş bir koltuğun kenarına ilişmiş, suçüstü yakalanmış bir çocuğu andırıyordu. İlk defa tanıdığı ve kendisine sen diye hitap eden bu adama itaat etmek birdenbire pek normal gelmişti ona. Fakat bu sertliği altında belirsiz bir şefkat hissetmişti. Kendisini görür görmez, yüzünde eski metresinin hatlarını bulan ve bundan pek heyecanlanmamış görünen adam, şimdi erkeksi, otoriter bir şefkat ve himayeci bir anlayış saçıyordu gözlerinden. Nitekim bakışları ruhunun aynası olmalıydı ki böyle bir gecede mutlaka davetlilerinin başında olması gerekirken, kabul resmini, hükümet temsilcisi olduğunu filan bir yana atarak, herkesin ne diyeceğine yan çizmişti.

"Kendimi affettirmeye çalışacağımı ve davranışıma mazeretler arayacağımı özellikle sanma. Hatta yirmi yıl önceki bu davranışımı bugün iğrenç de bulsam, kendi kendimin yargıcı olmayı reddediyorum. Bu işi başkaları yüklenmiştir, buna eminim. Yalnız şurasını bilmeni isterim ki Julie, yirmi-yirmi beş yaşlarında bir adam, yirmi yıl sonra gene hep aynı adam değildir. Bildiğin gibi, bütün iyi insanlar vaktiyle kötü insanların Islah olmuşlarıdır. Sanıyorum ki sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Ben de senin gibi gerçeği seviyo-

rum. Gerçek de şu ki Ornella Villabianca çok hoşuma gidiyordu. Ama sadece o kadar! İstersen, onun vücudunu arzuluyordum ama ruhunu değil, diyelim. Zaten o çağlarda ruh meseleleri alay konusuydu... Benim asıl sevdiğim devrim ve devrimcilikti. Gizlilik ve tehlikeye âşıktım Julie... İtalya'da bir devrim komitesinin üyesiydim, üstelik yabancıydım ve gerçek tehlikelerle yüz yüzeydim... Annenin hamile kaldığını öğrenince, düşündüğüm kendim değil siyasal sorumluluklarımdı. Hiçbir şey bana bazı fikirlerden daha önemli gelmiyordu. Bu fikirler, evet, önceleri bulanıktı ama gide gide berraklaştı, billurlaştı ve Fransa'da bir hükümet darbesine kadar gitti. Sonrada biliyorsun Prens İmparator oldu, ben de halk adamı oldum. Ama diyebilirsin ki nasıl olur da bir devrimci, bir Carbonaro, tutar krallık rejiminden yana olur. Cumhuriyeti yıkar, meşrutiyetin kurulmasına önayak olur? Buna şöyle cevap vereceğim: Eski bir Carbonaro da bugün pekâlâ Fransız kralı olmadı mı? Büyük siyasal tutkularım, yükselme ihtiraslarım yanında Sicilya'daki aşk maceram öyle pek ağır basmıyordu. Hiç değilse ben öyle düşünüyordum. Tarihi örnekler de beni doğruluyor: Bir çok büyük devlet adamları, filozoflar, dahi sanatçılar idealleri için her şeyi feda etmişlerdir. Ben de öyle yaptım. Hem de hiç tereddüt etmeden... Ve inat ettiğim yoldan bugün bulunduğum yere geldim. Parlak bir evlilik yaptım. Siyasî kariyerim de böyle bir evlilik yapmamı gerektiriyordu zaten. Ve çocuğum olmadı.

Sustu.

Dupeyrret'nin büyük bir sadelikle kendini anlatması, Julie'yi derinden derine etkilemişti.

David Axel Dupeyrret boğuk bir sesle tekrarladı:

"Çocuğum olmadı. Üzülüyordum ama sana doğrusunu söylemem gerek, seni de düşünmüyordum. Hiç gelmemiş-

tin aklıma. Az önce karşıma dikilir dikilmez seni derhal tanıdım. Temelinde büyük tutkuları olan kimseler bir çeşit heyecan ile birbirlerini hemen tanırlar. Çünkü ben yaşlandıkça aşka inanır oldum. Her türlü aşka Julie. Bir an sana, tıpkı yirmi yıl önce Alta Reale şatosundaki ilk akşam, Prens Tancrede, kızını bize takdim ettiği zaman, annene baktığım gibi baktım. Ve hemen büyük bir mutluluk, büyük bir huzur, derin bir sevinç hissetim. Mutluluk denilen şeyi o ana kadar tamamıyla unuttuğumu sanıyordum. Ama işte seni görmekle bunu hatırlamış, tekrar mutlu olmuştum. Bütün anlatımların ötesinde bir mutluluk. Öyle bir mutluluk ki aziz çocuğum, sanki gökten bir mucize gibi iniyordu. Çünkü sen, tam sahip olmayı istediğim bir kız çocuğusun!

Büyük bir sessizlik oldu. David Axel kızına yaklaştı. Sonsuz bir yumuşaklık ve tatlılıkla Julie'nin çenesini tutup kaldırdı, usulca:

"Yarın seni görmeye geleceğim" dedi.

Genç kız cevap vermedi.

"Paris'te nerede oturuyorsun? Senin için ne yapabilirim söyle bana... Ne olursa olsun, iste rica ederim..."

Julie kalktı:

"Gitmeliyim artık diye mırıldandı... Babalığım... ölmek üzere... Ben..."

Cümlesini tamamlayamadı... Hıçkıra hıçkıra boşalacağını hissediyor, fakat babasının önünde ağlamak istemiyordu. Bu yüzden, başını çevirmeden kapıya doğru koştu.

Babası arkasından yetişmişti:

"Babalığın mı? Kim bu adam Julie?"

Julie durdu, ağlamasını tutarak, babasının gözünün içine baktı ve:

"Üç arkadaştınız dedi... Siz, ressam ve öteki... İşte babalığım odur."

"Remy mi? Banker Remy Gaspard mı?"

Ama Julie, kapıdan çıkmıştı bile.

Boynundan sarkan gümüş zinciri ile teşrifatçı Julie'ye doğru eğildi:

"Matmazel, arabasını mı istiyor?"

"Evet..."

"Matmazel Crevecoeur'ün arabası!"

Bir uşak, koşar adım bahçeye fırladı. "Bu adam bütün davetlilerin, hatta davetli olmayanların bile adlarını nasıl aklında tutabiliyor?" diye düşünerek Julie merdivenlerden indi. Biraz sonra da Berlin tipi arabası önüne geldi.

Felicien kapıyı açarak mırıldandı:

"Matmazeli böyle biraz insan içinde görmek memnuniyet veriyor..."

"İnsan içinde! Zavallı arabacı, benim buraya eğlenmeye geldiğimi sanıyor..." Arabanın bir köşesine büzülür büzülmez Julie, kendisini allak bullak eden derin karışıklığı incelemeye çalıştı. Nefret etmesi gerekirken, kendisini ona çeken hassas, belki de iyi bir insan olan babasıyla yaptığı görüşmenin verdiği şoktan sıyrılmaya çalışıyordu. Kötü bir adamla karşılaşacağını düşünürken ve ondan peşinen nefret etmeye hazırlanırken, yeni bir hayal kırıklığına daha uğrayacağını zannederken, tam aksi olmuştu. Julie, istikbali hiç umursamamaya karar vermişken yeni bir duygunun bütün benliğini kapladığını sezdi. Büyük bir sevince, derin bir mutluluğa benziyordu bu duygu.

Bütün Paris sanki bu akşam sokağa dökülmüştü. Saint Germain bulvarında insandan geçilmiyordu. Bir gazeteci çocuk kaldırımlarda bar bar bağırıyordu:

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Yüzyıl çıktı. En son havadisler... Yazıyoor? Bismark ne istiyor? Prusya ne istiyor? Son havadisler... Yazıyoor..."

"Yüzyıl" gazetesi... Raoul de Saint Cerre...

"Auteuil'e mi dönüyoruz matmazel?"

"Hayır, Felicien, hayır..."

Yaşamak gerekiyordu. Yeniden yaşamak. Unutmak. Her şeye yeniden başlamak. Hayaletleri kovmak... Dostluklar. İlgiler. Aşklar... Julie daha yirmisinde bile yoktu. Hayatına giren erkekler kafasında dans ediyorlardı adeta. Hem de bay Offenbach'ın valsleriyle değil, dünyanın sonu, kıyamet müziğiyle...

"... Bismark ne istiyor? Prusya nereye gidiyor?"

Köşe başında, omuzunda bir maymun bulunan kör bir dilenci laterna çalıyordu.

"Daha hızlı sür Felicien, daha hızlı!"

"Kabul, peki matmazel ama nereye?"

"Nereye mi?"

Julie, gazeteci Raoul'ün nerede oturduğunu bilmiyordu ki...

"Gazeteye gidiyoruz."

"Hangi gazeteye matmazel?"

"Yüzyıl gazetesine tabii! Büyük bulvarların yanında olmalı. Cadren sokağı... Le Peletier Sokağı..."

Bugün kapanmış olan ve Raoul'ün hep özlemle sözünü ettiği Divan le Peletier kahvehanesi, Yüzyıl gazetesinin idarehanesi o civarda olmalıydı. Usta arabacı Felicien, gazeteyi bulmakta zorluk çekmedi. Gürültülü, kalabalık, hareketli bir sokakta, ışık içinde dar bir binaydı.

Hangar kapısı gibi bir kapıdan güçlü atların çektiği ve üzerinde "Yüzyıl okuyunuz" yazılı afişler bulunan dağıtım arabaları çıkıyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Geldik, burası matmazel."

"Sorun bakalım, Bay Saint Cerre gazetede mi Felicien... Eğer oradaysa kendisini arabada beklediğimi söyleyin."

"Ya yoksa?"

"O zaman nerede olduğunu öğrenin..."

Felicien yerinden atladı ve binaya daldı. Julie hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. Nedense yanı başında kendisini seven bir varlığa ihtiyaç duymuştu. Büyük aşkı Alain, yakışıklı Alain nihayet hayatından çıkmıştı. Hem de bir daha dönmemek üzere... Julie onu hatırlamaya çalıştı ama yüz hatları bile gelmiyordu gözünün önüne...

Buna karşılık Raoul, sadık, vefalı, çılgıncasına âşık, gençlik ve ateş saçan hali ile sanki haberini hemen almış gibi, taptığı kıza koşuyormuşçasına dikilmişti karşısına. Ama ne yazık ki yarı inik camın önünde beliren Raoul değil, Felicien'di.

"O bay evine gitmiş matmazel... Belki sizde adresi yoktur diye aldım. Saint Honore Sokağı tarafında..."

Biraz sonra oraya vardılar.

Bina yeni yapılmış ve Haussmann imzasını taşıyordu.

"Siz Auteuil'e dönün Felicien..."

"Peki... ya siz... siz matmazel?"

"Belki içerde çok kalırım..."

"Olsun, beklerim."

"Hayır, Felicien hayır, istemiyorum."

"Peki, nasıl döneceksiniz siz?"

"Eee... şey... Bay Saint Cerre getirir beni eve:"

Julie, adeta kanat takmıştı. Kuşkulu gözlerle bakan kapıcı kadından bay Saint Cerre'in dördüncü katta oturduğunu öğrenmişti. Merdivenlerden uçarak çıktı. Üçüncü kata geldiği vakit yavaşladı. Yorulduğundan değil. Birdenbire düşün-

dü ki, aradan epeyce zaman geçmişti ve Raoul yalnız olmayabilirdi!

"Olsun!" dedi içinden. "Her halükarda bugün, hayatımın dönüm noktası olacak. Bugün başıma ne gelirse, istikbalimi etkileyecek, çizecek. Bırakalım tesadüf yapacağını yapsın!"

Bir çıngırağın kordonunu çekti. Cevap yok. Bir daha çaldı. Yavaş bir ayak sesi. Açılan sürgüler... Aralanan kapı ve bir çığlık:

"Julie!"

"Raoul!"

Julie'nin kulaklarını dolduran kederli müzik kaybolmuştu. Sanki kör dilenci çalmaktan yorulmuş, bıkmıştı. Onun yerini iki genç vücudun fırtınası, tayfunu aldı. Hiç değilse şu an için birbirlerine göre yaratılmış olan iki güzel vücut kenetlendi.

Raoul, tıpkı New York'ta Astor House Otelindeki halini andıran ve ona pek yakışan bir hırpanilik içindeydi. Ama Julie'yi sarıp sarmaladığı, fırdöndürdüğü dekorun bir Palas'la en ufak benzerliği yoktu. Dünyayı karış karış gezen gazetecinin evi çırılçıplaktı. Bir yumurta kabuğu gibi bembeyaz ve çıplak. Köşe bucakta sandıklar, gezi valiz ve bavulları, yarı açılmış denkler, öteye beriye dağılmış maskeler, heykelcikler, resimler... Fakat mobilya da perde de yoktu. Julie bütün bunlara görmeden bakıyordu. Gördüğü şey Raoul'ün açık renkli darmadağınık saçları, hissettiği ise vücudunu sıkı sıkı kavrayan bir çift kol, dudaklarını ısıran, yer gibi öpen bir ağızdı.

"Sizi seviyorum Julie... Seni seviyorum. Sen yokken bütün Paris ağlıyor, sensiz bir hayat saçma, boş, apartmanım gibi bomboş oluyor, şimdi buradasın ve her şey sevinçle parlıyor etrafımda... Sen buradasın ve evim Binbirgece Masallarının saraylarına döndü. Bu duvarlar ve ben seni bekliyorduk. Sana

ve bana bir balo tertiplemek üzere bekliyorduk seni... Evet bu balonun yalnız iki davetlisi olacaktı: Sen ve ben... İkimiz çırılçıplak, bu duvarlar gibi çırılçıplak dans edecektik...

Raoul, yerde halı da olmadığı için Julie'yi döndürüp durmaktan vazgeçerek, evini şereflendirmesinin bir belirtisi olarak onu kucağına aldı. Yeni evliler gibi koridoru geçti ve dip tarafta kapısı açık duran büyük bir odaya götürdü. Burası yatak odasıydı ve koskoca bir yataktan başka bir şey yoktu. Beyaz lakeden, kuğu kuşu şeklinde acayip bir yatakti.

Delikanlı, başını genç kızın saçlarına gömerek:

"Her şeyi öğrenmek istiyorum, dedi. Eminim bana anlatacağınız çok şey olmuştur..."

"Anlatırım ama şimdi değil... Her şeyin bir sırası var... Daha sonra..."

"Mükemmel! Daha sonra... Yarın, öbür gün, gelecek hafta gelecek ay, gelecek yıl... Birbirimize anlatacağımız şeyler için önümüzde koskoca bir hayat var. Ama bu akşam, sevgilim, bu akşam sadece sevişeceğiz..."

Sonra başını doğrulttu ve ekledi.

"Yoksa rüya mı görüyorum? Belki de hayal gücümün bir yaratışı bu... Size olan büyük aşkımı nihayet anladığınızı ve onu mükâfatlandırmak üzere zırhlarınızı atıp bana koştuğunuzu hayal ediyorum. Yoksa yoksa, gerçekten geldiniz ama aşkımı değil dostluğumu istiyorsunuz gene, öyle mi?"

Durdu bir cevap bekler gibi Julie'ye baktı sonra devam etti.

"Bununla birlikte bana öyle geliyor ki bu akşam karşımda bambaşka bir Julie, öteki Julie Crevecoeur var..."

"Öteki Julie Crevecoeur" demekle neyi kastediyordu?

Genç kız bunun anlamını düşünürken birdenbire kendini yatakta buldu. O zaman, delikanlıyı heyecandan allak

bullak edecek bir hareket yaptı: Kollarını ona doğru uzattı. Evet, ilk kez Raoul'ü itelemiyor, ona kollarını uzatıyordu. Hem de:

"Gel Raoul, yanıma gel, diye tatlı bir fısıltıyla?... İki erkeği aynı zamanda sevmek çok zor... Beni tanıdığın vakit sevdiğim erkek artık tamamen çıktı hayatımdan. Ama yaralar daima iz bırakır... Derin ve gizli bir iz taşıyan sen bunu iyi bilirsin."

Kızılderili'nin, bıçağı ile Raoul'ün kafasında açtığı yarayı kastediyordu. Delikanlının başını göğsüne doğru çekti ve parmakları ile saçlarını aralayıp derin yara izini buldu.

Raoul, heyecandan tir tir titreyerek:

"Sevgilim, sevgilim... diye mırıldandı. Eğer orada gece gündüz bana bakmasaydın şimdi ben çoktan ölmüş ve kara toprakların altına girmiş olacaktım."

"Ölmedin işte. Yaşıyorsun. Hayatın, sevincin, heyecanın ta kendisisin..."

Raoul'ün üstünde göğsü bağrı açık beyaz bir gömlek vardı. Genç kız başını onun sarı tüylerle kaplı göğsüne dayadı. Yüreğinin heyecanlı çarpıntısını sevinçle dinledi. Raoul ise onun bu, hem müşfik hem cesur hareketlerini kıpırdamadan seyrediyordu. Saygılı bir hareketsizlik içinde teşebbüsü ona bırakmayı tercih etmişti. Julie, önce onun gömleğini sonra da pantolonunu çıkardı... Sonunda onu çırılçıplak soyunca kendisi de soyunmaya başladı. Bu öyle ince bir soyunmaydı ki şimdiden uzun bir sevişmenin başlangıcını hatırlatıyordu.

Pencereden giren aydınlık gecede birbirlerini seyredebiliyorlardı. Biraz sonra birbirlerine sarılarak, gizli bir ayin yapan yerlilerin dansı gibi hararetli bir sevişmeye giriştiler. Bir an Julie'ye öyle geldi ki üzerinde yattıkları kuğu kuşu şeklindeki yatak kanatlanıp pencereden uçacak ve göklere doğru

BELONGS TO KAOTIC TEAM

yükselecekti. Nitekim bu birbirinin olma şansı şiddetini arttırdıkça, Raoul de teşebbüsü ele alıp kurbanlıktan müşfik ve yumuşak bir cellât rolüne girdikçe, Julie'de bu uçma duygusu şiddetini arttırdı. Sanki delikanlı onu kollarına almış uçuruyordu. İnsanların küçük çıkarlarının, aşağılık tutkularının, rezil hesaplarının üzerinden uçuyorlardı. Vücutların ve ruhların çektiği ıstırapların üstünden, uzaklara doğru uçup gidiyorlardı... Uzaklara... Uzun uzun ve tutku ile seviştiler... Gece, gerçekten geceleşmişti... Zaman mefhumunun hiçbir anlamı kalmamıştı. Saatlerin kadranına aldırmadan akıp geçiyor, bir dakika ebediyet olup çıkıyordu. İşte bu, paylaşılan bir sevginin mucizesiydi. Raoul, yarı doğruldu ve:

"Julie, dedi Julie, seni seviyorum ve karım olmanı istiyorum."

Genç kız cevap vermedi.

"Cevap istiyorum, şimdi, derhal diye ısrar etti delikanlı."

O zaman, genç kız onu bir kez daha kendine doğru çekti ve:

"Karın olacağım Raoul, diye fısıldadı. Oldum bile..."

Şafak sökünceye dek uyudular.

